

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A COLLECTION OF CHRISTMAS STORIES

His Christmas List

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

T L S W A N

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN NOEL LİSTESİ

T L SWAN

Telif Hakkı © T L Swan ® 2024

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Yapay zeka dahil olmak üzere bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimlere, karakterlere, işletmelere, yerlere, olaylara ve kişilere yapılan her türlü atıf

Olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

DEDİKASYON

*Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum. Çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde,
Kendimi buldum ve hayalimi yaşıyorum.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde onun gücünü
hatırlayın.
Her gün yapıyorum.*

GRATITUDE

*Minnettar olma niteliği;
takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.*

İÇİNDEKİLER

Alaska Jack

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Noel Meleği Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bonus

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Uzman

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bay Prescott

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Sen İstersin

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Brunetti](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[yazan: T L Swan](#)

[Yazar Hakkında](#)

ALASKAN JACK

Holly

Telefonumun uğultusu beni uyandırıyor ve saate bakıyorum, saat sabahın 5'i.

Açıyorum, *Clancy* ismi ekranda yanıyor. "Merhaba."

"Aman Tanrım," diye sıçradı.

Sesini duyunca kaşlarımı çattım. "Neyin var?" "Bütün gece kustum."

"Oh hayır, seni zavallı şey. İyi misin?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır, kelimenin tam anlamıyla ölüm döşeğindeyim."

"O zaman hastaneye gitsen iyi olur, cesedini temizlemek daha az zahmetli olur." Sadece bu olduğu için rahatlayarak gülümsedim.

"Bu hiç komik değil."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Özür dilerim. Anladığım kadarıyla bugün gelmiyorsun?" Clancy benim asistanım, sahip olduğum en iyi asistan.

"Yapamam, çok üzgünüm." "Sorun değil," diye iç geçirdim.

"Öyle değil. Alaska'yı iptal etmeniz gerekecek."

Bugünkü güzergahı hatırlayınca dehşet içinde yüzümü buruşturuyorum.

"Kahretsin, yapamam."

"Yalnız gidemezsin."

Gözlerimi kapatıyorum. "Joel'in gelmesini sağlayacağım."

"Joel bugün izne çıkıyor, unuttun mu?"

"Siktir."

"Peki ya Melissa?" diye soruyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" İç çektim. Melissa, Clancy'nin asistanı ve beni deli ediyor. Karşılaştığı her erkekle utanç verici derecede flört ediyor.

"Üç gece, eminim onu üç gece idare edebilirsin?" "Hayır, aslında.

Yapamam."

"Ona uslu durmasını söyleyeceğim." "Yalnız gideceğim."

"Bu önemli bir toplantı Holly. Yapamazsın."

"Clancy, seni seviyorum ama işimi sensiz de yapabileceğimin farkındasın, değil mi?"

"Bunu biliyorum," diye alay ediyor.

"Beni küçümsemeyi bırak ve yatağına dön," diye sırtıyorum. Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım. Yıllar ve yıllar süren kan, ter ve gözyaşı beni New York'taki Ferrara Media'nın satın alma müdürü yaptı. Gabriel Ferrara'nın sağ koluyum. İşimi biliyorum ve iyi yapıyorum ve yarın Anchorage, Alaska'da yerel televizyon kanalının satışıyla ilgili milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı kapatmak için bir toplantım var. "Uçuş detaylarını bana e-posta ile gönderebilir misiniz lütfen?" diye sordum.

"Tamam, ticari uçuyorsunuz çünkü Gabriel bugün ailesini ziyaret etmek için şirket uçağıyla İtalya'ya gidiyor."

Gözlerimi deviriyorum; bu iş her geçen saniye daha da iyiye gidiyor. "Evet, hatırlıyorum," diye cevap veriyorum. "Otellerin detaylarını vs. bana e-posta ile gönder."

"Yalnız gidebileceğinden emin misin?"

"Ben bebek değilim," diye çıkışıyorum, sinirli bir şekilde. Clancy biraz aşırı korumacı olmaya başladı.

"Son on sekiz aydan sonra Alaska'da tek başıma iki gün geçirebileceğime eminim."

"Hiç şüphesiz," diyor. "Araba sizi diğer uçta karşılayacak ve her şeyi e-postada detaylandıracağım. İhtiyacınız olduğunda beni arayın."

"Tamam." Clancy benim dayanağım oldu ve en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldi. On sekiz ay önce, on yıllık kocam içeriden bilgi sızdırma suçundan hapse atıldı ve bu yeterince yıkıcı değilse, özel hayatının mahkemelerde süründürülmesi en büyük ihanetti. Benimle bir keman gibi oynadı, Wall Street'in gerçek kurdu. O bir rock yıldızı borsacıydı.

New York'un en saygın ailelerinden birinden gelen Harvard'lı bir avukat. Yakışıklı, varlıklı ve güçlü.

Ve ben de aptalın tekiydim, aşktan gözlerim o kadar kör olmuştu ki gerçekte kiminle evli olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Basın onun zimmetine para geçirme, şantaj, kokain, üst düzey fahişeler ve iki yıl önce başka bir kadından olan ve hakkında hiçbir şey bilmek istemediği küçük bir aşk çocuğu hikayelerini yazdı. Kimliğini çocuğa asla açıklamaması için annesine para ödediği mahkemede ortaya çıktı. Ne tür bir adam kendi çocuğunu terk eder?

Ben bizi ileriye götürmek için kışımı yırtarken, o insanları soyuyor ve etrafta dolanıyordu.

Pislik.

"Üzgünüm, o uçuş kapandı."

"Ne?" Saatime bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun? Hâlâ çok zamanım var."

"Bu benim e l i m d e değil." Havaalanı görevlisi omuz silkiyor. "On dakika önce kapandı."

Dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. *Hay sikeyim.* "Yarın Anchorage'da olmam gerekiyor," diyorum.

"Yapabileceğim bir şey yok," diyor kayıtsızca.

Ateşimin yükseldiğini hissetmeye başladığımda ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Tamam, başka bir uçağa binebilir miyim lütfen?"

Bu görevli türleri içine ve bilgisayar ve okur ve Ekran. "Ne yazık ki Cuma gününe kadar başka boş koltuk yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Üç gün kaldı."

"Alaska'daki Anchorage'a uçuyorsun."

"Ve?"

"Ve sınırlı sayıda uçuş oraya gidiyor."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Oh... bu harika." Bu sabah havaalanına giderken Miles Media'dan karşı bir teklif geldiğini öğrendim ve Tristan Miles gelip işi elimden almadan önce anlaşmayı tamamlamak için acilen oraya gitmem gerekiyor.

"Özür dilerim."

Tanrı aşkına. "Umm, tamam." Bir çözüm düşünmeye çalışıyorum.

"Anchorage'a başka hangi havayolları uçuyor?"

"Sadece iki kişi daha var, American ve United. Ve her ikisi de koltuklarını fazla sattıkları için Cuma günkü uçuşumuzda yer bulmaya çalıştılar."

"Yani onlar da mı dolu?"

"Korkarım öyle."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "New York'taki JFK dışında.... Amerika'nın en büyük havaalanı, oraya sadece üç havayolu mu gidiyor?" Alay ediyorum.

"Anchorage çok popüler bir yer gibi görünüyor."

"Görünüşe göre öyle."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu bir felaket." Clancy'ye mesaj atıyorum.

Bana bir charter bulabilir misin,

lütfe? Uçağı kaçırdım.

Cuma gününe kadar uçuş yok.

Bilgisayarına yazıyor ve ekranı okuyor. "Sizi bir saat içinde Fairbanks, Alaska'ya uçurabilirim. Ama sadece bir koltuk kaldı ve şimdi almazsanız o da tükenebilir."

Telefonuma bakıp Clancy'nin cevabını bekliyorum. Mesajımı okumadı, bu da telefonunda olmadığı anlamına geliyor, bu da muhtemelen şu anda kusuyor olduğu anlamına geliyor.

Kahretsin, zavallı kız muhtemelen şu anda kusuyordur. Acil bir charter uçağı ayarlayamaz, çok hasta.

Masadaki kadın bir yandan bilgileri okurken bir yandan da yazmaya devam ediyor. "Oradan bir araba kiralayabilir ve yolun geri kalanını arabayla gidebilirsiniz. Yani ideal değıl ama yarın sizi oraya ulaştırır."

"Fairbanks'ten Anchorage'a yolculuk ne kadar sürer?" diye sordum. Google'dan baktı. "Burada yedi saat yazıyor."

"Uçak Fairbanks'e ne zaman varıyor?"

"Bu akşam saat altıda. Bir araba kiralayıp Google haritaları kullanarak gece yarısına doğru varabilirsiniz."

Seçeneklerimi gözden geçirirken ona bakıyorum.

"Önceden arayıp kendine bir araba kiralayabilirsin," diyerek yardımcı olmaya çalışıyor. "Aslında eğlenceli olabilir?"

"Sanırım." Gülümsemeye zorladım. Ya da beni alması için bir araba ayarlayabilirim. "Tamam, o uçağı bineceğim. Teşekkür ederim." Oradan kolay olacak, buradan olduğundan çok daha kolay. En azından doğru eyalette olacağım.

Bilgisayarına bir şeyler yazdı ve bileti bana uzattı. "Acele etmeniz gerekiyor; uçak kalkmak üzere."

Kalın yazıyı okudum.

JFK - Fairbanks, Alaska

"İyi şanslar." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." Ona zayıf bir el sallıyorum ve Melissa'ya e-posta gönderirken güvenlikten geçiyorum. Clancy'yi huzur içinde hasta olması için yalnız bırakacağım.

Fairbanks Havaalanı, Alaska'dan bir transfere ihtiyacım var. Yerel saatle akşam 6'da varış.

Anchorage, Alaska'ya götürülmek için. Uçağımı kaçırdım.

Şimdi biniyorum, varışta kontrol edeceğim.

On uzun saat sonra Fairbanks Havaalanı'nda durup etrafa bakıyorum. Herkes tatildeymiş gibi etrafta dolaşüyor, kimsenin acelesi yok gibi görünüyor ve hepsinden önemlisi, transfer burada değil. "Beceriksizlikten nefret ediyorum," diye fısıldıyorum nefesimin altında. "Bu tüm zamanların en kötü günü." Telefonumu çıkarıp Melissa'yı arıyorum. Telefon çalıyor.

Kanım kaynıyor ve onu tekrar arıyorum, tekrar çalıyor ve telesekreterine bir mesaj bırakıyorum. "Merhaba Melissa, ben Holly McMillan, transferim havaalanında değil. Beni nereden almalarını söylediniz? Varış salonunda mı yoksa dışarıda mı beklemem gerekiyor?" Elinde küçük bir işaret olan birini görme umuduyla etrafıma bakıyorum. "Beni hemen geri ara," diyorum sertçe. "Burada hiçbir yerin ortasındayım." Tiksintiyle telefonu kapatıyorum ve Clancy'nin numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Selam, Hol."

"Hey, rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Önemli değil."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, biraz. Neredesin?"

"Bumfuck hiçbir yerin ortasında, Melissa'nın transferimi kimin aracılığıyla yaptığını biliyor musunuz? Ortaya çıkmadılar."

"Ne demek istiyorsun Melissa?"

"Uçağımı kaçırdım ve Fairbanks'e uçmak zorunda kaldım, e-posta gönderdim ve bu gece buradan Anchorage'a bir transfer rezervasyonu yapmasını istedim."

"Siktir," diye mırıldandı. "Beni aramalıydın." "Neden?"

"Melissa bugün işe gitmedi, o da hasta olduğunu söyledi. E-postanı henüz görmemiştir."

Etrafıma bakarken gözlerim dehşet içinde açılıyor. İnsanlar yanımdan geçerken ikinci kez bakıyorlar, sanki farklı olduğum için göze çarpıyormuşum gibi. Birden insanların bana baktığını fark ediyorum ve kendime bakıyorum. Üzerimde siyah dar bir kalem etek, ona uygun bir takım elbise ceket, ipek bir bluz, şeffaf çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar var. Uzun siyah saçlarımı topuz yapmışım. Küçük, siyah bir Louis Vuitton valizim ve ona uygun Louis Vuitton dizüstü bilgisayar çantam var.

Kahretsin, biraz fazla giyinmişim. Etrafıma bakınca kendimi başka bir gezegenden gelmiş gibi hissediyorum... Belki de öyleyimdir.

"Sana şimdi bir tane bulacağım," diyor panik içinde. "Barda bir içki al, seni hemen arayacağım."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Bu gece bu saçmalığa ihtiyacım yok. On saatlik uçuştan sonra çok yorgunum. "Tamam." Sakin kalmaya çalışarak cevap veriyorum. "Yakında konuşuruz." Telefonu kapatıyorum.

Oh.... benim sikim.

Bavulumu havaalanından geçirip bara gidiyorum ve oturuyorum, garson barı silerken gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba."

"Size ne getirebilirim?"

"Bir Manhattan, lütfen."

Gülümsüyorum. "Bir ne?"

Verdiği cevap karşısında kaşlarımı çattım.

"Um... Manhattan mı?" "Hayır, ne olduğunu bilmiyorum."

"Oh." Başka bir içki düşünürken duraksıyorum. "Bir kozmopolit, lütfen." Yüzünü buruşturuyor.

"Kokteyl gibi mi?" Çekiniyorum. "Belki klasik bir Old Fashioned?" "Hayır."

Kahretsin, hangi cehennemdeyim ben?

Düşünüyormuş gibi bıyıklarını kaşıyor. "Süslü bir Margarita yapabilirim."

"Evet, öyle," diye çok hızlı cevap verdim. "Süslü Margarita harika olur."

O içkimi hazırlarken ben de telefonumu çıkarıp Clancy'ye mesaj atıyorum.

Ne oluyor?

Cevap yok.

Harika, telefonumu barın üzerine bıraktım ve barmenin arkasına baktım.

Bu lanet içki için sabırsızlanıyorum. Telefonum barda titriyor ve açıyorum, arayan Clancy. "Merhaba."

"Korkma."

Kaşlarımı çattım, kulağa hiç hoş gelmiyor.

"Görünüşe göre açık bir transfer şirketi yok, orada o mesafe için transfer yapan tek şirket bir aylığına tadilat nedeniyle kapalı."

"Ne?" Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Merak etme, şu an sadece bir charter uçuşu arıyorum. Seni doğruca Anchorage'a uçuracak birini bulacağım."

"Tamam, iyi fikir." "Ne

yapıyorsun?"

"Bardayım."

"Ben sana bir uçak bulana kadar fazla içme."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yakında döneceğim."

"Konuş o zaman." Tam barmen içkiyi önüme koyarken telefonu kapatıyorum, ama bu bir içki değil, bir karışım. Karışım derken, bu saçmalık da ne demek istiyorum? Margarita'ya benzeyen tek şey bardak.

"Nedir bu?" Kaşlarımı

çattım. "Süslü bir

Margarita."

"Kırmızı."

Genişçe gülümsüyor. "Bu biraz süslü."

İçeceği **i n c e l e r k e n** gözlerimi kısıyorum ve tepesinde yüzen topları işaret ediyorum. "Bunlar üzüm mü?"

"Aha," diye gururla gülümsüyor. "Süper süslü, sadece senin için." "Ha-ha, harika." Yalan söylüyorum.

Öldür beni şimdi.

Belli belirsiz elime alıp bir yudum alıyorum. Yüzümü tiksintiyle buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Kahretsin, sanırım tekila yerine bir temizlik ürünü kullanmış.

"Eee?" diye umutla gülümsüyor, kararımı beklerken.

"Oh...", sahte bir gülümseme takınıyorum. "Bu..." Lanet olası zehre alternatif bir kelime bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Harika."

Bana sevimsiz bir göz kırptı. "Fairbanks'te bizim için endişelenme, biz işimizi biliriz."

Daha önce hiç bu kadar doğru bir ifade kullanılmadığını fark ettiğimde ona bakıyorum, bu içki tam anlamıyla bir fincandaki bok. "Evet... evet, biliyorsun." Gülümsüyorum.

Bana sırtını dönüp işine geri dönüyor ve ben bir yudum daha alırken irkiliyorum.

Kahretsin... Bu çok kötü. Etrafıma bakıp görmemesi i ç i n boşaltacak bir yer aradım. En azından denedi.

Telefonum yine çaldı. Arayan Clancy'ydi. "Merhaba." "Hiçbir yerde bulamıyorum."

"Ne?"

"Cuma gününe kadar kimse charter yapamaz."

"Ne demek istiyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı."

"Cuma gününe kadar charter uçuşu yok."

Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum.

"Sana bir araba kiraliyorum." "Ne için?"

"Arabayı senin kullanman gerekecek."

"Ne, şimdi mi?" Alnım dehşet içinde kırışıyor. "Ciddi misin sen?"

"Kendin sürmezsen seni oraya nasıl götüreceğimi bilmiyorum. Sana ertelememiz gerektiğini söylemiştim."

Kanım kaynamaya başladı.

"Etrafı arayacağım ve size yolculuğun yarısında kalacak yer bulmaya çalışacağım. Google'da araştırdım ve sadece bir otoyol var gibi görünüyor. Bu kolay olmalı," diyor ama sesindeki paniği duyabiliyorum.

"Asıl otelim nerede?"

"Anchorage'da Dört Mevsim."

"Tamam." Bunu bu gece yapacağım, tamamen işe yaramaz değilim. Havaalanının diğer tarafındaki araba kiralama kontuarını görmek için etrafıma bakıyorum. "Ben bir araba bulurum, sen merak etme. Sen yatağına dön."

"Emin misin?"

"Evet, ben iyiyim." Önümdeki içkiye bakıyorum. Eğer bunu içebiliyorsa, her şeyi yapabilirim. "Tamam, sonra konuşuruz."

"İyi misin?" diye soruyor.

"Tabii ki öyleyim, yedi saat araba kullanmak ne kadar zor olabilir ki?" İçkimi elime alıp bir yudum daha alıyorum. Bu bok gerçekten biraz daha iyi olmaya başladı.... ya da belki şimdi sadece temizlik sıvısıyla sarhoş oldum?

"Alaska'dasın."

Yutkunurken irkildim. "Farkındayım, irtibatta kalacağım. Geçmiş olsun." Telefonu kapatıyorum ve içkimi boşaltıyorum.

Tamam, hadi yapalım şunu.

Araba kiralama bankosuna doğru yürüdüm. "Merhaba." Gülümsüyorum. "Bir araba kiralamam gerekiyor, lütfen."

"Evet, tabii." Kadın gülümsüyor. "Ne kadar süre için ihtiyacınız olacak?"

"Şey," diye omuz silktim. "Anchorage'a giden uçağımı kaçırdım, şimdi oraya arabayla gitmek zorundayım."

"Tamam." Bilgisayarına yazıyor. "Anchorage havaalanına bırak... dönüş uçağın ne zaman?"

"Evet, Cuma."

"O zamana kadar arabayı istiyor musun?"

"Evet, lütfen." Kredi kartımı masanın üzerinden ona doğru kaydardım.

Bilgisayarına yazmaya devam ediyor. "Şimdi... buraya daha önce geldiniz mi?"

"Hayır."

"Tamam, bu gece için bir hava sistemi uyarısı var." "Bu ne anlama geliyor?"

"Yağmur bekliyoruz."

"Oh." Rahatlayarak gülümsedim, "Biraz yağmurla başa çıkabilirim."

"Evet, radarda çok fazla görünmüyor. Yolda herhangi bir buza rastlarsanız, buzda araç kullanmaya alışık değilseniz kenara çekmenizi tavsiye ederim."

Kaşlarımı çattım. "Yolda buz mu var?"

"Yılın bu zamanında hiç olmayacak, ama her ihtimale karşı sizi uyarmak zorundayım. Şartlar ve politikalarda var."

"Oh iyi." Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Eğer yorulursam, zaten bir otele çekeceğim."

"Tamam, kulağa bir plan gibi geliyor." Bilgisayarına yazmaya devam ediyor. "Ne tür bir araba istiyorsun?"

"En iyiyi ne yönlendirir?"

"Muhtemelen bir SUV ile giderdim?"

"Sürmesi zor mu?"

"Hayır, yollarımızda daha kolay. Daha ağır bir lastikle her türlü hava koşuluyla başa çıkabilirim." "Kulağa hoş geliyor."

Anahtarlarını karıştırdı ve bana bir set verdi.

"Bu kapıdan çıkıp otoparkımıza doğru giderseniz siyah bir SUV göreceksiniz; işte aracınız."

Anahtarları ondan aldım. "Mükemmel." Bavulumu ve dizüstü bilgisayar çantamı alıp park yerine doğru ilerliyorum ve siyah cipin park ettiğini görüyorum.

Biraz solduğumu hissediyorum. "Tanrım, bu büyük bir canavar." Tuşlara basıyorum ve kilidi açarken ışıkları yanıyor. İçine bakıyorum ve hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Siyah deri iç mekan, tüm modern yükseltmelerle birlikte. Oldukça lüks gerçekten. Eşyalarımı arkaya atıyorum ve direksiyonun başına geçiyorum. Navigasyon sistemine 'Anchorage, Four Seasons' yazıyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

Etrafıma bakarken genişçe gülümsüyorum. Bu araba aslında oldukça havalı.

Dört saat sonra, koltuğumda öne doğru oturuyor ve direksiyonu sıkıca kavriyorum.

"Bu lanet olası bir kabus," diye mırıldanıyorum. Silecekler olabildiğince hızlı çalışıyor. Gürültülü ve hızlı ama yine de ön camın arkasını göremiyorum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Üstüne üstlük internet bağlantım da kesildi, haritalarım da çalışmıyor. Sürüş başlamadan önce harita rotasına göz attım ve bu yolda kalmam gerektiğinden oldukça eminim. Ama bu noktada, hangi cehennemde olduğumu kim bilebilir ki?

Hava karanlık ve ıslak, ormanın ortasındayım, virajlı yolun kenarlarında kocaman ağaçlar sıralanıyor. Kenara çekip durabileceğim güvenli bir yer yok. Bir benzin istasyonu bulana ya da tekrar servis alabileceğim bir kasabaya varana kadar devam etmem gerekiyor.

Telefonumdaki çubuklara bakıyorum.... hala bir şey yok.

Sikeyim.

Virajlı bir yola giriyorum ve kocaman bir dal yolun karşısına uzanıyor, ben de onu kaçırmak için direksiyonu kırıyorum. Araba bir su birikintisine çarpıyor ve 360 derece dönüyor. Kontrolü kaybederken "Ahhh," diye ağlıyorum.

Yolun kenarındaki bariyerden geçip setin üzerinden ve eğimli bir tepeden aşağı iniyorum. Arabanın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken her yere sıçırıyorum. Tekerlekler çekiş gücünü tamamen kaybediyor ve frenler çalışmıyor. Doğruca bir ağaç gövdesine çarptım.

Araba durdu ve ben rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına aldım. Adrenalin sistemime hücum ederken nefes nefese kalıyorum ve kalbim hızla atıyor.

Etrafıma bakıyorum; kocaman ağaçlar arabamı çevreliyor. Zifiri karanlık ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Telefonumu açıyorum, hala çekmiyor.

"Lanet olsun, şimdi ne yapacağım?"

Karanlıkta bir süre oturup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ana yoldan ne kadar uzağa gittiğimi anlamaya çalışırken arka camdan bakıyorum. Çok uzak olamaz. Buradan çıkmam gerek.

Yağmurun sesi arabanın tavanında kulakları sağır ediyor ve cam silecekleri hala son hızda çalışıyor.

Direksiyonu düzelttim ve arka camdan bakarken arabayı geri vitese taktım. Hiçbir bok göremiyorum. Ayağımı gaza basıyorum ve tekerlekler dönüyor. Tekrar yapıyorum ve çamurda motorun üzerinde sertçe döndüklerini duyabiliyorum ama çekiş yok.

Kapana kısıldım.

Kahretsin, bu tüm berbatlıkların en büyüğü.

Düşün.

Yapılacak en mantıklı şey ne olurdu?

Arabayı çamurdan çıkarmayı deneyebilirdim, ancak yağmur bu şekilde yağarken, bunun için neredeyse sıfır şans var; her şey çamur.

Otoyola kadar yürüyüp geçen bir arabayı durdurmaya çalışabilirim.

Ne arabası, hiç araba yok ki. Belki de sabaha kadar arabada kalmalıyım?

Etrafıma bakıyorum. Karanlık ve ürkütücü, sağanak yağmur yağıyor ve ön camın içi buğulanıyor. Geceyi burada geçirmek en kötü kabusum.

Alışılmışın dışında düşünmeye çalışıyorum, bir araba çamura saplansa ne yapardınız? Vahşi doğadaki gerçeklik televizyon programlarını ve bu durumda ne yapacaklarını düşünmeye çalışıyorum. Çekiş için tekerleklerin altına sopa koyup üzerinden geçmeye çalışırlardı.

Evet, işte bu.

Kapıyı açtım ve yağmur gerçekten çok şiddetli yağıyordu. Kapıyı tekrar kapattım.

Oh, kahretsin.

On dakika boyunca karanlıkta oturup seçeneklerimi değerlendirdim.

Tamam, arabadan çık, birkaç sopa bul ve tekerleklerin altına koy. Ne kadar zor olabilir ki?

Üzerimdekine bakıyorum, dar bir etek ve yüksek topuklu ayakkabılar. "Seni aptal," diye mırıldanıyorum yere bakarken, belki de ayakkabılarımı çıkarmalıyım. Hayır, onlara ihtiyacım var, kim bilir yerde ne var. "Bunlar da çok pahalı ayakkabılar."

"Tamam, hadi yapalım şunu." Kendime bir moral konuşması yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve aceleyle kapıyı açıyorum. Dışarı çıktım ve etrafıma bakındım. Araba hafif bir yokuşta. İlk düşündüğüm kadar kötü değil. Arabanın etrafında dolaşıp hasarı inceliyorum; sadece bir arka lastik çamura gömülmüş.

Evet, belki buradan çıkabilirim.

Sopalar, bütün sopalara ihtiyacım var. Ayaklarımla etrafı yoklayarak yeri eşelemeye başlıyorum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben gökyüzüne bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Göklere doğru haykırıyorum. Bir dal buluyorum ve onu sürükleyerek arka tekerleğin arkasına koyuyorum. Bir tane daha, bir tane daha buluyorum. Doymuştum.

Etrafı karıştırırken onları yere bıraktım. Ayağa kalkıp geri adım attığımda bileğim dönüyor, düşüp tepeden aşağı kayıyorum ve çamurun içinde sırtüstü yatıyorum.

"Oww."

"Sakin olun hanımefendi," diye
derin bir ses duyuyorum. Ne?

Yağmurun altında kafamı kaldırdığımda elinde el feneri olan yağmurluklu bir adam görüyorum. "Yaralandın mı?" diye sesleniyor.

Başımı salladım. "Hayır, ama arabamla kaza yaptım."

"Seni evimin önünden geçerken gördüm, o yüzden seni aramaya geldim," diye sesleniyor.

"Oh," diye rahatladım. "Tanrı'ya şükür."

Yanıma geldi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Ayağıma baskı uyguladım ve irkildim.

"Yaralanmışsın."

"Sadece bileğim." Tekrar yere koymaya çalışıyorum ve ayağıma bir ağrı saplanıyor. Beni kaldırıp arabanın kapısını açıyor ve koltuğa oturtuyor. "Ben arabayı kontrol ederken sen burada kal." Kapıyı çarparak kapatıyor ve etrafta dolaşıp el feneriyle arabaya bakıyor. Dizlerinin üzerine çöküp arabanın altına bakıyor ve sonra geri gelip kapıyı açıyor. "Hiçbir yere gidemezsin; dingil kırılmış."

"Oh." Yüzüm düştü.

"İstersen seni şehre götürebilirim?" diye soruyor. Sesi derinden geliyor ve yüzünü zorlukla görebiliyorum. Kapüşonlu kocaman yağmurluğu yağmurun altında zor seçiliyor.

"Teşekkür ederim. Bu şey olurdu..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken omuz silkiyorum. "Harika."

Çantamı alıyorum, elini uzatıyor, tutuyorum ve arabadan iniyorum. Ayağıma baskı uyguladığımda yine irkiliyorum ve hiç uyardırmadan eğilip beni bir gelin gibi kucağına alıyor.

Sanki tüy kadar hafifmişim gibi tepeden yola doğru yürümeye başladı.

Yağmur gerçekten yağıyor ve nereye yürüyeceğini bulmaya çalışırken adımları hiç şaşmıyor. İki kolumu boynuna dolayarak ona yapışıyorum.

Bu cehennem gibi.

Yola çıktık ve yolun kenarına park etmiş büyük bir SUV gördüm. Tanrım, arabası neredeyse bir kamyon kadar büyük.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve beni koltuğa oturtuyor. "İyi misin?" diye soruyor, sanki bir çocukmuşum gibi emniyet kemerini etrafımda dolaştırırken.

"Evet." Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Arabanın kendi tarafına geçip direksiyona geçmesini izliyorum. Arabayı çalıştırır ve yola çıkar. "Çok teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor. Benimle göz teması kurduğunu hiç sanmıyorum.

"Uçağımı kaçırdım ve Anchorage'a gitmek zorunda kaldım ve sonra navigasyon sistemim çalışmadı ve aman Tanrım, çok şiddetli yağmur yağıyor," diye kekeledim.

Başını sallar ama sessiz kalır. Dikkatini araba sürme işine veriyor. Onunla yol arasına bakıyorum. Pek arkadaş canlısı değil... değil mi? Neden olsun ki? Tanrım, zavallı piç, bahse girerim böyle bir gecede yapmak isteyeceği en son şey budur.

"Araba kazamı gördün mü?" Ben sordum.

"Farlarınızın yoldan çıktığını gördüm."

"Oh." Onu izliyorum. "Gerçekten korkutucuydu, çok daha kötüsü de olabilirdi."

Bir kez başını sallıyor.

Söyleyecek doğru şeyi düşünürken ellerimi kucağımda kavuşturuyorum.
"Kasaba ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık yirmi mil."

Dinlerken başımı sallıyorum. "Ve burada mı yaşıyorsun?" "Evet." Gözleri yoldan ayrılmıyor.

Tamam, konuşmak istemediği çok açık ama nedense konuşmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Tekrar teşekkür ederim, gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Bu iyi bir plandı."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum.

"Tekerleklerin altındaki çubuklar, bu iyi bir plandı."

Kendimle gurur duyarak gülümsedim. "Teşekkürler."

"Bu koşullarda işe yaramazdı," diye devam ediyor. "Ama yine de iyi bir plan."

"Oh." Omuz silkiyorum. "En azından bir şeyler denemeliydim." Sessizliğini koruyor.

"Ben Holly, bu arada."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Merhaba, Holly." "Bir adın var mı?"

"Jack."

"Merhaba Jack." Parmaklarımı biraz daha büküyorum, kibar konuşmaması rahatsız edici. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyor ve o gelmeseydi neler olabileceğini düşünüyorum. "Bu hava korkunç," diyorum.

Sürmeye devam ediyor.

"Eğer sen gelmeseydin..."

"Yine de geldim." Sözümü kesti.

Tamam, kapa çeneni. Şimdi kapa çeneni. Bir tabelaya varana kadar sessizce sürüyoruz:

Cantwell'e Hoş Geldiniz

Tanrı'ya şükür, medeniyet.

"Beni bir otele bırakabilirseniz harika olur."

Tek kelime etmeden araba kullanıyor. İnanılmaz, kabalıkta sınır tanımıyor. Bu çok garip.

Bir köşeyi döndükten sonra bir otoparka giriyor ve ben otelin tabelasını görüyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ikimiz de ön camdan ıssız görünen otele bakıyoruz. Hiçbir ışık yanmıyor ve etrafta kimse yok gibi görünüyor.

"Açık mı?" Kaşlarımı çattım.

Omuz silkiyor ve arabadan iniyor. Yağmur rüzgârdan yanlara doğru savruluyor ve ben onun ön kapılara yaklaşmasını izlerken olduğum yerde kalıyorum. Bir tabela okuyor ve geri dönüp arabaya biniyor ve çalıştırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kapalı."

"Ne?"

Yola çıktı.

"Tamam, beni başka bir otele götür." "İşte bu kadar."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu kadar?"

"Burada sadece bir otel var ve onlar da Noel dönemi için kapalı. Şimdi hatırlıyorum da eyalet dışına gitmişlerdi."

"Peki.... ben ne yapacağım?"

"Benimle kalacaksın."

"Ne?"

"Benim kamaramda kalacaksın."

"Hayır." Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir değil, alınma ama seni tanımıyorum ve bunu yaparken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Tamam." Köşeyi dönüyor.

Gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor. "Ne demek tamam?"

"Tamam, seni arabana geri bırakayım."

"Ormanda arabamda kalmamı mı istiyorsun?" Nefes

nefese kaldım. "Hayır. Arabanda kalmak istiyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim," diye çıkıştım.

Dikkatini bana çeviriyor. Gözleri sert ve soğuk. "Bu saçmalık için havamda değilim. Ya benim kulübemde kalırsın ya da arabana geri dönersin. Kararını ver çünkü ben eve gidiyorum."

"Peki.... senin evinde nerede kalacağım?" Kekeliyorum.

"Yatağında."

Dehşete düşmüş gözlerim onunkileri tutuyor.

Gözlerini deviriyor. "Kanepede olacağım, kendini övme."

Holly

"OH," kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. *Kendini övme*. Bu da ne böyle?

"Yapmazdım," diye çıkıştım. "Sadece bir dayatma olmak istemedim." Kollarımı öfkeyle kavuşturuyorum. Bu adam tam bir pislik. Gerçek bir pislik. Ayrıca kendini beğenmişin teki.

"Ben kanepeyi alacağım," diye tükürdüm.

"Sen bir dayatmacısın, bu yüzden bana uyar," diye mırıldanıyor. "Sen parlak zırlı gerçek bir şövalyesin, bunu biliyor musun?" Yüzünde önce bir sırtma, sonra da geniş bir gülümseme beliriyor.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

Gıcırđıyorum. Yolu izlerken gülümsüyor.

"Senin bilgin için.... Jack," diye çıkıştım. "Benimle yatmak istediğini düşünerek kendimi övmeyeceğimi bilmeni isterim. Seni pohpohlamış olurum."

Şaşırmış gibi bir kaşını kaldırıyor. "Bu yüzden mi striptizci kıyafetleri giyiyorsun?" Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Beni... pohpohlamak için mi?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Striptizci kıyafetleri... Şaka yapıyor olmalısın?"

Dar eteğime, çamura bulanmış çoraplarıma ve yüksek topuklu ayakkabılarıma bakıyor ve kaşlarını bir kez daha kaldırıyor.

İçten içe ürperiyorum. Kahretsin, neye benziyor olmalıyım? "Alaska'da striptizcilerin ne giydiğini bilmiyorum ama New York'taki striptizcilerden çok farklı olduklarını söyleyebilirim. Ve aslında... bu iş kıyafeti Armani," diye açıklıyorum.

"Are-who-ee?"

Gözlerimi deviriyorum ve hışımlla kollarımı kavuşturuyorum. Lütfen kapa çeneni, seni mağara adamı. "Bunu işe giderken giymene imkan yok," diye cevap veriyor.

araba kullanırken gelişigüzel. Sesi derin ve boğuk. "Ve neden olmasın?"

"Nasıl iş yapacaksın ki?" "Ha?"

"Erkeklerin gün boyu masanızda sizinle birlikte olmaya çalışacaklarını hayal ediyorum." Bir araba yoluna sapıyor.

Ne oluyor be?

İğneleyici bir şey söylemek için ağzımı açtım ve kapattım. Kulağa kesinlikle seksi geliyordu. Birden rahatsız oldum, kıpırdandım ve eteğimi aşağı çektim.

Pasif agresif seksilik gibi garip bir şey.

Sert bir şekilde yağan yağmura pencereden bakıyorum. Belki de arabamda uyumak her şeye rağmen daha güvenli bir seçenektir?

Sessiz kalıyorum ve gözleri bana kayıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diye omuz silkiyorum, dudaklarım birbirine o kadar sıkı yapışmış ki acımaya başlıyor.

"Ee?" diye tekrar soruyor.

Aman Tanrım, konuşmayı kes, seni aptal.

"Jack."

Gözleri bana dikildi. "Evet, Haley."

"Öncelikle, adım Holly. Doğru söyle."

Yüzünde eğleniyormuş gibi bir gülümseme izi belirliyor.

"Bu sabah saat 4'te uçağımı kaçırmamla başlayan gerçekten çok ama *çok* kötü bir gün geçirdim. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bu gece uyumak için kanepenizi kullanmak istiyorum. Eğer bu uygun değilse ya da kafanızda başka bir şeyler dönüyorsa, lütfen beni arabama geri götürün, çünkü kıyafet seçimlerimi kimseye, en azından size haklı gösterecek havada değilim." Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Ve bilginiz olsun... Ben bir profesyonelim ve asla seks yapmayı düşünmem bile

masamda." Meydan okurcasına çenemi gökyüzüne doğru eğiyorum. "Alaska'da ne olduğunu bilmiyorum ama New York'ta işler böyle yürümüyor."

Gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi dudaklarını yuvarlıyor. "Anladım."

Tepenin zirvesine vardığımızda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun arasından bir kulübe görünüyor. Farların ışığında aydınlanıyor. Ev tamamen ahşaptan yapılmış. Küçük, verandası tüm dış cepheyi sarıyor. Çatıdaki çift bacadan çıkan dumanı görebiliyorum.

Kamyondan inip kapıyı arkasından çarparak kapatırken "İşte bu kadar" diyor.

Yanıma geldi ve kapıyı açtı. İzin istemeden beni bir gelin gibi arabadan indiriyor. Yağmur yüzüme bir kez daha sertçe vurmaya başlıyor. "Yürüyeblirim, iyiyim."

"Sessiz ol, Haley."

"Holly," diye
bağurdım.

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Adın her ne sikimse, kapa çeneni kadın."

Ağzım dehşet içinde açık kalıyor ve beni ön merdivenlere ve ön çatının örtüsünün altına taşıyor. Beni yere bırakıyor ve bir insanın bu kadar güçlü olmasına şaşırarak ondan geri çekiliyorum. Ön kapıyı açtı. "Biraz dağınık, misafir beklemiyordum" diyor.

İçeri bakıyorum, her şey ahşap ve büyük bir oda gibi görünüyor. Küçük bir mutfak ve iki kanepeli bir oturma odası görüyorum. Bir köpek açık ateşin önündeki halının üzerinde yayılmış uyuyor. Ona dönüp baktığımda yağmurluğunu çıkarıp kapının yanındaki kancaya astığını görüyorum. Uzun boylu, aslında kocaman. Boyu 1.80 olmalı ve ilk kez yüzünü görüyorum. Koyu kahverengi saçları biraz kıvrılmış, yontulmuş bir çenesi ve iri kahverengi gözleri var. Yakışıklı, mağara adamı gibi. Ha, kim bilebilirdi ki?

Flanel gömleğini çıkarmaya başlarken "Orada öylece sıırıslıkam mı duracaksın?" diye sorar.

Kahretsin, o kargaşada bavulumu almamışım. Şimdi ne giymem gerekiyor? Başka kabahatlerimi hatırladıkça yüzüm dehşete kapılıyor. Kahretsin, dizüstü bilgisayarım hâlâ arabada. Bu cehennemden bir gün.

Gömleğini omuzlarından sıyrıp kancaya asarken, "Her yerinden su damlıyor," diyor.

"Şey," diye cevap vermek üzereyken gözlerim onun geniş göğsüne ve kaslı fiziğine takılıyor. Bir spor salonunda görebileceğiniz bir şeye benziyor.

Striptiz gösterisi.

Lanet olsun.

Botlarını tekmeleyerek çıkarıyor ve kot pantolonunun düğmesini çözüyor. Sanki zekice bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Bende bir şey yok.

Kot pantolonunun fermuarını indiriyor. "Kıyafetlerini benim önümde öylece çıkarma," diye alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor ve ıslak kotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor. Altında mavi bir boxer şort var ve bakışlarımı hemen kaçırıyorum. Tamam, bu garip bir bölgeye giriyor. Ateşli Alaska dağ adamı bölgesi.

"Tüm bu kargaşa içinde bavulumu arabada unutmuşum," diyorum.

"Ah," diye kaşlarını çatıyor ve sanki geri dönüp onu almayı düşünüyormuş gibi yağmura bakıyor.

"Dışarısı çok ıslak ve tehlikeli." Diyorum ki. "Sen..."

Başını sallıyor ve saçlarındaki ıslak koyu kahverengi bukleler bir o yana bir bu yana sıcıyor.

O gerçekten çok...

"Ne yapardım?" diye soruyor.

Doğru ya, konuşuyordum, *odaklanmıştım*. "Giymek için bir şey ödünç almam mümkün mü?" Çekinerek sordum. "Çamaşır parasını öderim ya da yeni bir şeyle değiştiririm," diye omuz silkiyorum. Zavallı piç, ondan beni kurtarmasını, gece için bana bir yatak vermesini ve şimdi bana giyecek ve yiyecek sağlamasını istiyorum.

"Elbette." Hiç tereddüt etmeden eve giriyor ve ben de kapıda durup arkasından bakıyorum. Yatak odasına giriyor ve kapıyı kapatıyor. Ne yapıyor bu? Kaşlarımı çatıyorum... Onu takip mi edeyim, yoksa geri mi dönsün?

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmura bakıyorum. Sanki mini bir kasırga gibi.

Karanlıkta bir şeyin ön merdivenlere doğru geldiğini görüyorum ve ne olduğunu görmek için gözlerimi kısıyorum. Siyah ve uyuz bir şeydi ve ön basamaklardan bana doğru gelmeye başladı.

Bir

kurt.

Bir

kurt.

Lanet bir kurt.

"Ahhh," diye bağıriyorum topallayarak eve girerken. Bileğim acıyor.

Nasıl unuttum?

Ben kapıyı kapatamadan kurt arkamdan koşarak içeri giriyor ve ön ayaklarıyla beni yakalıyor. "Ahhh," diye bağıriyorum beni köşeye sıkıştırırken

Mutfak. "Yardım edin!"

Kurt sıçrayıp arka ayaklarının üzerine kalkıyor ve ben ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Hayır," diye bağıyorum. "Aman Tanrım, evde bir kurt var. Hepimiz öleceğiz."

"Rex," diye bağırdığını duyuyorum Jack'in derin sesinden. Başımı kaldırdım. "Ha?"

Köpek bacağıma şiddetle vurmaya başlıyor ve ağzım dehşet içinde açık kalıyor.

Ne oluyor be?

"Neden sen... defol git buradan," diye tersliyor Jack onu uzaklaştırırken. Köpek kapıya doğru koşar ama silkinip kendine gelmeden önce her yere çamur ve su sıçratır.

"Dışarı," diye bağıyor Jack yüksek sesle alkışlayarak.

Köpek dışarı koşuyor ve Jack kapıyı arkasından çarpıyor, gözleri bana geliyor ve sonra omuz silkiyor. "O biraz vahşi. Yağmur yağdığında çılgına döner."

"O köpek senin mi?" Nefes nefese kaldım.

"Evet, bu Rex." Hasarı değerlendirirken ellerini kalçalarına koyar. Her yer çamur içinde. "Onu daha önce kimseyle sevişirken görmemiştim ama.... Sanırım güzel kızları çok sık görüyor."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum. "Ben de daha önce hiç bir köpek tarafından becerilmemiştim, bu yüzden ikimiz için de bir ilkti."

Cevabımla eğlenerek sırtıyor. Sanki ne diyeceğini şaşırmış gibi duraksıyor. "İstersen duş alabilirsin. Giymen için birkaç kıyafetim var."

"Teşekkür ederim." Omuz silktim. "Çok minnettarım, bu harika olur."

Bana yol göstermek için elini uzattı. "Bu taraftan." Evin içinden geçip arka kapıdan çıkıyor ve ben de arkasından topallayarak yürürken kaşlarımı çatıyorum.

Dönüp ayağıma bakıyor. "Bileğin iyi mi?"

Topallayarak ilerliyorum. "Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum onu takip ederken. Aman Tanrım, burası dışarıdaki bir tuvalet. Lütfen, artık cinsel ilişkiye girmek isteyen yarı vahşi hayvanlar olmasın. Ev ile banyoyu birleştiren bir tente var. Üstü kapalı ama yağmur hâlâ hafif hafif esiyor.

"Burası New York gibi süslü değil," diyor. Banyonun kapısını açıyor, ışığı yakıyor ve ben etrafa bakıyorum. Ortada büyük bir metal küvet var ve başının üzerinde bir duş asılı. Fayanslar beyaz, temiz ve bakımlı. Hiç de beklediğim gibi değil ve gülümsüyorum. "Bu mükemmel."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve ilk kez Jack'in görüldüğü kadar sert olmadığını hissediyorum. "Bu gece bana yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum.

Bir kez başını sallıyor, dudakları birbirine sıkıca yapışmış. "Havlu var mı?" diye soruyorum.

"Evet." Bir dolabı açarak bir yığın temiz havlu ortaya çıkarıyor. Hepsi farklı ve birbiriyle uyuşmuyor ama yine de temiz. "Sadece burada."

"Teşekkürler."

Tereddüt ediyor.

Kapıya doğru bakıyorum. "Seks manyağı köpek içeri dalacak mı?"

"Muhtemelen." Kilidi işaret ediyor. "Bunu kullan." Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de onun uzaklaştığını duyuyorum.

Etrafıma bakıyorum ve sıcak suyu açıyorum. Su hızlı ve sıcak çıkıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Islak giysilerimi çıkarıp çamurlarını hızlıca yıkıyorum ve sıkıyorum. Sıcak suyun altına girip saçlarımdan aşağı akmasına izin vermeden önce, süzölmelerini sağlamak için onları lavaboya koyuyorum.

"İyi hissettiriyor." Saatler sonra ilk kez rahatlamaya başladığımı hissediyorum. "Ne kabus gibi bir gündü."

Jack

Duşun açıldığını duyuyorum ve mutfığa giriyorum. "Burası tam bir karmaşa." Lavabodaki bulaşıkları hızla temizliyor ve oturma odasını düzeltiyorum. Yastıkları yerlerine yerleştiriyorum ve bir sandalyenin arkasında duran birkaç gömleği alıyorum. Kapıda bir tırmalama sesi duyuyorum ve hışımla gidip açtığımda Rex'i görüyorum, sırlıslık olmuştuk ve içeri alınmak istiyor.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim. Bana bakıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum öfkeyle. "İçeri girmiyorsun, çamura bulanmışsın." Arka ayakları üzerinde geri dönüyor ve şakacı bir havlama sesi çıkarıyor. "Onun bacağına bindiğine inanamıyorum."

Tekrar havlar ve bunun tüm zamanların en iyi oyunu olduğunu düşünerek yağın yağmura geri koşar.

Kapıyı çarparak kapattım. "Lanet olası köpek delirmiş." Yatak odasına giriyorum ve burada da bir sandalyenin arkasına asılı duran kıyafetleri alıyorum. Lambayı yakıyorum ve yatak çarşaflarını düzeltiyorum.

Duşun kapandığını duyuyorum ve aceleyle manyak gibi temizlenmeye devam ediyorum. Ayakkabılarımı yerden alıp dolaba atıyorum. Şifonyerin üstünü düzeltiyorum ve yastıkları yatağın üzerine atıyorum.

Banyo kapısının açıldığını duydum. "Umm... Jack." diye sesleniyor. Sırıttıyorum, adımı söylemesi hoşuma gidiyor.

Koridora geri dönerken "Evet," diye sesleniyorum.

Holly'yi hafifçe aralanmış banyo kapısının aralığından bakarken buluyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Ben um," utanmış gibi tereddüt ediyor. "Giymek için ödünç alabileceğim bir şeyin olduğunu söylemiştin?"

Ona bakıyorum, havluya sarınmış, büyük kahverengi gözleri, mükemmel beyaz dişleri ve zeytin teni, çıplak omuzlarında boncuk boncuk su. Uzun siyah saçları ıslak ve lanet olsun, yemek için yeterince iyi görünüyor.

Kıyafetsiz. Seni çıplak seviyorum.

"Elbette." Koridordan aşağıya, yatak odama doğru bakıyorum. "Bir dakika."

Yatak odama geri dönüyorum ve uygun bir şey bulmak için çekmecemi iki kat hızla karıştırmaya başlıyorum.

Kahretsin, neden etrafta hiç yedek iç çamaşırım yok? Bunu kapıdaki çatlaktan geçirdiğimi ve onun dehşete düşmüş yüzünü hayal ederken gülümsüyorum.

Bir çift boxer şort ve beyaz bir tişört aldım. Gardıroba gidip siyah bir bornoz buluyorum. Sonunda bu lanet şeyi kullanabileceğim bir şey buldum. Aşağı indiğimde banyonun kapısının kapalı olduğunu görüyorum ve kapıyı çalıyorum.

"Holly."

Kapıyı hafifçe aralıyor ve sanki vahşi bir hayvanmışım gibi içeriye bakıyor.

"Al bakalım." Giysileri aralıktan geçiriyorum. Temiz ve sabun gibi kokuyor... *benim sabunum.* Hmm... O havlunun altında nasıl görünebileceğini gözümün önüne getiriyorum ve sikimin takdirle seğirdiğini hissediyorum.

Kes şunu.

"Teşekkür ederim," diyor onları benden alıp ayağının üzerinde dururken ve sonra bir kez daha acı içinde yüzünü buruştururken.

"Sen iyi misin?" Kaşlarımı çattım.

Ayağındaki ağırlığı tutarak zıplıyor. "Evet, ben iyiyim."

Kapıyı yüzüme kapatıyor ve sikim boxer şortumun içinde çadır kuruyor. *Kes artık şunu.* Yatak odama girip gardırobuma doğru yürüyorum ve bu şeyi gizleyecek bir pantolon arıyorum. Çabuk, acele etmem lazım.

Sikeyim.

Siyah bir kot pantolon buluyorum, üzerime geçiriyorum ve sikimi stratejik bir şekilde bel bandının içine sokuyorum ve bulabildiğim en büyük tişörtü arıyorum. Omuzlarıma gri bir tane geçiriyorum. Aynada kasıklarımı bakıyorum. Her şey temiz.

"Bu iş görür."

Holly

Hızlıca kurulanıp Jack'in benim için getirdiği kıyafetleri giyiyorum, kocaman bir boxer şort ve beyaz bir tişört. Neyse ki bir bornoz var, yoksa göğüslerim sütyensiz sergilenecekti. Giyinirken topallıyorum ve ayak bileğime bakıyorum. Şişmeye başlamıştı. "Kahretsin." Şortumu giymek için oturuyorum, tek ayağımın üzerinde duramıyorum. Banyoyu temizleyip havluyla yerleri sildikten sonra topallaya topallaya yürüyüş yoluna çıkıyorum. Jack'i mutfak tezgahında otururken buluyorum. Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Bakışları ayağıma düşerken bir bardak kehribar rengi sıvıyı yudumluyor. "Bileğin nasıl?"

"Sorun değil." Omuz silkiyorum.

"Dur bir bakayım." Hızlı bir hareketle beni kaldırıp mutfak tezgahının üzerine oturtuyor ve kalbim sıkışıyor, o kadar güçlü ki. Onay istercesine gözlerini bana dikeyiyor ve ben de başımı sallıyorum. Bornozumu geriye doğru sıyrıyor ve ayağımı eline alıp inceliyor. "Şişiyor."

Başımı sallıyorum. Elini ayağımın üstünden geçiriyor ve sonra kemerin altından geçiriyor. Elleri zımpara kağıdı gibi sert ve irkiliyorum.

"Ağrın var mı?" diye soruyor.

"Ellerin çok sert."

Ayağıma konsantre olurken yavaş ve seksi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Daha önce hiçbir kadın ellerimden şikâyet etmemişti." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Sert severler."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, *Tanrım*. Duyduğum en ateşli şey bu değilmiş gibi davranırken omuzlarımı düşürüyorum. "Sanırım buna alışık değilim." Ayağımı onun pençesinden çekiyorum. "Ayağım iyi."

Bir dolaba gidiyor ve metal bir kutuyu kaldırıp içinden bir bandaj çıkarıyor. "Onu saracağım."

"Dürüst olmak gerekirse..."

"Sessiz ol kadın, sarıyorum" diye sözümü kesiyor ve ayağımı kaldırıp bandajı bileğimin etrafına dikkatlice sarmaya başlıyor. Elini baldır kasımın üzerinde hissederken onu izliyorum. Ne yaptığını gerçekten biliyor gibi görünüyor. "Sen doktor musun?"

"Ben bir inşaatçıyım."

"Oh," diye izliyorum onu, "daha önce hiç inşaatçı tanımamıştım. New York'ta büyüdüğüm için pek karşılaştığım biri değil."

Bandajın etrafını sarıyor. "New York'ta ne tür adamlar yaşar?"

Oyuncu türünden.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, ofislerde çalışan insanlar." Başını sallıyor. "Takım elbise."

"Evet."

Bandajımı küçük bir klipsle tutturuyor. "Evet, takım elbiselerle hiçbir ortak yanım yok."

Hareket ederken tişörtünün altındaki devasa kasların kasılmasını izliyorum. "Hayal edebiliyorum."

Beni kucağına aldı ve dikkatlice kanepeye yerleştirdi, ayağımı yükseltmek için altına iki minder koydu. "Aç mısın?"

Dudağımı ısırdım, açlıktan ölüyordum. O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki yol boyunca bir dükkân bile göremiyordum, tabii eğer varsa. "Bir parça tost harika olurdu. Tostunuz var mı?" diye sordum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Tostum var." "Yapabilirim," diye teklif ediyorum.

Ayağa kalkarken "Sen orada kal," diyor. "Bir içki ister misin?"

Sehpanın üzerindeki kehribar rengi sıvı dolu bardağına bakıyorum. "Ne oldu?"

"Viski."

Viskiyi severim. "Umm."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye sözümü kesiyor. Mutfakta bir şeyler karıştırıyor ve elinde bir bardak viski ve buzla geri dönüyor. "Bu ayağının acısını dindirir," diyor bana uzatırken. Mutfığa geri dönüyor. Bir yudum alıyorum ve bardağa bakarken irkiliyorum.

Lanet olsun, bu ne böyle... %200 alkol mü? "Teşekkürler," diye sesleniyorum.

Odaya bakıyorum, doğası gereği erkeksi. Duvarlar ve yerler ahşap, yerde sessiz renklerde büyük bir halı var. Şömine büyük ve dev bir metal küvetin içinde yanma sırasını bekleyen bir yığın büyük kereste parçası var. Önünde yatan köpek hiç kıpırdamamış. Ölmüş mü acaba? Kanepe yorgun ve hımbıl ama çok rahat, perdeler ve minderler var. Onun gibi bir adamın minderleri olacağını düşünmezdim. Acaba burada yalnız mı yaşıyor?

Televizyon dolabının üzerinde bir aile portresinin çerçeveli bir fotoğrafı var. Bir şelalenin önünde bir arada duran bir grup insana benziyor, ancak fotoğrafta kimin olduğunu görebilmem için çok uzakta.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" Ben arıyorum.

"Aha," diye yanıtlıyor her ne yapıyorsa onu yaparken.

Viskimden bir yudum alıyorum. Bu yastıkları kim aldı?

"Kız arkadaşın var mı?" Arıyorum.

Ortaya çıktı ve önümdeki sehpayı bir tepsi koydu. Üzerinde büyük bir kase gulaş ve yanında kızarmış ciabatta ekmeği var. Nefis kokuyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Dün gece."

"Vay canına, etkilendim."

Bir kaşık uzatıyor. "Henüz tadına bakmadın."

Ondan alırken gülümsüyorum. "Çok güzel kokuyor."

Mutfığa geri döner ve dışarıda yağmur şiddetle yağmaya başlar. Kesinlikle felaket ve teneke çatıda çok yüksek ses çıkıyor.

"Sen yemiyor musun?" Ben sesleniyorum.

"Ben zaten yedim."

"Oh." Kasemi elime aldım ve bir kaşık dolusu aldım. Vay anasını... Bu çok iyi. Kız arkadaş soruma cevap vermediğini fark ediyorum, belli ki bir kız arkadaşı var. "Peki, uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayatım boyunca bu bölgedeydim. Bu çiftliği yaklaşık on yıl önce satın aldım."

Yemek yerken gülümsüyorum. "Bir restoran açmalısın, bu gerçekten çok iyi."

"Belli ki sen de kafanı çarpmışsın," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. Mutfakta bulaşık yıkadığını duyuyorum.

"Arabamı nasıl gördün?" diye sordum.

"Rex'i beslemeye çıkmıştım ve tepeden aşağı bakarken farlarınızın döndüğünü ve sonra yoldan çıktığını gördüm."

O birkaç saniyenin ne kadar korkutucu olduğunu hatırlıyorum.

"Birinin yaralanmış olabileceğini düşündüm ve seni aramaya geldim," diyor.

"Teşekkür ederim." Büyük bir lokma aldım. "Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Sana bir şey olmazdı," diye yanıtlıyor. "Kendi başının çaresine bakabileceğin hissine kapılıyorum."

Gururla gülümsüyorum. Bu gözlemi yapması hoşuma gitti. Kendime bakabilirim.... Başından beri bunu yapmak zorundaydım. Dangalak kocam kesinlikle bunu hiç yapmadı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken ön kapının açıldığını duyuyorum. "Rex," diye seslendiğini duyuyorum. "Yağmurdan uzak dur," diye sesleniyor. Dinlerken gülümsüyorum. "Aptal köpek," diye mırıldanıyor. "Rex," diye tekrar sesleniyor, yağmurun tekrar şiddetlendiğini duyuyorum.

İçeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Çocuk sorunları mı?" diye sordum.

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor. "Genç ve vahşi, bütün gece dışarıda koşturuyor. Sürekli o lanet şeyi kovalıyor ve eve getiriyorum."

"Ne tür bir köpek bu?" Ben soruyorum.

"Annesi bir kurttu. Onu yolun kenarında buldum, bir araba çarpmış ve ölmüştü. Emzirdiğini görünce aramaya çıktım ve iki gün sonra ormanda ağladıklarını duydum. İki yavruyu da eve getirdim ama kız kardeşi başaramadı."

Kanepenin arkasından ona bakmak için döndüğümde, huysuz adamın yeni bir yönünü görüyorum.

"Sanırım babası bir köpek olmalı," diye devam ediyor, "ya da ailesinde bir yerlerde bir tane var, o tam bir kurt değil."

Dinlerken viskimi yudumluyorum. "Bu yüzden mi farklı davranıyor, yarı vahşi olduğu için mi?"

"Belki," diye yanıtlıyor. "Onu çok fazla dizginlemeye çalışmıyorum. Özgürce hareket edebiliyor. Olması gerektiği gibi olmasına izin verdim. Onunla çok fazla zaman geçiriyorum."

Yine de onu arıyorum."

Etkilendim ve gülümsedim. Jack çok yumuşaktır.

Yemeğimi bitiriyorum ve tabağımı almaya geliyor. "Bırak onu," diyorum. "Sabah yıkarım, yeterince yaptın."

Onu alırken bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Sorun değil, her şeyi yapmaya alışkınım."

Onu izliyorum ve birden Jack hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Gel benimle otur ve konuş," diye sesleniyorum boş bardağımı havada tutarken. "Birlikte bir içki daha içebiliriz."

Viski şişesini alıyor ve gelip diğer kanepeye oturuyor. İkimizin de kadehini dolduruyor ve gözleri benimkileri tutarken bir yudum alıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Başını sallıyor.

"Soyadın ne?" diye sordum.

"Stevens."

"Jack Stevens?"

Gülümsüyorum. Başını salladı.

"Ben Holly McMillan."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve viskisinden yavaşça bir yudum alıyor. "Evde bir erkeğin var mı Holly McMillan?"

Karnım zonkluyor. "Hayır."

"Neden hayır?"

Omuz silkiyorum. "Bir zamanlar bir yalancıyla evliydim." Beni dikkatle dinliyor.

"Bu çok saçma. Ben onun hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum, o ise beni yemek bileti sanıyordu."

Kaşlarını çatıyor.

"Borsacıydı ve içeriden bilgi sızdırmaktan yakalandı."

"İnsanlardan çaldı mı?" diye soruyor dehşetle.

"Aha, ben de en kötüsünün bu olduğunu düşünmüştüm. Ama mahkemede onun karakter analizini yaparken, arkamdan birçok kadınla yaşadığı ilişkileri gündeme getirdiler ve bunlar tüm gazetelerde yer aldı."

Yüzü düştü. "Bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Tamamen gafıl avlandım. Hatta başka bir kadından çocuğu olmuş ve bana söylememesi için ona para vermiş." Üzüntüyle omuz silktim.

Kaşlarını kaldırıyor ve söyleyecek söz bulamıyormuş gibi içkisini yudumluyor. "O hapiste."

"Ondan boşandın mı?"

"Aha." Hüzünle gülümsedim. "Komiktir, hayatınızın nasıl sonuçlanacağını bildiğinizi sanırsınız. Ama otuz üç yaşında dul bir kadın olacağım hiç aklıma gelmezdi, böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor.

Gözlerim soru sorar gibi ona bakıyor. "Hayatın düşündüğün gibi mi oldu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır."

Cevabını bekliyorum.

"Dul kalacağımı hiç düşünmemiştim." Yüzüm düştü.

"Karın öldü mü?" Başını salladı.

Ona bakıyorum.

"Beyin tümörü, yedi yıl önce."

Kalbim sıkışıyor. "Çok üzüldüm." Hüzünle gülümsüyor.

"Ben de."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Başını sallıyor ama detay vermiyor ve bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini hissediyorum. Konuyu değiştiriyorum. "Peki, ne inşa ediyorsun?" diye soruyorum.

"Evler."

"Ağaç evler mi?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır, ağaç evler değil. Kendi işimin sahibiyim. Benim için çalışan altı adamım var."

"Ne kadar harika." Bunu düşünürken gülümsüyorum. "Sıfırdan inşa ettiğiniz bir şeyin meyve verdiğini görmek çok ödüllendirici olmalı."

"Öyle." Gözleri benimkilere dikiliyor. "Ne iş yapıyorsun?" "Satın alma müdürüyüm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"New York'ta büyük bir medya şirketi için çalışıyorum ve onlar için dünya çapında küçük şirketler satın alıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Çok mu seyahat ediyorsun?"

"Biliyorum." Clancy'yi hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. "Kahretsin. Çıldıracak."

"Kim?"

"Asistanım, Clancy. Telefonumda internet yok ve kontrol edemedim, çok endişelenecek."

"İstersen benim telefonumu kullanabilirsin, kapsama alanım var." "Sakıncası var mı?"

"Elbette." Ayağa kalkıp bana telefonunu uzatıyor ve ben de onun numarasını çeviriyorum. "Alo." Cevap verdi.

"Clancy benim."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Öldüğünü sanmıştım. Bir arama ekibi göndermek üzereydim."

Gülümsüyorum. "Hayır, ben iyiyim. Arabamla kaza yaptım ama iyiyim ve hava korkunç olduğu için biriyle kalıyorum...." Gözlerim Jack'e kayıyor ve doğru tanımı bulmaya çalışırken duraklıyorum... *ateşli bir dağ adamı*. "Bir çiftlik evinde. Çok nazik bir insan beni buraya getirdi. Sadece güvende olduğumu ve sabah seni arayacağımı bilmeni istedim. Bana bu numaradan ulaşabilirsin."

"Tamam, harika. Çok rahatladım."

"Yarın konuşuruz." Telefonu kapatıyorum ve Jack'e geri veriyorum. "Asistanın var mı?" diye soruyor.

"Üç tane var."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Altı tane var," diye yanıtlıyorum.

"Sanırım." Eğlenerek içkisini yudumluyor. Bardaklarımızı dolduruyor.

İki saat sonra

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama huysuz dağ adamı aslında oldukça esprili.

Ve söylemeye cesaret edebilir miyim.... biraz muhteşem. Derin bir konu olmadan her şey hakkında sohbet ettik. Konuşması kolay ve zeki biri. İlk başta ona verdiğim değerden çok daha zeki.

"Yarın çalışıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, hava tahmininde daha çok yağmur var." "Yağmurda çalışmıyor musun?"

"İşin neresinde olduğumuza bağlı. Çatı halihazırda açıksa yaparız."

Elinde çekiçle sert ve haşın olduğunu hayal ederken gülümsüyorum. "Peki, burada eğlenmek için ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Pek bir şey yok. Şehirde birkaç bar var."

"Çok değil mi?" Alay ediyorum. "Alaskalı kadınların ayaklarına kapanacağını hayal ediyorum."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Şey... Ben tek kadınlı bir adamım."

Bu ne demek oluyor? "Kız arkadaşın ya da görüştüğün biri yok mu?"

"Hayır. O zamandan beri değil...." Sesi

kesiliyor. "Karından beri mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır."

Ona bakıyorum ve ş a ş k ı n l ı k l a gözlerimi kırıştıyorum. "Senin gibi erkeklerin var olduğunu düşünmezdim."

"Var."

Birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyor. "Seni

yatağa götürmeliyim." Mırıldanıyor.

"Yapmalısın," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni kucağına alıyor, ben de kolumu boynuna doluyorum. Yatak odasına giriyoruz ve beni yatağa oturtuyor. Yorganı geri çekiyor ve yan masadaki bir kadın fotoğrafını fark ediyorum. "Bu senin karın mı?" diye sordum. Fotoğrafi elime alıyorum.

"Bu Tara."

Sarı saçları var ve gülüyor, nazik görünüyor. "Çok güzel bir kız." Gülümsüyorum.

"O... öyleydi."

En alttaki çekmeceyi açar ve fotoğrafını içine koyar. "Bunu kaldırmanın zamanı gelmişti," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Yapma bunu," diyorum çekmeceyi açıp resmini geri çıkarırken. Tekrar yan sehpanın üzerine koyuyorum. "Sen uyurken o hep yanında olmalı ve yeni aşkınla tanıştığında o da yanında uyumak isteyecek... çünkü o senin bir parçan."

Çenesi sıkılırken bana bakıyor.

Aramızda bir yakınlık oluşuyor ve elimi uzatıp çenesindeki kirli sakalda gezdiriyorum.

Alnı kırışıyor ve aceleyle ayağa kalkıp bana sırtını dönüyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır."

Başını eğiyor ve bir karar vermeyi düşünüyormuş gibi yere bakıyor. "Sabah görüşürüz."

Gözlerimi kapattım, kahretsin... Çizgiyi aştım. "Tamam, iyi geceler."

Kapıya doğru yürüyor. "Jack."

Geri dönüyor.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Başını sallar ve gider. Kapı tıkırdayarak kapanıyor. Lambayı kapatıyorum, sırtüstü yatıyorum ve tavana bakıyorum. Şaka yapmıyordum, o gerçekten türünün tek örneği.

Çatıdan gelen yağmur sesiyle uyanıyorum ve uzanıp bir süre yağmur sesini dinliyorum. Banyoya gitmem gerekiyor. Hava yeni aydınlanıyor ve güneş doğmaya yaklaştıkça perdelerdeki aralıktan beyazın parıltısını görebiliyorum. Yataktan çıkıyorum ve bunu yaparken bileğim hala ağrıdığı için irkiliyorum.

Topallayarak kapıya gittim ve dışarı baktım. Jack kanepede uyuyor. Parmak uçlarımla yanından geçip banyoya doğru ilerliyorum.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkıyorum ve banyonun kapısını açtığımda Jack'in orada beni beklediğini görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Eğildi ve beni bir kez daha gelin gibi kucağına aldı.

Beni kendine yakın tutuyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor; kalbim duruyor. Beni öpecek mi?

Holly

Beni öperken dudakları usulca dudaklarıma yapışıyor. Yumuşak bir öpücük, alt tonunda bir emme hissi var. O beni havada tutarken kollarım boynuna dolanıyor. Sanki bir tüy kadar hafifim. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve oh... bu adam daha önce tanıdıklarımın çok farklı bir erkek türü. Gösterişli değil ya da beni yumuşaklıkla etkilemeye çalışmıyor. O sadece olduğu gibi ve bu çok canlandırıcı bir şekilde dürüst.

Gerçek.

Dudakları yine benimkileri alıyor ve bu sefer açlıkla. Vücudunu ele geçiren uyarılmayı hissedebiliyorum. Dilinin her çırpınışında bedenimi daha sıkı kavıyor. Yedi yıl bir insanın fiziksel temas olmadan geçirmesi için uzun bir süre ve ben bunu ona vermek istiyorum. Onunla birlikte olan ilk kişi olmak istiyorum.

Beni koridordan aşağıya taşıyor ve dikkatlice mutfağın zeminine yerleştiriyor. Gözleri gözlerimi tutuyor ve sanki durumu değerlendiriyor, bir sonraki hamlesini ya da cümlesini dikkatle düşünüyor. Kaçıp kaçmayacağımı ya da kaçması gerekip gerekmediğini merak ediyor.

Doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Senden hoşlanıyorum, Jack."

Kolları bir kez daha etrafımda dolanıyor ve kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve bana doğru bastıran büyük ereksiyonunu hissediyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Karnım zonkluyor... Kahretsin, adam büyük.

Beni öpüyor ve bu sefer bir amacı var. Bu büyük bir aşk ilişkisi vaadi değil. İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz, daha doğrusu bu bir karar. Birbirimizi fiziksel olarak tanımak için bilinçli bir karar. Benim için sorun yok ve onun sert vücudunun benimkine değdiğini hissettiğimde, onun da b u n u istediğinden eminim.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor ve beni kaldırıp mutfak tezgahının üzerine oturtuyor. Çatıdaki yağmurun sesi aramızdaki dramatik duyguyu daha da artırıyor. Elleri kalçalarına dolanırken bacağımdan yukarı doğru kıvrılıyor. Açık ağzı boynuma düşüyor ve beni aklıkla öpüyor, dişleri tenimi sıyrıyor.

Tüylerim diken diken oldu.

Yukarı bakıyorum ve mutfak penceresindeki yansımamızı görüyorum. Ben tezgahın üzerinde bacaklarımı onun etrafına açmışım, onun iki eli arkamdaki tezgahın üzerinde kendini tutuyor, dudakları boynumda ve gözleri sımsıkı kapalı.

O anın içinde tamamen kaybolmuş.

O zamandan beri neler yaşadığını ve neleri özlediğini düşünmek her zamanki savunmamı yerle bir ediyor ve aniden çılgına dönüyorum. Bu adamı istiyorum. Bu adamın her şeyini istiyorum; onu şımartmak istiyorum... onu mahvetmek istiyorum.

Onu daha yakına çekerken inliyorum. Eli kalçamda geziniyor ve şortumun içine doğru kayıyor. Parmaklarının arkasını cinsel organıma sürüyor ve gözleri uyarılmış bir şekilde kapanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Dokun bana," diye inliyorum. Tanrım... Durma... Hepsini istiyorum...

Hay sikeyim.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, parmak uçlarını yavaşça damlayan ıslak seksimde gezdiriyor. Kısık bir ıslık çalıyor. "Sen. Hissediyorsun. Çok. İyi."

Sırtımı kamburlaştırıp daha derin bir bağlantı arıyorum.

Kuyruklarımı okuyarak kalın parmağını içimin derinliklerine kaydırıyor ve ben de onun etrafında kenetleniyorum. Gözleri karanlık ve ona neler yapabileceğimi göstermek için tekrar sıkıyorum.

Takdirle keskin bir nefes alıyor. "İşte bu." Sertçe ürperiyorum.

Kahretsin, bu utanç verici olabilir. Çok uzun zamandır dokunulmamıştım. Şimdiden boşalmak üzereymişim gibi hissediyorum. Beni pompalamaya başlıyor, önce bir parmağıyla, sonra iki parmağıyla. Beni sertçe öperken dudakları dudaklarımı alıyor. Bir parmağıyla

Eliyle başımın arkasını kavıyor ve diğer eliyle kalın bir parmak daha ekliyor ve ben alt dudağıını ısıırken sıkılıyorum.

Oh kahretsin, bu iyi hissettiriyor. *Çok iyi.*

Beni sertçe çalıştırırken ellerim omuzlarını kavıyor ve elinin her pompalamasında kaslarının kasıldığını hissedebiliyorum. Hareketleri gittikçe hızlanıyor, daha şiddetli oluyor.

Ağzının içinde inlerken omuzlarını kavıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diyor beni izlerken, ama bu bir soru değildi.

Daha çok bir açıklamaydı.

Ve *ben* bundan hoşlanmıyorum, bunu *seviyorum*.

Alt dudağıını dişlerinin arasına alıp ısırıyor ve dudaklarımdaki acı, aşağıdan gelen zevk dalgasıyla reaksiyona giriyor ve parmaklarının etrafında kenetlenirken sertçe titriyorum, orgazm o kadar güçlü ki sarsılıyorum. Dudaklarıma karşı zaferle gülümsüyor.

Gözlerim onunkileri tutarken nefes nefese kaldım... Bu utanç verici bir rekor. Üç dakika içinde boşaldım.

Beni mutfak tezgahından alıp yatak odasına götürüyor ve yatağın yanına oturtuyor. Tişörtümü yavaşça başımdan sıyrıyor ve pantolonumu indirip yana fırlatıyor. Onun önünde çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyorum.

Gözleri vücudumun üzerinde saygıyla dolaşılıyor. "Holly... çok güzelsin," diye fısıldıyor huşu içinde.

Ellerimi iki yanımda kenetliyorum, sinirlerim midemde dans ediyor. Gördüklerinden mutlu olmasını istiyorum.

Beni yatağa yatırıyor ve bacaklarımı açıyor ve ben itiraz edemedenden eğilip beni oradan öpüyor.

Yatakta sarsılıyorum, birkaç dakika önce yaşadığım orgazmdan dolayı hâlâ hassasım.

Gözleri gözlerimi tutarken bana gülümsüyor, kalın dili içimin derinliklerini yalıyor.

Bacaklarımı açık tutarken elleri iç baldırlarımda. Onları kapatmaya çalışıyorum ve o da yatağa geri çarpıyor. "Kıpırdama," diye homurdanarak beni uyarıyor.

Karnımda sinirler uçuşuyor ve Jack'in yatak odasında kendi tarzını sevdiğini hissediyorum... şikayetçi olduğumdan değil. Dokunuşu baskın, kontrol edici. Ve söylemeye cüret ediyorum, kontrolün sınırında.

Dili orgazmımı kucaklıyor ve gözleri zevkle kapanıyor.

Tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum ve parmaklarımı onun gür saçlarında gezdiriyorum. Oh cehennem.

Sırtım yataktan kalkarken eli beni tutmak için karnımın alt kısmına uzanıyor.

"Elbiselerini çıkar," diye yalvarıyorum. Bu hiç adil değil. Ben burada onun emrinde açık ve ıslak yatıyorum ve o hâlâ giyinik.

Gözlerinde ateş dans ediyor ve ayağa kalkıp gömleğini başının üzerinden sıyrıyor. Geniş göğsü ortaya çıkıyor. Kalın ve geniş, siyah kıllar saçılmış ve ben takdirle sıkıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken kot pantolonunun fermuarını yavaşça açıyor ve aşağıya doğru kaydırıyor. Kalın ve sert siki serbest kalıyor ve çenemi düşürmemek için konsantre olmam gerekiyor.

Lanet olsun... *Adam asılmış.*

Kalın damarlar onun uzunluğundan aşağıya doğru akıyor ve ön ejakulat onun tıkanmış ucundan damlıyor.

Beni neyin beklediğini bildiğim için titremeye başladım. Yedi yıldır bir kadınla birlikte olmamıştı ve aman Tanrım, çok iyi becereceğim.

Bu Alaska pornosunun en iyi hali.

Dizlerimin üzerine eğilip onu ağızma alıyorum. Tadı güzeldi ve seksim kasılırken ellerimi onun kalın baldırlarına koydum. O mükemmel bir örnek.

O izlerken eli şefkatle başımın arkasına gidiyor, gözlerimiz kilitleniyor ve yüzünde seksi bir gülümseme var. "Bileğin şimdi nasıl?" diye soruyor.

"Ne bileği?" Etrafında sırtıyorum. Şaka bile yapmıyorum. Hissedebildiğim tek şey bacaklarımın arasında savaşa hazırlanan nabzımın atışı. Talep ediyor.

Onu emerken elimle yumruklamaya başlıyorum ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Ona gülümsüyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Fısıldıyorum.

Titriyor ve yüzünü buruşturuyor, kendini tutmaya çalıştığını biliyorum ama boşalmasına ihtiyacım var. Benim yaptığım gibi kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

Saçlarımı iki eliyle kavırıyor ve içgüdüleri devreye girerken ağızma girmeye başlıyor. Nefes alış veriş zorlaşıyor ve çok yaklaştığını anlıyorum. "Holly," diye bağıyor. "Holly." Başını gökyüzüne doğru çevirirken ağızımı sertçe pompalıyor. "Siktir... *Holly.*" Boğazımdan aşağı hızla boşalıyor ve ben onu içerken gülümsüyorum.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydüm bilmiyorum.

Genelde yutkunmayı seven biri değilimdir, ama lanet olsun... onun için yutkunuyorum.

Onu yalamaya devam ediyorum, gözlerimiz kilitli kalırken acele etmiyorum. Aramızda bir şefkat oluşuyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor. Yumuşakça gülümsüyorum ve sonra beklenmedik bir şey yapıyor. Eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni tüm gücüyle öpüyor ve kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, tamamen.

Üzerime sürünüyor ve beni kollarına alıyor ve uzun bir süre öpüşüyoruz, dünyadaki tüm zamana sahip olan aşık gençler gibi öpüşüyoruz.

Aceleci ya da endişeli değil. Teninin benimkinin yanındaki hissi sıcak ve güvenli. Dokunuşu şefkatli, daha önce hissettiğim hiçbir dokunuşa benzemiyor.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve bir süre sonra ereksiyonunun kalçamda büyümeye başladığını hissediyorum. Dillerimizin her çırpınışında kontrolünü biraz daha kaybettiğini hissediyorum, ta ki öpüşmelerimiz şiddetlenene ve elleri bacaklarımı açıp bedenimi onunkine açana kadar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor
dudaklarıma karşı. "Ne?"

"Hiç prezervatifim yok."

"Oh." Bir an düşündüm. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve evliliğim sona erdiğinde test yaptırdım. O zamandan beri kimseyle seks yapmadım."

Geri çekilip bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne kadar zaman önceydi bu?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Üç buçuk yıl önce."

Yüzü düşüyor ve aramızda havada asılı duran bir anlayışla birbirimize bakıyoruz. Birbirimizin yaşadıkları için bir kayıp ve üzüntü duygusu.

"Bebeğim," diye fısıldıyor beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılırken.

Burada ne haltlar dönüyor? Kendimi zayıf ve savunmasız hissediyorum... ağlamaklı. Hiç benlik değil.

Dudakları dudaklarıma kilitlenmişken, üstüme çıkıyor ve bacaklarımı ayırıyor.

Kalın ucu açıklığını dürtüyor ve kendimi destekliyorum.

Açık dudaklarımın arasından kendini ileri geri kaydırıyor ve sonra biraz içeri itiyor.

"Oh." Sırtım yataktan kalktı.

Ayağa kalkıyor ve yan masasındaki çekmecedен biraz kayganlaştırmacı alıp seksime sürüyor. "İyi misin?" diye soruyor sikini bir kez daha içime sürerken. Artık kaygan ve ıslağım, savaşa hazırım.

Başımı sallıyorum ve sonra yüzümde karanlık bir gülümseme beliriyor, "Tamamdan da öte."

Kıkırdıyor ve sanki bu onun yeşil ışığı gibi, öne doğru kayıyor ve derin bir hareketle beni kabzama kadar geriıyor.

Sahip olduğu şeyin yanışını hissederken nefesimi tutuyorum, daha önce hiç olmadığı kadar gergin. Kayganlaştırıcıyla bile keskin ve cimri. "Oh... çok büyüksün," diye inliyorum.

"Hayır," diye gülümsüyor boynuma karşı, dişleri tenimi sıyrırken, "sen küçüksün."

Kıkırdıyorum, çünkü bu apaçık bir yalan.

Kendini derine sokarken kalçalarını döndürüyor, önce bir yöne sonra diğer yöne doğru beni gererek açıyor. Vücudumu onu hızla almaya hazırlıyor.

Vücudu yavaş ve ölçülü hareket ediyor, klitorisime yaptığı mükemmel baskı vücudumu ateşe veriyor.

Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını iyi biliyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan kollarıma doğru yayılıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor ve lanet olsun, çok iyi. Bacaklarım kendi kendine kalkmaya başlıyor, belinin etrafında kıvrılıyor. Ellerim kaslı sırtında ve omuzlarında geziniyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni sertçe sikmesi için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum. Tereddüt ediyor ve acele etmiyor ve vücudumun ne zaman hazır olduğunu bilmesi için ona güvenmem gerektiğini biliyorum.

Acele et ve canımı yak.

Canımı çok yaktı.

Nefesi sanki daha fazla tutamayacakmış gibi titremeye başlar ve yavaşça dışarı çekilir ve sonra yavaşça içeri kayar.

Takdirle inliyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken ağzı gevşek duruyor. Geri çekiliyor ve kontrolünü kaybediyor. Sertçe çarpıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Oh..." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Oh... bu iyi... Evet," diye fısıldıyorum ona daha sıkı sarılırken. Sesim derin ve gırtlaktan geliyor, kendi kulaklarım için tanınmaz halde.

Kendini düzleştirilmiş kollarının üzerine kaldırırken yumuşak bir şekilde inlemeye başlıyor. İhtiyacı olan çekişi elde etmek için dizlerini genişletiyor ve beni becermeye başlarken dışarı çekip geri çarpıyor.

Sert.

Derin, kalın pompalar ve yatak duvara kuvvetle çarpmaya başlar.

Dizlerinin üzerine kalkıyor ve beni pompalamaya devam ederken bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve alt dudağını ısırıyor

gölümsemesini bastırmak için.

Yüzündeki sinsi ifadeye gülümsüyorum, "Kendinden oldukça memnun görünüyorsun, Jack."

Ayağımı tutup öperken kıkırdıyor, "Kendimle mutluyum, ama seninle ve o nefis vücudunla daha da mutluyum."

Kıkırdıyorum çünkü daha önce bana hiç lezzetli denmemişti ama hoşuma gitti.

Bacaklarımı kollarının üzerinden geçirip yukarı kaldırıyor ve sonra eğilip beni öpüyor. Öpüşü yavaş ve erotik, vücudu benimkinin derinliklerinde ve Cehennem.

Bu noktaya kadar ne tür bir seks yaptığımı bilmiyorum ama böyle değildi. Belki de çok uzun zaman geçtiği için nasıl bir şey olduğunu unutmuşumdur. Evet, muhtemelen öyledir.

Tekrar bir ritme giriyoruz, o beni sertçe pompalıyor ve ben boşalmamaya konsantre oluyorum. Acele etmek istemiyorum. Ona sadece bu gece sahip olduğumu biliyorum.

Elimden geldiğince uzun süre dayanmasını sağlamalıyım.

Ter tenimizin tozunu alıyor ve dışarıda yağmur sertçe yağarken, içimde çözülüyorum. Bana bakışı, beni öpüşü, sevişmesi.

Jack Stevens tam bir aşık.

Çenesi gevşek duruyor ve pompalarının yaklaşma hızından yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Ona uzanıyorum ve yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve onu kendime çekip öpüyorum. Yavaş ve şefkatli bir şekilde dudaklarımız kenetleniyor. İçimde sarsıldığını hissediyorum, yüzünü benimkine yaslıyor ve kendimi bırakıyorum. Kontrolümü kaybettiğimde haykırıyorum ve sertçe titriyorum. Dudaklarıma gülümsüyor, burada onunla olduğum için mutlu.

Kendini tamamen boşaltmak için hareket ederken öpüşmeye devam ediyoruz... *ve oh.*

Bu adam.

Sonunda çekiliyor ve büyük koluyla beni sarıyor, göğsüne sokuluyorum. Beni sıkıca tutarken dudaklarının şakağımı hafifçe öptüğünü hissediyorum ve yağmur yağarken uykulu bir duruma geri dönüyorum.

"Holly."

Gözlerim açılmaya çalışırken titriyor.

"Holly," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve beni uyandırmayın, harika bir rüya görüyorum diye düşünerek geriliyorum.

Ben Jack'in üstünde... Jack benim üstümde. Hmm... çok ateşli.

Vücudumun uyarılmayla karıncalandığını hissediyorum ve uyanmaya çalışırken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Özür dilerim," diyor usulca birine, oturma odasına doğru yürürken.

oda. "Şu anda telefona gelemes, hala uyuyor." Ne?

"Uyanır uyanmaz sizi aramasını sağlayacağım."

Gözlerimi açtım. Ne? Aceleyle doğruldum. "Jack," diye seslendim. Çarşaf aşağı inip çıplak göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve ben aşağı bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Çıplağım.

Bekle... Bu gerçekten oldu mu?

Jack yeniden ortaya çıkıyor, o da çıplak ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. Eğiliyor ve dudakları dudaklarımı alıyor, eli çıplak göğsümü kavlıyor, başparmağı dik meme ucumun üzerinde ileri geri geziniyor. "Günaydın güzelim," diye mırıldanıyor boğuk ve derin sesi.

Kaşlarım kendiliğinden kalktı. Oh... tamam oldu. Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Merhaba."

Yorganın altına giriyor ve beni kollarına alıyor, "Uyumana izin veriyordum."

"Hmm." Göğsüne karşı gülümsüyorum, bu güzel. "Telefondaki kimdi?"

"Arkadaşın."

Kaşlarımı

çattım.

"Clancy."

"Oh." Oturdum, "Kahretsin, ne istedi?"

"Onu geri aramanı istiyor."

"Tamam, telefonunu kullanabilir miyim?"

Telefonu uzatıyor ve ben numarayı çevirirken tekrar yanıma uzanıyor.

"Alo," diye cevap veriyor Clancy panik içinde.

"Merhaba."

Jack elini vücudumda gezdiriyor ve kalça kemiğimin üzerinden geçiyor. Tüylerim diken diken oldu.

"Aman Tanrım, kiminle kalıyorsun sen?" diye bağıyor. "Ve neden senin yatak odandı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve Jack yorganın altından kayınca kapatıyorum.

"Umm..." Karnımın alt kısmını yalıyor ve cinsel organım takdirle sıkılıyor. "Çok hoş bir adam." Tiz bir sesle cevap veriyorum. Elimi Jack'in alnına koyuyorum ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. O bunu yaparken tutarlı bir konuşma yapmaya konsantre olamıyorum.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," diye ısrar ediyor. "Holly, kafanı falan mı çarptın? Aralık sonundayız ve yapacak bir sürü işin var, endişelenmeli miyim?"

"Hayır, hiç de değil, bilgi sonra," diye çıkışıyorum. Jack'in tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. Konuşmamızı duyuyor olmalı. "Ne oldu?" Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama o parmaklarımı ağzına alıp emmeye başlıyor. Dili parmaklarımın arasında bir ileri bir geri gidip geliyor.

Ah... şu dil.

"Buna inanmayacaksınız," diyor. "Oscar Maddison apandisit olmuş."

Kaşlarımı çattım, bugün buluşacağım kişi buydu. "Ne?"

"Dün gece acil ameliyata girdi ve önümüzdeki hafta Salı gününe kadar işe dönemeyecek. Seni o zamana ertelemek istiyorlar."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Kahretsin.

"Sana eve dönüş uçağı ayarlayacağım," diye devam ediyor.

Jack vücudumu öpüyor ve meme ucumu ağzına alıyor, dizini bacaklarımın arasına iterek onları açıyor.

Gülümsüyorum.

"Holly?" Clancy tersler.

"Oh, özür dilerim, ne?"

"Dedim ki, gelip seni alması için bir charter uçuşu ayarlayacağım."

Jack'e bakıyorum ve o da meme ucumun etrafında gülümsüyor. Bana attığı bakış yaramazlığın vücut bulmuş hali. "Aslında....", duraksıyorum, "bu hafta önemli bir toplantım var mı?"

"Bir bakayım," diyor. Bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyabiliyorum. "Cuma günü Edward var."

"Onunla telefonda

görüşebilirim." "Neden?"

"Sanırım burada kalacağım ve bir hafta boyunca bir otelden uzaktan çalışacağım."

"Ne?" Duraksıyor. "Neden? Uzak kalmaktan nefret ediyorsun."

Jack gülümseyip beni sertçe ısırtıyor ve ben s ı ç r a y ı p alnını itmeye çalışıyorum. "Kes şunu," diyorum ağzımdan.

Göğüslerimi okşamaya başlıyor ve elimde olmadan yüksek sesle gülüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Clancy tersledi.

"Özür dilerim," diye kaşlarımı çattım.

"Dikkatim çok dağınık." "Hadi canım."

"Ben... Ben bir hafta boyunca Alaska'da kalacağım, eve kadar gelip tekrar geri dönmenin bir anlamı yok. Zaten toplantı için hazırlamam gereken çok şey var."

Jack üzerime tırmanıyor ve sert vücudunu benimkinin derinliklerine kaydırıyor, ona bakarken ağzım açık kalıyor.

"Holly..."

"Şimdi konuşamam Clance," diye çıkışıyorum. "İyiyim, söz veriyorum, seni sonra ararım." "Sana bir otel ayarlayayım mı?"

"Hayır, ben hallederim."

"Holly... ne oluyor..."

Cümlesinin ortasında telefonu kapatıyorum ve kollarımı Jack'in boynuna doluyorum. "Konuşmamı bu şekilde bölmen çok kabacaydı," diyorum.

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor, "Kapa çenenini ve sik beni."

"Gitmeye hazır mısınız?" Jack sorar. "Aha."

Beni kucağına aldı ve ön kapıdan çıkarıp kamyonetine kadar taşıdı. Saat öğleden sonra 3 ve bilgisayarımı ve bavulumu almak için arabama geri dönüyoruz. Bütün gün işten kaytarmış ve yatakta kötü şeyler yapmıştım ama kendimi savunmak için havanın düzelmesini bekliyorduk. Jack beni kamyonete yerleştiriyor ve hızlı bir öpücükle emniyet kemerimi bağlıyor. Yanına doğru yürürken onu izliyorum. Üzerinde siyah bir tişört ve doğru yerlere oturan mavi bir kot pantolon var. Üç günlük kara bıyıkları var ve hayatım boyunca hiç bu kadar seksi birini görüp görmediğimi bilmiyorum, ya da belki de kafamdaki tüm beyin hücrelerini sikip attığı içindir ve hiç düzgün düşünemiyordum... bu tamamen mümkün. Bu adam

beni her yönden ve sonra biraz. Kayıp zamanı telafi ediyor, on kere on.

Bacaklarımın arasında donuk bir ağrı var, şişmiş ve ağrıyor hissediyorum. Bana sertçe verdi.

Motoru çalıştırıyor ve geniş araba yolundan aşağı inmeye başlıyoruz. Her yer yemyeşil ve göz alabildiğine dağlar ve ağaçlar var. "Burası çok güzel bir yer."

Jack sanki benim gözlerimden görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakarken gülümsüyor. "Bu

öyl

e." "Yani... bu mülkü satın aldığınızı söylemiştiniz?" diye sordum. "Aha, hepsi benim."

Etrafıma bakıyorum, "Senin neyin var?"

"Tüm bu topraklar, görebildiğin her şey." Kaşlarımı çattım. "Ne kadar arazi var?"

"Beş yüz dönüme yakın."

"Vay canına." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Etkileyici."

Engibeli arazide araba sürerken gülümsüyor. "Yolun engibeli olmasının sebebi

tüm yağmur," diyor.

Düşünürken başımı sallıyorum. "Sence beni bir otele bırakabilir misin?"

Gözleri bana kayıyor. "Ne için?"

"Şey," diye duraksadım. "Gelecek Çarşamba'ya kadar buradayım, neredeyse bir hafta eder." "Benimle kalıyorsun," diye tersliyor.

"Ama..."

"Holly," diyerek sözümü kesiyor ve uzanıp elimi tutarak parmak uçlarımı öpüyor. "Benimle kalıyorsun. Hikayenin sonu."

Kendime bakıyorum. "O zaman alışverişe gitmeliyiz." "Ne için?"

"Giysiler," diye omuz silkiyorum. "Jack.... Senin eşofmanını, tişörtünü ve kocaman parmak arası terliklerini giyiyorum."

Gözleri bana kayıyor. "Ve?"

"Valizimde gerçekten giyebileceğim hiçbir şey yok. Sadece iki günlük iş kıyafetleri koymuştum." Kendimi işaret ediyorum. "Ve seninkinin içinde eski bir çanta gibi görünüyorum."

"Benim için değil." Köşeyi dönüyor. "Benim gözümde çok seksi."

Sırıyorum ve ön camdan dışarı bakıyorum. Daha önce bana hiç bu kadar seksi denmemiştii. Yine de kulağa hoş geliyor.

Eşyalarımı arabadan alıyoruz ve araba kiralama şirketini arayıp gelip arabayı almalarını söylüyorum ve sonra şehre gidiyoruz. Yaklaşık beş dükkan, birkaç restoran ve bir bar var gibi görünüyor, Noel süsleri pencereleri süslüyor.

Jack arabayı park ediyor ve ben camdan dışarı bakıyorum. Burada başka bir dünyadaymışım gibi hissediyorum. Sevgili New York'umdan çok farklı. Bütün bu insanlar nerede?

"Tamam." Jack kamyonundan inip yanıma geldi ve kapıyı açtı.

"Ne yapıyoruz biz?" Ben soruyorum.

"Alışverişe gitmek istemiştin."

"Buraya mı?"

Gözlerini deviriyor. "Evet. İşte."

Caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Burada hiç giysi dükkânı yok."

"Evet, var, sen kör bir kadınsın." Beni arabadan çıkarmaya gidiyor. "Ben hallederim," diye fısıldadım. "Bileğim iyi." Topallaya topallaya oluğa doğru gidiyorum.

Bana gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Hadi, biraz uzağa atla."

Beni sokağın sonundaki bir dükkâna götürüyor. Geldiğimizi haber veren bir zil kapının üzerinde yüksek sesle çalıyor.

Etrafıma bakıyorum ve bakkaliye, alkol ve meyve olduğunu görüyorum.

"Kıyafete ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Arka köşede."

"Ne?" Beynim teklerken ona bakıyorum. "Buraya mı?"

Dehşetimle eğlenerek sırtıyor. "Evet, Holly."

Koridora doğru topallayarak ilerliyorum ve arka duvara doğru bakıyorum. Bebek malzemeleri ve evcil hayvan mamaları görüyorum. Bu ne biçim bir dükkan diye düşünürken koridorda ilerliyorum.

"Jack," diye seslenen bir kadın sesi duyuyorum.

"Oh, merhaba Michelle," diye cevap veriyor Jack'in derin sesi.

Arka köşeye doğru yürümeye devam ediyorum. Onları şimdi görüyorum. Üç küçük kadın kıyafeti standı.

Siktir... Bence onun kıyafetleri daha iyi.

"Seni görmek güzel," diyor kızın sesi. "Son zamanlarda seni barda özledim."

Ha?

Kaşlarımı çatıyorum ve kiminle konuştuğunu görmek için raftan içeri bakıyorum. Yirmili yaşlarının ortasında görünen bir kadın. Sarışın ve güzel.

dar siyah bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak giyiyor. "Meşguldüm," diye mırıldanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşım eyaletler arası yolculuktan geldi." "Kız arkadaş," diye soluk soluğa kalıyor. "Ne zamandan beri?"

Ne oluyor lan? Şimdi de dükkandan alınıyor... Eminim buradaki kadınların hepsi ona aşık olur.

Kulak misafiri olurken topallayarak elbise askısına gidiyor ve bir gömlek alıyorum. Tanrım, çok iğrenç. Aceleyle askıya geri koyuyorum. Bir pantolon alıp yukarı kaldırıyorum. Bu ne biçim pantolon böyle? Onları da askıya geri koydum. Bu boktan şeyle bana bir daha asla dokunamayacak.

"Kim bu kız arkadaş? Tanıdığım biri mi?" diye sorar.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor ve ona karşı hiç sabrı olmadığını anlayabiliyorum. Jack'e çok fazla asıldığı hissine kapılıyorum.

Neden olmasın ki, adam muhteşem.

Ugh.

Beyaz bir tişört aldım. Sıgdırmak için önden düğümleyebilirim. Şimdi bununla çalışabilirim. Koluma asıyorum. Erkek reyonuna bir göz atıyorum.... hmm, bu daha iyi görünüyor. Araştırmak için topalladım. Genç erkekler için tasarlanmış bir çift siyah eşofman altı buluyorum. Onları beğendim ve koluma astım. Birkaç pazen pijama. Elbise olarak giyebileceğim siyah bir gecelik. Şimdi havaya giriyorum.

Jack arkamdan yaklaşıyor. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor elini arkama koyarken.

"Arkadaşın kim?" diye sordum. Gözlerini deviriyor.

"Senden hoşlanıyor." "Hiç de bile."

Ona şakacı bir gülümseme veriyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Buna cesaret edemem."

Kız koridorda yürüyor ve beni görünce olduğu yerde duruyor. Gözleri Jack'in arkamdaki eline takılıyor. "Merhaba," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

Ondan hoşlanıyor.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Gülümseyormuş gibi yapıyorum. "Hiç gelinliğiniz var mı?" Jack gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor.

Gözleri açıldı. "Ne?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bu bir hayır mı?" "Hayır," diye tersliyor. "Yapmayız."

"Hmm, yazık." Omuz silktim ve o hışımla uzaklaşırken ben raflara bakmaya devam ettim.

Jack beni arkamdan kollarına alıyor. "Hiç hoş değil," diye fısıldıyor kulağıma.

Kul

ak. Kıkırdıyorum. "Bana yukarıdan aşağıya bakarken bunu istedi."

Arkama bir tokat attı. "Terbiyeli ol." Bakmak için uzaklaştı bir şey.

Bu haftayı geçirmeme yetecek birkaç şey buluyorum ve tezgâha doğru ilerliyorum.

Güzel kız bana ölüm bakışları attı. "Hepsi bu mu?"

"Aha," diye gülümsüyorum.

Eşyaları saymaya başladı. "Siz ikiniz nerede tanıştınız?" "İnternette."

Pantolonu tarıyor. "Ne zamandır görüşüyorsunuz?"

Dükkânın etrafına bakıyorum, nerede o? "Yaklaşık on sekiz aydır." Yalan söylüyorum, yüzümdeki gülümsemeyi zor tutuyorum, bu oyunu oynamak eğlenceli.

"Nerelisin?" diye soruyor. "New

York."

Gözlerini deviriyor. "Ha, Jack asla New York'a taşınmaz. Bu son olmayacak."

Kalbim sıkışıyor, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum, "Biliyorum." Sinirime dokunmamış gibi davranarak gülümsüyorum.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun,"

diye tersliyor Jack. Gözlerimiz ona kayıyor.

"Yani... Ben sadece," diye kekeliyor son ürünün zilini çalarken.

"Yapma Michelle," diye sözünü kesiyor Jack. Kolunu omuzlarıma doluyor. "Gidelim bebeğim," diyor.

Ödemeyi yapıyorum ve beni dükkândan çıkarıp arabaya götürüyor. Yanıma binmeme yardım ediyor ve arabaya binip yüksek bir devirle çalıştırıyor. Yola çıkarken tedirgin görünüyordu.

Onunla yol arasına bakıyorum. "Ne?" diye soruyorum. "Hiçbir şey."

Bir süre sessizce oturuyoruz. "Anladığım kadarıyla buralarda çok popülersin?" diye sordum.

Dudaklarını yuvarlar ve sessiz kalır.

"O zaman srtklerine geri çekilmelerini söylesen iyi olur," diye takılıyorum.

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve uzanıp kalçamı sıkıyor. "Sen dışarıda gelinlik ararken bunun bir sorun olacağını sanmıyorum tatlım."

Gülüyorum, "zr dilerim. Ama yine de yüzü." O da kıkırdıyor. "Biliyorum."

Elimi tutup parmak uçlarımı öpüyor ve ben de kopuk bir halde onu izliyorum.

Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor, yontulmuş çenesi ve büyük kırmızı dudakları yakışıklılığını daha da artırıyor. O gerçekten çok güzel bir adam.

Yine de haklı, bu gerçek değil. Uzun sürmeyecek... ve bu kadar mükemmel olmayı bırakması gerekiyor.

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Bilmiyorum. Belki..." gözlerim ona kayıyor, "biraz Jack Stevens kulağa hoş geliyor."

Yolu izlerken karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Umarım asındır."

Emniyet kemerimi zyorum ve eğilip kot pantolonunun fermuarını açıyorum. Sikini öperken keskin bir nefes alıyor. "Açlıktan lyorum."

ayımı yudumluyorum ve battaniyeyi omuzlarıma çekiyor. Verandadayım ve gece geç bir saat. Ormandaki hayvanların seslerini duyabiliyorum ve sis tepelerin üzerinden yuvarlanıyor.

Harika bir hafta geçirdim.

Jack zeki, nazık, komik ve çok seksi. Saatlerce konuştuk, güldük ve seviştik. Bana sevgili kasabasını gezdirdi. Bizim için yemek yaptım ve beni ailesiyle tanıştırmaya bile götürdü. Ama yarın her şey bitiyor.

Bugünkü toplantımdan sonra, dün gece için buraya geri geldim. Onunla birlikte küçük kulübesinde olamayacağım düşüncesi beni üzüyor, zmemeli de.

Çünkü ben böyle biri değilim.

Ben New York'taki Ferrara Media'nın satın alma müdürüyüm, tasarım kıyafetler giyen ve milyonlarca dolarlık bir çatı katında yaşayan biriyim. I

Çoğu gece en iyi restoranlarda yemek yiyorum, seçkinlerle sosyalleşiyorum ve havalı kokteyller içiyorum.

Peki neden dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyoruz?

Jack dışarı çıkıyor ve paravan kapı çarparak kapanıyor, "O kapıyı tamir etmelisin," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum."

Beni kaldırıp oturuyor ve kucağına oturtuyor. Beni battaniyeye sarıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor, ben de onun kollarında kendimi güvende hissederek gülümsüyorum.

Rex merdivenlerden çıkıyor ve bana doğru zıplamaya çalışıyor. Tuhaf bir şekilde, onunla arkadaş bile oldum.

"Yapma," diyor Jack.

Rex bana ulaşmaya çalışıyor ama Jack beni uzaklaştırıyor. "Yapma, o benim," diye **t e r s l i y o r** beni kendine yakın tutarken.

Ve ağlayabilirim, çünkü bir şey kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Benimkini.

Bu saçma işten kurtulmam lazım.

"Toplandın mı?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Uçağınız kaçta?" "Dokuz."

Jack başını sallar ama sessiz kalır.

Aramızda bir korku hissi var. Birini hiç tanıımıyorken, bir hafta içinde ona nasıl sıırıslıklam aşık olursun?

Ben ayrıldığımda ne olacağını konuşmadık. Şu ana kadar aramızdaki her şey çok doğaldı.

Onu terk etmek, o kadar da değil.

Burada tek başına olması fikri hoşuma gitmiyor. Ona kim bakacak?

"Harika bir hafta oldu," diye fısıldıyor dağlara bakarken.

Hüzünle gülümsüyorum. "En iyisi." Boğazımda bir yumru hissediyorum ve zamanımızın sona erdiğini biliyorum. Zor bir dönemden geçerken birbirimize yardım ettik. Karanlıkta bir ışık.

Ama dünyalarımız farklı ve **a r a m ı z d a k i** ilişki asla yürümez.

Michelle haklıydı, ben burada yaşayamazdım, o da New York'ta yaşayamazdı. "Hadi yatağa gidelim bebeğim," diye fısıldadı.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve o içeri girerken kapı tekrar sertçe çarpıyor.

Manzaraya bakıyorum, nefesimi verirken sis havaya karışıyor. Hava çok durgun.

Ve özleyeceğim şey sadece Jack değil. Burada olmanın bana getirdiği huzur.

"Holly," diye sesleniyor.

Son bir bakışla hüzünle gülümseyip içeri giriyorum, kapı yine sertçe çarpıyor. "Şu lanet kapıyı tamir edebilir misin?" İç çekiyorum.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Dırdır etmeyi bırak, kadın."

"103 sefer sayılı New York uçuşu için son çağrı," diye bir ses duyuluyor hoparlörden.

Önümdeki adama bakıyorum. Jack iki elimi onun ellerinin arasına aldı. İkimiz de sessizdik, ne söyleyeceğimizden emin değildik.

"Yapmalıyım..." Elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Holly." Gözleri benimkileri arıyor. "Kal..." Kaşlarımı çattım.

"Biliyorum, ben..." doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Sunacak pek bir şeyim yok."

"Sunacak her şeyin var," diye fısıldıyorum.

"Bir sebepten dolayı tanıştık; buna gerçekten inanıyorum" diyerek ellerimi sıkıyor. Yüzüm düşüyor.

"Deneyebiliriz."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Jack..."

Bir an bana bakıyor ve sonra cevabımı zaten bildiği için başını eğiyor.

"Oraya vardığımda seni ararım."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Ellerimi bırakırken benden uzaklaşıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ayak parmaklarımın ucuna kadar eğilip onu öpmeye gidiyorum ve yanağını çeviriyor.

Ouch.

Yüzünü öpüyorum, sonra dönüyorum ve arkama bakmadan kapıdan geçiyorum.

Bana veda öpücüğü vermek istemedi.

İçim burkularak uçağa bindim, yerime oturdum ve emniyet kemerimi bağladım.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" Hostes gülümser.

"Alkol," diye cevap veriyorum bakışlarım pencereden dışarı bakarken.

"Tüm alkol."

Bir hafta sonra.

Restoran masasına oturdum ve kaldırımdaki insanlara baktım.

Noel arifesindeyiz.

Binlerce insan gidecekleri yere ulaşmak için acele ediyor, etrafta dönen neşeli enerji kafaları karıştırıyor.

Kaybolmuş hissediyorum. Dışarıdan içeriye bakan bir yabancı gibi.

Alaska'dan döndüğümünden beri etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyorum.

İçimde bir şeyler değişti ve ne olduğunu bilmiyorum. Kalbim kırıldı.

Aşk acısı çeken bir genç gibi onun için yanıp

tutuşuyorum. "Neyin var senin?" Gabriel soruyor.

Gözlerim tekrar patronum Gabriel Ferrara'ya kayıyor. Bana karşı her zaman çok iyiydi ve yakın arkadaştık.

Omuz silkiyorum. "Biriyle tanıştım."

"Bu çok iyi." Heyecanla gülümsüyor.

Gabriel boşanma sürecimde yanımdaydı. Neler yaşadığımı herkesten çok o biliyor.

"Alaska'da," diye

hüzünle iç geçiriyorum.

Yüzü düşüyor. "Oh."

"Ve kalmamı istedi ve hayır dedim..." Nefes alıyorum. Yüksek sesle bile söyleyemiyorum.

"Zordu," diye cümlemi bitiriyor.

Başımı salladım. "O... inanılmaz."

"O zaman geri

dön." Gözlerim

onunkileri arıyor.

"Holly, işini her yerden yapabilirsin."

Kaşlarımı çattım.

"Tam zamanlı olarak burada olmanıza gerek yok. Dünyanın neresinde isterseniz orada çalışabilirsiniz."

"Ne?"

"Sanırım sen de ben de hayatımızı işimize göre yaşamamanın ne kadar üzücü bir varoluş olduğunu biliyoruz. İkimiz de böyle bir varoluşun sonuçlarına katlandık."

"Burası Alaska, Gabriel."

"Denemezseniz asla bilemezsiniz," diyor.

Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Ya yürümezse?"

Elimi masanın üzerinden tuttu. "Sonra geri dön ve pişmanlık duymadan hayatına devam et."

Bir haftadır ilk kez umutlu hissediyorum. "Ne zaman gidebilirim?"

"Beni terk etmiyorsun Holly, uzaktan çalışıyorsun. Bunu unutma. Ferrara'nın sana ihtiyacı var."

Gülümsüyorum.

"İstediğin zaman transfer olabilirsin."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısııyorum, "İki hafta içinde bitireceğim." Öğle yemeğimizi yiyip ofise geri dönüyoruz ve Ferrara binasının fuayesinden geçerken bir güvenlik görevlisi bize yaklaşıyor. "Holly, bir ziyaretçin var."

"Oh, kim o?"

Köşeyi işaret ediyor ve Jack'in orada durduğunu görmek için bakıyorum.

Gri bir tişört ve mavi kot pantolon giyiyor. Omzuna asılı küçük bir spor çantası var. Yersiz yurtsuz görünüyor ve beni görünce başını kaldırıp usulca gülümsüyor.

Kalbim göğsümde takla atıyor ve neredeyse ona doğru koşuyorum. "Jack," diye fısıldadım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni eve getirmeye geldim."

Benim için geldi.

"Sensiz Noel olmaz."

Gözlerim doldu. "Ben zaten yoldaydım, bebeğim." Eğildim ve onun büyük, güzel dudaklarını öptüm. "Ben zaten yoldaydım."

SON.

NOEL MELEĞİ

Zoe

"BU SES DE NE?" Bir terslik var mı diye dikiz aynasına bakıyorum.

Güm, güm, güm, tekrar duyuyorum.

N e l e r oluyor, sabahın erken saatlerinde trafik hiç umursamadan vızır vızır akıyor.

Thud, thud, thud.

Bir dakika, ses benim arabamdan mı geliyor? Aynaya bakıyorum, ses gittikçe yükseliyor.

Ha?

Gümbürtü devam ediyor ve sonra arabam sanki bir şeyin üzerinden geçiyormuşum gibi çarpmaya başlıyor. *Kahretsin*, bu benim arabam.

İşaret ettim, yoldan çekildim ve arabamdan indim. Gürültülü suçluyu görmek için etrafta dolaştım, saçmalık. Patlak bir lastik.

"Lanet olsun, bu saçmalık için havamda değilim." Hasarı incelemek için eğildim, havanın fişkırdığını duyabiliyorum, değiştirilmesi gerekiyor.

Ne yapacağım ben? Telefonumu karıştırıyorum, parmağım kardeşimin numarasının üzerinde geziniyor ve tereddüt ediyorum. İş yerinde meşgul olacağını biliyorum ve ihtiyacı olan son şey dışarı çıkıp bunu yapmak.

Acaba bunu değiştirebilir miyim?... Yani, ne kadar zor olabilir ki?

Eminim bir yolunu bulabilirim.

Bagajı açıyorum ve lastiği ve alet çantasını ortaya çıkarmak için astarı yukarı çekiyorum. Doğru....

Talimatları çıkardım ve hızlıca okudum, tamam, kulağa yeterince kolay geliyor, bunu yapabilirim.

Alet çantasını alıp arabanın yanında yere bırakıyorum ve sonra saklandığı deliğe tam olarak oturan kocaman lastiğe bakıyorum.

Bu açıdan kaldırmaya çalışmak için çok garip bir boyut. Kollarımı genişçe açıp lastiği kavradım.... kaldırdım ve kaldırdım. Ve tüm gücümü kullanarak, bir inç hareket etti.

Kahretsin.

Karnımı destekliyorum ve hemen eğilip ellerimi direksiyonun altına sabitliyorum.

Bip bip.... Bir araba uçarak geçerken korna çalar. Bip, bip.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, üzerimde siyah spor taytı ve soluk pembe spor sütyeni var. Kıçım havadayken arkadan nasıl görünüyor olmalıyım?

Kendimi savunmam gerekirse, bu sabah beşte spor salonuna gitmek için kapıdan aceleyle çıktığımda bunun olmasını beklemiyordum, şimdi geriye dönüp baktığımda bir tişört ya da başka bir şey giymeliydim.

Çırpınıyorum, çırpınıyorum ve lanet olsun, burada ter döküyorum.

Lastiklerin bu kadar ağır olduğunu kim bilebilirdi? Bu tamirciler meraklı olmalı, çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

Lastiği biraz daha çektim, "Çık dışarı." Homurdanıyorum, ayağımı arabanın üzerine koyup biraz destek almaya çalışıyorum.

Bip, bip, bir araba daha korna çalarak geçip gider.

"Siktir. Defol," diye bağıryorum, artık çileden çıkmaya başlamıştım.

Cidden.... ne kadar zayıfım? Lanet bir lastiği bile bagajdan çıkaramıyorum. Tüm spor salonu ziyaretlerinin beni en azından lanet olası bir lastiği bagajdan çıkaracak şekilde donatacağını sanıyordum. Alnımdaki teri siliyorum ve biraz daha debeleniyorum. "Cidden, çık dışarı, seni orospu çocuğu!" diye bağıryorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Derin bir ses yanımdan soruyor.

Kafamı kaldırdığımda tam üniformalı bir polisin orada durduğunu görüyorum. Uzun boylu, iri yarı ve korkutucu görünüyordu.

Sikeyim.

"Ahh...." Yüzümü buruşturuyorum, hayır.... az önce bir denizci gibi küfrettiğimi mi duydu? "Bu lastikler gerçekten orospu çocuğu olabiliyor," diyor eğlenerek.

Evet.... beni duydu.

Utanarak ayağa kalktım, "Özür dilerim, sadece....." dedim. Kıpırmızı olduğumu hissedebiliyorum, bir küfür ettiğim için, iki neredeyse hiçbir şey giymediğim için ve üç.... bu lanet polis sıcak ve ben ter içindeyim.

"Kenara çekil," diyor.

"Sorun değil, ben hallederim." Yüzümü buruşturuyorum, yapmadım, yakınından bile geçmedim, bir çöplükten çıkmış gibi görünmem için fazla çekici. Yine de kardeşimi arayacağım.

"Kenara çekil dedim," diyor otoriter bir tavırla. Boyu tahminen 1.80'in üzerinde, kamyon gibi yapılı ve açık kahverengi saçları biraz kıvrık.

Sıcak.

Ben yana çekiliyorum, o da lastiğin üzerine eğiliyor, ön kolları kaslı ve kalın damarlar boylu boyunca uzanıyor.

"Arabayla gidiyordum ve bir gümbürtü duydum, beni korkuttu," diye geveledim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, "Gümbür gümbür bir ses duymak isteyeceğin bir bağlam değil sanırım." Lastiğe geri dönüyor.

Oh.....

Gözlerim mükemmel ütülenmiş polis pantolonunun içindeki dar kışına kayıyor, spor sütyenimi aşağıya, taytımı yukarıya çekiyorum, kendimi aşırı açıkta hissediyorum.

"Spor salonundan dönüyordum," diyorum ona, neden yarı çıplak görüldüğümü açıklamaya çalışarak.

"Aha." Lastiği kurcalamaya devam ediyor.

"Ve lastiği çıkaramadım."

Bana bir cıvata uzattı, "Önce onu sökmen gerek."

Avucunun içindeki sürgüye bakıyorum, "Oh." Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum.

"Doğru." Yaltaklanıyorum, öldür beni şimdi. Gerçekten bu kadar aptal mıyım?

Lastiği kolaylıkla kaldırıyor ve yere bırakıyor, krikoyu çıkarıyor ve arabayı kaldırmak için pompalamaya başlıyor, gözlerim pantolonunun içinden görebildiğim kalın dörtlü kaslarına düşüyor, hmm..... cidden.

O bir polis.

Nerede olduğumu hatırlayınca gözlerimi kaçırıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme izi belirliyor.

Spor sütyenimi tekrar aşağı çekiyorum, beni sapıklık yaparken yakaladığı için kızgınım. "Buradan sonra iyiyim, teşekkür ederim." Ona söyledim.

Gözleri benimkilerle buluştu, "Adın ne?"

"Zoe." Dikkatimi onun iri mavi gözlerinden uzaklaştırmak için ayakkabımın burnunu kirin üzerine siliyorum. "Seninki ne?"

"Dylan."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum, bir adı var ve kutsal cehennem, sıcak, sıcak, sıcak.

"Zoe, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diyor o tok sesiyle, dizlerinin üzerine çöküyor ve yerden bana bakıyor, "Başladığım işi her zaman bitiririm." Aramızdaki hava çatırdıyor.

Eminim biliyorsundur.

"Şey....." Bezelye beynim tekliyor, "Umm," diye omuz silkiyorum,

"Bu iyi." Oh lanet olsun..... bu iyi mi?

Cidden, elimdeki en iyi cevap bu mu, benim neyim var böyle? Çabuk, sevimli ve esprili bir şey söyle.

Zihin boş.*Lanet olsun!*

Tamam, saçma bir şey söylemektense sessiz kalmak daha iyidir, sessiz kalacağım.

Sabah trafiği vızır vızır akıyor, bijonları söküp lastiği çıkarırken gözlerimi ondan alamıyorum, dizlerini bükerek sırt üstü uzanıyor ve gözlerim pantolonunun üzerinden görebildiğim dörtlü kaslarına takılıyor.

O bir makine.

Ne yazık ki lastiği rekor bir hızla değiştiriyor ve keşke tüm gün sürseydi diyorum.

"Al bakalım, Zoe." Ayağa kalktı, "Hepsi tamam." Gamzeleri ve gözlerindeki ışıltıyla bana kocaman, güzel bir gülümseme veriyor ve birbirimize bakarken nefesim kesiliyor. Kutsal.....

Tanrım.

"Teşekkür ederim, Dylan."

"O zevk bana ait hanımefendi." Bana şakacı bir göz kırptı. Tamam, bu da ne? Bu polis striptizci falan olabilir.

"Eminim lastik değiştirmek senin iş tanımında yoktur." Gülümsüyorum, nezaketine minnettarım.

"İş tanımında neler olduğunu bilseniz şaşırdınız."

Sikmek.... sizin iş tanımınızda var mı çünkü bu işte mükemmel olacağınızdan oldukça eminim.

Birbirimize tekrar bakıyoruz, aramızda söze dökülmeyen bir kimya dönüyor, bir an sonra bakmayı bırakıyorum. "Tamam, gitsem iyi olacak.

Yardımlarınız için çok teşekkür ederim." "Size eve kadar eşlik edeceğim."

"Gerçekten gerek yok, memur bey." Gülümsüyorum. "Sadece lastiğin güvenli olduğundan emin olmak için," diye ekliyor. "Oh... tamam."

O beni izlerken arabama biniyorum, direksiyonu kuvvetle kavıyorum, avuçlarım terli ve lanet olsun, Polis Dylan beni telaşlandırıyor. Arabayı tekrar yola çekiyorum ve dikiz aynasına bakıp arkamdan geldiğini görüyorum, kanımda bir heyecan dolaşıyor.

Lütfen yorul, tekrar düş. Patla ya da başka bir şey. Sana meydan okuyorum.

Evime dönmek için beş mil yol gidiyoruz ve ben garaj yoluna giriyorum, o arabayı kaldırımın kenarında durduruyor ve yolcu tarafındaki camı indiriyor, ben iniyorum ve arabaya doğru yürüyorum ve eğilerek "Gördün mü, her şey yolunda" diyorum.

Bana bakarken elini direksiyonun üstüne dayadı, "Kocan muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

Kulaklarımda kalp atışlarımı duyuyorum, "Kocam yok."

"Erkek arkadaş mı?"

Başımı salladım. "Hayır..... Sen mi?"

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor, "İkisi de değil." "Oh."

"Oda arkadaşlarınızla mı yaşıyorsunuz yoksa... ?" diye soruyor.

"Yalnız yaşıyorum," diye sözünü kestim.

Birbirimize bakıyoruz, sanki ikimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekliyormuşuz gibi. Bana çıkma teklif et.

Gözleri benimkileri tutuyor.

Bana çıkma teklif et.

"Peki o zaman," diye yanıtlıyor sonunda, "Size iyi günler." Ha.... gidiyor mu?

Arabadan geri çekiliyorum.

"Görüşürüz Bayan Zoe," diye yanıtlıyor.

Ne zaman, ne zaman beni buralarda göreceksin? Seni daha önce görmüş olsaydım, unutmazdım.

Beni reddediyor, kahretsin, durumu tamamen yanlış anlamışım. Arabadan geri çekiliyorum.

"Tekrar teşekkürler."

"O zevk bana aitti."

Dönüp evime giriyorum; beni izlediğini hissedebiliyorum ve içimden kendimi tekmeliyorum, neden bugün daha seksi görünmedim?

Arabanın çalıştığını duydum, lanet olsun, gidiyor.

Araba çalışır vaziyette ön tarafta duruyor ve içeri girdiğimde tül perdelerin arasından bakıyorum.

Ne yapıyor bu?

Güm, güm, güm diye kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken, onun gelip kapımı çaldığını ve hayatı buna bağılıymış gibi beni öptüğünü hayal ediyorum.

Bunun ne kadar rastgele olacağını hayal ederken gülümsüyorum. Rastgele mükemmel.

Ama ne yazık ki yaramaz hayallerim yıkıldı ve yavaşça uzaklaşmasını izledim.

Omuzlarım çöktü, kahretsin. Derin bir nefes verdim, uzun zamandır ilk kez çekici bir erkekle tanıştım ve hiçbir şey olmadı.

Flört bile değil... yani, bir çeşit flört.

Ne düşünüyordun aptal? O bir polis ve iyi bir şey yaptı, sonuçta onun işi bu. Bunda bir şey yoktu.

Saatime bakıyorum, kahretsin, o kadar lastik hareketinin arasında Avril'le kahvaltıda buluşacağımı unutmuşum, hazırlanmak için on dakikam var. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, acele etsem iyi olacak.

"Ne demek lastiğini değiştirdi?" Avril kaşlarını çatar.

"Dediğim gibi, lastiğimi değiştirdi."

"Polisler lastik değiştirmez."

"Biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm, görünüşe göre bu da öyle." "Yararlı."

Kahvemi yudumluyorum, "Gözler için de yararlı." Avril gülümsüyor, "Gerçekten mi?"

"Gülünç derecede öyle."

"Neden ona çıkma teklif etmedin?"

"Çünkü o sadece iyi davranıyordu ve ben Rodney'e geri dönüyorum."

"Ugh." Gözlerini deviriyor, "Rodney tam bir pislik."

"O bir pislik değil, sadece şu anda bir şeyler yaşıyor, bu yüzden biraz ara veriyoruz."

"Altı ay boyunca mı?" Avril kaşlarını kaldırıyor, "Bir ara bir hafta gibidir, Zoe. Altı ay bir ayrılıktır."

"Madem aramızdaki her şey bitti, neden beni önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak düğüne davet etti?"

"Çünkü onun bir randevusu yok."

Gözlerimi deviriyorum, çok sinir bozucu. "Kapa çeneni, bir sürü kızla çıkabilir. Annesi beni geri istediğini söyledi."

"Annesi seni geri istiyor, Rodney böyle bir şey söylemedi."

"Bana tekrar bir araya gelmeyi teklif edecek, bunu sularımda hissedebiliyorum." "Oh, lütfen," diye alay ediyor. "Neden yapmasını istiyorsun ki? O kırar

ve sonra parmaklarını şıklatıyor ve ne yani, doğruca kollarına mı düşmen gerekiyor?"

"Altı yıldır birlikteyiz, Avril. Bir şeyler yaşıyordu ve kendini bulmaya ihtiyacı vardı. İlişkiler her zaman güllük gülistanlık değildir, bazen işler zorlaşır ve partnerinizi zorluklar karşısında desteklemeniz gerekir."

"Kendini bulmuyor, başka vajinaların nasıl hissettirdiğini keşfediyor."

"Yardımcı olmuyorsun," diye çıktım.

"Ayrıca," diye kaşığıyla beni işaret ediyor, "eşini destekliyor mu? Senin zavallı kırık kalbine nasıl bir destek verdi?"

"Bakın, kendime bir söz verdim, eğer düğünde ilişkimizi yeniden başlatmak hakkında konuşmak istemezse, o zaman bu iş biter."

"Ne oldu?"

"Hayatıma devam ediyorum."

"Ateşli polisle mi?"

Kahvemi yudumlarken aklımın bir an için Dylan'da dolaşmasına izin veriyorum. "Tanıdık geldi."

"Ateşli tanıdık?" Avril alay

ediyor. "Kesinlikle ateşli."

"Ona çıkma teklif etmelisin."

Gülümsüyorum, bu bir şey olmaz mıydı? "İstesem bile numarası bende yok."

Avril omuz silkti, "Asla bilemezsin, belki bir gün tekrar ortaya çıkar." "Belki." Omuz silkerek kahvemi yudumluyorum.

Ama içten içe onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimi biliyorum.

Müzik gürültülü, kokteyller lezzetli, kızlar ve ben çok iyi vakit geçirdik. Bugün Cumartesi gecesi ve biz dans ediyor, gülüyor ve zavallı masum erkeklere yalanlar söylüyoruz. Benim adım Ursula ve mutlu bir evliliğim var. Avril artık bir beyin cerrahı ve Macey de bir striptizci; sahte kimliklerimiz gerçek kimliklerimizden çok daha eğlenceli.

Erkekler çok saf, ya da belki de değiller ve sadece oyunu seviyorlar.

Saat sabahın dördü ve bir Uber'le eve dönüyoruz, üçümüz arka koltuğa sıkışmış durumdayız.

"Ayaklarım çok kötü durumda." Macey ayakkabısını çıkarırken yüzünü buruşturuyor. "Sanırım serçe parmağım dans pistine geri döndü."

Araba bir dizi trafik ışığına yanaşırken kıkırdıyor ve camdan dışarı bakıyorum.

Gözlerim kalabalık kaldırımdaki insanların üzerinde geziniyor ve sonra onu görüyorum, kaldırımda durmuş bir grup erkekle konuşuyor. Kot pantolon ve tişört giyiyor; çalışmıyor olmalı.

"Dylan."

"Kim?" Avril kaşlarını çatar. "Seksi polis."

"Nerede?"

"Tam şurada." Ne olduğunu anlamadan camı indiriyorum. "Dylan," diye sesleniyorum.

Kafasını kaldırıp genişçe gülümsüyor ve üç şeritli trafiğin içinden geçerek pencereimin önüne geliyor. "Güzel Zoe." Pencereden elimi tutuyor ve dudaklarına götürüp arkasından öpüyor. "Tekrar karşılaştık, bu sefer mesai saatleri dışında."

Tanrı'ya aptalca gülümsüyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Avril. "*Polis sen misin?*"

Dylan'ın gözleri sevinçle dans ediyor, onlara ondan bahsettiğimi biliyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, elim hâlâ onun elinde.

"Ev," diye fişkırıyorum, cidden bu gezegende yürüyen en ateşli adam.

Gözleri muziplikle dans ediyor ve benim gibi çok fazla içtiğini söyleyebilirim.

"Hayır, gelmiyorsun. Benimle geliyorsun." Kapımı açmaya çalışıyor ama kilitli.

"Git buradan." Şoför ona söyler.

Dylan gülümser. "Benimle gel."

"Ne?" Gülüyorum.

"Gece daha yeni başlıyor. Eve gitme, Prenses Zoe." Pencereden eğilip beline kadar arabamızın içine giriyor ve yüzümü tutuyor, "Daha öpüşmedik bile." Arsızca gülümsüyor.

Ne?

"Yaptık mı?"

Sessizlik beni şok etti, bu gerçekten oluyor mu?

Saçımdan bir avuç tutuyor ve beni öpüyor.

Arkadan bir araba kornası çalıyor ve Avril ile Macey yüksek sesle gülüyorlar. Dudakları büyük ve yumuşak, sarhoşken bile içim kıpır kıpır oluyor.

Trafik ışıkları yeşile dönüyor.

Öpüşmeyi derinleştirmek istiyor ve ben geri çekiliyorum, "Dylan." Gülüyorum, ne oluyor, herkesin önünde dille öpüşmek mi istiyor? Şoför ne düşünecek?

"Arabadan in, Zoe." Yüzümü kendine doğru tutarken gülüyor, kıkırdıyorum, bu çılgınlık.

"Benimle gel." Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor, "Sana bazı mekanik işleri öğreteceğim. Birlikte lastik değiştirebiliriz," diye fısıldıyor dudaklarıma, "Bak şuradaki arabanın lastiği patlamış."

"Hayır, değil," diye alay

ediyorum. "Bir dakika

içinde olacak."

Yüksek sesle gülüyorum.

O çok eğlenceli.

Arkamızdaki trafikten korna sesleri geliyor.

"İn arabadan, dostum." Uber şoförü bağılıyor ama Dylan dudaklarıma gülümsemekle yetiniyor; bu oyunu o da seviyor.

Dylan'ın arkadaşları onu bacaklarından tutup arabadan dışarı çekmeye başlar. "Eve gitmiyorsun," diye bağıyorlar ona.

"Bizimle geliyor," diye sesleniyor onu dışarı çekerlerken, gülüyorum ve sonra Uber beklenmedik bir şekilde hızlanıyor.

"Zoe, geri gel." Arabanın arkasından bağırdığını duyuyorum, dönüp dikiz aynasından onu izliyorum. Hızla giden arabamızın ardından bakarken kollarını havaya kaldırıyor.

"Delirdin mi sen?" Macey fısıldıyor. "Onunla gitmediğine inanamıyorum."

Öpücüğüyle dudaklarım karıncalanıyor ve tamamen yıpranmış bir halde ön tarafa dönüyorum.

"Biliyor musunuz, Bay Uber Şoförü, bu, arabayı sürmemeniz gereken anlardan biriydi."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor. "Evet, evet, her neyse." Pencereden dışarıya aptalca gülümserken dudaklarım karıncalanıyor.
Bunu hayal etmemiştim.

Pazartesi gecesi.

Yuvarlanıp yastığı yumrukluyorum, saat gecenin üçü ve karanlık çökmüş. Zihnim yarıyor, ama bu sefer farklı, burada yatıp Rodney'nin ne yaptığını merak etmiyorum.

Dylan'ı düşünüyorum.

Burada ona nerede yaşadığını, soyadını sormadığım ya da o lanet olası Uber'den inip onunla gitmediğim için kendime kızıyorum. Umarım ilgilenmediğimi düşünmüyordur, çünkü ilgileniyorum.

Gerçekten ilgiliydi.... ve patlak lastiklerle değil.... pantolonunun altındaki kalın dörtlü kaslarıyla ilgiliydi.

Dizlerinin üzerinde bana baktığını hayal ediyorum, her *zaman başladığım işi bitiririm.*

Karanlığa gülümsüyorum.

Onun gibi bir adamla yatmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Güçlü, sert ve hazır olurdu.

Güçlü.

Neden bekar olduğunu merak ediyorum. Evli miydi, ayrılık mı yaşadı, yoksa çapkın mı?

İçimde iyi bir adam olduğuna dair bir his var. Kendine bakan bir adam... Belki de üniforması yüzündendir? Tüm olasılıklara tekrar gülümsüyorum.

Polis Dylan içimde bir şeyleri uyandırdı; dürüst olmak gerekirse.... yıllardır hissetmediğim bir şeyi. Rodney'le bile.

Heyecan.

Yeni duş almışım ve üzerimde spagetti askılı beyaz pamuklu bir gecelik var. Saçlarım ıslak ve Noel ağacımı süslemeye geri dönüyorum. Parıldayan peri ışıklarını taktım ve tüm süsleri yerleştirdim. Noel meleğini elime aldım ve ona baktım. En değerli varlığım, annemin ölmeden önce bana aldığı son şeydi. Beyaz ve altın kanatları var, elbisesi ışıllı ve bir hale takıyor. Onu ağacın üzerine koyar koymaz, dünyada her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğumu ve annem olmadan bir yılı daha atlattığımı hatırlıyorum.

Bu melek özel, neden bu kadar güçlü bir öneme sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama öyle.

Onu kutusuna geri koyup kenara yerleştiriyorum, ağaca en son o çıkıyor. Süslerime geri dönüyorum, bu yıl belirli bir tema seçtim, süsler kırmızı ve ışıltılı, beyaz olanlar ise parlak ve beyaz. Hatta bu yıl koltuğum için yeni kırmızı ve beyaz minderler aldım.

Burası Noel gibi görünecek, eğer yapacağım son şey buysa.
Yap.

"Tak, tak." Ön kapıdan sesler geliyor. Güçlü bir vuruş, sanki Birileri sinirlenmiş.

"Tak, tak." Yine sesler.

Kaşlarımı çatıyorum, bu da kim?

Ön kapıya gidip gözetleme deliğinden ön verandama bakıyorum. Dylan.
Ne.....

Kapının kilidini yeterince hızlı açamadım ve kapıyı patlatarak açtım ve orada duruyordu, 1.80 boyunda, tam üniformalı ve şapkasını takmıştı.

"Dylan," diye nefes nefese kaldım.

Seksi gözleri gözlerime takılıyor ve birden ne giydiğimi hatırlıyorum. Geceliğimin spagetti askısını düzelttim.

"İyi akşamlar hanımefendi, binada bir rahatsızlık olduğunu bildiren bir çağrı aldık."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve yüzünde bir sırtıma beliriyor.
Ne?

Yola doğru bakıyorum, arabamdaki pikap onun şahsi aracı olmalı, aşağıya bakıyorum ve silahının olmadığını fark ediyorum.

Çalışmıyor.

"Oh."

"Eğer evde yalnızsanız, binayı aramak istiyorum," diyor patron edasıyla.

Heyecan vücudumda çığlıklar atıyor ve eşlik etmek için kenara çekiliyorum, "Elbette, memur bey. Lütfen, içeri buyurun."

İçeri girip etrafa baktı, mutfığa doğru ilerledi ve ben de onu takip ederken ilk kez gördüğü evime baktım, Tanrı'ya şükür bugün evimi temizledim. "Ne tür bir rahatsızlık ihbarı yapıldı?" diye soruyorum.

"Beyaz gecelikli bir kadın." Bana doğru dönüyor; gözleri açıklıkla vücudumda geziniyor.

"Belaya benziyor." Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum. "Hayal gücüm bana öyle olduğunu söylüyor."

Aramızdaki hava çatırdıyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama lanet olsun, çok iyi.

Güçlü polis sesiyle "Üzerinizde tehlikeli bir silah var mı?" diye soruyor.

Birlikte oynamak istiyorum ama aynı zamanda yüksek sesle gülmek istiyorum.

Bu çok ateşli!

"Belki," diye mırıldanıyorum.

"Belki mi?" diye bağılıyor. "Bana belki demeyin hanımefendi. Evet ya da hayır, üzerinizde tehlikeli bir silah var mı?"

Bu sefer elimde olmadan gülümsüyorum.

Onun da dudaklarında bir gülümseme belirliyor ama bunu iyi saklıyor.

"Soruya cevap ver." "Bana söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim," diye tükürüyorum.

Keskin bir hareketle beni yakaladı, döndürdü ve mutfak tezgahına doğru itti. "Ellerini tezgâhın üzerine koy ve bacaklarını aç."

Zoe

Kahretsin, bu gerçekten oluyor mu?

Ellerimi indirip bacaklarımın duruşunu genişletiyorum, ayağımın iç kısmına dokunuyor ve bacaklarımı daha geniş açıyorum.

"Bu senin son uyarın, eğer kendini riskli bir pozisyondan uzak tutmak istiyorsan, genç bayan, o zaman *hemen şimdi* konuşmalısın."

Cidden, bu iş çığırından çıktı. Polis okulunda böyle şeyler öğretiyorlar mı? Öğretmiyorlarsa, öğretmeliler.

Arkamdan çok yaklaşıyor ve nefesini boynumda hissedebiliyorum, tüylerim diken diken oluyor. Öne doğru bir adım atıyor ve ereksiyonunu arkamda hissedebiliyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" diyor.

Bu oyunu oynamak için izin istiyor. Başımı sallıyorum.

"Soruya cevap ver."

"Her şey..... mükemmel." Nefes alıyorum.

Fahişe çantası ekspresiyle cehenneme gideceğim.

Kalp atışlarımı duymaya başladığımda gözlerimi kapatıyorum, uyarılma kanıma sıcak çikolata gibi pompalanıyor.

"Şimdi üzerinizi arayacağım ve gizli bir silah olup olmadığını kontrol edeceğim.

Söyleyeceğiniz her şey size karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır."

Gülümsüyorum, kahretsin, keşke bir kamera bunu kaydediyor olsaydı, Avril bu hikayeye milyon yıl geçse de inanmaz, ben bile inanmakta güçlük çekiyorum.

İri ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdiriyor. "Üşüyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

"Hayır, efendim." Beni düzeltti.

İçimi bir heyecan kapladı. "Hayır, efendim."

Elleri kollarımdan göğüslerime doğru iniyor ve sertleşen meme uçlarımı okşuyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Bu sefer parmakları belime dolanıyor ve beni tekrar vücuduna doğru çekiyor, kimin sorumlu olduğunu hatırlıyorum. Kalın ereksiyonu arkama saplanıyor ve bir sonraki hamlesini beklerken nefesimi tutuyorum.

Dişleri kulağımı sıyrıyor ve her yerim karıncalanıyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor kulağıma karanlık bir şekilde; dişleri yine kulağımı sıyrıyor ve bu sefer beni ısıyor. İnlememe neden olacak kadar sert.

Kutsal.....

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarını kulağıma dayıyor, "Aç şu lanet bacaklarını," diye fısıldıyor.

Ben böyle bir kız değilim ve bu adamı tanımıyorum bile, ama durmamın imkanı yok.

Bu emirle cinsel organım karıncalanıyor ve bacaklarımı açıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Ben nefesimi tutarken eğiliyor ve elleri ayak bileklerime kadar uzanıyor, bacaklarımı yukarı kaldırırken iç uyluklarıma doğru kaydırıyor. Başparmakları külotumun üzerinden seksimin tozunu alıyor ve ben neredeyse sarsılıyorum.

Dudakları yine kulağımda, "Her şeyi araştırmam.... gerekiyor."

Dişleri boynumu sıyrıyor ve neredeyse sarsılıyorum.

"Ne zaman olduğunu söyle," diye ekliyor.

Kendime gelmeye çalışarak nefes nefese kaldım.

"Ben..... ne zaman olduğunu söyledim. Beni anlıyor musun?" diye tekrarlıyor. Başımı sallıyorum, istersem durmam için bana bir şans veriyor.

"Devam et," diyorum.

Kulağıma karşı gülümsediğini hissediyorum. "Sen bir baş belasısın."

Heyecan çılgınlıkları atıyorum. "Evet, efendim."

Ben nefesimi tutarken parmakları külotumun bacağına altından kayıyor. Titriyorum, lanet olsun, boşalacağım ve o bana daha dokunmadı bile.

Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp önümüzdeki tezgâha koyarken gözlerimi kapatıyorum. "Bunları kanıt olarak kullanacağım."

"Neyin kanıtı?"

"Benim için kamyon gibi geldiğinin kanıtı." Gözlerim büyüdü.

Tamam, şu anda neler oluyor?

Bu pornoların yapıldığı şey... Arkadaşlarımdan biri bunu ayarlasın çünkü gerçek olamayacak kadar çılgınca.

Beni tezgâhın üzerine itti ve geceliğimi arkamdan yukarı çekti.

Yoğun uyarılmışlığı buradan hissedilebiliyor, bana sahip olmak için yanıp tutuşuyor.

Eli gittikçe aşağı kayıyor, kalın parmakları ıslak dudaklarımdan geçiyor ve parmağını seksimin derinliklerine kaydırırken kısık bir ıslık çalıyor.

Titriyorum, zorlukla nefes alabiliyorum.

Acele etmiyor ve parmaklarıyla beni beceriyor, arkamda dururken dudakları kulağımda. Bir parmak, sonra iki..... üçe geldiğinde çaresizim.

Damlayan ıslak ve beklentiyle şişmiş.

Bedenimin onu içine çekme sesi mutfakta yankılanıyor. "Ne istiyorsun, Zoe?" diye soruyor.

Başımı çevirip gözlerinin içine bakıyorum, "Bir öpücük." "Bir öpücük mü?" diye fısıldıyor.

B i r b i r i m i z e bakıyoruz, çok çılgınca tahrik olmuşuz ama b i r şekilde bu anda bir hassasiyet var.

Yüzümü iki elinin arasına alıyor ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi beni öpüyor. Yavaş ve erotik.

Bu mükemmel bir öpücük ve kontrolümüzü kaybediyoruz ve bir sonraki şey beni kanepede kucağına alıp üzerine oturtması oluyor.

"Prezervatif." Hayvanlar gibi öpüşürken ağzına nefes veriyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti, bu delilik.

Beni dizlerimin üzerine itiyor ve pantolonunun fermuarını açıp kendini kurtarıyor.

Prezervatifi takmasını izlerken kalbim güm güm atıyor ve birbirimize bakarken ucunu dudaklarımın arasından geçiriyor. "Sikimin üzerine çıkmalısın," diye nefes alıyor.

Vücudumdaki her hücre yanıyor ve onun sert şaftına doğru kayıyorum.

Ah..... o büyük ve kalın.

Kaya gibi sert.

Bedenim onun etrafında dalgalanırken birbirimize bakıyoruz ve o şefkatle saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Bu nasıl bir his?"

"Güzel," diye inliyorum. "Çok iyi." Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Kalça kemiklerimi kavırıyor ve beni gevşetmek için önce bir yöne, sonra diğer yöne çeviriyor. "Aynen böyle," diye fısıldıyor ağzımın içine. "İşte böyle, aferin kızıma," diye beni yönlendiriyor. "Şimdi biraz daha derine." Daha da içeri itiyor ve ben irkiliyorum.

Oh..... o büyük.

Deneyimli, daha önce birlikte olduğum erkeklerden çok farklı. Vücudum sonunda gevşiyor ve o da sonuna kadar kayıyor.

"Siktir," diye inliyor, gözleri geri kayıyor ve kendini kontrol etmekte zorlandığını hissediyorum.

Beni kaldırıyor ve tekrar üzerine kaydırıyor, ilk başta nazıkçe ve daha sert ve daha sert gidiyoruz.

Ta ki hayvanlar gibi sevişene, dizlerim kulaklarına dolanana, tenlerimizin birbirine çarpma sesi boşlukta yankılanana ve ben yıldızları görene kadar.

Bütün yıldızlar.

Sertçe boşalırken haykırıyorum ve o da boşalırken beni kendine çekiyor, vücutlarımız birbirlerinden beslenirken sarsılıyor. Nefes nefese kaldık, ikimiz de soluk soluğa kaldık.

Beni usulca öpüyor ve yine orada, bir tatlılık. Bu gecenin gidişatından çok farklı, beklenmedik ve dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu.

Tekrar yeryüzüne indiğimizde alnımız birbirine değiyor ve o utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Ne?" Ben de gülümsüyorum.

"Hiçbir şey." Sanki kendisiyle özel bir şaka yapıyormuş gibi kıkırdıyor. "Ne söyleyecektin?" diye soruyorum.

"Plana göre buraya benimle çıkmanı sağlamak için gelmiştim."

"O zaman bu da neydi?" Gülüyorum.

"İşler çok iyi gidiyordu ve dördüncü randevuyu öne almaktan kendimi alamadım."

"Dördüncü randevu mu?" Umutla soruyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor, "Dördüncü bir randevu olsa iyi olur." Ayağa kalkıyor ve beni dikkatlice yere indiriyor. "Duş alman lazım, çok pissin."

Beni döndürüyor ve arkamı tokatlarken koridora doğru itiyor.

"Benim banyom diğer tarafta," diye takılıyorum.

"Oh." Beni diğer yöne çevirip o tarafa doğru itiyor ve tekrar tokatlıyor.

Etrafta bir şeyler karıştırdığını duyuyorum ve dönüp baktığımda cüzdanından bir prezervatif daha çıkardığını görüyorum ve kaşımı kaldırıp soruyorum, o da bana şakacı bir göz kırptıyor. "Asla bilemezsin."

Perdelerin aralığından parlayan güneş bana uyanma vaktinin geldiğini haber veriyor ve uykulu gözlerimi sürükleyerek açıyorum.

Ne geceydi ama.

Vücudum ağırlaşıyor ve sadece sevişmiş olmanın sıcak ışıltısıyla doyuyor.

İri bir el arkamdan kalçama doğru kayıyor ve beni vücudunun sıcaklığına çekiyor, ben de usulca gülümsüyorum.

Dylan.

Rüya değildi, o hala burada.

Beni sırtüstü yatırıyor ve elini karnıma koyarak nazikçe omzumu öpüyor, "Günaydın."

Utangaç bir şekilde ona gülümsedim, "Merhaba."

Kendime sakın davranmam gerektiğini hatırlatıyorum, olduğumdan daha deneyimliymişim gibi davranıyorum. Bu senaryo nasıl gidiyor, şimdi ne olacak?

Dylan işaret parmağının ucunu omzumda ve kolumda gezdiriyor, sanki sessiz kalmayı tercih ediyor, önce benim bir şey söylememi istiyor.

"So...." Ona fısıldıyorum, "Şimdi ne olacak, daha önce hiç bir yabancıyla uyanmamıştım."

Yüzünde bir an şaşkınlık beliriyor, sonra bunu bir gülümsemeyle örtüyor: "Beni öpüyorsun." Dudakları nazikçe benimkileri alıyor, "Ve ben de seni öpüyorum." Öpücük tatlı ve nazik, dün gece yaptığımız sevişmenin aksine.

Kimi kandırıyorum ki? Sevişme falan yoktu, yabancılar gibi seviştik. Dili yavaşça dudaklarımın arasından kayıyordu.

Ahh..... Daha dişlerimi bile fırçalamadım.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden ve ellerim saçlarının arasından kıvrılırken tahrik olduğumu hissediyorum, eli bacaklarımın arasından kayıyor ve irkiliyorum. Şişmiş ve ağrıyor.

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor.

Kendimi mahcup hissederek başımı sallıyorum. "İyiyim, sadece biraz hassasım." "Seni incittim." Parmaklarını hemen geri çekiyor.

"Hayır." Omuz silkiyorum, "Sadece" Aptal gibi görünmek istemediğim için kendimi durduruyorum.

"Ne yapmadın?" "Uzun zaman oldu."

Kocaman, güzel bir gülümseme yayıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Bu konuda çok mutlu görünüyorsun?"

Ellerimi başımın üzerine doğru itiyor ve tenime gülümserken boynumu ısıyor. "Belki biraz." Daha sert ısıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışırken yüksek sesle gülüyorum.

Dirseğinin üzerine doğru eğildi ve ciddileşti, "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Nereye?" "Akşam yemeğine."

"Randevu gibi mi?"

"Evet. Randevu gibi."

"Ummm....." Düşünüyormuş gibi yapıyorum ve o da kaburgalarımı dürtüyor. Gözlerini uyarırcasına açıyor. "Dikkatli ol."

"Üniformanı giyebilir misin?" diye sordum. "Hayır."

"Peki, ne giyeceksin?" Alay ediyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım. Randevu kıyafetleri."

Kıkırdıyorum ve o da eliyle ağzımı kapatıyor. "Kapa çenenin yoksa bir dakika içinde daha da hassaslaşacaksın."

"Ne olacağım?"

"Toz haline getirilmiş."

Yüksek sesle gülüyorum, oh adamım, o çok eğlenceli. "Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

"Hayır." Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Öpüyorsun."

Bu uyanış hayal ettiğimin tam tersi; hiç de garip hissettirmiyor.

"Ne yemek istersin?" Ben soruyorum.

"Yemek istediğim şey menüden çıkarıldı." Koyu renk gözleri dudaklarıma kayıyor ve ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum.

Midemde kelekler dans ediyor.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Yataktan kalkıyorum ve ellerimi çıplak kalçalarımın üzerine koyuyorum, "Kendinizi hayatınızın en güzel kahvaltısına hazırlayın."

Gözlerinde bir pırıltıyla gülümsüyor, yatak başlığına oturuyor ve beline dolanan beyaz battaniyeleri yeniden düzenliyor, "Ben zaten hazırım."

Bornozumu giyip mutfığa gidiyorum, şaka bile yapmıyordum, ona hayatının en güzel kahvaltısını hazırlayacağım.

Sadece bunun ne olduğunu çözmem gerekiyor.

Kilerimi açıp bakıyorum, hmm..... orada yulaf ezmesi, krep karışımı var. Bakmaya devam ediyorum, buzdolabını açıyorum ve yumurta kartonunu çıkarıp açıyorum.

İçinde bir yumurta var ve pastırmam yok. Ekmek de yok.

Kahretsın.

Paniklemeye başladım, lanet olsun. Şimdi berbat bir kahvaltı yapmak için bile malzemem yok. Dolapları hızla açıyorum ve dondurucuya bakıyorum, biraz donmuş yaban mersini buluyorum. Bir de muzum var.

Doğru.... krep o zaman.

Yatak odasından, "Kahvaltımı hazırla, hizmetçi kız," diye sesleniyor. "Kapa çeneni, yoksa zehirlerim," diye karşılık veriyorum.

Güldüğünü duyuyorum ve ben de gülümsüyorum.

Krepleri yapmaya başlıyorum ve göz ucuyla onun koridordan banyoya gittiğini ve sonra yatak odama geri döndüğünü görüyorum, belli ki kahvaltısını yatakta yapmak istiyor.

"Kahve ister misin?" Ben ararım.

"Onu zehirleyecek misin?" diye geri sesleniyor.

"Belki." Tavadaki ilk krep çevirirken aptalca gülümsüyorum.

"Biliyor musun, gelip bana yardım edebilirsin." Sesleniyorum.

"Ben iyiyim."

"Eğer hayatının en iyi kahvaltısından ben sorumluyсам. Ben de bu gece hayatımın en iyi randevusuna gelsem iyi olur," diye karşılık veriyorum.

"İyi olacaksın, bundan şüphen olmasın."

Krepleri bir yığın halinde servis ederken kıkırdıyorum, meyveleri ve akçaağaç şurubunu üzerlerine gezdiriyorum ve ardından en üste pudra şekeri eliyorum.

Yaptığım işe bakıyorum.

Ha.... bana kalırsa oldukça etkileyici.

Tabağı bir bardak portakal suyu ve bir fincan kahveyle birlikte tepsiye yerleştiriyorum ve dudaklarımı büküyorum, bir şeyler eksik.

Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum ve hedefimi görüyorum, bu iş görür.

Parmak uçlarımda dışarı çıkıp çite doğru koşuyorum, yan komşunun evinden sarkan pembe çiçekler var. Bir tanesini koparıyorum ve koşarak eve geri dönüyorum, küçük bir cam vazoya koyuyorum ve tepsiyi gururla yatak odama taşıyorum. Bu gerçekten de tüm zamanların en iyi kahvaltısı.

"Ta-da." Gülümsüyorum.

Dylan'ın gözleri parlıyor, "Vay canına."

Yatağın üzerinde yanına oturuyorum. "Seninki nerede?" diye soruyor.

"Pek kahvaltı insanı değilimdir," yalan söylüyorum, kesinlikle öyleyim, ama ilk iki felaket krepî yedim ve şimdi tokum.

Pembe çiçeği vazodan çıkarıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor, aramızda mükemmel bir an geçerken birbirimize bakıyoruz.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum, bu gerçekten de tüm zamanların en iyi kahvaltısı. "Senden hoşlanıyorum."

"Biliyorsun....." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksıyor. "Tekrar zamanım olsaydı sana çıkma teklif ederdim, böylece bunu doğru şekilde yapabilirdik. Bunu kastetmemiştim....." Duraksıyor, "Söylemeye çalıştığım şey..... dün gece sunduğumdan daha iyisini hak ettiğin."

Dün geceki patlamadan dolayı kendini suçlu hissediyor.

"Şey..... Kendini üzme, her dakikasını sevdim memur bey." Kahvesini yudumlarken gözleri benimkileri tutuyor, "Kapa çeneni yoksa seni kelepçelerim."

"Kapa çeneni, yoksa sikini yalayacağım."

Kıkırdıyor: "Her şeyin ötesine geçen bir aşçı, bu restoran beş yıldızlı."

"Bunu biliyorsun."

Birbirimize bakıyoruz ve burada bir sihir olduğu hissine kapılıyorum.

Onunla ilgili bir şey var, onunla birlikteyken nasıl olduğumla ilgili. Kendim gibi hissediyorum ve yine de, kulağa ne kadar klişe gelse de, heyecan verici ve yeni hissediyorum.

Yaramaz.

"Kahvaltını yapabilir misin, böylece seni dışarı atabilirim?" Sırıtiyorum.

"Sikimi yalamaya ne oldu?" diye alay ediyor ağızına bir çatal dolusu krep atarken.

"Kahvaltıdan önce tatlı yiyemezsin. Domuz gibi davranmayı bırak."

Yemeye devam ederken sırtıyor ve başıyla onaylıyor. "Bunlar çok güzel."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır."

Birbirimize bakıyoruz ve yine aramızda hava dönüyor.

O da hissediyor mu?

Beni usulca öpmeden önce saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor, "Çok güzelsin."

Kalbim göğsümde takla atıyor.

"Ve merak ediyorum.....," sanki detaylandırmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi bir an duraklıyor.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Tek düşünebildiğim senin bana kafa atmanken nasıl krep yiyeceğimi merak ediyorum."

Gülümsüyorum, aslında söyleyeceği şeyin bu olmadığını hissediyorum.

"Pekala," diye gülümsüyorum onu tekrar öperken, çatalı elinden alıyorum ve kreple dolduruyorum, sanki bir çocukmuş gibi havada uçurarak ağızına götürüyorum. "O koca ağızını aç ve krebi içine koy."

Kaşlarını çatıyor ve ağızını açıyor, ben de krep öyle bir sokuyorum ki neredeyse boğulacak. Kahkahayla öksürüyor ve çatalı elimden alıyor. "Yerinde olsam ağızıma hiçbir şey sokmazdım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni zorla besleyebileceğim çok daha büyük bir şeyim var." Bana bir hamle yapıyor ve ben kaçıyorum, beni koridorda kovalıyor ve bir canavar gibi kükrerken beni kanepeye çarpıyor. Yüksek sesle gülüyoruz, beni öpüyor ve işte böyle.

Sabah mükemmel.

Zoe

"BOŞLUK ARAMASI MI YAPTI?" Avril feryat ediyor, gözleri faltaşı gibi açılmış.

"Bu da ne?"

"Şşşt," kafedeki insanlara bakıyorum. "Sesini alçalt," diye fısıldıyorum.

Avril masaya doğru eğildi, "Benimle dalga geçiyorsun, değil

mi?" "Tam bir orospu çocuğuydum," diye fısıldadım. "Hem

de çok."

Pembe gözlüklerimi çıkardım ve gün ışığında ahlak anlayışım beni suçluluk duygusuna sürüklüyor.

"Kötü mü?"

"Porno kötü."

"İyi porno mu kötü porno mu?" Gözlerini kocaman açıyor ve her kelimemi dikkatle dinlerken kahvesini yudumluyor.

"Platin, en üst seviye." "O

da ne?" Kaşlarını çatıyor.

"En iyisi."

"Bir şeyler olacağını biliyordum." Kahvesini yudumluyor, "Bu kadar dramatik bir şey değil tabii ki. Bir randevu gibi düşünmüştüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne olduğunu bile bilmiyorum, bir dakika önce evini aramama izin verdi ve sonra mutfak tezgahının üzerine eğildim, bir dakika sonra kanepede sevişiyorduk."

Avril'in gözleri büyüdü, "Tanrım, neden bu bok benim başıma hiç gelmiyor?"

"Çünkü bu sadece Pornhub'da oluyor da ondan." Şakaklarımı tutuyorum. "Cehenneme gideceğim."

"Eğer şeytan oysa..... beni de yaz." Avril kahvesini şerefe işareti yaparak kaldırıyor.

"Kesinlikle elde edilmesi zoru oynamalıydım ve en kötüsü de ondan gerçekten hoşlanıyor olmam."

"Bunda ne sorun var?" Kaşlarını çatıyor.

"Artık onunla evlenemem tabii ki," diye alay ediyorum. "Hiçbir şeyden haberin yok mu senin?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu şekilde tanıştığınız biriyle asla birlikte olamazsınız ve çocuklarıma ya da herhangi birine bunun bizim tanışma hikayemiz olduğunu asla söyleyemem."

"Bir de senin yaptığını düşünsene." Kıkırdıyor, "Babam polis üniformasıyla geldi ve üstünü aradı, sonra da soyadını bilmeden annemi becerdi." Kahvesini başka bir alkış sembolüyle havaya kaldırıyor.

Ellerimi dehşet içinde gözlerimin üzerine atıyorum, "Dur! Kulağa çok kötü geliyor."

"Peki," diye düşünüyor bir an, "bu sabah gitmeden önce ne dedi?"

"Bana çıkma teklif etti."

"Sana çıkma teklif etti," diye nefes nefese kalıyor. "Ne zaman?" "Bu gece."

"Bu gece mi?"

"Biliyorum, bu yüzden ateşli olmam lazım."

"Rodney'e geri dönmek istediğini sanıyordum."

"Biliyorum. Ama Dylan'la çok eğlendim, o yüzden ne olacağını göreceğim."

Avril genişçe gülümsüyor, "Bu planı sevdim."

Kırmızı elbiseyi yukarı çekiyorum ve yansıma bakıyorum. "Hayır." Bir sonraki elbiseyi giyiyorum ve dönüp arkama bakıyorum, "İğrenç." Elbiseyi başımın üzerinden yırtıp atıyorum. Gardırobumun içindekileri gözden geçirirken çeneme dokunuyorum. Seksi ama sevimli olmak istiyorum, bir yandan da karşı konulmaz.

Kahretsin, buradaki hiçbir şey tasarıya uymuyor.

Dylan bu sabah gittiğinden beri havada süzülüyorum. İkimizin ön kapıda vedalaşırkenki görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Gitmesini nasıl istemediğimi.... Ve onun gitmek istemediğini nasıl hissettiğimi.

Dönüp aynada arkama baktım, lanet olsun. Tam bir saçmalık.

Elbiseyi yırtıp attım.

Eğer giyecek düzgün bir şey bulamazsam bu bir felaket olacak.

Neden bugün yeni bir şey almadım?

Yenilenmiş bir kararlılıkla elbise askılarımı karıştırıyorum.

Mükemmel görünmeliyim.

Araba tam yedide garajımın önüne yanaştı ve ben de pencerenin önünde gizlice onun gelmesini beklemiyormuş gibi yaparak koridora koştum.

Kapı çalıyor ve kalbim göğsümde sertçe çarparken aynaya son bir kez bakıyorum. Pembe, vücuda oturan bir elbise giyiyorum, omuzlarımı açıkta bırakıyor ve kıvrımlarıma yapışıyor. Ayağımda nude renkli, bantlı stiletolar var ve uzun siyah saçlarım açık ve dolgun.

Beni daha önce giyinik görmedi, hayran kalmasını istiyorum.

Doğru...., işte bu.

İşi berbat etme, Zoe.

Kapıyı açtım ve orada duruyordu, 1.80 boyunda muhteşem bir adam ve hayran olan bendim.

Üzerine tam oturan ve kaslı kalın baldırlarını gösteren siyah bir kot pantolon ve geniş omuzlarından mükemmel bir şekilde sarkan açık mavi bir gömlek. Bronzlaşmış kaslı ön kollarında kalın damarlar mükemmel ellerine kadar uzanıyor.

Onu gördüğümde neredeyse dilimi yutacaktım.

Vay canına.

Kahverengi saçları dağınık bukleler halinde duruyor ve tıraş losyonu bir sonraki seviyede sarhoş edici.

"Merhaba." Gülümsüyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Merhaba." Işıldıyorum.

"Çok lezzetli görünüyorsun," diyor bir adım öne çıkıp beni kollarına alırken.

Lezzetli.

Benim lezzetli olduğumu

düşünüyor. Yere yat!

Beni eve doğru geri geri götürürken kıkırdıyorum, dudakları dudaklarıma kilitlenmiş, elleri arkamda ve pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyorum. "Dışarı çıkmayı boş ver, onun yerine sevişelim." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Hayır."

Dizlerinin üzerine çöküp elbisemi yukarı çekmeye başlamadan önce beni açlıkla öpüyor.

"Dylan." Ondan uzaklaşırken gülüyorum. "Bu gece yetişkin insanlar gibi davranıyoruz, unuttun mu?"

"Ergen bir hayvan olmayı tercih ederim." Beni tekrar yakalamak için dizlerinin üzerinde ileri doğru yürüyor.

"Bir randevuya çıkıyoruz." Ellerini tuttum ve onu yerden kaldırdım.

"İyi." Homurdanıyor, elimi eline alıyor. "Hazır mısın?" "Aha."

Beni ön kapıdan geçirip arabasına götürüyor, eski püskü, soluk mavi bir kamyonet ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. Rodney'den daha farklı olamazdı. Rodney tamamen dış görünüşe önem verir, Porsche kullanır ve bu arabada ölüsü bile görülmez. Etrafımdaki çiziklere bakıyorum, bu arabanın bir karakteri var. Hoşuma gitti.

Dylan benim için kapıyı açıyor ve ben ön koltuğa süzülürken, "Ne kadar centilmen," diyorum. Gülümsedim.

"Sen öyle diyorsan." Kapıyı çarparak kapattı ve sürücü tarafına geçip bana baktı, "Nereye gitmek istiyorsun?"

Hiçbir şey ayarlamamış, *ne*?

"Umm.... Benim için sorun değil."

"Nelerden hoşlandığını bilmiyordum, bu yüzden birkaç farklı restoranda rezervasyon yaptırdım," diyor arabayı çalıştırırken rahatça.

Kaşlarımı çattım.

"İtalyan, Tayland, Vietnam, alakart ya da eski moda köy yemeklerinden birini seçebilirsiniz".

Kalbim kabarıyor. "Ne istersen seve seve yerim."

"Hayır, sen değil, sen seç. Yemeği beğenmezsen bunu üzerimde taşımam."

"Güven bana Dylan, ben bütün

yemekleri severim." Sabırsız bir

kaşını kaldırıyor. "Tamam o zaman,

İtalyan?"

"Kulağa hoş geliyor." Gözleri yoldayken uzanıp elimi tutuyor ve kaslı kalçasına koyuyor, pencereden dışarı gülümsüyorum.

Bu şimdiden hayatımın en iyi randevusu oldu.

Seçebilmem için beş restoran ayarladı. O

düşünceli bir tanrı.

Restoran küçük ve şirin, masaları mumlar süslüyor ve hoparlörlerden İtalyan müziği yayılıyor.

Garson bardaklarımızı doldururken ikimiz de sessizce oturuyoruz.

Sözlerini bitirdiğinde ikimiz de hep bir ağızdan "Teşekkür ederim" dedik ve bizi yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Ee," diyor gözleri masanın karşısında benimkileri bulurken. "Yani...." Işıldıyorum.

"Güzel Bayan Zoe'ye soracak çok sorum var." Şarap kadehime gülümsüyorum, "Aynen."

"Mesela?" diye soruyor.

"Soyadınız nedir?"

Bir kakhaha patlattı, "İyi açıcı." Ben de gülüyorum.

"Soyadım Andrews."

"Dylan Andrews." Gülümsüyorum. "Bu ismi sevdim." "Ben de senden hoşlanıyorum," diye karşılık veriyor tereddüt etmeden. Karnımda sinirler dans ediyor, *benden hoşlanıyor*.

"Soyadımı öğrenmek ister misin?" diye soruyorum. "Soyadını biliyorum."

"Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Seni nasıl inleteceğimi biliyorum." Bana tüm zamanların en iyi bakışını attı.

Çok yaramaz.

"Adın Zoe Armitage, 26 yaşındasın. Bekar, yalnız yaşıyor. Bu bölgede büyüdün ve ..." Kaşlarını çatı. "Yine de seni asla bir avukat olarak seçmezdim."

"Araştırmanı yapmışsın, etkileyici." Gülümsedim, "Polis falan olmalısın."

Bana seksi bir göz kırptı.

Zihnim geçici olarak dolaşırken şarap kadehimi çeviriyorum.

Seni avukat olarak seçmedim.

Ruh halimdeki ani düşüşü hissedince, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey." Utanarak omuz silktim. "Sadece..... avukatlık meselesi hakkında bunu söylemen komik, şu anda orta yaş krizinin ortasındayım."

Bunu ona neden söyledim? Kimseye söylemedim. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, bu işi yapmak için yıllarca çalıştım, şehrin en iyi hukuk firmasında çalışıyorum ve şimdi," diye omuz silkiyorum, "nefret ediyorum, her şeyden nefret ediyorum. Perişan haldeyim ve her gün kendimi işe sürüklüyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamamıştım."

Dikkatle dinliyor.

"Ama bence bu normal, değil mi? Herkes hayalindeki işe başladığında bir alışma dönemi geçirir. Hiçbir zaman düşündüğünüz gibi olmaz" diye ekliyorum.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" diye soruyor.

"İki yıldır."

Başını salladı ve bir süre düşündü, "Hukuku seçmenin sebebi neydi?"

"Bilmiyorum, okulda notları aldım ve yazı uzun süredir duvardaydı."

"Kimin yazıları?"

"Ailem, öğretmenlerim, o zamanki erkek arkadaşım. Herkes." "Sen hariç herkes mi?" Gözleri benimkileri arıyor.

Şarabımı yudumluyorum, kendimi rahatsız hissediyorum.

"Bu iyi bir iş." "Öyle," diye kabul ediyor. "Ama sen ne yapmak istiyordun?"

"Bilmiyorum."

"Evet, öyle. Dünyada herhangi bir şey olabilseydin, ne olmak isterdin?"

Omuz silkiyorum.

"Omuz silkme, kendine karşı dürüst ol. Ne yapmak istiyordun?"

"Hemşire olmak istiyordum."

Dikkatle dinlerken kaşlarını çatıyor, "Peki, seni durduran neydi?"

"Herkes bana bunun berbat koşulları olan boktan bir iş olduğunu söyledi."

Cevabıma sinirlenerek arkasına yaslandı. "Hasta insanlarla ilgilenmek sosyal hizmetin en yüksek şeklidir. Muhtemelen en ödüllendirici iştir. Bunu görmeyenler aptalın tekidir."

"Maaş berbat."

"Paranın hiçbir anlamı yok, Zoe," diye tersliyor. "Para için polis olduğumu mu sanıyorsun?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. "Neden Bu işi sen mi seçtin?" Ben soruyorum.

"Çünkü sadece bir kişinin bile kendini güvende hissetmesine yardımcı olabilirsem, buna değer.

o."

Oh.....

"Çocukken kendinizi güvende hisseder miydiniz?" diye sordum. Bakışlarımdan kaçarken masanın üzerindeki peçeteyi katlamaya odaklanıyor. Kötü muamele gören bir evde mi büyüdü?

"Sen....."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye sözümü kesti.

Onu izlerken kalbim sıkışıyor. Masanın üzerinden elini tutuyorum, "Pekala, beni güvende hissettiriyorsun."

Elinin üzerine eğildi ve bana yine o seni becereceğim bakışını attı, "Yanında kendini güvende hissetmen gereken son kişi benim."

Gülümsüyorum, "Muhtemelen."

Kendini güvende hissetmiyor.

Elini kaldırıyorum ve parmak uçlarını öpüyorum; gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Birbirimizi güvende tutabiliriz." Elini çeviriyor ve yüzümü avuçluyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

Bu bir şey, büyük bir şey. Hayal görmüyorum.

"Peki, hayatının geri kalanında nefret ettiğin bir işte mi çalışacaksın?"

Konuyu değiştiriyor.

Omuzlarım çöküyor, bu düşünce iç karartıcı, "Üstesinden geleceğim."

"Belki de kendine karşı dürüst olmaya başlamalısın."

Neden bundan bahsediyoruz? "Sipariş vermeye hazırım," diye ilan ediyorum. "Konuyu değiştirme, Zoe. Eğer mutsuzsan, bu konuda bir şeyler yap.

o."

"Bak, bu o kadar kolay değil," diye çıkıştım, sinirlenerek. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun durum."

İki elini teslimiyet sembolü olarak havaya kaldırıyor.

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Şimdi konuyu değiştirme sırası bende.

"Bana eski kız arkadaşlarından bahset."

Kıkırdıyor, "Güzel saptırma."

"Hoşuna gitti mi?" Gülümsedim.

"Pek sayılmaz." O da gülümsüyor, "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kız arkadaş mı? Oyuncu mu? Cockshot göndericisi? Flört havuzunda nerede oturuyorsun?"

"Cockshot gönderici?" Gülüyor. "Cockshot gönderici demografisi mi var?"

"Evet." Ben de gülüyorum.

"Kız arkadaşlar, çoğul." Tırnak işareti yapmak için parmaklarını kaldırıyor. "Çocukluk aşkım, birkaç yıl önce ayrıldık ve....." duraksıyor, "O zamandan beri ciddi bir şey yok."

"Oyuncu mu?" Gülümsüyorum.

"Oyuncu demezdim, daha çok şu anda aktif olarak oynuyor." "Şu anda.... yani şu anda mı?" Kalp kırıklığı numarası yaparken nefesim kesildi. "Sen Bunu bana söylememeliydin, aşık olduğumuzu sanıyordum!"

"Hayır." O da gülüyor, "Şimdi olmaz. Randevudayız, yani....." Utanarak omuz silkiyor. "Yanlış söyledim, ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ona aptalca gülümsüyorum.

"Neden ayrıldınız?" diye

soruyorum.

"Çünkü onu yanlış sebeplerden dolayı sevdim."

Bir an cevabımı düşünüyorum, "O senin güvenli yerin miydi?" "Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Onu seviyordun.... ama ona aşık değil miydin?"

Sırıttırıyor, "Onu duvarın içinden becermek istemedim, eğer kastettiğin buysa."

Bana yine o bakışı atıyor, seks tanrısı kişileştirilmiş.

"Aklında hangi duvar var?" Nefes alıyorum.

"Yatağının arkasındaki duvar oldukça iyi görünüyor."

Kendimi aşağıda çırpınırken hissediyorum.

Gerçekten.

"Benim de kırılması gereken bir yatağım

var." "Bunu bilmiyor muyum?"

Aramızdaki hava çatırdıyor.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde elini garsona uzatıyor.

Garson masamıza geldiğinde "Evet efendim," diye soruyor.

"Biraz acelemiz var; sipariş verebilir miyiz lütfen?"

Ön kapımdan içeri daldık ve beni geriye doğru götürürken elbisemi başımın üzerinden yırttı. "Dizlerinin üzerine çök."

Yere dizlerimin üzerine çöküyorum ve kot pantolonunun fermuarını indirmek için mücadele ediyorum, yeterince hızlı yapamıyorum.

Aletini çıkarıp benim için tutuyor ve karanlık gözleri benimkileri tutarken onu ağızıma alıyorum.

Alnımdaki saçları şefkatle geriye doğru tararken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Aferin kızıma," diye inliyor usulca.

"Ağızımı sik," diye fısıldıyorum onu emerken, tadı çok güzel.

Dizlerinin bağı çözülüyor ve iki eliyle başımın arkasını tutuyor. "Ejderhayı kışkırtma bebeğim, onu ben bile durduramam."

Zoe

Zihnim dolaşırken yarı karanlık yatak odasında *uzanıyorum*. Sabah, bazı katı gerçeklerle birlikte geldi.

Dün gece mükemmeldi..... mükemmelden de iyiydi. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu.

Gözlerim yanımda uyuyan rüya gibi adamın üzerinde geziniyor, beyaz çarşaf sırt üstü yatarken vücudunu örtüyor. Kahverengi saçlar, koyu bronz ten ve kilometrelerce uzunlukta kaslar.

Daha önce tanıştığım herkesten çok farklı ama yine de bir şekilde çok tanıdık.

Ondan hoşlanıyorum, yani *gerçekten* hoşlanıyorum. Aramızdaki bağ çok kolay ve eğlenceli. Ve bunun tamamen seksle ilgili olduğunu ve muhtemelen uzun vadeli bir şeye dönüşeceği anlamına gelmediğini biliyorum ama beni en çok korkutan şey Rodney ile bu hislere sahip olmadığının farkına varmak. Her ne kadar tekrar birlikte olmamızı istediğimi düşünsem de, şimdi onun haklı olduğunu anlıyorum.

İlişkimiz yoluna girmişti, rahatlık ve aşinalık üzerine kurulu bir çocukluk aşkıydı.

Dylan bana kız arkadaşından ayrıldığını çünkü onu yanlış bir nedenle sevdiğini söyledi.

Onun güvenli yeriydi.

Rodney ile ayrıldığımız zamanı düşünüyorum ve tam olarak bu sözleri söylememiş olmasına rağmen, şimdi onları kastettiğini görüyorum.

Cehennem.

Ne kadar aptalmışım.

Bir ilişkiye tutunmak çünkü birbirimize ait olduğumuzu düşündüm. Pişmanlık midemin derinliklerinde yüzüyor, kendimi kalp kırıklığına uğrattım, geçmiş duyguların beni duygusal bir hapishaneye koymasına izin verdim.

Dylan gerinerek gözlerini açıyor ve ben de onun güzel, arsız yüzüne gülümsüyorum. "Günaydın."

Öne doğru eğilip omzumu öpüyor, uykulu gözleri hâlâ kapalı.

"Kahvaltı ister misin?" Ona soruyorum.

Gülümsüyor ve elini bacaklarımın arasına doğru kaydırıyor, "Tam burada."

"Uslu dur." Ondan uzaklaşırken kıkırdıyorum. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Sikimi biliyorsun." Beni tekrar yakaladı.

Ve ne kadar inanılmaz.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Ona soruyorum, ilişki kısmımızı geliştirmemizi istiyorum, seks kısmının mükemmel olduğunu zaten biliyorum.

"Bugün izinliyim."

"Ahh," diye gülümsedim. "Bu sabah birkaç saat iznim var, asistanım olup bana yardım edebilirsin."

"Neye yardım edeyim?"

"Son Noel süslerimi de asıyorum." Aniden oturdu, "Ben... evet, hayır."

"Hayır mı?"

"Ben...." Sanki doğru kelimeleri düşünüyormuş gibi duraklıyor, "Pek Noel hayranı değilim."

Kaşlarımı çattım, "Ne?"

Yataktan kalkıyor ve koridordan banyoya doğru kayboluyor.

"Ne demek istiyorsun?" Onu takip ederken soruyorum, açık kapının önünde duruyorum ve kapı pervazına yaslanıyorum. "Noel'i sevmiyor musun?"

Giderken omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

Kafam karışıyor, "Ne zamandan beri?"

"Her zamankinden beri." İşini bitirip ellerini yıkıyor ve yanımdan geçip banyodan çıkıyor, ben de onu bir köpek yavrusu gibi koridorda takip ediyorum.

Herkes Noel'i sever.

Yatak odasına geri dönüp tişörtünü giyiyor ve ben izlerken kot pantolonunu kapıp onu da giyiyor. "Ben seni yalnız bırakayım."

"Dylan." Kaşlarımı çattım.

"Sorun değil, bebeğim." Beni çabucak öpüyor, "Sen Noel işlerini hallet, ben sana sonra yetişirim." Ön kapıya doğru yürüyor.

"Ne?" Yüzüm düştü, "Gidiyor musun?"

Kapıya doğru yürümeye devam ediyor.

"Dylan?"

Arkasını döndü ve hayal kırıklığına uğramış yüzümü görünce kendini suçlu hissetmiş olmalı. "Bu gece görüşür müyüz?" Beni usulca öpüyor.

Bir şey onu üzdü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Her şey mükemmel." Beni tekrar öpüyor, "Bu gece görüşürüz, tamam mı?"

"Saat kaçta?"

Beni kendine doğru çekip sarılırken gülümsüyor, "Şu haline bak, ne kadar da talepkârsın."

Yüzüm düştü.... Ben. "Oh...."

"Hoşuma gitti." Gülümsüyor. "İstediğin kadar talep et, bebeğim."

Parmaklarımı büküyorum, utanıyorum. Haklı, talepkâr davranıyorum, benim neyim var böyle, iki geceden sonra yapışkanlaşıyorum.

Ne zaman isterse gidebilir.

Sakinleşmem lazım.

"İyi günler," diyorum ondan bir adım geri çekilmeden önce. Sadece git, biraz mesafeye ihtiyacım var. Sana çok bağlıyım. İki geceden sonra böyleysem, ona gerçekten aşık olursam kalbime verebileceği zararı bir düşünün.

Kaşları çatılıyor ve ben gülümsemeye zorluyorum. "Yedi gibi orada olurum," diyor.

"Evet.... şey," diye duraksıyorum, "muhtemelen bu gece meşgulüm," diye yalan söylüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışmam gerekebileceğini şimdi hatırladım, beni arayın ve bir şeyler ayarlayalım."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Tamam mı?" Ön kapıya doğru yürürken gülümsüyorum, aceleyle açıyorum. "Hoşça kal Dylan."

Olduğu yerde duruyor ve bana bakıyor, burada neler olduğunu anlamaya çalışıyor ve ben ona anlatamıyorum çünkü kendimi bile tanımıyorum.

"Telefon numaran bende yok," diye cevap veriyor. Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum.

Telefon numaramı bile bilmeyen bir adama tutunuyorum. Neyim var benim böyle?

"Oh... um... tabii ki." El çantama doğru yürüyüp telefonumu çıkardım ve kaydırarak açtım. "Numaran ne, sana mesaj atarım."

Bana numarasını söyledi, ben de mesaj attım.

Mer
hab
a

Elindeki telefon çalışıyor, "Anladım."

"Tamam."

Gözleri benimkileri tutuyor, "Tamam."

Duygularım sel gibi akıyor, lanet olsun, ondan neden bu kadar hoşlanıyorum?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi b e n i kollarına alıyor ve şefkatle öpüyor. "İyi günler, bebeğim."

Boğazımdaki yumruya rağmen başımı sallıyorum ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Az önce ilk kavgamızı mı ettik?

Ön merdivenlerden inip arabasına doğru ilerliyor ve o daha arabaya binmeden ben ön kapıyı kapatıp koridora fırlıyorum ve duşu açıyorum.

Kes şunu, Zoe.

Bu duyguları ele geçirin.

Dylan

Kanepeye oturup televizyon izliyormuş gibi yapıyorum; telefonumdaki saate bakıyorum.

Akşam 9'da.

İki saat önce Zoe'yi aradım ve henüz beni geri aramadı. Neler oluyor lan?

Bu sabah her şey yolundaydı ve sonra bir düğmeyi çevirdi. Ve bu beni rahatsız etmemeli çünkü daha yeni tanıştık..... ama ediyor.

Boktan bir gün geçirdim.

Haftalardır ilk izin günüm ve çok gerginim. Ondan olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum.

Ama nasıl yardım edebilirim ki? O mükemmel biri. Aklım son birkaç güne gidiyor, kahkahalar, sarılmalar, gülünç derecede iyi seks.

Onun kollarındaki her an..... daha fazlasını hissettiriyor. Bunu mahvetme.

Telefonumu karıştırıyorum ve parmağım onun adının üzerinde geziniyor, "Beni ara," diye bağıriyorum. Buzdolabına doğru yürüyüp bir bira alıyorum ve içerken adımlarımı hızlandırıyorum. Eğer onu geri ararsam, muhtaç görüneceğim.

Onu geri aramazsam ilgili görünmüyorum, ama geri ararsam sapık gibi görünüyorum. Bu durumda kazanma şansım yok; volta atmaya devam ediyorum.

Siktir et, onu takip ediyorum.

Numarasını çeviriyorum ve hatta bekliyorum, çalıyor, çalıyor.

Çalıyor, çalıyor. "Dylan," diye cevap veriyor.

Ses yüksek, bir kulüpte falan olduğunu duyabiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum, "Merhaba."

"Seni henüz aramadığım için özür dilerim," diye özür diliyor, içki içtiği belli oluyor. "Meşguldüm."

Öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, "Sorun yok." Ama değil, dışarıda ve beni geri aramıyor, bir ipucu alabilirim. "Dışarıda olduğunu duyabiliyorum, gitmene izin vereceğim," diye sinirleniyorum.

"Gitme," diyor usulca.

Sessizlik aramızdaki hatta asılı duruyor.

Neler oluyor? Hem beni aramıyor hem de gitmemi istemiyor.

Daha fazla tutamıyorum, "Ne yapıyorsun, Zoe?" Patladım.

"Roxy'deyim."

"Kiminle?" "Kız

arkadaşlarımla."

Elimi hayal kırıklığıyla yüzümde gezdiriyorum, başka bir şey olduğunu hissediyorum, benimle ilgili bir şey.

"Seni yarın arayacağım" diyor ve hat kapanıyor. Ne oldu?

Başımı arkaya yaslayıp biramı yudumluyorum, yarını sikeyim.

Hemen cevap istiyorum.

Roxy'ye giriyorum ve birbiriyle bağlantılı barlar arasında yürüyorum. Bu kulüp benim için yeni değil, daha önce birçok kez burada bulundum. Ama hiç böyle belirli bir kişiyi aramamıştım.

Ne sikime oynuyor bu?

Ana bardan geçip spor alanına, oradan da Karaoke salonuna giriyorum, bu gece burada farklı bir kalabalık var. Herkes doğrudan işten gelmiş gibi görünüyor ve ararken gözlerim her köşede geziniyor.

Nerede o?

Merdivenlerden yukarı çıkıp kokteyl barına geliyorum ve onu görüyorum, barın sonunda tek başına oturuyor, bir Margarita içerken dalgın görünüyor.

Ne oluyor be?

Yanına gidip tabureye oturdum, "Merhaba."

Şaşırmış gibi baktı, "Dylan."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi meşgul

ediyorum." "Neden?"

Gözleri benimkileri tutuyor ve omuz silkiyor, gözleri ona ihanet ediyor ve bana söylemediği tüm duyguları gösteriyor.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey." Rahat davranarak içkisini yudumluyor.

"Neyi düşünmekten kendini alıkoymak için buradasın, Zoe?" Hayal kırıklığına uğradım.

"Sen, Dylan."

"Neden beni düşünmek istemiyorsun?"

"Çünkü sen çok mükemmelsin ve bu beni korkutuyor," diye tükürüyor. "Ve iki dakika önce tanıştıktan sonra senden bu kadar hoşlanamam çünkü bu beni tamamen zavallı yapar."

"Sakin ol."

"Sakin ol," diye soluk soluğa bağılıyor. "Nasıl sakın olabilirim ki?" diye fısıldıyor öfkeyle.

Bacaklarımın arasında o yavaş zonklamayı hissediyorum, her yaklaştığında hissettiğim zonklamayı. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve sikim beklentiyle kabarıyor. "Mükemmel olan sensin Zoe," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarına yapışıyorum.

Dilim onun ağzına kayıyor ve tahrik oluyorum. Bir an için öpüşüyoruz, tam burada barda herkesin görebileceği şekilde. Ta ki ben artık doğru düzgün göremeyene kadar. "Bu taraftan." Elini tutup onu kulübe doğru götürüyorum, ona ihtiyacım var.

Şimdi.

Koridorda yürüyoruz ve personel tuvaletini açıp onu içeri itiyorum. "Cezalandırılmak üzeresin."

"Ne için?"

"Söylediğin zaman beni arayacaksın," diyorum. Gözleri açılıyor.

"Şimdi, ait olduğun yere, sikimin üstüne çık." Hayvanlar gibi öpüşürken onu duvara çarpıyorum, kotumun fermuarını açıyorum ve külotunu yana kaydırıyorum ve sert uzunluğumu ıslak dudaklarının arasından kaydırıyorum. "Bana ihtiyacın var." Aletimle onunla alay etmeye devam ediyorum, ileri geri, ileri geri. Şişmiş ve ıslaktı. Ona verebileceğim şeyi bekliyor. "Kabul et, bana ihtiyacın var, Zoe." Kremi vücudunun benimkini arzuladığını hissettiğimde onu biraz daha kızdırıyorum.

"Biliyorum. Biliyorum." Beni usulca öpüyor; elleri saçlarımda.

"Ben tam buradayım. Al beni." Bacaklarını geride tuttum ve onu duvara sabitleyerek derinlemesine soktum.

"Dylan," diye inliyor yanmayı hissederken. "Tanrım, bu çok iyi."

Birbirimize bakarken ona sert ve hızlı bir şekilde binmeye başladım.

Şehvet her şeyi ele geçirir ama tenimize attığımız her tokat, altta yatan bir duyguyu yüzeye yaklaştırır.

Benim de sana ihtiyacım var.

Zoe

KARANLIKTA YATIYORUZ, çıplak tenimiz birbirine karışmış. Geç oldu ve saatlerdir sevişiyoruz, her seferinde biraz daha yakınlaştığımızı hissedebiliyorum.

Başım Dylan'ın göğsünde, dudakları şakağımda ve parmakları boş boş kolumda aşağı yukarı geziniyor. Dikkati dağılmış gibi görünüyor, sanki kilometrelerce uzakta.

"Noel beni üzüyor," diyor usulca.

Kaşlarımı çatıyorum, "Neden?"

"Bana sahip olmadığım şeyleri hatırlatıyor."

Göğsünü öpüyorum ve dinlerken sessiz kalıyorum.

"Küçükken Noel meleğinin gelip beni kurtarması ve bana kendime ait bir aile vermesi için dua ederdim."

"Ailen yok mu?" Fısıldıyorum.

Kafasında doğru ifadeyi bulmaya çalışıyormuş gibi duraksıyor, "Ben devletin vesayetindeydim. Hükümet beni bebekken ailemden aldı, onlar uyuşturucu bağımlısıydı. Kendi başıma yapabilecek yaşa gelene kadar koruyucu aileler ve grup evleri arasında gidip geldim."

Kalbim sıkışıyor, onu hiç gelmeyen bir Noel Meleği için dua eden küçük bir çocuk olarak hayal ediyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Ağacı süslememi istediğinde....."

"Sorun değil," diye sözünü kestim. "Anlıyorum." Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken parmağını göğsünde gezdiriyorum.

"Ailemle birlikte yaşımanın büyüdüğüm yerlerden daha kötü olabileceğine inanmam mümkün değil."

Ondan sızan üzüntüyü hissedebiliyorum, bu çok güçlü ve birdenbire aptal bir sahte ağacı süslemek istemediği için üzülererek kendimi hak sahibi bir prenses gibi hissediyorum.

"Ailen seninle çok gurur duyardı Dylan. Keşke ne kadar harika biri olduğunu görebilselerdi," diye fısıldıyorum karanlığın içine. "Kendine bir bak, polis olmuşsun."

Üstümde gülümsediğini hissediyorum, "Muhtemelen kızılarına tekmeyi basardım." "Ya da lastiklerini değiştirirdim." Gülümsüyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz ve ben konuyu değiştirmek istiyorum, artık kendini açıklamak zorunda değil, tüm travmatik resmi şimdi anlıyorum ve bunu düşünmesini istemiyorum.

"Bana söylediğın şeyi düşünüyordum," diye fısıldadım. "Ne hakkında?"

"Bir yalanı yaşamak ve nefret ettiğim bir işi yapmak hakkında." "Ve?"

"Ve bence haklısın." "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum ama okula geri dönmeyi düşüneceğim."

Yüzümdeki saçları geriye doğru tararken gururla gülümsüyor, "Şu h a l i n e bak."

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bu gece beni bulmaya geldiğın için." Onu öpüyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde oyalanıyor. "Seni gerçekte tanıdığımından çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Aynı."

Genişçe gülümsüyorum, "Belki de tanışmamız kaderimizde vardır."

"Kadere inanmam ama lastiğınızın patlamasına sevindim." "Evimi aramak zorunda kalmanıza sevindim."

Kıkırdıyor, "Buna ben de sevindim."

Ona sıkıca sarıldım, "Bu Noel farklı olacak."

"Çalışıyorum." Darbeyi yumuşatmak istercesine şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her zaman Noel'de çalışmayı teklif ederim, ailesi olan insanların o gün izinli olmasını tercih ederim."

Karanlıkta ona bakıyorum, *her zaman başkalarını ön planda tutuyorum.*

"Bütün gün çalışmıyorsun, değil mi?"

"Genelde çift vardiya çalışırım."

"Bu yıl sadece gündüz vardiyasında çalış, sonra birlikte akşam yemeği yeriz." "Zoe..... Ben sadece," diye sözünü kesti. "Güven bana, benim şirketim

Noel gününde iyi."

"Ama benimki öyle." Ona umutla gülümsüyorum. "Belki seni ağacın altında uçurabilirim. Sana saklaman için yeni anılar verebilirim."

Kıkırdıyor, "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Göğsüne uzanırken gülümsüyorum ve sonunda onun rahatladığını hissediyorum, "İyi geceler güzel Dylan'ım," diye fısıldıyorum.

Şakağımı öpüyor, "İyi geceler bebeğim."

Hayatınızın en iyi haftasını..... evden neredeyse hiç çıkmadığınız bir haftayı nasıl tanımlarsınız?

Bu çok garip bir şey, Dylan ve ben özel bir şey yapmadık ama yine de her şey özeldi. Yemek yaptık, güldük, film izledik. Ben daha fazla süsleme yaparken o Noel hakkında homurdandı.

Ama her şeyden öte, birbirimizi dinledik ve bir ilişkide ilk kez görüldüğümü hissediyorum.

Benim fikirlerim önemli. Benim duygularım onun için önemli ve sevgili Tanrım, bu kadar zor yetiştirilmiş bir adam nasıl bu kadar güzel olabilir?

Olması gerekenin tam tersi ya da belki de hiçbir şeyi hafife almadığı için bu kadar iyi.

Her iki durumda da emin olduğum bir şey var.

Bu o, hep o oldu. Biz tanışmadan önce bile..... hep o olacaktı.

İşte bu yüzden bu gece Rodney ile düğüne gidip bu ilişkiyi sonsuza dek bitireceğim. Onurlu bir şekilde çekip gitmeliyim ve boktan bir telefon görüşmesi altı yıllık bir ilişkiyi bitiremez, bunu doğru şekilde bitirmeyi kendime ve ailesine borçluyum. Yüz yüze, gerçeikle.

"Bu akşam aile yemeği var, değil mi?" Dylan kendini kurularken söylüyor.

Suçluluk duygusu içimi dolduruyor, ona söylemeliyim. Ona.... eski sevgilimle çıkacağımı söylemeliyim. Hayır, onu güvensiz hissettirmek istemiyorum. "Evet, ama saat 10'da evde olurum, sen sonra gelersin, değil mi?"

Beni öpüyor, "Beni durdurmaya çalış."

Arabanın yanaştığını duyuyorum ve içim cız ediyor, bu gecenin bitmesini istiyorum. Gerçekten gitmek istemiyorum ama bunca yıldan sonra bizi sonsuza dek onurlu bir şekilde bitirmeyi Rodney'e borçlu olduğumu hissediyorum.

Düğüne giderken ona hayatıma devam ettiğimi söyleyeceğim, o da bana devam ettiğini söyleyecek ve umarım bu gece arkadaş olarak gidebiliriz.

Eğer beni randevusuna almak istemezse, bunu tamamen anlarım. Ama en azından başımı dik tutabilirim çünkü sözüme sadık kaldım, sonuçta onunla gitmeye söz verdim ve parlak ve yeni bir şey için planları bozan biri değilim.

Dylan çok parlak ve yeni.

"Tak, tak." Kapıdan sesler geliyor.

Derin bir nefes veriyorum ve açıyorum; Rodney'nin gözleri vücudumda geziniyor. "Merhaba," diyor seksi bir tavırla.

Ha?

"Merhaba." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Hayır, o bakışı biliyorum.

"Çok seksi görünüyorsun." Öne doğru bir adım atıp beni yakalamaya çalışıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kızımı öpmek."

"Ben senin kızın değilim, gitmeliyiz."

Beni öpmek için eğiliyor ve ben hemen başımı çeviriyorum, *seni öpmüyorum.*

"Şimdi, bakın kim zoru oynuyor," diye alay ediyor.

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Rol yapmıyorum, göt herif. Neden bu düğüne gidiyorum ki? Şimdiden pişman olmaya başladım.

"Pek sayılmaz," diye sahte bir gülümseme takınıyorum. "Gitmeliyiz." Çantamı ve şalımını alıyorum; aç gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzerken ön kapıya doğru yürüyorum.

Ugh...

Zaman nasıl da değişiyor; yıllarca bana böyle bakmasını istedim ve şimdi bakıyor, bir çubuk bile istemiyorum.

Sadece Dylan'ı görmek istiyorum.

Odaklan.

Rodney'e bittiğini söyle, ona bu gece için bir çıkış seçeneği ver ve sonra Dylan'ı ara.

Tamam, bunu yapabilirim.

Ön kapıdan çıkıp arabasına baktık ve olduğumuz yerde durduk. Ne oldu?

Rodney'nin annesi arabanın ön koltuğunda oturuyor, el sallıyor ve ben de sahte bir gülümseme takınıyorum.

Ne. Ne. Gerçek. Cehennem mi?

"Annen de bizimle geliyor mu?"

"O senin en iyi arkadaşın değil mi?" diye mırıldanıyor. Bu gece olmaz, göt herif.

Arka koltuğa geçip ayak sürüyerek ilerledim. "Merhaba Mary." "Merhaba Zoe, çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle."

Rodney arabayı çalıştırır ve sokağa çıkar. Bu bir şaka mı?

Onunla konuşmak istiyorum ama bunu annesinin önünde yapamam. İnanılır gibi değil.

Ya bunun gerçekten romantik bir yeniden bir araya gelme gecesi olmasını planlıyorsam?

Şimdiden cehennem gibi bir gece oldu.

Telefonumu çıkardım ve Dylan'a mesaj attım.

Bugün seni görmeyi
özledim.

Cevap bekliyorum ama gelmiyor. Meşgul olmalı.

Bugün onu gerçekten özledim ve onun güzel yüzünü hayal ettikçe gülümsüyorum. Belki de onu arayıp gelip beni almasını istemeliyim, bu garip olur mu?

Rodney ve annesi ön koltukta mutlu bir şekilde sohbet ediyor, ben de arabayı sürerken camdan dışarı bakıyorum.

Midemde bir batma hissi var, Dylan'a bu gece buraya geleceğimi söylemediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama en kötüsünü düşünmesini istemedim. Eski sevgilisiyle düğüne gitmesi beni mutlu etmezdi.

Lanet olsun.

Mary neden o lanet arabada?

Rodney, "Kilise ayini özeldir," diyor.

"Oh, öyle mi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

Bir plan bulmak için beynimi yokluyorum. Bu iş istediğim gibi gitmiyor, tam bir kâbus.

"Evet, sadece gelin tarafı ve aileleri katılıyor. Doğruca resepsiyon salonuna gidiyoruz," diye yanıtlıyor.

"Tamam, bu farklı."

Aferin onlara, ne yapmak istiyorlarsa onu yapıyorlar. Samimi bir düğün güzel olurdu.

"Rodney bana heyecan verici haberleri verdi." Mary ön koltuktan bana gülümsüyor.

"Ne haberi?" Ben soruyorum.

"Siz ikiniz yeniden bir araya geliyorsunuz," diye aşırı heyecanlı bir şekilde övünüyor. "İkiniz için gelecek çok parlak."

"Ne?" Gözlerim dikiz aynasından Rodney'e kayıyor ve o da göz kırpmıyor.

"Oh..... bu." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. K a h r e t s i n , tek istediğim bunun

ve şimdi olduğu için, bu benim en kötü kabusum. "Rodney ve ben sadece iyi arkadaşız," diyorum ona.

"Evet doğru," diye güler Rodney, "Sen öyle diyorsan."

"Rodney....."

"Hep yeniden bir araya geliyorduk, bebeğim," diye sözümü kesiyor.

"Dediğin gibi, sadece bir araydı," diyor arabayı sürerken.

"Uzun zaman oldu ve aramızdaki şeyler değişti." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum, bir ipucu al pislik.

"Beni özledin, biliyorum." Yine şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Yaptım.... ama şimdi yapmıyorum.

Garip.

Ne yapacağım? Şimdi annesinin önünde söylersem, deli bir sürtük gibi görünürüm.

Kahretsin.

"Zoe bu gece zoru oynuyor anne." Rodney ona gülümsüyor ve sonra gözleri tekrar bana kayıyor. "Aslında bu biraz tahrik edici."

Ne?

Seni salak.

Tanrım, bu iş gittikçe kötüye gidiyor. Tamam, plan nedir?

Terlemeye başladım.

Annesine kırık kalbim için ağladığım onca zamanı düşünüyorum ve şimdi, nihayet birlikte olmamamız gerektiğini anladığımda, en kötü zamanlama bu vakaya geldi..... oh kahretsin, bu çok kötü görünüyor.

"Bu gece en güzel gece olmaya başladı, değil mi?" Mary mutlu bir şekilde ön koltuktan sesleniyor. "Ailemiz yeniden bir araya geliyor."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Sikeyim.

Balo salonu büyük ve güzel bir şekilde zamansızdır.

Mükemmel bir şekilde hazırlanmış masaların üzerinde kocaman beyaz çiçek buketleri, beyaz mumlarla süslü şamdanlar ve en güzel gümüş yemek takımları var.

Mary gülümser ve bir arkadaşına el sallar.

"Vay canına." Etrafıma bakarken gülümsüyorum, "Burası çok güzel."

Rodney etrafına bakınırken "Meh," diyor. "Bu saçmalık ne kadara mal olur?"

"Rodney, bu bir düğün. Bir insanın hayatındaki en özel gün" diyor annesi.

Gözlerini deviriyor ve dudağını kıvrıyor, "İlgimi çekmiyor." Bedenimin dışında bir deneyim yaşarken ona bakıyorum. Her şeyi pekiştiren ifade.

Rodney'in hayatındaki her şey Rodney'le ilgili ve yıllardır hissettiğim tüm güvensizlikler, içgüdülerimin bir şeylerin doğru olmadığına dair beni uyarmasıydı.

Aradığım kişi o değildi.

Gülümsüyorum ve hayatımda ilk kez geleceğim kristal berraklığında.

Engelsiz.

"Oh, bakın. İşte çocuklar," diyor Rodney. "Bir dakika içinde döneceğim."

"Tamam."

Odanın diğer tarafına doğru uzaklaşmasını izliyorum ve güzel odaya bakıyorum ve sonra bir grup adamla konuşan tanıdık bir figür görüyorum.

Yüzümdeki kan çekiliyor.

Dylan.

Onun burada ne işi var?

Aynı anda o da beni görüyor ve yüzü şaşkınlıkla aydınlanıyor, bana doğru geliyor.

Beni dudaklarımdan usulca öperken, "Merhaba bebeğim," diyor. Smokin giyiyor.

"Ne..... ne yapıyorsun burada?" Kekeliyorum.

"Ben sağdığım, aile arasında bir şey olduğunu biliyordum, benimkiyle aynı düğün olduğuna inanamıyorum."

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Garip bir şekilde gülüyormuş gibi yapıyorum.

"Nefes kesici görünüyorsun." Kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor, "Mesajını yeni aldım, bugün ben de seni özledim," diye kulağıma fısıldıyor.

"Dylan..."

Olamaz.

"Bu kim?" Mary sorar.

Aralarına bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Böyle bir şey olamaz.

"Bu Dylan. Dylan, bu Mary."

Ona yukarıdan aşağıya bakarken sahte bir gülümseme takınıyor, tanıdık selamlaşmamızdan bir şeyler olduğunu anlıyor.

Lütfen dünya, yut beni.

Dylan bana gururla gülümsüyor ve yüzümdeki kanın çekilmeye başladığını hissediyorum.

"Gelin partisinde misin?" diye

sordum. "Elbette."

"Damadı nereden tanıyorsun?" Bir kaçış planı düşünmeye çalışırken ciyaklıyorum.

"Polis Akademisi'ne birlikte gittik, o zamandan beri çok iyi arkadaşız. Senin bağlantın ne?"

Tereddüt ediyorum,

"Dylan," diye bağırarak tanıdık bir ses duyuyorum

gülerek. "Rodney," Dylan gülümsüyor, o ve Rodney el sıkışıyorlar.

Siktir, daha da kötüsü, birbirlerini tanıyorlar. Böyle bir şey olamaz.

"Bu annem Mary ve görüyorum ki kız arkadaşım Zoe'yle tanışmışsın," diyerek gülümsüyor Rodney ve kolunu bana doluyor.

Dylan ikimizin arasına bakarken yüzü düşüyor.

"Ben senin kız arkadaşın değilim, Rodney," diyorum rahatsız bir şekilde onun elinden kurtulurken. "Biz arkadaşız, sadece arkadaşız," diye kekeliyorum panik içinde.

Dylan sanki fiziksel bir darbe almış gibi bir adım geri atıyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Yani.... burada bir randevu için mi birliktesiniz?" diye soruyor.

"Sadece arkadaş olarak," diye çıktım.

"Şimdi, şimdi," diye gülümsüyor Rodney. "Zoe'yle altı yıl çıktık ve yeniden bir araya geliyoruz. Değil mi, Zoe?" Elini belime doluyor, içten içe biraz ölüyorum,

Dylan başını arkaya eğiyor ve bardağını boşaltıyor. "Affedersiniz," diyor odadan aceleyle çıkmadan önce. Kalbim göğsümde hızla çarparken arkasından bakakalıyorum.

"Rodney," diye sesleniyor biri arkamızdan, Rodney dönüp onun elini sıkıyor ve benim gözlerim Mary'ye gidiyor.

"Göründüğü gibi değil," diye fısıldıyorum.

Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor, "Sence nasıl görünüyor, Zoe?"

Gözlerim Dylan'ın kaybolduğu kapıya kayıyor, onunla konuşmam gerekiyor. "Affedersiniz," diyorum.

Aceleyle dışarı çıkıp etrafa bakıyorum, hava kararmak üzere.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Nerede o?

Otoparktan geçip bir çardağa doğru yürüyorum.

Onu bahçede gölete bakarken görüyorum ve geçici olarak yanına gidiyorum.

"Dyl?" Yumuşakça, "Açıklayabilirim."

diyorum. "Yapma."

"O benim eski sevgilim ve bu gece ona tekrar bir araya gelmeyeceğimizi ve bunun sadece..... karmaşık bir durum olduğunu söyleyecektim."

"Tamam." Dümdüz önüne bakıyor, soğuk ve sert, görünüşte etkilenmemiş.

"Ne demek tamam?" diye soruyorum.

"Sorun değil, Zoe, randevuna geri dön."

"Ne demek istiyorsun?" Paniklemeye başladığımda kekeliyorum. "Ben seninleyim. Ben sadece."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Henüz fırsatım olmadı, annesi arabadaydı."

"Şey.... bu kulağa harika bir aile buluşması gibi geliyor, değil mi?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor, "Görüşürüz, tamam mı?" Resepsiyon alanına geri döner.

"Dylan," diye seslendim, "Bunu konuşabilir

miyiz?" "Konuşacak bir şey yok."

"Dylan."

Başka bir şey söylemeden fonksiyon merkezinde kayboldu.

Başımı ellerimin arasına aldım, "Aman Tanrım."

Balo salonuna geri döndüğümde Dylan'ın gelin masasında tek başına oturduğunu görüyorum ve kalbim parçalanıyor. Orada onunla konuşamıyorum ve ben Rodney ve annesiyle masada otururken onun bütün gece beni izlemek zorunda kalmasını istemiyorum.

Ben ne yapıyorum.....? Ben ne yapıyorum.....?
Gideceğim, gitmek zorundayım. Tek yolu bu.
Kalabalığın arasından geçip Rodney'e yaklaştım, "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim lütfen?"
"Konuşuyorum." Sözünü kesmeme sinirlenerek kaşlarını çatıyor.
"Şimdi," diye fısıldıyorum öfkeyle. Tanrı aşkına, bana Rodney saçmalığını yapma, seni pislik.
Beni dışarı kadar takip ediyor, ben de ona dönüyorum. "Ben gidiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ne?"
"Özür dilerim, senin için eskisi gibi hissetmiyorum." Bana bakıyor.
"Ve bu gece buraya gelmemeliydim ama arkadaş olarak bitirmek istedim."
"Dylan'ın bununla bir ilgisi var mı?" Ona bakıyorum, *lanet olsun*.
"Neden böyle söyledin?" Ben soruyorum.
"Çünkü annem az önce bana ikinizin çok samimi olduğunuzu söyledi."
Sen kendi işine bak, Mary.
"Aslında..... evet. Dylan'la görüşüyorum. Bu çok yeni ve beklenmedik bir şey ve iyi haber şu ki sen başından beri haklıydın, artık aramızda o heyecan yok."
"Sen neden bahsediyorsun, Zoe?" diye patlıyor. "Birbirimizi seviyoruz," diye ağlıyor.
Etrafımda bana bakan insanlara bakıyorum. "Şşşt, sesini alçalt," diye fısıldıyorum öfkeyle.
"Ne yani... bizi duymasın diye mi?"
"Rodney," diye fısıldadım. "Bu Dylan'la ilgili değil, gerçek şu ki ilişkimiz uzun, çok uzun zaman önce sona erdi."
"Saçmalık, onu nakavt edeceğim."
"Kim?" Noktaları birleştirirken gözlerim açılıyor. "Dylan mı?" Nefes nefese kaldım.
"Aynen öyle." İçeri doğru yürümeye başladı, ben de kolundan tuttum.
"Delirdin mi sen, saçmalama, Dylan bir kavgada seni öldürür. Onun cüssesini gördün mü?"
"Önce onu öldürmezsem olmaz." "Kes şunu," diye bağırıyorum.
İnsanlar artık gerçekten izliyor.
"Seni alamaz, Zoe, sen bana aitsin." İçeri doğru yürüyor.

Ne oluyor lan? Oh.

Beni

m.

Tanrı

m!

Korkuyla ellerimi ağzıma kapatıyorum ve telefonumu çıkarıp Dylan'ı arıyorum, Rodney'nin bir psikopat gibi davrandığı konusunda onu uyarmam gerekiyor. Zil.... zil..... zil..... "Aç..... aç."

Cevap yok.

Tekrar arıyorum ve bu sefer doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor, aramayı reddetmiş.

Sikeyim.

Ne yapacağım ben?

Gitmeliyim, burada kalmamın bir yararı olmaz. Varlığım her şeyi daha da kızıştıracak.

Kalbim göğsümde hızla çarparken ön kapıdan çıkıp yolun aşağısına doğru yürüyorum ve bir Uber çağırıyorum. Karanlıkta durup onu bekliyorum ve uzaktan gelen kahkahaları ve müziği duyabiliyorum.

Dylan neden bana bugün düğünü olduğunu söylemedi?

Ben neden geldim?

Rodney neden mağara adamı gibi

davranıyor? Neden bu kadar aptalım?

Soruların sonu yok.

Uber yanaştı ve ben arka koltuğa atladım, "Lütfen, beni buradan çıkarın."

Mutfağımda bir ileri bir geri yürüyorum, saat gecenin 12'si ve Dylan'ın telefonu hâlâ kapalı.

Belki de hâlâ düğünde? Ona

tekrar mesaj atıyorum.

Dylan, ben sadece bitirmek için gittim.

Seninleyim, lütfen eve gel.

Çok endişeliyim.

Saat gecenin 2'si ve Dylan'dan haber yok.

Düğünün şimdiye kadar kesinlikle bittiğini biliyorum.

Çıktı mı? Rodney'i öldürdüğü için hapiste mi? Orada neler oluyor, neden bana geri dönmedi?

Onu tekrar aramayı deneyeceğim; numarasını çeviriyorum.

Aradığınız numaraya bu servisten ulaşamıyor.

Ha?

Numarasını tekrar çeviriyorum.

Aradığınız numaraya bu servisten ulaşamıyor.

Ne oldu? Neden bu mesajı alıyorum?

Google'a yazıyorum;

neden 'aradığınız numaraya bu servisten ulaşamıyor' mesajını alıyorum.

Cevap yükleniyor.

Numaranız bloke edildi.

Hava ciğerlerimi terk ediyor, numaramı engelledi.

Tekrar deniyorum,

Aradığınız numaraya bu servisten ulaşamıyor.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum, "Dylan. Yapma bunu."

Masamda oturup boşluğa bakıyorum.

Hayat zor dersler verir, kalbinizi kıracak türden.

Ben kırık dökük biriyim, olduğumu sandığım kişinin bir kabuğuyum.
Sanırım bu benim en üzücü kalp kırıklığım çünkü gerçekten özel bir şeyi kaybettiğimi biliyorum.

Wedding Armageddon'dan bu yana beş gün geçti ve Dylan'dan tek bir kelime bile yok.

Beni terk etti.

Yalan söylediğim için beni terk etti ve onu gerçekten suçlayamam.

İşin şakası şu ki, birbirimize ne kadar bağlı olsak da nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Numaram engellendiği için onu takip edemiyorum.

"Bu akşam Noel içkilerine geliyor musun?" Marla düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Oh.... Umm, hayır yapamam. Üzerimde bir şey var. Üzgünüm."

"Umarım eğlenceli olur." Bana arkamdan sarıldı. "Seni hiç bu kadar düz görmemiştim."

Sahte bir gülümseme, "İyiyim."

Ofistekilerin masalarını toplamalarını ve birer birer ofiste içki içmeye gitmelerini izliyorum.

Ben oturuyorum.

Çünkü eve gidersem sadece ağlayacağım ve lanet olsun, Marla haklı. Hiç bu kadar düz olmamıştım.

Noel arifesindeyiz.

Parıldayan peri ışıkları oturma odamı aydınlatıyor ve televizyonda ilahiler çalıyor.

Dylan'ın ne yaptığını merak ediyorum.

Kalbim daralıyor, onu hayal kırıklığına uğratan bir başka kişiydim.

Noel'de üzgün olmak onun için yeni bir şey değil.

O buna alışık.

Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım ve sadece annemi istiyorum. Bir sandalyeyi Noel ağacımın yanına sürüklüyorum ve kalkıp Meleği indiriyorum ve kanepeye geri oturup uzun süre ona bakıyorum.

Dylan'ın sözleri aklıma geliyor: *Küçükken Noel meleğinin gelip beni kurtarması ve bana kendi ailemi vermesi için dua ederdim.*

Parmaklarımı meleğin kanatlarında gezdiriyorum, "Bana bir mucize gönder anne, ne yapacağımı söyle."

Dylan

Yavaşça eşyalarımı topluyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Ofiste oyalanabildiğim kadar oyalandım, eve gitme vakti geldi. Doğruca eve gitmiyorum, spor salonuna gidiyorum, koşu bandında birkaç saat koşacağım. Planım, Noel yemeği için dışarıdan yemek yediğimi fark edemeyecek kadar bitkin olmak. Geçen yıl işe yaradı; bu yıl da işe yarayacağından şüphem yok.

"Mutlu Noeller," diye gülümsüyorum yanından geçerken masanın üzerindeki Rowena'ya.

"Mutlu Noeller, Dylan." Sıcak bir şekilde gülümsüyor, "Bu gece senin için büyük bir aile kutlaması var sanırım."

"Aha," diye yalan söyledim, "ya sen?"

"Ben de," diyor gülümseyerek, "büyük bir aile yemeği planladık." Ama gülümsemesi gözlerine değmiyor ve ben de yalan söylediği hissine kapılıyorum.

"İyi
eğlenceler."

"Sana da."

Ön merdivenlerden inip otoparktan geçerek arabama doğru yürüyorum ve yaklaştığımda arabamın kaputunda birinin oturduğunu görüyorum.

Zoe.

Adımlarım titriyor, bugün görmek istediğim son kişi o.

Sikeyim.

Geldiğimi görünce ayağa kalkıyor ve ben başımı eğiyorum, ona bakmak bile istemiyorum.

Yapamam.

Arabamın kilidini açtım ve çantamı arka koltuğa attım.

"Selam, Dyl."

"Merhaba." Dudaklarımı sinirli bir şekilde büküyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzü düşüyor ve kapüşondan aşağı atlıyor, "Sana Mutlu Noeller dilemeye geldim."

"Mutlu Noeller," diye çıktım. "Zahmet etmene gerek yoktu."

Gözleri benimkileri arıyor. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Arabamın kapısını açmaya gidiyorum ama o kapıyı iterek kapatıyor. "Dylan sadece onunla olan ilişkiyi bitirmeye gittim, hepsi bu. Yani.... biz zaten ayrılmıştık ama o tekrar bir araya gelmek istiyordu ve ben de aylardır onunla gideceğimi söylüyordum."

"Peki neden bana yalan söyledin?" Kontrolümü kaybettiğimde bağıriyorum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Senin duygularını korumaya çalışıyordum." "Yalan söyleyerek mi?"

Gözlerinden kaçan bir damla yaşı öfkeyle siliyor. "Biliyorum, bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil." Arabama binmek için onu itiyorum, o da önüme geçip beni engelliyor.

"Güle güle, Zoe."

"Bir dakika beni dinler misin, seni inatçı pislik." Ağlıyor. "Gerçek şu ki, Rodney'e geri dönüyordum ve sonra seninle tanıştım ve istediğimi düşündüğüm her şey artık doğru değildi."

Ona bakıyorum.

"Çünkü seni iki dakikadır tanımama rağmen sana aşık oldum."

"Yapma."

"Ve beni sevmediğini biliyorum çünkü sevseydin numaramı engellemezdin. Ama ya o bensem Dylan?" Göğsüne vuruyor. "Ya gerçek olduysa? Dün gece annemden bir işaret istedim ve o da bana geldi. Başından beri gözümüzün önündeydi."

Soru sorarken

kaşlarımı çatıyorum.

"Ya ben o isem?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ya sana kendi aileni getirmesi için dua ettiğin Noel Meleği bensem?"

Açıklamaları karşısında şoke olarak ondan bir adım geri çekildim.

"Her şeye sahip olabilirdik Dyl, aşka, evliliğe, parlak bir geleceğe. Tıpkı senin dua ettiğin gibi..... sana ait bir aile." Umutla gülümsüyor.

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim açılıyor.

Ağlamaklı gözleri benimkileri arıyor, "Bana beni sevdiğini söyle..... lütfen. Affedilmek için yalvarıyorum."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Dylan?"

**"Yapamam," diye fısıldıyorum.
Yüzü düştü. "Yapamam ya da
yapmayacağım." Bunu
yapamam.
Onu geçip kamyonetime bindim, "Hoşça kal, Zoe." Motoru çalıştırdım
ve park yerinden çıktım.
Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, dikiz aynasına bakamıyorum.
Yapmayacağım.**

Zoe

Hindiyi kesiyorum; babam ve kardeşlerim akşam yemeği için evimde. Dylan'ın geleceğini düşündüğüm için bu yıl burada yapmak istedim.

Yanılmışım.

Zarar görmüş birini sevmek zordur, ona yalan söylemek daha da kötüdür.
Bunu kendime ben yaptım.

Dylan bugün beni otoparkta bıraktıktan sonra önce bir nehir sonra da bir okyanus kadar ağladım.

Gerçekten düşündüm.....

Tak, tak, kapı çalıyor.

"Bu Rodney olacak," diyor babam tabağımdan bir parça hindi çalarken.

"Ortaya çıkacağını biliyordum," diye dalga geçiyor.

Gözlerimi deviriyorum, "Yapmasa iyi olur." Havluyla ona bir fiske vuruyorum, "Sakın böyle bir şey söyleme."

Rodney'in bir pislik olduğu ortaya çıktı, gerçek şu ki, şehirdeki her bir kızı örnekliyordu. Kuzenimi bile..... sadece ne cehennem?

Bu sefer ucuz atlattım, o herifi merdivenlerden aşağı iteceğim. Kapıya doğru yürüyorum ve aceleyle açıyorum.

"Dylan," diye şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, "Merhaba." Benzin istasyonundan aldığı belli olan bir demet yapışkan çiçeği uzatıyor.

Hope bana "Merhaba" diyor.

"Can I...." Kelimeleri bulmaya çalışırken kaşlarını çatıyor. "Akşam yemeğine kalabilir miyim?" diye sorar usulca.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, "Sonsuza kadar kalabilirsin."

SON.

BONUS

Grace

ADIM GRACE PORTER ve New York'taki Ferrara Media'nın CEO'su Gabriel Ferrara'nın kişisel asistanıyım.

Ve bu mükemmel bir iş; harika bir maaş, güzel bir ofis, hayal ettiğim her şey, küçük bir ayrıntı dışında.

Patronuma tamamen ve umutsuzca aşığım.

Her gün aynı şekilde başlıyor, sabah tam 8:20'de ofisine gidiyorum. O zamana kadar koşu bandında koşmuş, kızılötesi saunaya girmiş ve duşunu almış oluyor, o giyinirken biz de gününü gözden geçiriyoruz.

Gabriel'in her sabah takım elbisesini giymesini izlemek günümün en önemli olayı, kimi kandırıyorum ki, hayatımın en önemli olayı.

Notlarımı aldım ve kapıyı usulca
çaldım. "İçeri gel," diye sesleniyor
güçlü sesi.

Beline beyaz havlusu, kahve makinesinin başında dikildiğini görmek için kapıyı çekingen bir şekilde açıyorum. Bronzlaşmış kaslar, geniş sırt ve kilometrelerce hakimiyet, ölümcül üçlü. "Günaydın, Gracie."

"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum, sırtı bana dönükken gözlerim onu içine çekiyor, kesintisiz bakabildiğim tek zaman bu.

Dönüp bana fincanımı ve tabağımı uzatıyor, "Kahveniz, hanımefendi."
"Teşekkür ederim." Belli belirsiz bir yudum alıyorum, sıcak ve lezzetli, hatta onun kahve pürüzsüz. O kahvesini yapmaya devam ederken ben masasına oturuyorum, bilgisayarını açıyorum ve günlüğüne giriyorum.
Gözlerim ekranda onun yontulmuş sırtına kayıyor, lanet olsun.
Neden bu kadar lezzetli? Nasıl olur da bir kadın bu koşullarda çalışıp da ona tamamen aşık olmaz?
Sonra ağzını açıyor..... ve ben nedenini hatırlıyorum. "Dün gece hiç uyudun mu; bok gibi görünüyorsun."
"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gününe yeniden odaklanırken.
"Ben de pek uyuyamadım aslında, çiçek göndermem için bana daha sonra hatırlatır mısın?"
Yanağımı ısırdım.
Şerefsiz.
Sadece dünyadaki her güzel kadınla çıkmayı izlemek zorunda kalmıyorum, aynı zamanda onlara lanet olası çiçekler de gönderiyorum.
Etkilenmemiş gibi davranarak "Elbette," diye yanıtlıyorum.
Yaptığım sıradan oyunculukla bir Akademi Ödülü kazanabileceğime eminim.
"Bugün neyimiz var?" diye soruyor büyük dolabının içinde kaybolurken. Çevresel görüşümden, külotunu giyerken beyaz havlunun düştüğünü görüyorum.
Odaklan.
Ekran karışınca nefes veriyorum, meşgul.
Programını okumak bile yorucu. "Yönetim kurulu toplantısı saat dokuzda." "Şu gündemi gözden geçirelim." Siyahlar içinde dolaptan çıkıp külotu, takım elbisesi ve gömleği askıda.
"Noble Industries'e karşı açılan hakaret davasının etkilerinden bahsediyorsunuz," diye cevap verdim.
"Evet, doğru. Bu bilgiyi aldık mı?"
"Bryce bunu e-postanıza gönderdi ve Noble Industry dosyanıza kaydedildi."
"Teşekkür ederim." Beyaz gömleğini giyer ve yavaşça düğmelerini ilikler.
"Peki grafik bende mi?"
"Aha." Ekranı odaklanmaya çalışırken alt dudağımı ısıriyorum, orada külotuyla durup beyaz bir gömlek giymesıyla ilgili bir şey..... beynimi karıştırıyor. Her biri.

Bekar.
Günaydın

"Peki, o zaman ne olacak?" diye sorar.

"Saat 10:15'te Roger ile toplantın var." Gözlerim ona kayıyor, "Neden Roger ile toplantın var?"

"Gitmesine izin veriyorum." Lacivert takım elbisesinin pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapattı. "Ne?"

Omuz silkiyor, "Performans göstermiyor."

"Roger'ı kovamazsınız; şu anda çok şey yaşıyor. Karısı onu terk etti."

Altın kol düğmelerini takarken kuru bir sesle, "Muhtemelen yatakta da performans göstermiyordu," diye mırıldandı. "Beni şaşırtmazdı."

"Şimdi sırası değil, onu uyarabilir misiniz lütfen?"

"Bu konuda söz sahibi olduğunuzu düşünmeniz çok komik." Takım elbise ceketini giyer. "Bir sonraki randevu?"

"Holly ile bir telefon görüşmeniz var, bugün saat 13:00'te alışveriş merkezinin arazisini kapatıyorsunuz ve Holly'nin birkaç detayı gözden geçirmesi gerekiyor."

"Aha."

"Saat on birde, ofislerinin yeni tadilatını görmek için finans departmanında bir gezintiye çıkıyorsunuz."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor, "Neden?"

"Çünkü biliyorsun," diye sinirleniyorum. "Bunun için para ödedin, en azından heyecanlanabilirsin."

"Bu sabah biraz gevezelik ediyorsun Grace," diye tersledi. "Dokuzdan önce beni kızdırma."

Gardırobuna geri dönüyor ve tıraş losyonunun kokusu ofise
y a y ı l ı y o r .

Siktir et.... neden ben onun ofisindeyken bunu sıkıyor? Bu ahlaken yanlış.

Günlüğünü okumaya devam ediyorum, "12.30'da öğle yemeği yiyorsun..." Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor, "Veronica."

"Aha," diyor kayıtsızca, "Kahveni iç, böylece fincanını toplayabilirim."

Ölümünü planlarken kahvemi yudumluyorum.

Veronica Rothchild mı?

Bu yeni bir isim, süper model Veronica Rothchild'dan başka bir Veronica tanımıyorum ve iki hafta önce bir otelde tanıştıklarını biliyorum.

hayır etkinliği.

Onun düzenli kadınlarıyla mutluyum çünkü onları sadece.... düzenli kadınlar olarak gördüğünü biliyorum. Ama ne zaman yeni biriyle tanışsa biraz panikliyorum, sonunda aşık olduğu kadın bu olabilir.

Oyunculuğun yanı sıra, başarılı olduğum bir diğerk iş de gizli dedektiflik. Kiminle yattığını ondan önce biliyorum.

"Öğle yemeği için fazla vaktin yok, çok önemli bir toplantı için 1.30'da ofiste olman gerekiyor." Ekrana odaklanıyorum.

"İptal et."

"İmkânsız." Yazmaya devam ediyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bugün kime çiçek gönderiyorum?"

"Hmm." Düşünürken dudaklarını büzüyor. "Melissa."

"Kart okuma mı?" İlgisiz davranıyorum.

"Dün gece inanılmazdın."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki neredeyse çenem kırılacak. "Bu kadar mı?"

"Umm." Pencereye doğru yürür ve New York'a bakar. "Bu hafta sonu benimle gel."

Hüzün çökerken gözlerim onun sırtında oyalanıyor. Artık bunu yapamam.

Ne zaman kızlarından birine çiçek ya da hediye göndersem, içimden biraz ölüyorum. Otuz iki yaşımdayım ve yedi yıldır Gabriel'den uzak duruyorum.

Ferrara'nın her kelimesinde beni fark etmesini bekliyordum.

Onun ilgisinin bir parçasını bile beklemek, sonsuz aşkını itiraf etmesini ve ayaklarımı yerden kesmesini beklemek.

Ama bu asla olmayacak, değil mi?

Beni öyle görmüyor, *asla* da öyle görmeyecek.

Günün geri kalanını otomatik pilotta geçiriyorum, zihnim başka bir yerde ve biliyorum ki o bu hafta sonu Melissa ile uzaktayken, ben evde pazartesiye kadar zamanın geçmesini dileyeceğim, böylece onu tekrar görebileceğim. Böylece onun dolu ve heyecanlı hayatına kişisel asistanlık yapabileceğim.

Acınası.

"Ne bekliyorsun?" diye tersliyor.

Kafamı kaldırdım, ha? Konuşuyor muydu?

"Pardon?" Ben soruyorum.

Kapısına doğru işaret ediyor, "Git, yapacak işlerim var."

"Ah... doğru." Utanarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Gracie," diye sesleniyor ve ben ona dönüyorum.

"Evet."

"Bir daha o parfümü sürme."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Bundan hoşlanmadım."

Dilimi tutmak için dudağımı ısırıyorum ve ofisinden çıkıyorum. Sönük bir şekilde masama oturdum.

Parfümümü sevmiyor.

Siktir et onu!

Var, göt herif. Yarın o kusana kadar her tarafıma süreceğim.

Daha etkili olması için gözlerine bile sıkabilirim.

Ofis teker teker doluyor ve sonra saat gibi, tam dokuzda ofisinin kapısı açılıyor ve insanların kralı gibi dışarı çıkıyor.

Gabriel Ferrara tüm otoriter ihtişamıyla.

"Maria," diye bağıyor.

"Evet, efendim," diye kekeliyor.

"Reklam raporu neden e-postama gelmedi?"

"BEN... BEN..."

"Sen ne?"

"Henüz bitirmedim, yarına kadar ihtiyacın yok sanıyordum."

"Yanlışı düşünmüşsün." Ofiste adım adım ilerleyip Allen'ın masasının önünde durdu ve gözlerini masanın üzerinde gezdirdi. "Masan neden lanet bir çöplük yangını gibi görünüyor Allen?"

"Ahhh." Allen endişeyle kahve fincanlarını ve üst üste yığılmış kağıtları toplamaya başlar. "Üzgünüm, Bay Ferrara. Şimdi temizlerim."

Gabriel başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, masama doğru adım atıyor. "Bayan Porter." Bana herkesin önünde Bayan Porter diyor, ben sadece özel hayatımda Gracie'yim.

"1:30'daki randevumu iptal et." diyor.

Lanet Veronica ile öğle yemeği randevusunu uzatmak istiyor.

"İmkansız Bay Ferrara, size bunu zaten söyledim. Lütfen dinleyin," diye karşılık veriyorum.

Onunla *bir* saatin var, orospu çocuğu.

Bu kadar.

"O zaman benim yerime gidebilirsin çünkü ben toplantıda olmayacağım." Ofisine geri döndü ve kapıyı çarptı.

Çalışanların hepsi zorba gittiği için rahat bir nefes aldı, kanım kaynarken kalemimi masaya vuruyorum.

Pislik.

Parkta otururken güneş üzerimde parlıyor, öğle yemeği molam günümün en güzel kısmı. Temiz havayı, tasmaz oynayan köpekleri ve etrafta uçuşan kuşları izlemeyi seviyorum. Neredeyse hiç görmeyene kadar doğayı ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim. New York ne kadar güzel olsa da, betondan bir şehir.

Yedi yıl önce buraya taşındığımda, on iki ay çalışacak, büyük bir firmada biraz deneyim kazanacak ve sonra banliyöde bir yere geri taşınacaktım.

Pislik patronuma aşık olmak hiç planımda yoktu.

Bir köpek bana doğru koşuyor, eğilip onu okşuyorum, büyük ve kahverengi. "Selam, şirin şey." Onu okşarken gülümsüyorum.

Sahibi geliyor, koşu kıyafetleri içinde ve ter içinde. "Senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyorum." Gülümsüyorum.

"Köpeğiniz var mı?" diye sorar adam.

"Hayır, keşke." Köpeğin kulaklarını karıştırmaya devam ediyorum. "Adı ne?" "Bernard."

Kıkırdıyorum, "Merhaba Bernard."

Adam bana "Bir köpek almalısın" dedi.

"Bir gün banliyöde bir ev aldığımda alacağım."

Gülümsüyorum. "Bir gün mü?" Kaşlarını çatıyor.

"Kendimi toparladığım zaman."

Gülümsüyorum. Şifre, *onu* unuttuğumda.

"Bunu şimdi yapmalısın," dedi adam.

Omuz silkiyorum.

"Ne bekliyorsun, hayat şimdi. Ne istediğinize karar verin ve o."

Üzgün bir şekilde gülümsüyorum, "Keşke."

"Bunu dileme. Yapın bunu. Banliyöde bir ev istiyorsan, biriktir ve Bir tane al. Yaptığın şeylerden asla pişman olmazsın, sadece **y a p m a d ı k l a r ı n d a n** pişman olursun." Topu fırlatır ve Bernard peşinden gider. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle." O kaçarken arkasından kaşlarımı çatıyorum.

Yaptığınız şeylerden asla pişman olmazsınız, sadece yapmadıklarınızdan pişman olursunuz.

Hmm.....

Sabah sekiz yirmi ve içimdeki canavarı sakinleştirmek için derin nefes alıyorum.

Çok kızgınım.

Saldırmak için bekleyen köşeye sıkışmış bir hayvan gibi.

Bay Ferrara dün öğle yemeğinden dönmedi. Bana mesaj atarak günün geri kalanında izinli olduğunu ve tüm randevularını iptal ettiğini söyledi.

Bir öğle yemeği randevusu olmalı, bunu daha önce hiç yapmamıştı.

İşte bu, aradığım kişi o. Sonunda oluyor ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Aptal sikik surat.

Ondan nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Günlüğümü ve kalemimi topluyorum ve kapısını ihtiyatsızca çalıyorum. "İçeri gel," diye mırıldanıyor derin sesi.

Kapıyı açıyorum ve ona bir bakışım la zavallılık içinde eriyorum. Duştan yeni çıkmış; havlusu belinde. Teninde boncuk boncuk su birikiyor ve siyah saçları bukleler halinde sarkıyor. "Günaydın, Gracie'm." Gülümsüyor.

Gözlerim büyük kırmızı dudaklarına kayıyor ve kalemimi gözlerime saplamak istiyorum.

Bu mükemmelliği görmemi engelleyecek her şeyi yaparım.

"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum. "Son baktığımda senin Gracie'n değildim."

"Sen her zaman benim Gracie'm olacaksın" diye derin bir kahkaha attı. Kahve makinesine doğru yürüyor ve bize kahve yapmaya başlıyor. "Bugün gündemde ne var patron?" Gülümsüyor.

İçimden bir duygu karmaşası geçerken ona bakıyorum.

Onu becerdin mi?

Tabii ki yaptın, masasındaki sandalyeme yığıldım.

Bilgisayarını açıyorum ve eğilip yerden bir şey aldığını görüyorum, "Bu ne?" diye soruyor.

"Ne?"

Bir kitapçık açtı, "Sardunya hakkında bir broşür."

"Oh, mandıramdan düşmüş olmalı."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bu neden sende?"

"Çünkü oraya asla gitmek istemiyorum, ne düşünüyorsun?" Günlüğüne tıklarken gözlerimi deviriyorum.

"İtalya'ya mı gitmek istiyorsun?" diye soruyor şaşırmış gibi.

"Tabii ki İtalya'ya gitmek istiyorum," diye alay ediyorum, "Herkes İtalya'ya gitmek ister."

Masasının köşesine oturur. "Seni bir gün alacağım." Dudaklarımı sinirli sinirli büküyorum; senden nefret ediyorum.... hatırladın mı?

Programa uy.

"Ne, bana inanmıyor musun?" diye sorar.

Nefes veriyorum, "Giyinir misin artık?"

Teslim olur gibi ellerini uzattı, "Havlu giymemden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, aslında bilmiyorum" diye yalan söyledim.

Seni havluyla seviyorum.

"Her gün giyinmeni izlemek zorunda kalmak çok itici ve açıkçası çok can sıkıcı. Sana beni giyinirken izletmiyorum."

"Ahh....." "Gracie Porter'ın ofisimde giyinmesi ne güzel olurdu, değil mi?" diye gülüyor.

Kahve makinesini işaret ederken ona ters ters bakıyorum. "Kahvemi yap, Gabriel. Dün öğle yemeğinden dönmediğine göre çok yoğun bir günün var." Yerde öfke nöbeti geçirmemek için gözlerimi kocaman açıyorum.

Gülümsüyor, eğleniyor ve kahvemizi yapmaya başlıyor. Sakin ol.... sakin ol.

"Saat 9:30'da Londra ile telekonferansın var." Gününü okumaya başlıyorum, çevresel görüşümden havlusunun gardırobuna düştüğünü görüyorum, çıplak poposunu görmek için yukarı bakıyorum ve içimden biraz ölüyorum.

Bunu daha fazla yapamam.

Onu seviyorum, tamamen ve bütünüyle seviyorum ve sadece..... ona hiç güvenmiyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarken ekrandaki günlük bulanıklaşıyor. Odaklan.

O takım elbisesini giyip tıraş losyonunu sürerken..... ben onun gününü okumaya devam ediyorum ve yüzyılın şokunu yaşıyorum; nefret ettiği parfümü sürmedim.

"Ve bu senin günün." Günlüğümü kapatırken gülümsüyorum, ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Gracie," diye sesleniyor. "Evet."

Geri dönüyorum.

"Hafta sonu için bana bir otel ayarlayabilir misin, sıcak ve ağır bir yer."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor.

Ouch.....

"Elbette efendim," diye cevap veriyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

Bana seksi bir göz kırptıyor. "Sensiz ne yapardım ben?"

Aşık ol.

Gülümsüyormuş gibi yapıp masama gidiyorum ve sandalyeme yığılıyorum. İşte bu kadar.

İşaret bu.

Buradan çıkmam gerek.

Gabriel Ferrara'yı ne kadar sevsem de, bunu kendime daha fazla yapamam. Yaşlanıyorum, biyolojik saatim işliyor ve kimseyle çıkmıyorum bile çünkü patronuma olan ölümcül çekimim gözümü kör etmiş durumda. Onunla çalışırken kimsenin şansı yok.

Kafamla düşünmeye başlamalı ve kendim için doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmalıyım.

Be

n. Onsuz bir gelecek kur.

Onu her gün göremeyeceğim düşüncesi kalbimi daraltıyor. Buna nasıl dayanabilirim?

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Burada kalmak, onun aşık olmasını izlemek ve

Evlenmek, başka biriyle aile kurmak baş edemeyeceğim bir işkence.

Yara bandını sökmenin zamanı geldi, yeni bir başlangıca ihtiyacım var.

Google'ı açıp arama çubuğuna yazıyorum.

Greenville, Maine'de satılık emlaklar

Birkaç yıl önce bir düğün için Greenville'e gitmiştim ve oraya aşık olmuşum ve nedense aklımın bir köşesinde hep bir gün oraya taşınmak vardı.

Belki de, bir gün şimdi.

Sayfalar arasında geziniyorum, vay canına, ucuz, New York fiyatının çok altında bir fiyata çeyrek dönümlük bir arazide üç yatak odalı bir ev satın alabilirsiniz.

Zihnim aşırı hızlanırken kasabalar ve seçenekler arasında geziniyorum.

Kendime bir köpek alabilirim.

Gölümsüyorum ve uzun zamandır ilk kez göğsümde umut çiçekleri açıyor. Bunu yapacağım.

Gabriel'in ofis kapısı açılıyor ve hepimiz dikkat kesiliyoruz. Emlak ekranımı hızla kapatıyorum. Ofise doğru yürüyor, "Geoffrey," diye bağırıyor.

"Bu lanet olası bir maraton değil. Acele et."

"Evet, Bay Ferrara," diye kekeliyor Geoffrey.

Gabriel başka bir şey söylemeden asansöre doğru yürüyor ve biniyor, kapılar kapanırken onlara bakıyorum.

Haklısın Gabriel, bu lanet bir maraton değil. Ben sprint yapacağım.

Altı ay sonra.

Grace

Mektubu çıkarıp dikkatlice katlıyorum, kalbim boğazımda, zarfın içine yerleştiriyorum.

Bugün o gün.

Greenville'de bir ev aldım ve şehirlerarası taşınıyorum. Ferrara

Medya'da çalıştığım son hafta.

Onunla son haftam.

İstifa etmek üzereyim; Noel'e kadar sadece dört gün çalışmam gerekecek. Ocak ayı için borçlu olduğum dört haftalık tatil iznimi şimdiden ayırttım ve bu da vermem gereken bir aylık ihbar süreme sayılacak.

Bunu mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmeye çalışıyorum ve mükemmel bir dünyada her şey sorunsuz ilerleyecek, ancak Gabriel'in ona söylediğinde hayatımı cehenneme çevireceğini biliyorum. Greg'i ben yokken yerime bakması için çoktan eğittim ve umuyorum ki yeni dönemde de işime devam edecek.

yıl. Ve evet, bu doğru, ne düşündüğünüzü biliyorum ve sorunuza cevap vermek gerekirse, evet.

Evet, öyle yaptım. Greg'i eğittim, gerçekten Gabriel'i her sabah giyinmesini izlemesi için başka bir kadın asistana teslim edeceğimi mi düşünüyorsun?

Devam ediyorum..... aptal değilim.

Evet, işte bu.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çekingen bir şekilde
çalıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor derin sesi.

Kapıyı itip açıyorum ve orada duruyor, üzerinde beyaz külotu, takım elbisesi ve gömleği elinde, ağlayabilirim. Onu yatağımın ucunda giyinirken görmek için her şeyimi verirdim, sadece bir kez bile olsa.

Odaklan.

"Günaydın Gracie," diyor takım elbisesinin pantolonunu askıdan alırken. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Sen de öyle.

"Günaydın." Gülümsüyorum, kalbim hızla çarpıyor ve bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

"Unutmadan, bugün Tiffany's'e uğrayıp benim için bir hediye alabilir misin?"

Ha?

Aslında..... iyi.... bunu neden yaptığımı hatırlatan bir şey, teşekkürler evren, buna ihtiyacım vardı.

Direkt yüzüme vur.

"Elbette, ne alacağım?" Ben soruyorum.

Gömleğini omuzlarına doğru çekiyor, "Bilmiyorum. Küpe, kolye.... saçma sapan bir şey."

Gözlerimi deviriyorum ve not defterimi çıkarıyorum, "Umm... ne konuşuyoruz?"

Altın.... gümüş.... platin?"

Dudaklarını büküyor, "Altın."

"Bütçe ne kadar?"

"Bilmiyorum, sen seç."

Yazarken nefes veriyorum, "Elmas mı?"

"Sikeyim hayır." Tiksiniş gibi bir ürperti taklidi yapıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum,

"Neden, hayır mı?"

"Sadece sevdiğim biri için elmas alırım."

"O zaman kendine birkaç tane almalısın," diye mırıldanıyorum.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken sırtıyor. "Ben elmasım."

Gözlerimi deviriyorum. Hadi canım, Sherlock. Bir elmas pitonu. Güzel görünüyor.... ama başıboş bırakılırsa sizi boğarak öldürür.

"Tamam..... madem öyle diyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

Kalbim güm, güm, güm atıyor. Görüşmemizin sonuna kadar bekleyemem; ona şimdi söylemem gerekiyor. Zarfı çıkardım ve ona uzattım. "Senin için bir şeyim var."

Dönüyor ve gözleri önce zarfa, sonra da bana dikiliyor. "Nedir bu?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu benim istifam."

Yüzü düştü. "Ne?"

"I....."

"Hayır."

"Gabriel.... Senden izin istemiyorum. Ben gidiyorum."

Zarfı elimden kaptı ve ikiye böldükten sonra çöp kutusuna attı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

İşte başlıyoruz.

Kapıya doğru yürüdü ve aceleyle açtı, "Masana geri dön ve işe koyul."

"Hayır."

"Yap. Dediğim gibi. Dediğimi yap," diye homurdanıyor.

"Hayır."

"Bana hayır deme!" Kalbi durmak üzere. "Benim için çalışıyorsun, tam tersi değil."

"Donunun içindesin, biliyor musun?" Elimle vücudunu işaret ediyorum. "Bütün ofis içeri girip seni görebilir."

"Biliyorum lan!" diye bağırıyor ama haklı olduğumu anlamış olacak ki kapıyı tekrar çarparak kapatıyor. Sandalyenin üzerinde duran takım elbisesine doğru yürüyor.

"Peki sen nerede çalışacağını sanıyorsun, hey?" Pantolonunu eline aldı ve çok kızgın olduğu için giymekte zorlandı. "Bir rakibinle çalışacağını mı sanıyorsun? Çünkü ben saçmalık diyorum."

"Kendim için biraz izin alıyorum." Öfke nöbetini izlerken kollarımı kavuşturuyorum.

Pantolonunu öfkeyle önüne doğru savuruyor. "İzin almayı göze alamazsın."

"Evet. Yapabilirim."

"Bu saçma fikri aklından hemen çıkarabilirsin Grace," diye bağıyor, pantolonunu o kadar hızlı yukarı çekiyor ki bacağı sıkışıyor ve neredeyse düşüyor. "Siktir git," diye haykırıyor hayal kırıklığı içinde.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

"Defol," diye bağıyor, alnındaki damarlar şişiyor ve kıpkırmızı oluyor.

Derin bir nefes verdim, "Bu kadar dramatik olmaya gerek yok, Gabriel."

"Mektubunu yırtıp attım, sayılmaz. Bugün izin al ve duyularınız."

"Böyle bir şey olmayacak, istifamı İK'ya e-posta ile gönderdim ve Aralık ayının yirmi ikisinde işime son vereceğim."

"Ne?" diye patladı. "Daha dört gün var."

"Biliyorum."

Tüm kontrolünü kaybederken "Çık dışarı!" diye bağıyor.

"Tamam." Dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyor, ses tüm New York'ta yankılanıyor.

Tanrım.

Bir an için oturdum,

Bang.

Kapısının arkasına bir şeyin çarptığını duyunca sıçradım; sanırım kalemliydi.

Ugh.... her zaman çok abartılı. Bzzzzz,

Dahili telefona cevap vermek için düğmeye bastım, "Evet, Bay Ferrara?" "İşinizin başına!"

Sırıttıyorum, man.... Kafeine ihtiyacım var, tüm bu drama için çok erken. Mutfaka doğru ilerledim ve asansörün sesini duydum.

Gabriel ofisinden bir eşek arısı gibi uçarak çıkar.

Geoffrey'e "Bu katta gaz kaçağı var, git buradan" diye bağırır.

"Ne?" Zavallı Geoffrey gözlerini kocaman açarak kekeliyor. "Birini arayayım mı?" "Aradım bile. Bugün ikinci seviyeden çalışın" diye bağıyor. "Herkes söyle

Bu kattan başka biri de oradan çalışabilir, asansöre bir not koyun."

Burnumun kenarını çimdikliyorum.... ciddi misin?

Bu cehennemden gelen bir gün olacak.

Elimde kahvemle ofise geri dönüyorum.

Geoffrey bana "Bugün ikinci katta çalışmamız gerekiyor" dedi. "Bir gaz kaçağı var."

"Oh, tamam." Umursamaz davranıyorum. "Ben eşyalarımı alayım."
Gabriel gözlerini kısar ve ofisini işaret ederek, "Bir kelime Bayan Porter,"
diye alay eder.

Geoffrey şaşkınlıkla aramıza bakıyor.

"Sorun yok Geoffrey, sen bensiz devam et. Bay Ferrara çok fazla gaz
kokluyor, sinir krizi geçiriyor."

Geoffrey aramıza bakarken gözleri büyüdü, "Olamaz. Ambulans
çağırayım mı?"

"İkinci seviyeye geç, Geoffrey!" Gabriel çığlık atıyor.

Geoffrey eşyalarını toplamak için çabalar ve yarı koşarak asansöre gider.

Oturup bilgisayarımı açıyorum, Gabriel masamın önünde bir ileri bir geri
yürüyor, elleri kalçalarında ve gözleri deli gibi bakıyor.

"Tamam, yüzde yirmi maaş zammı, o kadar," diye
tersliyor. Sessiz kalıyorum.

Hızla devam ediyor, "Hardball hey.... Yüzde yirmi beş ve bu
o."

İlgisiz davranarak yazmaya başlıyorum, "Hayır,
teşekkürler." "Ne demek hayır teşekkürler?" diye
bağırıyor.

"Mesele para değil."

"Her şey parayla ilgili," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bilgisayarıma geri
dönüyorum.

"Yüzde elli maaş zammı ve bu tamamen lanet."

Yazmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Maaşını iki katına çıkar ve bir daha benimle konuşma. Bu gün ışığı.
soygun," diye bağırıyor. "Beni götünden sikmeye çalışıyorsun ve ben buna
izin vermeyeceğim."

Bir öfke nöbeti bekliyordum, ama bu yaşayan son. Başımı tiksintiyle
sallıyorum, "Şu anda kendini duyabiliyor musun? Yapmak istediğim son şey
seni götünden sikmek."

Ellerini kalçalarına koyar ve tekrar adım atmaya başlar, zihni yarış
halindedir.

Yazıyormuş gibi yapmaya devam ediyorum ve itiraf etmeliyim ki, onun
ayaklarına kapanması özgüvenim için harikalar yaratıyor.

"Tamam, bugün Tiffany'ye gitme, fark etmez. Ona hediye almayacağım."

Ha?

Bilgisayarımdan başımı kaldırdım, *biliyor mu?*

"Neden böyle söyledin?"
"Hepsi bu, değil mi?" diyor.
"Bu konuşmayı yapmayacağız, Gabriel," diye çıkışıyorum. "Evet. Biz. Sikiyoruz. Yapıyoruz."
"Gidiyorum çünkü kendime bir ev aldım."
Bir adım geri çekilir, tamamen şok olmuştur. "Bir ev mi aldın?"
Başımı salladım, "Greenville'de."
"Neresi orası?"
"Maine'de."
"Neden Maine'de bir ev aldın ki?" Dehşet içinde yüzünü buruşturuyor.
"Çünkü..... zamanı geldi."
"Ne için?" diye bağıyor. "Amişleşmek için mi?"
"Bahçeli ve köpekli bir aile evi istiyorum, belki bir ailem bile olur.
New York'ta küçük bir daire kiralamak beni asla oraya götürmeyecek."
Sözlerimi düşünürken gözlerini kırıştırtıyor.
"New York'tan gitmem gerek, Gabriel."
"New York senin evin."
"New York *sizin* eviniz. Sekiz yıldır buradayım ve" Omuz silkiyorum, yalnızlığımı detaylandırmak istemiyorum. "Kimseyle tanışmadım ve artık büyük kız külotumu giyip yoluma devam etme vaktim geldi."
Sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi bir an duraksıyor. "Beni terk mi ediyorsun?" diye fısıldıyor.
"Yapmak zorundayım."
Gözleri benimkileri arıyor. "Özür dilerim."
Çenesi kenetleniyor ve başka bir şey söylemeden ofisine geri dönüp kapıyı çarpıyor, duvarlar sallanırken yankılanıyor.
Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.
Kalmam için bana yalvarman gerekiyordu.

Saat akşamın altısı ve herkes günü bitirmiş, Gabriel bütün gün ofisinden çıkmamış, öğle yemeği için bile.

Çıkarken kısa bir konuşma yapmayı umuyordum ama hala ondan bir iz yok.

Ofis ölüm sessizliğine büründü ve sessizce kapısını çaldım.

"Evet," diye seslendi.

Açıp içeri bakıyorum, "Birazdan yola çıkacağım."

Başını bilgisayarından kaldırmıyor, "Tamam."

Bana bakmasını bekliyorum..... bakmıyor.

"Çıkarken kapıyı kapat," diye cevap verirken eline bir kalem alır ve bazı belgeleri imzalamaya başlar.

Harika, şimdi öfke nöbeti bitti, bana sessizlik muamelesi yapacak.

"Benimle konuşmuyor musun?" diye sordum.

"Söyleyecek bir şeyim yok." Yazmaya devam ediyor.

"Gabriel...."

Yukarı bakarken abartılı bir iç geçirdi, "Ne oldu?" "Bunun kötü bitmesini istemiyorum."

"Çoktan bitti. Artık bitirebilirsin. Bu hafta geri gelip çalışmana gerek yok, son izin belgelerini de imzaladım. Gitmekte özgürsün."

Ona bakarken boğazıma bir yumru oturdu... Bu kadar mı?

Gerçekten umurunda değil.

Yazarken başını öne eğiyor, görünüşe göre hiç etkilenmemiş.

Bu bencil piçin önünde ağlamayacağım, her şey onunla ilgili.... her zaman onunla ilgili oldu.

Ofis kapısını sessizce kapatıp masama doğru yürüyorum, çekmecedan çantamı alıyorum ve ofise son bir kez baktığımda kalbimin kırıldığını hissediyorum.

Belki o haklı, belki de ben yanlış yapıyorum. Greenville'i seveceğimi kim söyleyebilir ki?

Hayır.

Onun istediği bu, eğer şimdi hayallerimden vazgeçersem, sadece kendimi kandırmış olurum.

Acı yoksa kazanç da yok.

Cezalandırılmaya aç olmakla ilgili olan şey.... şudur

Hiçbir şey.

Oburluk cezası için tam bir çapa olduğum ortaya çıktı ve muhtaç davranışım için hiçbir mazeret yok. Bütün gece dönüp durduktan sonra

Bildiğim tek bir şey
var. Ben pes eden
biri *değilim*.

Tıpkı söylediğim gibi, hafta sonuna kadar çalışacağım ve sonra Noel partisine çok seksi görünerek gideceğim ve sonra da kendi şartlarımla çekip gideceğim. Bir hevesle beni bitiremez.

Kendini ne sanıyor bu herif? Sabah 8:20'de
kapısını çaldım.

"Evet," diye bağıyor.

Sırıtıyorum, geri döndüğüm için sinirlenmiş. Peki... kızmaya hazır ol, sikik. Aceleyle kapıyı açıyorum ve gözlerim dehşetle açılırken geri çekiliyorum.

Külotuyla kahve yapıyor. Siyah, seksi Calvin Klein. Erkekler için
iç çamaşırı.

Bana doğru dönüp tam cepheden bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ahhh." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne yapıyorsun...." Ellerimi vücuduna doğru kaldırıyorum, gözlerim külotundaki şişkinliğe kayınca şaşkına dönüyorum. "Bunu yapıyorum," diye nefes nefese kalıyorum.

"Kahve yapıyorum, neye benziyor?"

Beynimde bir şeyler kopuyor, "Poz veriyormuşsun gibi görünüyor, öyle görünüyor. Bu bir Calvin Klein defilesi değil, biliyorsun."

"Bakman için kimsenin kafana silah dayadığı yok." Kahveyi öfkeyle fincanına boşaltıyor. "Bence gördüğün şey hoşuna gidiyor, ben de öyle düşünüyorum."

"Oh..... böyle mi düşünüyorsun!" Üzerime geldiği için çileden çıkmış bir halde bağıyorum. "Bence sen..... iğrençsin."

"İğrenç mi?" diye bağıyor çileden çıkmış bir halde. "*Sen iğrençsin*."

Patronumun orada donuyla durup çirkin olduğunu haykırması hoşuma gitti ve kahkahayı patlattım.

"Bunda komik bir şey yok," diye homurdanıyor. "Ben giyinirken başka tarafa bak." "Lütfen, artık her şeyi gördüm," diye alay ediyorum. "Soğuk davranmayı bırak, ikimiz de
olmadığını biliyorum." Oturdum ve bilgisayarını açtım.

"Görünüşe göre bakılamayacak kadar çirkinim," diye mırıldanıyor dolabının içinde kaybolurken.

Günlüğünü açarken sııttım.

Pek sayılmaz.

Aynaya son bir kez bakıyorum. İşte bu
kadar.

Ferrara Media'daki son zamanım, ofisteki Noel partisi.

Çoğu insan işten hemen dönüyordu ama ben eve gidip duş almak, bir mucize yaratmaya çalışmak ve kendimi karşı konulmaz kılmak istiyordum.

Kırmızı bir şal elbise giyiyorum ve kendimi çok utangaç hissediyorum.

Asla kızıl giymem; kızıl saçlarım var ve bu yeterli. Aslında kızıl değil, koyu kumral ama siz anladınız. Saçlarım açık ve dolgun, makyajım normalden biraz daha seksi.

Elbisenin göğüs dekoltesini gösteren V yakası ve bel çevresinde bir bağı var, mutlu ve Noel havasında hissettiriyor. Farklı bir şey giymek istedim, beni daha önce hiç böyle bir şeyle görmedi, bu yüzden vay canına olmasını istedim.... gerçekten öyle olup olmadığından emin değilim, ama planım bu.

Ağda yaptım, sahte bronzlaştım ve hayatımın bir santimine kadar nemlendirildim, ateşli görünmek için bu kadar çok çalışma gerektiğini kim bilebilirdi. Greenville'de flört sahnesine çıktığımda kişisel bakım rutinimi gerçekten hızlandırmam gerekiyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, *Greenville'deki randevu ortamı*.

İlk kez yeni hayatımda flört etme olasılıklarını düşünmeme izin verdim.

Gabriel'den ayrılma kısmı dışında, gerçekten heyecanlanmaya başlıyorum. Yıllardır para biriktiriyorum ve evin maliyeti düşündüğümünden daha ucuz olduğu için, kendime yeni mobilyalar almak ve evi tam istediğim gibi dekore etmek için yeterli param var.

Hatta gelecek yıl tek başıma Hawaii'ye gitmek için yer bile ayırttım. Ben kimim ki?

Tamam, ceketimi ve çantamı alıyorum, hadi yapalım şu işi.

Bobby Helms'in "*Jingle Bell Rock*" şarkısı sahnedeki grup işlerini yaparken çalışıyor.

Ferrara Media'nın zemin katı büyülmüş bir harikalar diyarına dönüştürülmüştür. Noel süslemeleri en üst düzeyde ve garsonlar ellerinde gümüş tepsilerde eggnog ve şampanya ile dolaşıyor.

İnsanlar parlak elbiseler ve Noel kıyafetleri giyiyor; insanlar sohbet ederken kahkahalar yükseliyor ve ruh hali neşeli ve neşeli. Kırmızı elbisemi giydiğim için mutluyum; diğer herkesin de süslendiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Bugün mesainin son günüydü ve herkes tatil ve birlikte kutlama y a p m a k için sabırsızlanıyor.

İçeri girdim ve kendimi mahcup hissederek ilk gördüğüm garsona "Şunlardan bir tane alayım lütfen" diye işaret ettim.

Ben bir kadeh şampanya alırken gülümsüyor, "Teşekkür ederim."

Ben de gülümsedim. Acaba iki tane alabilir miyim?

Hayır, bir hayvan olma.

"Grace." Birinin seslendiğini duyuyorum, Geoffrey ve bizim kattan birkaç kişiyi görmek için dönüyorum.

"Merhaba." Oraya doğru gidiyorum.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsun." Geoffrey beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "Yani, gerçekten çok iyi."

"Öyle, değil mi?" diyor Paul. "Bu kadar

ateşli olduğunu kim bilebilirdi, Porter."

Şampanyamdan bir yudum alırken gülümsüyorum.

Awkward.....

Siktir et.

Sakın bana bu elbisenin yanlış olanı yemleyeceğini söyleme. Etrafıma bakarken rahat davranmaya çalışıyorum, "Herkes nerede?"

Herkes derken patronunuzu kastediyorum.

"Kızlar kokteyl barda ve muhasebe dans ediyor. Üçüncü kattan Marlene sahnede göğüslerini gösterdi."

Odayı tararken kıkırdıyorum ve sonra gözlerim Gabriel'inkilerle buluşunca duruyorum.

Koyu gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek, Noel Baba şapkası giyiyor ve ayakkabısının altında benim kalbim var. Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve kadehini kaldırıyor.

Gülümsüyorum ve kadehimi hemen geri kaldırıyorum.

Birlikte durduğu insanlarla konuşmaya geri dönüyor ve ben de onu izliyorum, bana dönüp bakmasını bekliyorum.

O yapmaz.

Onun hiç etkilenmeyen tavrı karşısında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.... değil mi?

Kimi kandırdığımı bilmiyorum.

"Bize yeni evinizden bahsedin." Geoffrey heyecanla gülümsüyor, "Bunu gerçekten yaptığınıza inanamıyorum."

Paul "Ben de" diye cevap verdi.

Gülümsüyorum, yaptığım şeyi gerçekten umursayan insanlara minnettarım.

Bardağımı boşaltıyorum; pislik patronumu unutmam ve gecenin tadını çıkarmam gerekiyor.

Saat 11:30 ve Gabriel saatler önce gitti; veda bile etmedi.

Vay canına.

Vay'dan da öte, *lanet* olası vay.

Ne pislik ama!

Gidiyorum, gözlerim asansöre takılıyor ve sadece.... Ofisimi son bir kez daha görmek istiyorum. Neden bilmiyorum ama istiyorum. Asansöre binip en üst kata çıkıyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Manzaraya bakıyorum, gece burası çok farklı, New York'un ışıkları tüm silüeti aydınlatıyor.

Yoğun ve hareketli gündüzün aksine.

Huzurludur.

Sakin.

Masama oturdum ve etrafıma baktım.

Demek kapanış böyle bir şeymiş. Bir dönemin sonu ve bir diğerinin başlangıcı. Sandalyemde dönüyorum, kendimle gurur duyuyorum.

Yaptım, bir plan yaptım ve ona sadık kaldım. Tam olarak yapmam gerekeni yaptım. Yoluma devam ediyorum.

Son yedi yılda olan her şeyi, giyinme günlüğü seanslarını, kavgaları ve öfke nöbetlerini düşünürken uzun süre oturuyorum. Alaycı işnelemeler. Kahkahalar, aşklar.

Oh.... ezildim. Çok etkilendim, ama kendimi savunmam gerekirse, ben sadece bir insanım.

Ofisine yürüyorum ve kapıyı açıyorum; karanlık, sadece bir lamba ve banyo ışığıyla aydınlanıyor, masasına bakıyorum ve hüznle gülümsüyorum. Onu bir daha burada otururken göremeyeceğime inanmak zor. Elimi masasının üzerinde, sandalyesinin arkasında, bütün gün parmaklarını kullandığı klavyenin üzerinde gezdiriyorum.

Varlığı burada o kadar güçlü ki, neredeyse onu hissedebiliyorum.

Kollarımı kavuşturup manzaraya bakarken kendi kendime "Hoşça kal bile diyemedim," diye mırıldanıyorum.

"Güle güle," diyor derin bir ses.

Gabriel'in odanın karanlık köşesinde oturduğunu görmek için dönüyorum.

Elinde kehribar rengi bir içki var, dirseklerini kalçalarına dayamış beni izliyor.

"Gabriel," diye nefes nefese kaldım, "..... seni görmedim."

Ayağa kalkıp içkisini yere bırakıyor -gözleri karanlık ve tehlikeli- ve bana doğru yürüyüp yüzü benimkinden bir santim uzakta olacak şekilde duruyor.

Vücudunun sıcaklığını hissettiğimde hava ciğerlerimi terk

ediyor. "Noel ikramiyeni henüz almadın," diye

mırıldanıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Elini kaldırıyor ve gözleri takip ederken parmaklarının arkasını göğsüme sürtüyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"I... .."

Parmağını dudaklarımın üzerine koydu, "Yapma. Söyleme. Hiçbir şey söyleme."

İki elini belime doladı ve beni masasına doğru götürdü ve sonra beni masaya itti.

Güm. Güm. Güm...zavallı zayıf kalbim gidiyor.

Elini göğsüme koyuyor ve uzanmam için beni geriye doğru itiyor.

Ona bakıyorum, şu anda neler olup bittiğinden emin değilim.

İri elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkarıyor.

Onları burnuna götürerek derin derin içine çekiyor.

Tüyleri diken diken olur.

Yüce Tanrım.

Bacaklarımı ayırıyor ve gözleri seksimde oyalanıyor, "Hmm." Parmaklarıyla seksimin dudaklarını ayırırken tahrik olmuş bir mırıltı çıkarıyor. Zorlukla nefes alabiliyorum.

Gerçek olan.....

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişken eğilip beni yalıyor. Derin ve samimi.

"Tadın çok güzel."

Grace

NEREDEYSE masanın üzerine çöküyorum ve o beni tekrar yalıyor. Daha derin.... daha iyi.

Yıldızları görüyorum.

Odağını kaybetmeye başladığında kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaşıyor, kirli sakalı vücudumun en hassas yerini yakıyor.

Masasının altına uzanıyor ve kapıyı kilitlerken tık sesini duyuyorum.

Oh hell..... İşte başlıyoruz.

Serbest bıraktı ve gerçekten yalamama ve emmeme izin verdi.

Dizlerinin üzerine çökerken bacaklarımı omuzlarının üzerine

kaldırıyor. "Yıllardır bunu yapmaya ihtiyacım var...." diye

mırıldanıyor içime doğru.

Üç kalın parmağını seksimin derinliklerine kaydırırken sırtım masadan kalkıyor ve dili tam doğru yerde titreşiyor. Derin bir inilti çıkardım.

"Oh.... Tanrım."

Vücudum onun etrafında sarsılıyor ve o şeytani bir kıkırdama çıkarıyor.

"Başına bela olacaksın Gracie," diye uyarıyor. "Bunca zamandır ofisimin etrafında bu mükemmel kıcı sergiliyorsun. Sikimi deli ediyorsun."

Ahhh!

"Ofisimin banyosunda, dizlerinin üzerinde beni emdiğini hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun?" Parmaklarıyla beni sertçe okşuyor, ben de masayı kavriyorum.

Seksi bir şey söyle..... herhangi bir şey. Çabuk ol.

Olanlar karşısında o kadar şok olmuştum ki zihnim tamamen bomboştı.

"Kendimi senin bilgisayar farenle becerdim."

Duruyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Oh lanet olsun.... bu sadece benim ağzımdan çıkmadı.

Gözleri tahrik olmuş bir şekilde titriyor. "Kendini benim bilgisayar faremle mi becerdin?"

Sanırım hoşuna gitti.

"Aha...." Yutkunuyorum, bu her iki şekilde de olabilir.

Ayağa kalkıyor, "Peki başka neyimle kendini becerdin?" Takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor ve devasa boyuttaki sikini çıkarıyor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor, o kadar eğlenceli bir şey değil.

Dolgun ve sert, kalın damarlar boylu boyunca uzanıyor ve vücudunda hiç kan kalmamış olması bir mucize.

"Hükümdar."

"Hükümdarım mı?" diye nefes nefese kalır.

Oh, Tanrı aşkına. Dur. Konuşmayı.

"Benim kırtasiye malzemelerimi bu şekilde kullanmaya nasıl cüret edersin?" Gözlerini genişletir; bu oyunu sever.

Ben de istiyorum.

"Aynen öyle." Saçlarından bir avuç tuttum ve onu tekrar kendime doğru çektim. "Daha az konuşma, daha çok oral seks."

İçime doğru kıkırdıyor ve kalçamı öpüyor, "Bir dakika içinde."

Ayağa kalkarak elbisemi belimden çözüyor ve yırtarak açıyor, sadece sütyenimle masasına uzanıyorum.

Gözleri tenimde oyalanıyor, parmağını çenemden göğüslerimin arasına, oradan da cinsel organımın dudaklarına götürüyor.

"Pembe," diye mırıldanıyor beni genişçe açarken neredeyse kendi kendine.

"Nasıl biri olduğunu hayal edebilmek için çok fazla kızıl saçlı porno izledim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor, "Ama hiçbir şey beni senin güzelliğine hazırlayamazdı."

"Vücudum hakkında düşündün."

"Her lanet gün."

Aramızdaki hava çatırdıyor.

"Benimkini düşündün mü?" diye soruyor.

"Her lanet gece."

"Kendini becerirken mi?"

Başımı salladım, "Evet." Elini elime alıyorum, "Beni açtığında ve ihtiyacım olanı bana verdiğinde."

Keskin bir nefes alıyor, gözleri dalgalanıyor, "Gracie," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Doğruluyorum ve elinden tutarak onu kendime çekiyorum, öpüşürken dudaklarımız birbirine değiyor. İlk başta yumuşakça, neredeyse fısıltıyla.

Ama o kadar iyi ki, yüzümü iki elinin arasına alıyor ve onu tekrar öpüyorum.

Öpüşmemiz derinleşirken kaşlarını çatıyor.

Uyarılma denizinde samimi bir öpücük, beklenmedik.

Kafa karıştırıcı.

"Gabriel."

"Yapma," diye bir öpücükle daha sözümü kesiyor ve ben onun uyarılmışlığının arttığını, ateşinin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Öpüşmemizle bir şeyler değişti.

Yangın kontrolden çıktı, alev alev yanan bir cehennem.

Beni tekrar masanın üzerine itiyor ve gözleri gözlerime kilitlenmişken gömleğinin düğmelerini açıp pantolonunu indiriyor.

Kocaman aleti serbest kalıyor.

Gözlerim açıldı..... Bu gerçekten oluyor mu?

Eğilip bacaklarımın arasını yalıyor ve kayganlaştırmak için biraz tükürüyor.

Be

n. *Aman Tanrım.*

Bunu sadece o yapmadı.

Beni uyandırmayın çünkü bu bir fantezi rüyasıysa..... Ben varım. Bu porno seks, büyük penis, tükürmek, patronunu masasında becermek, porno seks.

Teni terden parlıyor ve koyu renk gözlerini bana dikmiş, beklentiyle dudaklarını yalıyor.

Heyecanım tavan yaptı.

O sadece... Hiç bu kadar gülünç derecede seksi birini görmemiştim.

Ayağa kalkıyor ve biz birbirimize bakarken sikinin ucunu şişmiş dudaklarımın arasından geçiriyor.

Sonra tereddüt etmeden ileri doğru itiyor ve kabzaya doğru kayıyor.

"Ohhh....." Bedenim onunkinin etrafında dalgalanıyor.

Onun cüssesi karşısında ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum.

Neyse ki tüm kırtasiye işleri beni bu büyük yüke hazırladı. Ouch.... Bu akıllıca.

Şu anda güvenilir vibratörüm için minnettarım. Aferin, Bob.

Baş başa geçirdiğimiz tüm samimi gecelerin karşılığını aldık, eğer bunca zaman seni becermemiş olsaydım, ikiye bölünmüş olurdum.

Yavaşça çeker ve sertçe sokar. Aslında hala yapabilirim..... ahhhh, lanet olsun.

Bu şekilde tamamen onun merhametine kalmıştım.

Bana tekrar çarpıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor, masanın kırılmaması bir mucize.

"Gabriel...." İnledim. "Sakin ol..."

Lanet olsun.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor dikkati dağılmış bir şekilde, yavaşlıyor ve daha ölçülü ve kontrollü bir şekilde beni yavaşça gevşetiyor.

Elleri kalça kemiklerimi kavrarken, bir ritmin içine düşüyoruz. Güçlü kalın pompalar ve ben konuşamıyorum, nefes alamıyorum ve lanet olsun....

göremiyorum bile. "Siktir," diye inliyor, kontrolünü kaybetmemek için çırpınırken nefesi daralıyor, alnında boncuk boncuk terler beliriyor, "Çok güzel Grace." Beni sertçe pompalıyor. "Yani." Beni tekrar pompalıyor. "Lanet olsun." Bir derin pompa daha.

"Güzel."

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi tüm ofiste yankılanıyor.

Ona bakarken..... bunu yapmak çok fazlaydı ve yüksek sesle ağlarken başımı önce bir orgazmın içine patlatıyorum.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve bana gerçekten izin veriyor, derin vuruşlar yapıyor ve sonra kendini derinden tutup gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Nefes nefese, ciğerlerimize değerli havayı almaya çalışıyoruz. İkimiz de kızarmış ve şişmiş, ter içindeyiz.

Yavaşça hareket ederek kendini içime tamamen boşaltıyor ve sonra geri çekiyor. Göğsü inip kalkıyor ve kaşları şaşırmış gibi havaya kalkıyor. "İyi..... "

Kıkırdıyorum, "Şey....."

Elimi tutuyor ve beni oturur pozisyona çekiyor, sonra yüzümü kavırıyor ve beni yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpüyor. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

Oh.....

"Yedi yıldır bunu yapmak istiyordum." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Ve şimdi sahip olduğuna göre?" Fısıldıyorum.

"İyi ki yapmamışım, hiç iş yapamazdık." Seksimi tutup çekiştiriyor, "Bu mükemmel amcığın ofisimde olması büyük bir dikkat dağıtıcı olurdu." Döndü ve elbisemi aldı.

Kıkırdıyorum, rahatlamış hissediyorum.

Mükemmel amcık.

"Giyin." Kıyafetlerimi toplayıp u z a t m a d a n önce beni çabucak öpüyor.

"Berbat durumdayım, tuvalete gitmem lazım."

Banyo kapısını açarken bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor,

"Tamam." Tamam mı? Yanından geçip banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattı.

Be

n. Oh....

O zaman gelmiyor mu?

Onun düşünde ikinci raundu yapmayı hayal ediyordum. Ben sadece hayal ettim

Yedi yıl boyunca her gün bunun hakkında konuştum.

Temizlenip hızlıca giyiniyorum ve sonra aynadaki kızarmış yansımama bakıp aptalca gülümsüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum kendi kendime.

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum.

Ofisine geri döndüğümde onu takım elbisesini giymiş, tamamen sakın ve etkilenmemiş bir halde görüyorum. "Partiye geri dönmeliyiz."

Oh...

"Tamam."

Bana bakarken saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "İnanılmazdın."

Tek duyduğum *Were*.

Masasına doğru yürüdü ve siyah ipek kurdeleli küçük, uzun siyah bir kutu alıp bana uzattı. "Noel hediyen."

Gülümsedim, "Teşekkür ederim." Kurdeleyi

çözmeye gidiyorum. "Sonra açarsın, bu bir kalem.

Heyecan verici bir şey değil."

"Oh," diye gülümsüyorum, utanmış hissederek. "Ben de sana bir şey aldım." Masama doğru yürüyorum ve büyük boy paketi çıkarıyorum.

Ona bakarken kaşlarını çatıyor.

"Sonra açarsın, bu bir bornoz."

Omuz silkiyorum. Gülümsüyor,

"Teşekkür ederim."

Üzerinde G harfi işlenmiş bir bornoz. G harfi Grace'in şifresi.... böylece her zaman onun yanında olabilirim. Ama Gabriel için olduğunu düşüneceğini biliyorum çünkü her şey onunla ilgili.

Sinsi ama alakalı bir hediye.

Asansörü işaret ediyor, "Gidelim." Etkilenmemiş gibi asansöre doğru yürür. "Partiye geri dönmeliyim."

"Oh."

Partiye geri mi dönüyor? Ne oluyor be?

Bu kadar mı?

Asansöre onun yanında biniyorum ve kapıya doğru dönüyoruz. Kravatını düzeltiyor ve önüne bakarken boynunu büküyor. Zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşuyor, burada neler oluyor? Ona bakıyorum ve benimle göz teması kurmak yerine yere bakıp kol düğmeleriyle oynuyor.

O sert ve soğuk.

Şaka yok, sohbet yok. Hiçbir şey yok.

Zemin kata indiğimizde asansör çınlıyor ve kapılar açılıyor. Parti tüm hızıyla devam ediyor.

"Hadi bir şeyler içelim," diyor etrafına bakınırken.

Ona bakıyorum, şu anda neler oluyor? Tüm bu olanları hayal mi ettim?

"Hayır, ben gidiyorum," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

"Tamam." İki elini ceplerine soktu. "Seni geçirmemi ister misin?"

Bunu sormak zorunda kalması bile beni şaşırttı.

Vay canına.

"Hayır. Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Güle güle, Bay Ferrara." "Güle güle, Bayan Porter.

Arabam sizi eve bırakacak."

Ona ters ters baktım, "İyi bir hayatın olsun."

Öfkelenmiş gibi çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

"Sen de." Ha, ve işte orada.

Kanıt.

Onun bir pislik olduğunu ve benim de zavallı olduğumu. Siktir git.

Öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken dönüp ön kapıdan çıkıyorum.

Sikik suratlı, koca sikli, amcık kafalı, göt herif.

Karartılmış Range Rover'ı bölmesine park etmişti ve ben de hışımınla yanına gittim. Şoförü Mark direksiyonda ve beni görünce atlıyor. "İyi akşamlar, Grace." Gülümsüyor.

"Merhaba Mark, beni eve bırakabilir misin?"

"Elbette." Kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Trafığe çıkarken gülümsüyor.

Pencereden dışarı bakarken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Fena değildi, dürüst olmak gerekirse biraz sıkıcıydı."

Kıkırdıyor, "Bütün iş Noel partileri değil mi?" New

York uçup giderken pencereden dışarı bakıyorum.

Kıyamet gibi öfkem yanmaya başladığında gökyüzü kıpkırmızı oldu.

Sikeyim. Sen.

Grace

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Onca yıllık hasret ve özlem.... ve lanet olsun. Seksin hayal ettiğim kadar iyi olmasından nefret ediyorum. Ama sonrasında böyle davranmak? Bu ne lan?

Bir inşaat alanına geri geri girmekte olan bir teslimat kamyonu için trafik kontrolü dur işareti verdiğinde araç durur.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor, şok oldum. Şoktan da öte ve şok bir kelime bile değil.

Ben son saatlerdeki olayları gözden geçirirken teslimat kamyonunu bekliyoruz. Biliyor musun..... bu iyi.

İhtiyacım olan kapanış buydu. Bunca yıldır aptalca özlemini çektiğim o adamın aslında var olmadığının kanıtı. O tatlı ve sadık biri değil. Bencil benliğinden başka kimseyi umursamıyor.

Gabriel Ferrara iliklerine kadar iyi niyetli bir piçtir. Tıpkı dünyanın onun öyle olduğunu düşündüğü gibi.

"Bir telefon görüşmesi yapacağım," diyor Mark, kulaklık taktığı için çaldığını duymadım.

"Sorun değil."

Cevap vermek için kulağına dokunuyor. "Alo," diyor, bir süre dinliyor. "Evet, tamam." Tekrar dinliyor. "Yarın iyi." Tekrar dinliyor. "Tamam, takip edeceğim. Hoşça kalın." Telefonu kapatır.

Mark'ın kız arkadaşı falan olmalı, onun gibi sürekli çalışan biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Cinayet planı olarak da bilinen hayallerime geri dönüyorum. Ne olduğunu biliyorsun..... siktir et onu.

Kendini ne sanıyor da ofisimde beni baştan çıkarıyor, masasında sikiyor, içime giriyor? Prezervatif bile teklif etmedi; muhtemelen cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var.

Elimi iğrenerek yüzümde gezdiriyorum.

Ugh.

Lanet olsun, bu tam bir felaketti.

Şükürler olsun ki taşınıyorum ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Ne kadar soğuk olduğunu hayal ediyorum. *Seni geçirmemi ister misin?* Hayır, istemem.

Sikinin düşmesini istiyorum, istediğim bu, pislik. Ne cüretle iyi bir siki olur!

Çileden çıktım.

Zengin, yakışıklı, cömert..... bencil, sikik suratlı.

Kafamı kaldırıyorum, eve varmamız neden bu kadar uzun sürüyor?

Neredeyiz ki? "Bu tarafta ne var?" diye soruyorum.

Mark, "Orada kaza olduğu için yoldan sapmak zorunda kaldım," diye yanıtlıyor.

"Oh." Bir kaza olduğunu fark etmedim bile, o kadar dalgınım ki. "Tamam." Koltuğa geri yığıldım ve bir kişilik acıma partime devam ettim.

Araba sonunda yanaştı, "Buyur Grace."

Pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Burası benim evim değil, Mark."

"Bay Ferrara aradı ve evine bırakılmanızı istedi." "Ne yaptı?"

Kapı dışarıdan açılıyor ve Gabriel bana bakıyor, "Çık dışarı."

"Cehenneme kadar yolun var." Tükürdüm.

Elimi tutup beni arabadan dışarı çekiyor ve ben de elimi onun elinden çekiyorum. "*Sakin bana dokunma.*"

Gösterişli binasındaki kapıcıların hepsi kargaşayı görmek için dönüyor.

"Yukarı. Merdivenler," diye fısıldıyor. "İnsanlar izliyor."

"*Seninle* hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bana böyle davranabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne istiyordun? Masamda seviştiğimizi tüm ofisin bilmesini mi?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Hemen üst kata."

Ona bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde.

Ne?

Elimi tutuyor ve beni binaya götürüyor, ama hiçbir şeye odaklanamayacak kadar kızgınım, bir dakika sonra asansördeyiz, kapılar yavaşça kapanıyor ve onlarla yüzleşmek için dönüyoruz.

Öfkeli kalp atışlarım göğsümü dövüyor ve elimi onunkinden çekiyorum, "*Sakin* bana dokunma, Gabriel. Yemin ederim, senin yüzünden hayatımı kaybetmek üzereyim."

Sırıttırıyor, açıkça eğleniyor. "Öfke benim için bir afrodizyaktır, Grace. Ben olsam şansını zorlamazdım; zaten kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."

Kollarımı kavuşturup kapıların arkasına bakıyorum, hiç bu kadar çileden çıkmamıştım.

"Sen bir pislüksin," diye tükürdüm.

"Bunu bana bir ya da iki kez söylediler."

"Saat başına, şüphesiz," diye öfkelendim, "Ve sana sormadan içime boşalabileceğini düşündüren şey ne? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Muhtemelen şimdi cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var."

"Ben her zaman prezervatif kullanırım; güven bana, sende cinsel yolla bulaşan hastalık yok," diye tersliyor. "Ve doğum kontrol hapı kullandığını biliyorum, ben sadece.... Kendime engel olamadım."

"Hap kullandığımı nereden biliyorsun?" Öfkelendim.

"Onları her zaman çantanızda görüyorum ve bazen ayın neresinde olduğunuza bile bakıyorum."

"Ne?" Patladım.

"Bazı günler benden diğer günlerden daha çok nefret ediyorsun, nedenini bilmek istiyorum?"

"Çünkü sen bir pislüksin, Gabriel. Bu yüzden bazı günler senden daha çok nefret ediyorum. Bugün bunun en iyi örneği." Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duyabiliyorum. "Neden burada seninle olduğumu bile bilmiyorum?"

"Ama sen

buradasın." "Tuzağa

düşürüldüm."

Bu sefer gülümsüyor ve bir boğanın önündeki kırmızı bayrak gibi

dalgalanıyor. "Ben senin sürtüklerinden biri değilim, Gabriel."

"Bunun gayet iyi farkındayım."

"Peki beni neden buraya getirdin?" Ben huff.

Cevap istiyorum, hepsini. *Konuşmaya başla, orospu çocuğu.*

Sanki sorumu düşünüyormuş gibi sessizce duruyor ve kata vardığımızda asansör kapıları yumuşak bir ses çıkartıyor. Kapılar açılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sikeyim.

Asansör doğrudan dairesine açılıyor, ya da ben buna.... İtalyan Kolezyumu mu demeliyim? İtalyan Kolezyumu.

Asansörden dışarı adımıını atıyor ama ben etrafıma bakarken hareketsiz kalıyorum. Hareket edemeyecek kadar şaşkırım.

"Dışarı." Elimden tutup beni asansörden dışarı çekti, ben de sendeleyerek ilerledim.

Etrafıma bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tanrım.

Gabriel Ferrara'nın pahalı bir zevki olduğunu hep biliyordum ama bu bir üst seviye. Duvarlar yumuşak bir altın tonunda. Tavanlar gök yüksekliğinde ve devasa koyu ahşap kemerler odaları birbirine bağlıyor. Kemerler bana tarihi bir kilisede ya da başka bir yerde görebileceğiniz bir şeyi hatırlatıyor. Görkemli ve büyük.

Mobilyaların hepsi güzel koyu renkli ahşap antikalardır ve koyu renkli ahşap zeminlerde büyük lacivert ve bordo Aubusson halılar bulunmaktadır. Duvarlarda büyük altın yaldızlı çerçeveler içinde güzel sanat eserleri asılıdır.

Sanki zamanda bir adım geriye gidip kralın sarayına gitmişim gibi. "Evime hoş geldiniz." Gözleri gururla parılıyor.

Birden görevi hatırladım, *doğru, senden nefret ediyorum.*

"Güzol," diye yalan söylüyorum dişlerimi sıkarak. Güzol değil, muhteşem bir şey, ama ona bunu ballandıra ballandıra anlatma zevkini tattırmayacağım.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Bana öyle bakma." Sert ve kontrollü görünmeye çalışmak için omuzlarımı düşürüyorum.

"Ne gibi?" Soruya cevap veremedten sözümü kesti. "Teninin her santimini tatmak istediğim gibi mi?"

Bir su birikintisi içinde eridiğimi hissediyorum, edepsiz konuşmaya başlama, hiç şansım yok.

"Evet."

"Ama var, Gracie. Bunu saklayamam. Denemeyeceğim bile. Sana yapmak istediğim şeylerin daha yüzeyine bile dokunmadım."

Tahrik beynimi çalmaya başlıyor, "O zaman bu kadar pislik olmamalısın," diye fısıldıyorum, bu bana bile inandırıcı gelmedi.

"Beni hiç tanıyor musun?" Elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarımı öperken gülümsüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Oh....

Elimi usulca öpüşünü izliyorum. "Sorun da bu zaten, biliyorum," diye fısıldıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

O sadece öyle.....

"Ben senin oyuncağın değilim, Gabriel," diyorum elimi onun elinden çekerken. "Ama ben senin oyuncağınım." Sırıttıyor. "Bağışlamaktan çok mutluyum bedenimi bilime teslim edeceğim."

"Beni bilimsel bir deney mi sanıyorsun?" Gıcırđıyorum.

Başını arkaya doğru eğip yüksek sesle gülüyor ve ben de gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Bir içki ister misin?" diye sorar.

"Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Pisliğiniz için özür dileyip dilemeyeceğiniz konusunda."

Gözleri zevkle dans ediyor ve oyuncağın ben olduğumu hissediyorum. "Gracie." Beni kollarının arasına alıyor ve dudaklarını boynuma indiriyor, "Ofiste kendim gibi davrandığım için özür dilerim." Beni ısırtıyor ve tüylerim diken diken oluyor, "Başka biri gibi davranmalıydım." Beni tekrar ısırırken benimle alay ediyor. "Çünkü en azından tüm ofisin işimi bilmesini istiyormuşum gibi davranmamı hak ediyorsun."

Beni tekrar ısırıyor ve saçlarını tuttuğumda vücudum ona karşı eriyor.

Tamam, bu da ne böyle?

Özür dilemeden benimle alay ediyor ve vücudum da bunu yalayıp yutuyor.

Pislik.

Ondan bir adım geri çekiliyorum, "O içkiyi şimdi istiyorum, lütfen."

"Tabii ki." Gözleri gözlerimi tutarken dudaklarını yalıyor ve arkalarındaki karanlık omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Onu alacağımı hissediyorum. Zor.

Oturma odasından başka bir odaya ve bir koridora doğru yürüyor ve ben de geçici olarak onu takip ediyorum.

Kutsal..... ne?

Burası bir bar. Tam teşekküllü devasa bir bar, duvarlar koyu yeşil ve bar gül ağacı kerestesi.

Ben gözlerimle etrafı süzerken o içkileri doldurmaya başlıyor.

Bilardo masası, kart masası, hatta rulet masası bile var. Burası lanet bir kumarhane gibi. Sağ tarafta, bir direğin etrafında siyah yuvarlak deri bir kanepenin olduğu gömme bir oda var.

Ha?

"Direk ne için?" diye sordum.

"Striptizciler," diyor az önce doldurduğu içkiden bir yudum alırken kayıtsızca.

Beynim teklerken ona bakıyorum, buna ne diyebilirsiniz ki? "Evine striptizci mi çağırıyorsun?" Nefesim kesildi.

"Tabii ki istiyorum. Kesinlikle onların evine gitmek istemiyorum," diye cevap veriyor bana ağır bir kristal bardak uzatırken.

Ne....

Şok oldum, iliklerime kadar şok oldum. Bar odasında lanet bir striptiz direği var.

Bir yudum aldım ve irkildim, çok sertti. Korkunç bir şey. "Bu striptizci suyu mu?"

Arsızca göz kırparak kadehini havaya kaldırıyor, "Onun gibi bir şey."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. Burada sahip olduğu tüm ateşli kadınları hayal ediyorum.

ve güvensizlik içeri süzülür. Bende ne bulabilirdi ki?

Kahretsin, belki de bu sıvı cesaretine ihtiyacım var. Kocaman bir yudum alıyorum ve tüm yol boyunca yanıyor.

Ugh.... Oh, lanet olsun.

Belki bu geceki striptizci bunu içtikten sonra kusabilir, ama her neyse. Bunu o istedi.

"Otur." Barda bir tabureyi işaret ediyor ve hiç düşünmeden dediğini yapıyorum ve koltuğa çöküyorum. O da yanıma oturuyor; içkisinden yavaşça bir yudum alırken gözleri dudaklarımda geziniyor.

Bir şeyler hayal ediyor, Tanrı bilir ne, ama sapkınca, biliyorum.

Batık salona ve direğe bakıyorum; orada oturup çıplak bir kızın onun için kıvrınmasını ve dans etmesini izlediğini hayal ediyorum, bu dayanılamayacak kadar fazla ve gözlerimi kaçırıyorum.

Cidden.... ben burada ne yapıyorum? O benim ligimde değil. Aynı stratosferde bile değiliz.

Bu beni kıracak.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum

usulca.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor, "Gracie?" Aptal gözlerim yaşlarla doluyor, kabadayılık gösterime ihanet ediyor.

Yüzü düştü, "Ne oldu?"

İçkimi barın üzerine bıraktım. "Ben.... Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Mutlu Noeller." Gülümsemeye zorluyorum, "Gerçekten," duygularımı kontrol altına almaya çalışırken duraklıyorum, "senin için çalışmak güzeldi.

Aniden ayağa kalkar. "Gracie, gece daha yeni başlıyor. Gitme."

"Ben striptizci değilim, Gabriel. Oyuncu bile değilim. En son bir yıl önce seks yaptım ve bu...." Odayı işaret ediyorum. "Değil mi....." Omuz silkiyorum, olmak istediğim gibi kötü bir kız olmadığımından, masasında ucuz bir sikişten sonra kalbimin çoktan kırılmış olmasından utanıyorum. "Ben böyle biri değilim. Sana yanlış bir izlenim verdimsem özür dilerim." Peşimde o varken aceleyle oturma odasına geri döndüm.

"Grace."

Yürümeye devam ediyorum. "Grace."

"Yapma."

"Grace." Elim tuttu ve beni kendisine doğru döndürdü, "Beni affet." Doğru kelimeleri ararken duraksıyor. "Seni oraya götürmemeliydim..... üzerinden uzun zaman geçti." Duraklıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Senin gibi biriyle birlikte olduğumdan beri."

Seni aptalca seven biri mi?

Ona bakıyorum, yarını unutamadığım ve bu gece anın içinde kaybolamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımda geziniyor, "Gitme." Beni tekrar öpüyor, "Lütfen?"

Tavrı değişti, bir şekilde avcıdan daha yumuşak, daha uyumlu bir şeye dönüştü.

"Tatlım, özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Dudakları dudaklarımda üzerinde oyalanıyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. "Yarın, beni sonsuza dek terk ediyorsun."

Ellerim yüzüne doğru kalkıyor, bunu söyleme bile. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum.

"Doğru düzgün vedalaşmak için geceyi birlikte geçiremez miyiz?"
Dudaklarıma karşı mırıldanıyor.

Oh....

Öpücüğü derinleştiriyor, "Seni yıllardır istiyorum, Gracie. Bana bir gece ver.
Tek istediğim bu."

"Bu alfa saçmalığıyla uğraşamam, Gabriel," diye fısıldıyorum, alınlarımız
birbirine değiyor.

Aramızda bir şefkat var, sabahları isteyken dünya araya girmeden önce
yalnız kaldığımızda yaşadığımız bir şefkat.

Beni usulca öpüyor, "Ben buyum, Gracie."

"Değil," diye fısıldıyorum. "Orada bir yerdesin, biliyorum." Usulca
öpüşüyoruz, "Bana değer verdiğim adamı göster, istediğim kişi o."

Beni içten içe yırtılmış gibi öperken kaşlarını çatıyor, sonra eğiliyor ve
keskin bir hareketle beni kaldırıyor ve dudakları dudaklarıma kilitlenmiş halde
beni koridordan büyük bir yatak odasına taşıyor. Banyoya giriyor ve beni
dikkatlice yere bırakıp duşu açıyor.

Bana doğru döndüğünde hava elektrikleniyor.

Sonunda geldi.

Bu o, istediğim adam.

Elbisemi yavaşça çözerken bakışları ellerinde sabitleniyor, elbise açılıyor
ve omuzlarımdan üzerinden alıp yana atıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Cildin," diye nefes alıyor. "Mükemmel, şeftali ve krema gibi."

Eğiliyor ve beni göğsümden usulca öpüyor. "Seni çok uzun zamandır
istiyordum, Gracie. Burada benimle olduğuna inanamıyorum, aşkım."

Benim aşkım.

Onun şefkati karşısında kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, önümde dizlerinin üzerine
çökerken dudakları ellerini takip ediyor.

Beden dışı bir deneyim yaşıyorum ve sanki bizi çok yukarıdan
izliyormuşum gibi hissediyorum. O önümde diz çöküyor, kalbim göğsümden
fırlayacakmış gibi atıyor.

Ve etrafımda alarm zilleri çalıyor. Olmayı bekleyen bir araba kazası gibi.

Bu çok kötü.

Gabriel'in şefkatli ve sevgi dolu olması yeni bir tehlikeli seviyedir.

Çünkü nefret etmeyi sevdiğim alfa deliğinin aksine..... onun bu versiyonu

Öpüşürken sütyenimi çıkarıyor ve sonra gömleğinin düğmelerini çözüyor. Omuzlarının üzerinden çıkarıyorum ve koyu renk saçları olan geniş kaslı göğsünün görüntüsüyle kutsanıyorum. Pantolonunun fermuarını açıyorum, o da pantolondan çıkıyor ve ben de yavaşça külotunu indiriyorum. Büyük, dolgun aleti serbest kalıyor ve eğilip onu usulca öpüyorum.

Oh.... Fiziksel olarak, her yönden çok güzel bir adam.

Bu garip, bunu daha önce yaptığımızı biliyorum.

Ama ilk kezmiş gibi hissediyorum.

Beni duşa çekiyor, ellerini sabunluyor ve vücudumu, sırtımı, karnımı ve bacaklarımın arasını dikkatlice yıkıyor.

Sıcak suyla birlikte kocaman ellerinin verdiği his o kadar güzel ki, bu gece ilk kez adrenalinin yavaş yavaş vücudumu terk etmeye başladığını hissediyorum.

Öpüşüyoruz, uzun ve yavaş. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi ve lanet olsun, neden o hep böyle değil. Ruhumun derinliklerinden gelen küçük bir ses aptalca bir şey söylüyor.

Senin için saklıyordu.

Duşta uzun süre kaldık, ellerimiz birbirimizin üzerinde dolaştı. Merak ettiğimiz her şeyi keşfediyorduk.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum, siyah saçları yüzüne dökülmüş, güzel, iri kahverengi gözleri bana bakıyor ve teninde boncuk boncuk su birikiyor. "Yatak," diyor ağzından.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Tanrım, seni nasıl da istiyorum."

Gülümsüyor, gecenin ilk gerçek gülümsemesi ve kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

"Seni istediğimin yarısı kadar bile değil." İkimizi de kuruyor ve beni koridordan yatak odasına götürüp yatağa yatırıyor, bacaklarımı açıp yanıma uzanıyor. Parmakları ıslak bedenimde gezinirken öpüşüyoruz, "Çok kaymak gibisin," diye fısıldıyor. "Sikimi bekliyorsun."

Öpüşürken ağzına gülümsüyorum, elim aletini buluyor, kaya gibi sert ve ucundan ön boşalma damlıyor.

Daha fazla bekleyemem.

"Şimdi," diye inliyorum üzerimde yuvarlanırken. Bana bakarken açıklığımı dürtüyor, aramızda güzel, sıcak bir parıltı büyüyor ve bu çok fazla.

O çok yoğun, kalbim buna dayanamıyor.

Masasında sertçe sevişmek bundan çok daha güvenliydi, *bu* her neyse.

Tek bir derin hareketle eve doğru kayıyor ve vücudum onun etrafında dalgalanırken haykırıyorum.

"Kahretsin..... Gracie," diye acı çekiyormuş gibi inliyor. "Çok. Lanet. İyi." Zar zor hareket ediyoruz, öpüşüyoruz, acele etmiyoruz ve sikişiyoruz.

Bu bir sonraki seviye.

Vücudu kocaman, beni iliklerime kadar geriyor. Dudakları dudaklarımda ve yakınımnda duruyor, beni severken bana sarılıyor.

Ağzımın içinde inliyor ve boşalırken sikinin sarsıldığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, "Bu çok iyi."

Ama söylediği tek bir kelimeye bile odaklanamıyorum çünkü kendi orgazmım beni bir yük treni gibi çarpıyor. Ağzının içine doğru inlerken sırtım yataktan kalkıyor. Orgazmı atlatmam için beni daha sert pompalıyor ve öpüşürken birbirimize karşı nefes nefese kalıyoruz.

Vay

anasını.

Mükemme

lik.

Geç oldu, geçten de geç.

Bacağım Gabriel'in vücudunun üzerinde, o da bana yan bakacak şekilde uzanıyorum.

Saatlerdir sevişiyoruz; kaç kez boşaldığımızın sayısını unuttum. Nazik bir sevişme olarak başlayan şey, sert ve hazır bir sikiş festivaline dönüştü.

Her dakikasına bayıldım.

Şimdi yeni duş aldık ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

Gabriel bana bakarken parmakları şişmiş seksimde yavaşça kayıyor. Bu cinsel bir parmaklama değil, bir tür tapınma dokunuşu. Vücudunun benimkinin içinde nerede olduğunu hissediyor.

Gözlerim çok ağır ve yavaşça kapanıyor, parmağını içimde kaydırıyor ve gözlerimi tekrar açıyorum.

"Uyu tatlım" diye fısıldar. "Çok yorgunsun."

Ağır göz kapaklarım kapanıyor ve parmaklarını içimde, dudaklarını boynumda hissediyorum.

"Hmm." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Sen uyurken sana dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor, parmakları yavaşça bedenime girip çıkıyor. Çok ıslağım, vücudum onunla dolu.

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum, "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi açık tutmak, onun ihtiyaçlarına ayak uydurmak için mücadele ediyorum ama yapamıyorum. Yorgunluk beni ele geçiriyor.

Teknik renk rüyaları.

Coşku içinde uyukluyorum. Ne uyanık ne de derin uykudayım. Dünyalar arasında.

Öpücükler ve ısırıklar, parmaklar ve dil.

Gabriel'in titreyen nefesi kulağımda, İtalyanca güzel şeyler fısıldıyor.

Her arzusunu yerine getirirken bedenim bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor.

Yastıklar altımda.

Arkamdaki dili, vücudumun derinliklerine inerken çıkardığı yumuşak iniltiler.

Tekrar ve tekrar..... beni alıyor.

Bedenime tapıyor ve onu kendi zevki için kullanıyor. Kendini durduramıyor, devam ediyor ve devam ediyor. Hepsini alıyor.

Uyku beni onunla geçirdiğim zamandan mahrum bırakıyor ve rüya mı görüyorum yoksa bu gerçekten oluyor mu emin değilim.

Ama ne olursa olsun, beni uyandırma. Bu hayatımın en güzel gecesi. Cennetteyim.

Grace

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM.

Oda karanlık ama sabah olduğunu anlayabiliyorum, doğrulup etrafa bakıyorum. Gabriel hiçbir yerde görünmüyordu.

Yaşadığımız geceyi gözden geçirirken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Vay canına.

İnanılmaz kelimesi bunu tanımlamak için yeterli değil.

Banyoya gittim ve yansıma baktım. Tam bir enkaza benziyorum, rakun gözleri ve her şey. Saçlarımı düzelttim, yüzümü yıkadım ve kapının arkasında asılı duran bornozunu giydim.

Kahvaltı hazırlıyor olmalı; içimi bir heyecan kaplıyor ve adamımı aramaya çıkıyorum.

Koridorda yürüyüp mutfığa giriyorum, ondan bir iz yok. Yeni demlenmiş kahvenin kokusunu alabiliyorum, uyanıktı.

Oturma odasına girdiğimde televizyonda CNN haberleri açıldı. "Gabriel," diye sesleniyorum.

"Buraya," diye geri sesleniyor.

Gülümsüyorum ve başka bir koridora çıkıyorum; bu daire çok büyük. Onu ofisinde bir masanın arkasında otururken buluyorum, takım elbise giymiş ve bilgisayarının başında bir şeyler yazıyor.

Oh....

Kapıda oyalanıyorum ve sonunda kafasını kaldırıp bakıyor,

"Günaydın." "Çalışıyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Öyleyim."

Bu yılı dün bitirdiğini biliyorum. "Bitirdiğini sanıyordum?"

"Yanlış düşünmüşsün." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine değmiyor ve bütün gece benimle sevişen o tatlı adamın gittiğini anlıyorum.

Gabriel Ferrara onun yerine burada.

Belki de hayal görüyorum, yanına gidip kucağına oturuyorum ve beni çabucak öpüyor. "Burada işimi bitirmem için bana bir dakika ver Grace, sonra seni eve götüreceğim." Beni kucağından indirmek için arkama vuruyor. "Git giyin."

Ne?

Kapıya doğru yürüyorum, kendimi garip hissediyorum, beklediğim gibi bir karşılama değil. Mutfığa doğru ilerliyorum ve kendime bir fincan taze demlenmiş kahve koyuyorum.

Bu da neydi böyle?

Kalbim boğazımda, kahvemi içiyorum, giyinmiyorum.

Konuşmamız lazım.

Bekliyorum ve bekliyorum ve bekliyorum....

Yirmi dakika sonra dışarı çıktı, sırtı dimdikti ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Giyiniyorsun sanıyordum."

Gözlerim onunkileri arıyor ve o gözlerini kaçırıyor. Kahve makinesine gidiyor ve kendine bir fincan kahve dolduruyor, gözlerimin içine bile bakamıyor.

"Bu benim gitmemle mi ilgili?" Yumuşakça soruyorum.

Sessiz kalıyor ve kahvesini yudumluyor, gözleri kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi vahşi.

Öyle.

"Sanırım," diye umutla gülümsüyorum, "evimi kiraya verebilirim ve...." Omuz silkiyorum. "Artık birlikte çalışamayız ama...."

Yanıma geldi ve sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Evet, neden olmasın? Kalabilirim. Yaşadığımız büyülü geceden sonra, *bunun nereye gideceğini görmeliyim.*

"Başka bir iş bulacağım, yani." Yüksek sesle düşünürken adım atmaya başlıyorum, "Başka bir daire kiralamam gerekecek ama kira ipoteğimi karşıladığı sürece.... o zaman."

Sessiz kalıyor, sırtı hala bana dönük.

"Yani, tabii ki anahtarları falan almak için bir haftalığına gitmem gerekecek ama hemen geri döneceğim."

"Connecticut'a gitmen gerek."

Kaşlarımı çattım, "Connecticut mı?"

"Nereye gidiyorsan git," diye öfkeyle tükürüyor. Zehri karşısında şoke olmuş bir halde geri çekiliyorum. "Ama Sanırım?"

"Yanlış düşünmüşsün," diye sözümü kesti.

"Ne?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, sırtı dik, omuzları dik.

"Bana mı bakıyorsun?" Fısıldıyorum.

Dönüyor, "Gitmen gerek," diye fısıldıyor.

"Neden? Anlamıyorum. İnanılmaz bir gece mi geçirdik?" Fısıldıyorum.

"Biliyorum." Perili gözleri benimkileri tutuyor. "O zaman neden?"

"Çünkü sana istediğini veremem, hele hak ettiğini hiç veremem."

"Sorun değil." Elini elime alıyorum ve parmak uçlarını öpmek için kaldırıyorum. "Bu çıkma işini birlikte çözebiliriz." Yumuşakça gülümsüyorum.

"Seninle evlenemem."

Kaşlarımı çattım, "Daha yeni birlikte olduk." Kıkırdıyorum, "Kim bilir neler olacak?"

"Biliyorum." Çenesi kenetlenirken gözleri benimkileri tutuyor. "İtalyan bir kızla evleneceğim."

"Ne?" Elini bırakıyorum.

"Mirasım benim için çok önemli. Güçlü bir kan bağım olsun istiyorum; İtalyan bir eşim olsun istiyorum; çocuklarımın ilk dilinin İtalyanca olmasını istiyorum."

Ondan geri adım atıyorum, sözlerinin acısı bıçak gibi kesiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "I...." Duraksıyor. "Dün geceki bencilliğimin hiçbir mazereti yok."

"Yirminci yüzyıldayız, Gabriel. Neden bir İtalyan'la evlenmen gerektiğini düşünüyorsun ki?" Öfkem çirkin yüzünü gösterirken kendimi tutamıyorum.

"Çünkü istiyorum, Grace," diye tersliyor. "Çünkü ben istiyorum." Silueti bulanıklaşıyor.

"Yani.... dün gece...." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum, "Bir şey ifade etmedi mi?"

"Bu her şey demekti," diye fısıldıyor, burun delikleri açılıyor. "Bu kendimize verdiğimiz bir hediyeydi. Sonsuza dek saklayacağım bir hediye." Saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Asla unutulmayacaksın."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken, bir gelgit dalgası gibi acının geldiğini hissediyorum. Dönüyorum ve koridordan yatak odasına doğru yürüyorum. Aceleyle banyoya giriyorum ve sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış giysilerimi görüyorum ve ellerimi ağzıma kapatıp hıçkırıyorum. Bunları katladığında..... biliyordu.

Başından beri hiç şansımız olmadığını biliyordu. Biliyordu.

Aman Tanrım.

Ben aşk delisi bir aptalım.

Sadece ondan uzaklaşmam gerek.

Elbisemi ve ayakkabılarımı giyip çantamı karıştırarak bir güneş gözlüğü arıyorum. Onları taktım ve dışarı çıktım.

Gözleri gözlerimi tutuyor, "Gracie...." diye fısıldıyor bana doğru uzanırken. "Sakin bana dokunma," diye fısıldıyorum, asansöre doğru yürüyorum ve

Düğme.

Arkamda sessizce duruyor, ona yumruk atıp atmayacağımdan emin değil.

Asansörün kapıları açılıyor ve sessizce bodrum katına iniyoruz.

Koyu renk gözlüklerimle gözyaşlarımı göremiyor ama onları tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru çok kötü acıyor.

Bodrum katındaki otoparka girdiğimizde, o önde yürüyor ve kalbimin parçaları konfeti gibi betona düşerken ben de onu takip ediyorum.

Süslü siyah bir arabanın yanına gidiyor ve düğmeye bastığında ışıklar iki kez yanıp sönüyor. Ne tür bir araba olduğunu bile bilmiyorum, sadece soğuk olduğunu biliyorum.

Onun gibi.

Evime sessizce gidiyoruz ve oraya vardığımızda fikrini değiştirmesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Nasıl yapmasın, biz birlikte olmak için yaratılmışız.

Arabayı binamın önündeki kaldırıma çekiyor ve sessizce oturuyoruz.

"Gracie...." diye fısıldıyor. "Benden nefret etme."

Gözlerimi kapatıyorum, tam bir erimenin eşiğindeyim. "Güle güle, Gabriel." "Güle güle," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımdan onu göremiyorum bile ama sevgisi için yalvarmaya başlamadan önce bu arabadan çıkmam gerektiğini biliyorum.

Her şeyi verirdim.....

Dışarı çıkıp kapıyı çarpıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken spor arabasının kükreyerek yola çıktığını duyuyorum, ben içeri girene kadar beklemedi bile.

Fuayeden geçip asansöre doğru hıçkıra hıçkıra yürüdüm. Hayatımın en güzel gecesinden sonra, tarihin en kötü günü geldi.
Gitmiş.

Nakliyecisi son kutuyu kamyonu yükler ve kapıyı aşağı çeker, "Bu sonuncusuydu."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Yarın Greenville'de görüşür müyüz?" dedi.

"Aha." Kamyonundan geri çekiliyorum, "Dikkatli sür."

"Yapacağım." Kamyonun trafiğe çıkışını izliyorum ve yola bakıyorum.

O gelmiyor.

Gabriel beni eve bırakalı yedi gün oldu ve nedense geri döneceğini düşünmüştüm. Aklımın bir köşesinde bunun, kahramanın son anda geri dönüp aşkını ilan ettiği bir peri masalı romantizmi olmasını umuyordum.

Ama öyle değil.

İtalya'da, biz birlikte olduktan sonraki gece uçu.

Bunu biliyorum çünkü uçuşu teyit eden e-postasını kontrol ettim. Ertesi gün her şeyin şifresini değiştirerek durumumuzun kesinliğini eve taşıdı.

Onu İtalya'da tüm o güzel İtalyan kadınlarla birlikte hayal ediyorum ve kalbim çarpıyor, muhtemelen şu anda gelecekteki eşini arıyor.... tabii kim olduğunu zaten bilmiyorsa.

Tabii ki biliyor, *o ben değilim.*

Son temizliğe başlamak için kendimi daireme sürüklüyorum, bu gece bir otelde kalacağım ve sabah ilk iş uçacağım.

Artık ağlayamıyorum, gözyaşım kalmadı.

Kalbim boş bir kap, onarılamayacak kadar kırık. Ve en kötüsü de onu özlüyorum.

Onu o kadar özlüyorum ki zor nefes alıyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum ama bunu bile doğru yapamıyorum.

Evimin etrafına bakıyorum, yerde birkaç ıvır zıvır var, kırmızı debriyaj çantam tezgahın üzerinde duruyor, nakliyecisi bulmuş

salonumdaki minderin altında buldum.

Yanına gidip bavuluma atıyorum, önümüzdeki birkaç günü geçirmem için bir çanta dolusu kıyafet hazırlamıştım. Yana çarptıkça tıkırıyor, içinde sert olan ne var? Onu elime alıyorum ve ipek kurdeleli siyah kutuyu görmek için içine bakıyorum. "Gabriel'in kalemi." Kalbim kırılırken bunu tamamen unutmuştum. Kurdeleyi çabucak çözdüm, "Belki de o kazımıştı." Kutuyu açtım ve kaşlarımı çattım, başka bir keçe kutu daha vardı. Onu açıyorum ve nefesim kesiliyor, onu çıkarıyorum ve gözlerim açılıyor, bu bir elmas tenis bileziği. Bana elmas almış.

Bir elmas değil, bütün bir bilezik.

Onun sözleri aklıma geliyor; *sadece sevdiğim biri için elmas alacağım.*

"Ne?" Fısıldıyorum. "Ne oluyor?"

Altında küçük bir kart var ve onu zarftan çıkarıyorum.

Gracie'me,
Faever sana,
Ga iel
xO

Bileziği göğsümde tutarken gözyaşları iç i n d e yüzümü buruşturuyorum,
Be
n. kendi berbat yolunda beni sevmişti.

Altı hafta sonra.

Greenville yeni, New York'tan farklı. Birkaç kişiyle tanıştım ve yeni bir normal bulmaya çalışarak bavulumu açmaya zaman ayırdım.

Hâlâ acı çekiyorum; onu her gün özlüyorum.

Gabriel Ferrara ile tek kelime konuşmadım, hiç aramadı ve şimdi istesem bile onunla konuşmaya kendimi ikna edemem.

Aramızda onarılamayacak bir şey kırdı.
Pırlanta bileziğimi her zaman takarım, asla çıkarmayacağım.
Bu benim en değerli varlığım ve her ne kadar berbat olsa da, onun bunu önemsedini bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor.
Umarım o da acı çeker.
Küvetimin kenarına oturup elimdeki çubuğa bakıyorum. "Lütfen olumsuz ol, *lütfeñ olumsuz ol.*"
Geç kaldım ve kalmamalıydım çünkü doğum kontrol hapı kullanıyordum.
Kalbim boğazımda, iki çizginin yanmasını izliyorum ve şok içinde elimi ağzıma götürüyorum.
Hayır....olamaz.
Başka bir test yapıyorum ve aynı sonucu alıyorum. Aman Tanrım.... hayır.... bu olamaz.
Gabriel'in o sabahki sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde aklıma geliyor.
Bu, kendimize verdiğimiz bir hediye idi.
Biliyor muydu?
Elimi karnımın üzerine koydum ve kendime baktım... bir bebek.
Ne.....
Onun bebeğini doğuracağım.
Sonsuza dek sevebileceğim küçük bir parçası.
Oh.....
Yumuşakça gülümsüyorum.
Sadece ikimizin olduğu bir gelecek hayal ediyorum ve içime garip bir huzur çöküyor.
Bunu yapabilirim, Bub ve ben.... birlikte çözeceğiz.
İkimiz için yeni bir hayat kurabiliriz.
Gabriel bana en büyük hediye yi verdi. Çocuğunu.

Devam edecek ...

**** Kitabın tamamı şimdi tüm favori kitapçılarınızda mevcuttur.
E-kitaba buradan ulaşabilirsiniz.***

UZMAN

Elizabeth

Pazartesi sabahı.

KERRY başını kapımın köşesinden içeri soktu. "Önümüzdeki birkaç hafta için programınızı gözden geçirebilir miyiz?"

E-postamı gönder tuşuna bastım. "Evet." Yazmaya devam ediyorum.

"Bunu biraz sonra yapabilir miyiz?"

Çok yoğunum."

"Tamam ama bugün Paris'te kalacağınız yer için rezervasyon yaptırmam gerekiyor çünkü her yer dolu."

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. "Paris'e gitmiyorum, unuttun mu?"

"Um...evet gidiyorsun."

"Mümkün değil."

"Çok geç, daveti çoktan kabul ettim."

Bıkkınlıkla nefes veriyorum. Kerry'yi seviyorum, o dünyadaki en iyi özel asistan, ama lanet olsun bazen haddini aşıyor.

"Kerry, benimle oynama, çok meşgulüm." Yazmaya devam ederken iç çektim.

"Reynolds hesabına ihtiyacımız var," diye tersliyor. "O olmadan bütçe yapamayız."

"Biliyorum."

"Ve bu yıl personel ikramiyelerimizi istiyoruz. Beni öldürse bile bütçe yapıyoruz."

"Ve olabilir." Gözlerimi deviriyorum. "Paris'teki konferansa gitmeyeceğim ve sık kafalı eski kocamın Reynolds hesabı için onunla rekabet ederken yeni karısının etrafında geçit törenini izlemeyeceğim. Bok yemeyi tercih ederim."

Kerry masamdaki sandalyeye oturdu, "Biliyor musun... bu zavallı ben rolü biraz yorucu olmaya başladı."

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. "Zavallı ben hisleri vermiyorum." "Bahse var mısın?"

Yazmaya devam ediyorum.

"Sen ve Graham boşandıktan sonra şirketi ikiye böldüğünüzde amacımız onu alaşağı etmektir. Sen her zaman operasyonun beyni oldun, ona onu ve işini ne kadar zora sokabileceğimizi göster."

"Biliyorum."

"Reynolds hesabındaki tek iki öncü biziz, kazanabiliriz. Ama konferansa bile gitmezseniz kazanamazsınız."

Kalbim sıkışıyor. "Sadece gidip onu ve Melody'yi izleyebileceğimi sanmıyorum...." Omuz silkiyorum.

"Melody, yeni kocasının aptal bir pislik olduğunu fark edecek bir çocuk."

"Otuz yaşında, çocuk değil."

"Oh lütfen." Gözlerini deviriyor. "Kadınlar otuz beş yaşına gelene kadar ikinci beyinlerini bile geliştiremezler. Beş yıl içinde onun kışına tekme basacak ve onu terk edecek. Ve biz nerede olacağız biliyor musun?"

"Nerede?" İç çektim.

"Reynolds hesabı olmadan çünkü omurgasız CEO'muz eski kocasının da iş dünyasında kazanmasına izin verdi."

Sandalyeme geri oturdum. "Haklısın, haklı olduğunu biliyorum. Ben gerçekten sadece...." Kendimi hayal kırıklığına uğratarak omuz silkiyorum. "Noel'e bu kadar yakın bir zamanda o konferansa gitme düşüncesi ve o yeni karısıyla oradayken onunla ve tüm iş arkadaşlarımızla kaynaşmak zorunda kalmak sadece...."

"Utanç verici mi?"

"Daha beş yıl önce karı koca olarak aynı konferanslara katılıyor ve aynı iş üzerinde birlikte çalışıyorduk. Şimdi boşandık ve birbiriyle doğrudan rekabet halinde olan iki şirkete sahibiz ve o benim yerime genç ve şımarık birisini buldu."

"Öyleyse, bir randevu al."

"Ha," diye patladım. "Peki bu kim olabilir?" Alay ediyorum. "Erkeklerden nefret ediyorum, sıklerden nefret ediyorum ve özellikle de egoist sık kafalılardan nefret ediyorum, ki tesadüfe bakın ki bu da benim yaşımdaki kadınların flört havuzunun tamamını oluşturuyor. O yüzden Noel Baba'yı randevum olması için ayarlayamazsanız gitmiyorum."

"Ugh." Gözlerini deviriyor. "Sen imkansızsın."

Cuma günü.

Ofisimin kapısı çalındı ve Kerry'yi görmek için başımı kaldırdım. "Ne var ne yok?"

İçeri girip kapıyı arkasından kapatıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Neden kapıyı kapatıyorsun?"

"Beni sevdiğini söyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Seni neden seviyorum?"

"Yani... Paris."

"Ah, şu çöplük yangını hakkında konuşmasak olmaz mı lütfen?"

"Bir.... organize ettim." Doğru ifadeyi ararken sesi kesiliyor. "Sizin için bir şaperon."

"Ne demek istiyorsun?"

"Adı Thomas Stone." "Kim

o?"

"O bir doktor."

"Bir ne, ne?" Kaşlarımı çatıttım. Kafam çok karıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuzenim Marcy, arkadaşının karısıyla arkadaş." "Arkadaşı kim?"

"Cameron Stanton onun arkadaşısı ve eşi Ashley de Marcy'nin en iyi arkadaşlarından biri."

Milyonlarca açıklama karşısında gözlerimi deviriyorum. "Ayak uydurmak hiç de zor değil."

"Her neyse... LA'den bir doktor var...." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken başını sallıyor. "Senin gibi profesyonel kadınlara böyle hafta sonları için yardım ediyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre bu işi bir keresinde birine iyilik olsun diye yapmış ve o kadar iyi yapmış ve o kadar keyif almış ki şimdi tam zamanlı olarak yapıyor."

"Ne yapıyor?" Ona bakıyorum, hâlâ kafam karışık. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendisi bu alanda uzmandır."

"Hangi alanda?"

"Eskort alanı."

"Hangi alan?" Nefesim kesildi, dehşete kapıldım. "Kafan mı güzel senin?" "İşe yarayabilir."

"Bu kadar önemli bir konferansa cinsel yolla bulaşan hastalığı olan adi bir eskortu götürmeyeceğim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hiç gitmeyecek misin?"

"Gitmemek bu seçenekten daha iyidir."

"Ve o kadınlarla yatan bir eskort değil, o tür bir eskort değil."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Ahır kapısı gibi vururdu."

"Size tüm sosyal etkinliklerde eşlik eden, diğer insanlara birlikteymişsiniz gibi davranan ve gecenin sonunda odasına geri dönen profesyonel, iyi eğitilmiş bir adam. İşin içinde seks yok, bu bir iş anlaşması... hem de pahalı bir iş."

"Fiyatı ne kadar?"

"Bir hafta sonu için elli bin dolar."

"Ne?" Patladım. "Delirdin mi sen?"

"Fiyatlarını yüksek tutuyor çünkü sadece belli bir seviyedeki profesyonel iş kadınlarına hitap ediyor. Daha düşük ücretli işlerle zamanını harcamak istemiyor."

"Şey... herhangi bir şey için ödeme yapmıyoruz...." Gözlerimi açtım. "Uzman."

"Yani, onun şirketine menajeri aracılığıyla başvurmanız gerekiyor," diye devam ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kendini Fabio falan mı sanıyor? Elli bin dolar için kendisine verileni kabul etmeli. Hiçbir sık o kadar

iyi."

"İşimizi kabul etti, ben de bu sabah yüzde ellisini ödedim," diye ağzından kaçırıyor aceleyle.

"Ne?" Patladım.

"Hesapların yönetimini bana verdin." *"Akıllıca*
harcamak için."

"Bu bir yatırım," diye karşılık veriyor. "Vergiden düşülebilir çünkü çalıştığı yasal bir danışmanlık işi var."

"Neye danışıyor...?" Nefes nefese kaldım. "Vajina ağdası mı?"

"Muhtemelen... Zaten kimin umurunda? Dinle beni, bunu sineye çekeceksin.

Thomas Stone'la şu şeye git, iyi oyna, ışıltınla konferansı şaşırt ve lanet olası Reynolds hesabını eve getir."

Ona bakıyorum; aklım resmen başımdan gitti.

Bir dosya açtı ve bana bir fotoğraf uzattı. "Bu o."

Bir süre fotoğrafa bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Adam siyah bir takım elbise giymiş ve gülümsüyor. Koyu dalgalı saçları ve kare çenesinin üzerinde iri gamzeleri var, çok seçkin ve kültürlü görünüyor, kaşlarım kendiliğinden kalkıyor. "O"

"Muhteşem." Kerry gülümsüyor. "Ve eğer bunu yaparak elde ettiğin tek şey Graham'ın seni aldatarak hayatının en büyük hatasını yaptığını fark etmesini sağlamaksa... o zaman ben mutluyum."

Gözlerim fotoğrafta kaldı.

"Graham'ı siktir et. Kazanmasına izin verme," diye fısıldar Kerry. "Kimse bilmeyecek ve eğer bu ihtiyacımız olanı almamıza yardımcı olacaksa... neden olmasın? İkimiz de Graham'ın o hesabı almak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyoruz... iyi adam olmayı bırak ve aynısını yap. Graham ve Melody'yi sikeyim, yüzlerini sileyim."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Başarı en iyi intikamdır."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Seks yok mu?" "Yok."

"Ayrı odalar mı?"

"Evet, tek ön koşulu bir gün önce özel olarak buluşup bir oyun planı ve strateji belirlemeniz. O da bu işin berbat olmasını istemiyor, o bir profesyonel ve bu şekilde kalmasını istiyor."

"Vergiden düşülebilir mi?"

"O bir uzman." Gözlerini genişletiyor. "Ve senin de biraz uzmanlığa ihtiyacın var."

Sırıtiyorum. "Seni öldüreceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" "Kesinlikle."

Üç Ay Sonra.

Taksi Paris'teki otele yanaşıyor ve ben bagaja girip bir daha çıkmamak istiyorum.

Tanrı aşkına, bunu kabul ederken aklımdan ne geçiyordu?

Yarın başlayacak olan Noel çalışma konferansı öncesinde Thomas Stone ile görüşmek için buradayım. Noel'den iki hafta önce kim konferansa gider ki? Bu çok aptalca.

Strateji belirlemek istiyor... Ne *stratejisi*?

Yardım edin!

Tıraş oldum, hazırlandım ve hazırlandım ve dürüst olmak gerekirse Thomas'la tanıştığım için bu aptal konferansa tek başıma gitmekten daha gergin olduğumu düşünüyorum.

Arabamın kapısı açılıyor ve kapıcı bana gülümsüyor "Bonjour."

Arabadan inerken çekingen bir şekilde "Bonjour," diye cevap veriyorum.

"Çantalarınız sizin için resepsiyona götürülecek."

"Merci."

Güm.

Güm.

Kalbim güm güm atıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Sorun yok... her şey yoluna girecek, diyorum kendime, ama girmeyeceğinden oldukça eminim, birileri bunun sahte olduğunu anlayacak ve patlayacak ve bir randevu ayarlamak zorunda kaldığım ortaya çıkacak ve sonra utancın intikamından kaçmak için Mars'a taşınmak zorunda kalacağım.

Fuayeye giriyorum ve etrafıma bakmadan doğruca masaya yürüyorum; önümde bir adam check-in yapıyor, bu yüzden beklemem gerekiyor.

Thomas'ın burada bir yerde olduğunu biliyorum ve onu gerçekten görmek istemiyorum.

Bu saçma planı siktir et, iptal ediyorum.

Kerry'ye mesaj atıyorum.

Thomas Stone'u iptal et.

Bunu yapmayacağım.

Onun cevabını bekliyorum....

Kahretsin, nerede o? Tekrar mesaj attım.

Orada mısın? İptal et!

Bu acil bir durum.

Terlemeye başladım.

Aman Tanrım, uyuyor ya da aptal kitabını falan okuyor ve mesajı almayacak ve sonra tüm konferans bir randevu kiralamak zorunda kaldığımı öğrenecek ve hayatım resmen sona erecek.

Numarasını çeviriyorum. Zil, zil... zil, zil... zil, zil....

Lütfen aç.

"Elizabeth...."

Döndüğümde takım elbiseli, uzun boylu bir adam görüyorum. Koyu renk saçları, keskin bir çenesi ve iri mavi gözleri vardı. "Merhaba, ben Thomas Stone." Tıraş losyonu duyularımı esir alırken bana kocaman nefes kesici bir gülümseme veriyor... Tanrım.

Şu anda ne oluyor?

"Merhaba," diye ciyaklıyorum.

"Memnun oldum," diyor elimi sıkarken. "Merhaba,"

diye cevap veriyorum.

Bunu zaten söyledin, seni aptal.

Gülümsüyor ve bana şakacı bir göz kırptıyor... az önce beynimi kızarttığını biliyor.

Yardım edin!

Resepsiyondaki kişi "Sıradaki" diye sesleniyor.

Ben bir adım öne çıkıyorum ve Thomas

arkamda duruyor.

"Merhaba, giriş yapmak istiyorum, lütfen?" Fısıldıyorum. "Adım Elizabeth Burchmore."

"Tabii ki." Yazmaya devam ediyor ve Thomas arkamda o kadar yakınımda duruyor ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Mekânsal farkındalık diye bir şey duymamış mı?

Kendimi baygın hissetmeye başladım.

"Sizi ...falan filan..." diye devam ediyor resepsiyon görevlisi ama ben kalbimin çarpıntısından hiçbir şey duyamıyorum.

Bu kötü, *kötü, kötü*. Dünyadaki hiç kimse bu adamı çektiğime inanmayacak.

Anahtarı masanın üzerinden kaydırıyor. "Dördüncü katta 402 numaralı odadasınız."

"Teşekkür ederim."

"Çantalarınızı sizin için odanıza çıkaracağız."

"Teşekkürler."

Thomas dirseğini tuttu. "Hadi bir kahve içelim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, neden bu kadar tanıdık davranıyor?
"Kahve için zamanım yok."

"Yanlış cevap." Elimi tutuyor ve beni otelin restoranına doğru çekmeye başlıyor. "Kahve içeceğiz. Konuşacak çok şeyimiz var."

Aynen öyle, neden elimi tutuyorsun?

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Tamam." Onu restorana kadar takip ediyorum, süslemeler çok güzel ve tavandan sarkan Noel çelenkleri yukarıya ışık saçıyor, sandalyemi çekiyor ve garsona işaret ediyor. "Bonjour, nous aimerions commander du café, s'il-vous-plait."

Oh...Fransızca konuşuyor.

"Oui, bien sûr," diye yanıtlıyor garson.

Thomas'ın gözleri bana kayıyor. "Ne istersin?"

"Bir cappuccino." Omuz silkiyorum. Burada var mı ki o?

"Un cappuccino et quelques pâtisseries," diye yanıtlıyor Thomas garsona. "C'est noté." Garson gözden kaybolmadan önce gülümser.

Thomas'ın gözleri bana döndü ve sandalyesine geri oturdu. "Seninle tanışmak çok güzel, Elizabeth."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Gözleri benimkileri tutuyor.

"Kulağa çok kaba geldiği için özür dilerim, ben sadece... Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum ve Kerry'nin benimle konuşmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum."

Dinlerken eline yaslanıp gülümsüyor.

"Ben... eğer biri bunun bir iş anlaşması olduğunu anlarsa, bunu asla unutamam." Gevezeliğime devam ediyorum. "Teklifiniz için çok teşekkür ederim ve çok meşgul olduğunuzu biliyorum ama bunun gerçekten işe yarayacağını sanmıyorum ve ben...."

"Elizabeth." Sözümlü kesti. "Sakin ol ve rahatla. Sadece bir hafta sonu ve kimsenin haberi olmayacak."

"Bilecekler."

"Asla kimseye söylemeyeceğim, bu yüzden bilmelerinin tek yolu senin onlara söylemen."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Emin misin?"

"Ben bir profesyonelim, bana güvenin. Bunu başarabiliriz ama bugün yapmamız gereken çok iş var."

"İş." Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir iş?"

Çantasına uzanıp deri ciltli bir A4 not defteri çıkarıyor ve açıp kalemmini tıklıyor. "Diğer işlerle uğraşmadan önce evrak işlerini halledeceğiz."

Başka ne gibi şeyler...?

"Tamam." Sayfanın en üstüne yazıyor.

Elizabeth Burchmore

"So...." Bana bakıyor. "Hafta sonu için hedeflerimiz neler?" "Hedefler mi?"

"Hedefler. Neyi başarıyoruz gibi?"

"Oh...um?" Kaşlarımı çattım. "Hedefler hakkında gerçekten düşünmemiştim." "Neden düşünmedin?"

"Hafta sonunu atlatmak bonus olur."

"Tamam." Kalemni birkaç kez tıkırdatıyor. "Burada sana böyle hissettirecek kim olacak?"

"Eski kocam."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Adı ne?" "Graham."

"Peki ne zamandır ayrısınız?" "Dört yıl önce boşandık."

"Anlıyorum, peki yeni biri var mı?" "Bir karısı var, adı Melody."

Notları karalıyor.

"Birlikte çocuğunuz var mı?" diye soruyor.

"Hayır. İkimiz de hiç çocuk istemedik."

Notlar alırken gülümsüyor. "Bu konuda sana katılıyorum."

"Buyurun." Garson kahvelerimiz ve kocaman bir tabak hamur işi ile geldi.

"Merci." Thomas gülümsüyor, garson ortadan kayboluyor ve kahvemi bana uzatıp bir tabak dolusu hamur işi servis ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim, ben hamur işi yemem," diye yalan söyleyerek zayıf görünmeye çalışıyorum.

"Lütfen," diye gözlerini devirerek alay etti. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım Elizabeth. Hamur işi yemen umurumda bile değil, hatta Paris'teyken Fransız hamur işi yemezsen resmen çok sıkıcısın demektir."

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum.

"Beni etkilemene gerek yok... hem de hiç. Ben zaten senin tarafındayım," diyor kruvasandan kocaman bir ısırık alırken, kendinden geçmiş bir halde gözlerini kapatıyor. "Çok güzel." Tabağımdaki unlu mamulleri işaret ediyor. "Ye."

"Belki sadece bir parça." Bir bıçak alıp kruvasandan küçük bir köşe kesiyorum ve usulca ağzıma atıyorum.

Gözleri benimkileri tutarken kahvesine gülümsüyor. "Sadece bir dilim kek, sadece bir horozun ucuyla aynıdır. Asla olmaz. Bir kez denediğinde tamamını alırsın."

Sırıyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Tamam, işimize dönelim." Kalemimi eline aldı. "Neden buradayız?"

"Graham ve ben eskiden birlikte bir insan kaynakları şirketi yönetiyorduk. Ayrıldığımızda şirketi ikiye böldük. Artık birbirimizle doğrudan rekabet halindeyiz ve bu hafta sonu elimizdeki en büyük hesap için bir karar vericiydi."

Öfkeyle bir şeyler karalıyor. "Bana bu hesaptan bahset."

"Gaynor Reynolds için, bir şirket aracılığıyla çalıştırdığı yedi bin çalışanı var ve ihaleye çıktı. Tam bir servet değerinde olacak beş yıllık bir sözleşme."

Gözleri benimkilerle buluşmak için

yükseldi, "Kadın mı?" "Evet."

"Fransızca mı?"

"Evet."

Sırıyor, "Bu hesap için şimdiden en önde koşuyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Fransız kadınları benim uzmanlık alanım."

Kendine olan güvenine kıkırdıyorum. "Eğer bunu bizim için kazanmanın yolunu bulabilirsen lütfen misafirim ol."

"Tamam." Karalamaya devam ediyor. "Şirket adı?"

"Neyin?"

"Gaynor'un şirketi, onu araştırmam gerekiyor."

"Reynolds."

Karalamaya devam ediyor. "Pekala.... Graham'la neden ayrıldınız?"

Sessiz kalıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemek çok acı verici.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Başka biriyle tanıştı," diye zorladım.

"Şey...." Bana kocaman, güzel bir gülümseme veriyor. "Onu daha çok kandır." Kelimeleri yazıyor.

Ona ödet

İki kez altını çiziyor.

Sandalyemde utançla kıvranıyorum.

"Peki, bana kendinden bahset." Kalemimi elinde tutarken sandalyesine geri oturur.

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Ayrıldığınızdan beri kaç erkek arkadaşın oldu?" Nefes veriyorum, cevap veremiyorum.

Kaşlarını çattı. "Yapmadın mı?"

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Senin kadar güzel bir kadın onlarla savaşıyor olmalı."

"Bir sopayla." Gözlerimi büyüttüm.

Düşünüyormuş gibi bir süre bana bakıyor. "Yani...."

"Yani ne?"

"Hep böyle mi giyinirsin?"

Kendime bakıyorum. "Ne gibi?"

"Anneciğim."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Bu mumsy değil, bu tasarımcı."

"Tasarımcı mumsy." Ayağa kalkıyor. "Gel hadi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Odana, hafta sonu için kıyafetlerini gözden geçirmem gerekiyor." "Ne?"

"Karşı konulmaz görünmelisin ve tasarımcı mumsy kesmiyor.

o."

On beş dakika sonra yatağımın üzerine serilmiş kıyafetlerimi inceliyor.

"Hayır." Bir elbise alır ve yere fırlatır. "Hayır." Bir tane daha atar. "Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz."

Ellerimi kalçalarımın koydum, öfkeliydim. "Bunlar yeni kıyafetler. Satıcı kadın bana bunların son moda olduğunu söyledi."

"Evet iyi.... O satıcı kadın seni kışından becerdi. Hadi gidelim."

"Nereye gidelim?"

"Alışveriş."

Yarım saat sonra Le Bon Marché'ye varıyoruz ve Thomas hızla önümde yürüyor. "Acele et, kadın."

"Acelen ne?" Ayak uydurmaya çalışırken sesleniyorum.

"Yeni kıyafetler almamız ve saçını yaptırmamız gerekiyor; fazla zamanımız yok."

"Saçımın nesi var?"

"Tatlım." Burnunu buruşturdu. "Konuşma."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "İğrençleşiyorsun Thomas." "Bu benim uzmanlık alanım." Yürümeye devam ediyor ve bilgi standına gidiyor.

"Bonjour, kişisel alışveriş uzmanınız var mı?"

Kadın gülümsüyor, "Laisse-moi vérifier." Bilgisayarına bir şeyler yazıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kişisel bir alışverişçi olup olmadığını kontrol ediyor."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Kişisel alışverişçiye ihtiyacım yok, kendim bir şeyler seçerim."

Gözlerini genişletir. "Geçen sefer ne seçtiğini gördüm." Ugh...

bu adam beni sinirlendiriyor, öfkeyle kollarımı

kavuşturuyorum. "Phillipe va s'occuper de vous." Gülümsüyor.

"Merci." Gülümsüyor. "Ne

dedi?" Soruyorum.

"Phillipe şimdi geliyor."

"Bir erkek mi?" Dehşete kapılarak fısıldıyorum. "Bir erkeğin bana stil vermesini istemiyorum." "Sana konuşma demiştim, unuttun mu?" diye fısıldıyor.

"Bonjour," diyor arkamızdan bir adam.

"Merhaba." Beceriksizce gülümsüyorum, bu hayatımın en utanç verici anı değil mi?

Hafta sonunu benimle geçirmesi için para ödediğim bir adam, başka bir adamdan bana stil vermesini istiyor çünkü ben anneyim... ve lanet olası çocuklarım bile yok.

Bu harika.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diyor adam İngilizce, gülümseyerek aramıza bakıyor. Muhteşem ve şık, kesinlikle doğru işi yapıyor.

"Bonjour," diyor Thomas. "Elizabeth'in hafta sonu bir iş toplantısı var ve ne yazık ki eski kocası da orada olacak ve temelde... o pisliği dize getirmemiz gerekiyor."

Phillipe başını sallıyor ve beni süzerken **e t r a f ı m d a** dönüyor. "Bir şey....

Daha fazla...."

"Seksi." Thomas onun sözünü

kesti. "Daha az bol... daha

uygun."

"Kesinlikle." Thomas etrafına bakınıyor, "Burada bir kuaför salonu var mı?" "Evet."

"Randevu için onu araya sıkıştırmayı deneyebilir misin?"

"Tabii ki."

Thomas gülümsüyor. "Ben sizi y a l n ı z bırakayım." Saatine bakar. "Ne kadar sürer?"

"Birkaç saate ihtiyacım olacak," diye yanıtlıyor Phillipe.

Beni hemen yanağımdan öptü. "Ben gidip masaj yaptıracağım, sonra sana dönerim."

"Tamam."

"O ihtiyaçlar iç çamaşırı " Thomas ekler.

"Bir şey güzel ve kadınsı. Süper baştan çıkarıcı."

"Tabii ki."

Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum, yer yarılrsa da içine girsem istiyorum, iki muhteşem adam ne giymem gerektiği konusunda kafa yorarken benim hiçbir şeyden haberim yok.

Neden iç çamaşırına ihtiyacım olsun ki?

Kendimi hiç bu kadar savunmasız ve itici hissetmemiştim. Beni buraya getirip bunu yaptırdığı için Kerry'yi öldüreceğim.

Dört Saat Sonra.

Kuaför sandalyemi aynaya doğru döndürüyor ve gözlerim açılıyor.

Uzun kahverengi saçlarım artık sarı ve küt kesilmiş. Kozmetik firmasından bir bayan geldi ve bana makyaj dersi verdi.

yeni kıyafetler ve kredi kartımda büyük bir göçük.

Kendimi bile zor tanıyorum.

Kuaför gülümsüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu... inanılmaz," diyorum başımı çevirip iki tarafa da bakarken, şaka değil, gerçekten inanılmaz.

"Bu renk sana çok yakışıyor." Pelerini çıkarıyor ve resepsiyona doğru yürüyorum ve Thomas'ın elinde bir dergiyle oturup beklediğini görüyorum, yukarı bakıyor ve ayağa kalkarken gözleri parlıyor. "Vay canına."

Yine kızardım.... Oh dostum, bu kızaran tuhafın korusu. "Dört yüz doksan avro tutuyor," diyor kuaför. Ağzım açık kalıyor. Ben saç ektirmedim, sürtük.

Tanrım.

Ona ödeme yapıyorum ve bugün ne kadar harcadığımı düşünmek istemiyorum; hayatımda kendim için hiç bu kadar çok para harcamamıştım.

Thomas etrafımda dönüp beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "Cidden... çok seksi, Elizabeth." Kuaföre gülümsüyor. "Ben şanslı bir adamım."

Kuaför ona hülyalı hülyalı bakarken kıkır kıkır gülüyor.

Ugh....

Oradan ayrılıp alışveriş merkezine geri dönüyoruz; alışveriş torbalarımı taşımak için elimden alıyor. "Tamam, otele dönüp pratik yapmamız gerekiyor."

"Ne alıştırması?" Etrafıma bakınırken cevap veriyorum. "Öpüşme."

Gözlerim ona kayıyor. "Ne için?"

"Eğer bu işi başarmak istiyorsak, birbirimizin üzerinde olmalıyız."

"Thomas." Ona dehşetle bakıyorum. "Öpüşmüyoruz."

Kaşını kaldırıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Elizabeth

"EVET," diye fısıldıyorum telefonda öfkeyle. "Bana anne deme cüretini gösterdikten sonra beni seksi kıyafetler almaya gönderdi ve saçımı yaptırdım, kabul etmeliyim ki oldukça güzel görünüyor. Ama artık sınırı çiziyorum çünkü odama gelip öpüşme pratiği yapacağını sanıyor."

"Ha-ha, bu tüm zamanların en güzel günü." Kerry gülüyor.

"Ciddi misin lan sen?" Fısıldıyorum. "Bu adamı öpmek istemiyorum."

"Azıcık bile mi?"

Belki biraz.

"Kesinlikle hayır."

Tak, tak, kapımın sesi.

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Aman Tanrım, o burada," diye fısıldıyorum panik içinde.

"Sadece öp onu," diye karşılık verir Kerry. "Kahretsin, bütün hafta sonu beynini sik."

"Sen sapık bir seks manyağsın, Kerry, ve nasıl arkadaş olduğumuzu bilmiyorum. Güzel. Güle güle." Telefonu kapattım.

Tak, tak, yine sesler.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve aşağı yukarı zıplıyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Elizabeth," diye sesleniyor Thomas kapıdan. "İçeride olduğunu biliyorum." Aceleyle kapıyı açtı. "Ne istiyorsun?" Kaba bir şekilde ağzından kaçırdım.

Beni geçip odama girdi. "Kapıyı kapat."

"Bir bayanın odasına davet edilmek için beklemeniz gerekmiyor mu?"

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Eğer ben bir beyefendi olsaydım ve sen de bir hanımefendi olsaydın, sanırım bu doğru olurdu." Beni kabaca kollarının arasına aldı. "Ama ben sana hizmet etmek için buradayım ve bugün eğitimdeyiz." Gözleri muziplikle dans ederken bana bakıyor. "Buradan başlayalım." Dudakları boynuma düşüyor ve beni usulca öpüyor.

Bu tam bir felaket....

Beni nazikçe sallıyor. "Gevşe, kollarımın arasında rahatla. Lanet bir cetvel kadar katınsın."

Omuzlarıma büyük daireler çizerek masaj yapıyor. "Dokunuşumla rahatla." Bunun benim için ne kadar travmatik olduğunu farkında olmalı. Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Ben senin tarafındayım Elizabeth, bu sadece bana güvenirsen işe yarayacak," diyor yumuşak bir sesle. Parmağını çenemin altına koyuyor ve gözlerinin içine bakmam için kaldırıyor. "Bana doğru rahatla."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum, bedenimin biraz gevşemesine izin veriyorum. "İşte bu kadar." Beni daha yakına çekiyor.

"Şimdi vücudunu benimkine uydur." Kolunu

Belime sarılıp beni daha da yaklaştırıyor, göğüslerim göğsüne yaslanıyor ve bana gülümsüyor. "Vücutlarımızın böyle nasıl oturduğunu görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Bu Çiftleşmenin 101'idir. Samimi çiftlerin birbirlerine dokunmalarının bir yolu vardır. Sarıldıklarında uyum sağlarlar, el ele tutuştuklarında senkronize olurlar. Bedenlerimiz birbirini yansıtmalıdır ve bu noktaya gelmenin tek yolu pratik yapmaktır. Evet?"

Zayıf bir omuz silktim.

"Şimdi öp beni," diyor.

Gözlerim büyüdü. "Bu gerçekten gereksiz." "Öp.

Beni."

"Thomas."

Dudakları benimkileri alıyor, yumuşakça ve zar zor.

Tıraş losyonunun kokusu etrafımda doluyor, vücudunun benimkine karşı sertliği beynimi çalmaya başlıyor.

Bir erkek bana herhangi bir şekilde dokunmayı uzun zaman olmuştu.

"Güzel, devam et," diye bana koçluk yapıyor, dudakları tekrar benimkileri alırken, öpücük

Bu sefer biraz daha dilini uzatıyor. "İşte bu kadar." Beni daha yakına çekiyor ve

Öpüşmemiz derinleşiyor, dili ağzımın içinde geziniyor ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum.

"Mükemmel," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Daha fazla." Beni gerçekten öptüğünde bedenim onunkine karşı tamamen eriyor.

Aman Tanrım....

Öpüşmeyi kesiyoruz ve o benden uzaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Çok iyi, Elizabeth." Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "İçinde hapsolmuş bir kaplan hissediyorum."

"Çok komiksin." Pencereye doğru dönüyorum ve gözlerimi dehşet içinde kendime çeviriyorum.

Kilitle onu, sürtük.

"Sanırım bugünlük bu kadar pratik yeter," diyorum sertçe. "Konferans yarına kadar başlamayacak."

"İyi fikir." Takım elbise pantolonunun içindeki aletini düzeltiyor. "Dürüst olmak gerekirse bugün daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim."

Yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor kayıtsızca. "I...." Tereddüt ediyorum, akşam yemeği istiyorum ama onunla değil.

"Sadece yemek." Sanki aklımı okumuş gibi sırtıyor. "Buradan çok uzakta olmayan harika bir restoran biliyorum."

"Umm." Omuz silktim, sanırım bir zararı olmazdı. Nasıl olsa tüm hafta sonu onu görmek zorundayım. "Elbette."

"Diyelim ki.... fuayede buluştuk." Saatine bakar. "Bir saat içinde mi?" Başımı salladım.

Gitmek için döner ve sonra geri döner. "Oh, ve Elizabeth." "Evet."

"Siyah elbiseni ve yeni topuklu ayakkabılarını giy." İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Ve siyah iç çamaşırı," diye ekliyor. "Gerçekten düşünmüyorum...."

"Düşünmeyi bırak ve dediğimi yap," diye sözümü kesti.

"Sadece iş arkadaşları arasında bir akşam yemeği," diyorum ona.

"Biliyorum, ama bir kıyafetin içinde ne kadar iyi görüldüğünü biliyorsan, neden başka bir şey giyesin ki? Kendini saklamayı bırak, Elizabeth."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Seni yakında kırmızı rujun, siyah elbisen, siyah topuklu ayakkabıların ve siyah iç çamaşırınla göreceğim."

"Kimse iç çamaşırlarımı görmeyecek Thomas." İç çektim.

"Yapacaksın, Elizabeth." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Yapacaksın." Yeni sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve önemli olan tek kişi de o." Yumuşakça gülümsüyor. "Bunu senin için giy."

Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ben bir süre kapıya bakıyorum.

AHHHHHHHHH!!!!!!!

İçimden milyonlarca duygu geçiyor, hiçbir kurumsal ya da masum değil.

Aceleyle banyoya gidip kıyafetlerimi çıkarıyorum ve yeni fönlenmiş saçlarımin üzerine bir duş bonesi geçiriyorum, bunu berbat etmek istemiyorum. Tanrı biliyor ki

bir daha asla bu kadar iyi görünmeyecek.

Duşun sıcak suyunun altında dururken aklım öpüşmemize ve beni nasıl kendine çektiğine gidiyor.

Yavaş bir çarpıntı oluşmaya başlıyor....

Dur. Dur.

Ticari işlem... daha fazlası değil.

Asansörün kapıları açılıyor ve ben otelin fuayesine çıkıyorum.

İstediğim gibi yeni seksi kıyafetlerimi giyiyorum. Derin dekolteli siyah bir elbise, siyah askılı stiletolar ve eğer doğru şekilde hareket edersem siyah dantelli sütyenim ortaya çıkıyor. Oh ve kırmızı ruj kim unutulabilir ki?

Benim için....

Ha, kimi kandırıyorum? Benim bununla hiçbir ilgim yok ama yine de böyle davranmak hoşuma gidiyor, onu biraz eğlendirmekten zarar gelmez.

"Vay canına." Gözleri ayak parmaklarıma ve tekrar yüzüme kayarken Thomas gülümsüyor. "Elllllizzzbeeeth," diye mırıldanıyor. "Meeee-owww."

Aptal gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Kes şunu, seni aptal."

Kıkırdıyor ve yanağımdan öpüyor. "Çok güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

"Gidelim mi?"

"Uh-huh," Elimi elinin içine alıyor ve yolu gösteriyor.

"El ele tutuşma alıştırması yapmamıza gerek yok."

"Kim pratik yapıyor?" Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Sana gösteriş yapıyorum."

"Yakışıklı ve bok dolu." Gözlerimi deviriyorum. "Sen her işin ustasısın Thomas."

Kıkırdıyor ve elimde duran elimi öpüyor. "Hiçbirinin efendisi değilim."

Caddede yürüyoruz ve ben ayakkabılarımla sallanmamaya konsantre oluyorum, topuklu giymeyeli uzun zaman olmuştu. "Peki bu restoran nerede?" diye soruyorum.

"Hemen şurada." Sokağı işaret ediyor. "Yemekler inanılmaz."

Gece gibi.

Noel'de Paris'te onun gibi bir adamla böyle giyinmiş olacağıma kim inanırdı.... Bunların hepsinin düzmece olduğunu biliyorum ama rol yapmak çok eğlenceli.

Küçük, şirin bir restorana varıyoruz; kocaman pencereleri var ve siyah ferforje avizeler alçaktan sarkıyor. Thomas ağır ön kapıları itiyor ve resepsiyon masasına varıyoruz. "Bonjour, j'ai une table réservée au nom de Stone," diyor.

Garson gülümser. "Par ici, monsieur." Pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masaya kadar onu takip ediyoruz, masanın üzerindeki kristal tutucularda iki uzun kırmızı mum titriyor ve bir film setinden fırlamış gibi görünüyor. Thomas sandalyemi çekiyor. "Teşekkür ederim." Otururken gülümsüyorum ve o da oturuyor.

"Souhaitez-vous boire quelque chose ?" diye soruyor garson.

Thomas'ın gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Ne içmek istersin, sevgilim?"

Sevgilim.

Keşke kızarmış beyin hücreleriyle düşünebilseydim. "Umm...." Menüü açarken kaşlarımı çatıyorum.

"Şampanya?" diye soruyor. "Kutlama yapıyoruz."

Biz mi?

"Tabii, neden olmasın." Menüü kapatıyorum.

Garson bizi yalnız bıraktı ve Thomas bana gülümsedi. "Ne?"

Sırıtiyorum.

"Tüm o inek saçmalıklarının altında ateşli olduğunu biliyordum." Yüksek sesle güldüm.

"Bunu az önce söylemedin değil mi?"

"Evet yaptım."

"Bu kıyafetlerin altında hâlâ bir ineğim."

"Ateşli bir inek." Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Hangi iç çamaşırını giydin?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Thomas."

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve Thomas Stone'un tüm zamanların en iyi flört ustası olduğu resmileşiyor. Bu işte gerçekten aradığını bulmuş.

Garson şampanyadan bir numune koyar ve Thomas tadına bakar. "Çok güzel, teşekkür ederim." Sonra bize birer kadeh dolduruyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Thomas bardağını kaldırıyor. "Kadeh kaldıralım." Ben de bardağımı onunkine tutuyorum.

"Paris'te hayatta bir kez yaşanacak bir hafta sonuna." Gözleri benimkileri tutuyor ve kadehlerimizi tokuştururken aramızdaki hava çatırdıyor.

Zihnimin en arka karanlık ve derin köşesinden bir şey bana Thomas'ın aklında bir şey olduğunu söylüyor... ama hayal ediyorum, öyle olmalıyım. Onun gibi bir adam benim gibi bir kadında ne bulabilir ki?

"Yani..." Konuyu değiştirmek için söylüyorum. "Nerede yaşıyorsun?" "Los Angeles."

"Sen gerçekten doktor musun?" Kaşlarımı çattım.

"Öyleyim." Gülümsüyor, şampanyasından bir yudum alıyor. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Şey." Omuz silkiyorum. "Doktor olmak için altı yıl eğitim almış biri için tuhaf bir iş bu."

Omuz silkiyor. "Haftada iki gün acil serviste çalışıyorum, böylece bağlantıyı kaybetmiyorum ama bu işi çok daha fazla sevdiğimi itiraf etmeliyim."

Dikkatle dinlerken içkimi yudumluyorum. "Sen...." Tereddüt ediyorum. "Ne?"

"Bir sürü çekici kadınla çıkıyorsun." "Hem evet hem hayır," diye yanıtlıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Genellikle benim gibi birini işe alan iki tür kadın vardır."

"Hangileri?"

"Randevulaşmakla uğraşmak istemeyen ama etkinliklere götürecek birine ihtiyaç duyan göz alıcı zengin iş kadınları."

Dikkatle dinliyorum.

"Ya da özgüvenlerini yeniden kazanmaya ve flört oyununa geri dönmeye çalışan kadınlar."

Sözlerini düşünürken başımı sallıyorum. "Birçoğuyla yatıyor musun?"

"Hmm." Dudaklarını büküyor. "Biraz." Omuz silkiyor. "Ama sadece onlardan gerçekten etkileniyorsam. Ben kesinlikle geceyi atlatmak için Viagra içen bir jigolo değilim."

Dinlerken şampanyamı yudumluyorum.

"So...." Bana gülümsüyor. "En son ne zaman kovuldun?"

İçkimi burnuma çekiyorum ve feci şekilde öksürüyorum. "Ne?" "Ne demek istediğimi biliyorsun." İçkisine gülümsüyor.

"Hayır, aslında bilmiyorum."

"Mesela vücudunuz en son ne zaman zevk için kullanıldı? Romantizm yok, yalan yok, numara yok... sadece iyice becerildin."

Zevk için kullanılır.

Bu cümleyle ilgili bir şeyler bana bir şeyler yapıyor ve aşağıya doğru bir uyarılma dalgasının akmaya başladığını hissediyorum.

"I...." Beynim kızarmış durumda ve bana ne söylediğini hayal ederken söyleyecek söz bulamıyorum.

"Eee?" Cevabımı beklerken içkisini yudumluyor.

"Hatırlayamıyorum. Evliliğim...." Omuz silkiyorum, bunu bir yabancıya yüksek sesle söylemek şöyle dursun düşündüğüm için bile kendimi kötü hissediyorum.

"Ne?"

"Seks hayatımız çok...." Şampanyamı yudumluyorum ve gözlerimi büyütüyorum. "Daha iyi bir deyişle... sıkıcıydı."

"Yatakta fiyasko muydu?"

"Sanırım yatakta birbirimize elbise yaptık." Omuz silkiyorum. "Bu sadece onun hatası değildi; benim de hatamdı."

Dinliyor. "Ve sen hala evliyken senden habersiz bu kadınla birlikte miydi?"

"Evet, Hawaii ve Londra'da büyük işlerle ilgileniyordum. Bir keresinde Hawaii'deydim ve gece geç saatte onu aradım, duştaydı ve bir kadın sesi duydum, yankıdan banyoda onunla birlikte olduğunu anlayabiliyordum."

"Bir şey söyledin mi?"

"Söyledim ama çizgiyi aştığımı söyledi." Omuz silktim. "Garip olduğunu biliyorsun, içgüdülerim bana bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ama ben bunu görmezden geldim ve her şey ortaya çıktığında tamamen gafil avlandım." Omuz silkiyorum, utanıyorum. "Aptal aptal."

"Bunun için kendini suçlama, aşık olmanın aptalca bir yanı yok."

"Bilmiyorum, sadece kendimi çok

acıması hissediyorum." "Neden?"

"Yakalandığında ve onu kovduğumda, bizim için mücadele etmedi. Doğruca onun yanına taşındı." Hayatımın o döneminin ne kadar yıkıcı olduğunu hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. "Sanki hiç olmamış gibiydik, bir hafta içinde eskisi gitti, yenisi geldi. En tuhafıydı" Omuz silkiyorum. "Yani, genellikle kaybedilen bir evlilik için yas tutma süreci yaşanır. Bir gün bile pişmanlık duymadı."

"Hiç göstermese bile eminim göstermiştir." "Bu adamla tanışmadınız."

"En son ne zaman seks yaptınız?" diye sorar. "Bu çok kişisel bir soru." "Cevap ver."

Omuz silkiyorum, utanıyorum. "Altı yıldan biraz fazla oldu, evliliğimizin son birkaç yılı sekssiz geçti."

Şampanyasını yudumlarken kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Bob iyi çalışıyor olmalı o zaman."

Başımı salladım. "Hayır. Graham'ın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde hayatımın o kısmı tamamen kapandı."

"Altı yıldır orgazm olmadın mı?" diye soluk soluğa soruyor. "Hayır."

Bana hayatımda gördüğüm en iyi gel de sik beni bakışını atıyor ve içimden bir ses Thomas'ın yeni bir ajandası olduğunu söylüyor.

Yardım edin!

Şampanyadan kocaman bir yudum alıyorum; kendimi egzotik bir filmdeymişim gibi hissediyorum.

"Burası sizin yeriniz." Garson yanıımızdaki masaya bir sandalye çekiyor ve içeri yeni giren bir çifti oturtuyor.

Thomas'ın koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve bir şey hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Bu durumu düzeltmemiz gerekiyor," diyor ağzından.

Hadi canım, Sherlock.

Kalp atışlarım uzaklarda bir yerlerde yankılanırken birbirimize bakıyoruz. Elimi masanın üzerinden alıp ağzına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor, sonra iri gözleri benimkileri tutarken elimi yüzüne doluyor. Niyeti konusunda beni uyarmak istercesine bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor.

Oh....

"Bu gecenin spesiyali nedir?" Tanıdık bir ses duyunca hayallerimden sıyrılıyorum. Başımı kaldırdığımda Graham ve Melody'nin hemen yanıımızdaki masada oturduklarını görüyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Bu ne lan!

"Ne?" Thomas ağzını açıyor.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Eski kocam ve yeni karısı şurada oturuyor.

Mesajımı okuyor ve onlara bakıp kaşlarını çatıyor, geri mesaj atıyor.

Bu senin eski kocan mı?

Bu saçma durumla ilgili bir şey hoşuma gidiyor ve mesajını okurken kıkırdıyorum. Tekrar yazıyor ve ben bekliyorum.

Seksten nefret etmene şaşmamalı!

Daha sert kıkırdıyorum ve şarabımdan kocaman bir yudum alıyorum, bu gece benim için bile inanılır gibi değil.

Thomas'ın gözleri ikisinin üzerinde geziniyor ve tekrar mesaj atıyor.

Ve bu da karısı... Yine iğrenç!

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum, ona benim tarafımda olması için para ödediğimi biliyorum ama lanet olsun, her kuruşuna değiyor. Başka bir mesaj yazıyor.

Onları görmemiş gibi davranın

Kaşlarımı çatıyorum ve bir mesaj daha geliyor.

Oyun zamanı.

Ne?

Ayağa kalkıyor ve masanın benim tarafıma doğru yürüyor, "Tuvalete gidiyorum hayatım" diyor yüksek bir sesle, sonra eğiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor. Dil ve emme ile yumuşak ve tutkulu ve....

Tanrım.

"Benimle gel." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Buna değmesini sağlayacağım."

Dur.

Gözlerimi açtım, olay çıkarmaktan bahsediyordum.

"Uslu dur." Kıkırdarak söylüyor ve banyoya doğru yürüyor.

Graham beni gördü; etrafa bakmamı beklerken penceredeki yansımasını görebiliyorum. Tabii ki şampanyamı yudumluyorum ve onu görmezden gelmek için diğer tarafa bakıyorum.

Thomas restorana doğru yürürken restorandaki her kadının gözleri onu masamıza kadar takip ediyor. Son derece muhteşem, kalabalığın içinde göze çarpan türden bir adam. Keten bir spor ceket ve mavi kot pantolon giyiyor, koyu dalgalı saçları mükemmel bir şekilde oturuyor. Ama sızdığı özgüven, etrafında parlayan bir aura var, *eğer kızını istersem onu alırım* diyor.

Oturuyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor. "Ne kaçırdım?" Seksi bir şekilde gülümsüyor.

"Hiçbir şey."

Sevgiyle bana bakarken parmak uçlarımı öpüyor. "Elizabeth," diyor Graham.

İkimiz de şaşırmış gibi yaparak döndük. "Oh, merhaba." Gülümsüyorum, gözlerim Melody'ye kayıyor. "Merhaba, Melody."

Melody gülümsüyormuş gibi yapar. "Merhaba."

Graham'ın gözleri Thomas ve benim aramda gidip geliyor. "Arkadaşın kim?" diye soruyor.

"Ben onun erkek arkadaşıyım," diye araya giriyor Thomas. "Sen kimsin?" Graham'ın gözleri onunkileri tutuyor. "Ben onun eski kocasıyım."

Melody'nin gözleri, kendisini bu şekilde tanıttasından duyduğu rahatsızlıkla Graham'a gidiyor. "Ben Melody," der.

"Merhaba Melody." Thomas ona doğru bakmadan gülümsüyor. "So...." Thomas gülümser. "Sonunda tanıştık."

Graham'ın gözleri Thomas'inkileri tutuyor. "Adınızı hiç duymadım."

Thomas kıkırdar. "Eminim yapmamışsındır, Elizabeth'le sen boşanmadan çok önce tanıştım."

Graham'ın gözleri önce bana sonra tekrar ona kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Thomas gülümseyerek şampanya kadehini Graham'a doğru kaldırır ve yavaşça bir yudum alır.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Thomas onu tamamen yemliyor.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Graham, Thomas'tan şimdiden nefret ettiğini söylüyor.

"Oh, bir ip yumağı ne kadar uzun...." Thomas bana gülümsüyor. "İlişkımız son on beş yılı kapsıyor." Elimi öpüyor. "Öyle değil mi sevgilim?"

Ne?

Graham sanki bulmacayı çözüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Thomas gülümsüyor ve dikkatini Melody'ye çeviriyor. "Graham'la nasıl tanıştın Melissa?"

"Melody," diye tersliyor.

"Doğru." Thomas alaycı bir şekilde sırtıyor.

Thomas gülümserken Graham ona ters ters bakıyor. "Pekala Melody, bize tüm detayları anlat, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Graham, "Seni ilgilendirmez," diye yanıtlar.

Melody aynı anda "Bir randevu uygulaması," diyor.

Ne?

Bir arkadaşlık uygulamasında tanışmışlar.

Benimle evliyken aktif olarak başka bir kadın arıyordu. Oh... bu acıtıyor... ve neden bilmiyorum, biz zaten boşandık.

Thomas'ın yüzünde bir duygu beliriyor ve bunun öfke mi yoksa memnuniyet mi olduğunu anlayamıyorum.

"Buluşmamız kadar romantik değil, değil mi sevgilim?" Bana gülümsüyor. Bardağımı boşaltıyorum ve garsonu arıyorum.

Burada daha fazla alkol var!

"Ne zaman oldu bu?" Graham tekrar sorar.

"Gözlerimiz kalabalık bir odada buluştu." Thomas hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Başta bu çekimle savaştık ama sonunda görmezden gelinemeyecek kadar ilkeldi."

"Bu neredeydi?"

"İlk kez Hawaii'de aşık olduk, ben orada çalışıyordum ve Elizabeth sık sık ziyarete geliyordu." Thomas düşünür gibi kaşlarını çattı ve sonra omuz silkti. "Ben aşıktım, Elizabeth sadece şehvet içindeydi ve beni seks için kullanıyordu." Bana şakacı bir göz kırptı. "Yine de onu yıprattım."

"Bu on dört ya da on beş yıl önceydi," diye ekliyorum. Ha!

Bana sevgiyle gülümsüyor. "Yıllarca benimle Hawaii'ye taşınması için ona yalvardım. Tabii ki." Gözlerini deviriyor. "Dürüstlük gibi aptalca bir fikri vardı ya da aynı derecede saçma bir şey. Neyse ki sonunda aklı başına geldi. Artık Los Angeles'taki evimle onun arasında yaşıyoruz."

Graham Thomas'a ters ters bakıyor, etrafını kırmızı bir parıltı sarıyor ve ben sandalyemden fırlayıp havayı yumruklamak istiyorum.

Bu hayatımın en güzel günü.

"Aslında gelecek yıl evlenmek için Hawaii'ye geri dönüyoruz. Siz de gelmelisiniz." Aralarına baktı. "Ne de olsa sizin kirli ilişkiniz sonunda Elizabeth'in ruh eşiyle birlikte olmasını sağladı. İkinize borçluyum... hem de çok." Sahte bir kadeh kaldırarak şampanya kadehini kaldırdı. "Bu başımıza gelen en iyi şeydi."

Oh...o iyi.

Bu toplantının senaryosunu kendim yazsaydım daha iyisini yazamazdım. Melody'nin kusacakmış gibi baktığını görmek için göz ucuyla baktım.

"Ne iş yapıyorsun?" Graham tersler.

"Ben doktorum," diye yanıtlıyor Thomas. "Sen ne iş yapıyorsun?" "İşe alımda çalışıyorum," diye tükürüyor Graham.

"Ah, doğru. Elizabeth'in işi." Şampanyasını yudumluyor. "İşin beyni olmadan mücadele ediyor olmalısınız."

Graham öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Siparişinizi alabilir miyim efendim?" diye araya giriyor garson.

"Nous n'allons pas rester, merci quand même." Thomas gülümsüyor. "Fransızca biliyor musun?" Melody kaşlarını çatır.

"Oui, je parle français." Thomas ona gülümsüyor. O da aptalca gülümsüyor. "Oh...."

"Gidelim, sevgilim." Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

İkisine döner. "Gitmemiz gereken bir akşam yemeği daha var, ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Ayağa kalkıyorum ve Graham'ın gözleri vücudumdan aşağıya, Thomas'a kayıyor. Thomas kolunu bana doluyor ve kapıya doğru yürürken şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

Şakağıma tekrar öperken "Ne sikim ama," diye mırıldanıyor. "Seni onun masasında becermeliydim."

Bu işe yarayabilir.

"Nereye gidiyoruz?" Sokağa çıktığımızda soruyorum. "Daha iyi bir yere."

Altı Saat Sonra.

Daha iyi bir yere.

Thomas'ın sözüne sadık kaldı, teslim etti. Paris'te şarap içtim, yemek yedim ve güldüm.

Daha iyi bir yer çok daha iyiydi.

Şampanya içtik ve güzel yemekler yedik. Bir barda arkadaş olduk ve karnımız ağrıyana kadar güldük. Thomas dans pistinde bana sarılırken dünyadaki her kadın kıskançlıktan yeşile döndü.

El ele otelin resepsiyonuna girip asansöre bindik ve kapılara doğru döndük.

Thomas bana bakıyor, aramızdaki hava değişirken gözleri dudaklarıma düşüyor.

Sahte

.

Tarih

.

Kes şunu.

Kapılar açılıyor ve beni koridorda yürütüyor. "Odan nerede?"

"Bu taraftan. Seninki nerede?" diye sordum.

"Üç kat yukarıda, bir centilmen gibi davranıp sizi kapınıza kadar geçiriyorum." "Oh. Bu benim." Vardığımızda gülümsedim.

"Harika vakit geçirdim."

Gülümsüyor. "Ben de."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, aramızdaki uyarılma yüzerken dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Dizlerim neredeyse altımdan bükülüyordu.

"So...." diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Beni içeri davet edecek misin?"

Elizabeth

UYKU SISİM anında dağılıyor ve öpücüğünden çekiliyorum. "I...." Hava almak için çırpınırken göğsüm yükselip alçalıyor, ikimizin çarşafların içinde sıcak ve ağır bir şekilde yuvarlandığı bir görüntü gözümün önünden geçiyor. "Ben sadece...."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra benim işaretimi alarak bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "İyi geceler, Elizabeth." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra dönüp koridorda yürümeye başlıyor. Arkasından bakakalıyorum, tahrik olmuş ve kafam karışmış bir halde ve lanet olsun... neden gitmesine izin verdim ki?

Çünkü o bir eskort...işte bu yüzden.

Odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, etik kurallarım tekrar yerine oturuyor. Kendimi ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın ya da Thomas Stone ne kadar muhteşem ve çekici olursa olsun.

Seks için asla para ödemem.

Kahvaltı... Gün ışığında beni şimdi öldür olarak da bilinir.

Dün geceyi kafamda gözden geçirirken asansörde duruyorum. Graham'a Thomas'la ne kadar süredir birlikte olduğumuz yalanını söylemek kesinlikle hayatımın en önemli anıydı.

Thomas'la ayrılmadan çok önce aramızda bir şey olduğunu anladığında yüzündeki ifade.

Bunların hiçbirisi doğru değil ama o adi herifin kıvrandığını görmek tatmin ediciydi.

İlk kez Melody için gerçekten üzüldüyorum, ömür boyu kaybedenle kalmayı hayal bile edemiyorum. Küçük bir zafer, bir *ilerleme* kaydederken kendi kendime gülümsüyorum.

Kerry haklı olabilir, belki de bu konferans ihtiyacım olan kapanışı yapmanın yoludur.

Aklım Thomas'a ve geçirdiğimiz o harika geceye gidiyor. Gülüyor, öpüşüyor ve Paris'in etrafında bir çift aşk delisi gibi dans ediyorduk.

İçmek... çok fazla içmek.

İğneleyici davranışından utanıyorum; öpüşme alıştırmaları yapmamıza gerek yoktu ama bir şekilde yaptığımız tek şey buydu.

Bugün konferansın yapılacağı yerdeki yeni otelimize giriş yapıyoruz ve üzerimde yeni bir elbise var, lacivert ve tam önünden geçen bir fermuarı var ve altındaki lacivert dantelli iç çamaşırıyla da uyumlu... sadece kendim için giyiyorum.

Küçük lacivert ayakkabılarım var ve sarı saçlarım yeniden yapıldı. İtiraf etmeliyim ki, bu yeni görünümümde kendimi gerçekten seviyorum.

Kendimi yirmi yaş genç hissediyorum... ya da belki de sadece arkadaşlık ettiğim kişidir.

Otelin restoranına giriyorum ve Thomas'ı pencere kenarında kahvesini yudumlarken görüyorum, başını kaldırıp beni görüyor ve nefes kesici bir gülümsemeye boğuluyor.

Ona doğru yürürken kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba." "Günaydın." Gülümsüyor.

Günaydın diye mırıldanması yasadışı olmalı... ya da en azından lisedeki tüm çocuklara öğretilmeli. Her ikisi de... Kulağa mükemmel geliyor.

Onun karşısına oturdum. "Günaydın." Gülümsemeye zorladım.

Thomas kahve fincanına bilerek gülümsüyor. "Nedir o bakış?" "Ne bakışı?"

"Bana attığın bakış."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Konuyu değiştirmek için etrafıma bakındım. "Saat ona kadar yeni otele yerleşmemiz gerekiyor, bir an önce yola çıksak iyi olur."

"Önce kahvaltı edelim," dedi bana. "Kahve mi çay mı?"

"Kahve."

Garsona eliyle işaret ediyor ve o da geliyor. "Bir kahve sipariş edebilir miyim?" Bana işaret ediyor.

"Tabii ki." Garson kız gülümsüyor. "Ne istersiniz?" "Cappuccino lütfen."

Bizi yalnız bırakıyor ve Thomas'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Sorun ne?" diye soruyor usulca.

"Hiçbir şey," diye çok hızlı cevap veriyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi: "Sorun yok, Beth."

Beth.

Kimse bana Beth demedi; ben hep Liz oldum.

"Bakın, ben sadece...." Sandalyemde kıpırdanırken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece... Dün gece için utanıyorum. Beni affet."

"Neden affedilmeye ihtiyacın olsun ki?"

"Çünkü öpüşüyordum ve penisimle alay ediyordum ve dürüst olmak gerekirse... dün gece ben ben değildim"

"Katılmıyorum."

"Ne?"

"Dün gece dışarı çıkardığım kadın eğlenceli, spontane ve komikti aslında. Kesinlikle çok ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Bana yalan söylemene gerçekten gerek yok. Ne olursa olsun sana ödeme yapıyorum."

"Bana bir konferansa gitmem için para ödüyorsunuz ve hepsi bu. Mesai saatleri dışında yaptıklarımız kişisel ve ücretsiz. Bunları söylememe gerek olmadığını biliyorum ve inanın bana içimden gelmese bunları söylemezdim."

"Bunu bırakabilir miyiz?"

"Eğlenmek için kendine izin ver... Beth." Elim masanın üzerinden tutuyor. "Kendini ne için cezalandırıyorsun?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Neden vahşi ve özgür olamayacağını düşünüyorsun?" "Hiç de öyle düşünmüyorum."

"Bu noktaya kadar kafanızda programlanmış olan her şeyin artık size hizmet etmediği konusunda anlaşılabiliyor muyuz?"

"Kahveniz." Garson kız kahvemı bıraktı. "Merci."

Gülümsedim.

"Beth," diyor. "Bana bak."

Gözlerimi onunkilerle

buluşturmak için sürüklüyorum.

"Sadece kontrolü ve sahip olman gerektiğini düşündüğün bu iyi kız kişiliğini bırak... ve bu hafta sonu boyunca bize liderlik etmeme izin ver."

Dinlerken kahvemi yudumluyorum.

"Neyin doğru neyin yanlış olduğunu düşünmeyi bırak ve hayatı akışına bırak." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Ne kadar eğlenceli olduğuna şaşırabilirsin."

Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöküyor. "Benim sinirli, soğuk bir köstebek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne?" Bir kahkaha patlatıyor, derin ve gürültülü bir kahkaha. "Kesinlikle gergin ve soğuk. Ben kısmından o kadar emin değilim." Tekrar gülüyor ve bu harika bir ses.

Bu ifade kulağıma bile saçma geldi ve ben de kıkırdadım. "Şimdi... gidip Reynold'un hesabını alalım."

Araba konferans oteline yanaştı ve Thomas'la ben taksiden indik, bagaj açıldı ve kapıcı çantalarımızı aldı. "Bonjour." Gülümsüyor. "Doğruca resepsiyona gidebilirsiniz."

"Merci." Thomas elimi tutarken gülümsüyor, beni resepsiyona ve check-in kontuarına doğru götürüyor. Önümüzde birkaç çift var ve biz beklerken Thomas kolunu omzuma doluyor.

Boy aynasında bizi görüyorum ve memnun gülümsememi gizlemek için alt dudakımı ısırıyorum.

Ben sevimli lacivert elbisemle, Thomas da Thomas gibi. *İyi* görünüyoruz.

Öndeki adam işini bitiriyor ve biz de bir adım öne çıkıyoruz, artık önümüzde bir çift var. "Ee, bugün ne var?" Ben telefonumda gezinirken Thomas fısıldıyor.

"Hoş geldin yemeğimiz var, sonra öğleden sonra gelmene gerek olmayan bir şeyim var ve sonra bu akşam bir kokteyl partimiz var" diye cevap veriyorum, dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Tamam." Omzumun üzerinden telefonumdaki Instagram'a bakarken dudaklarını şakağıma koyuyor. Dudaklarını kulağıma koyuyor. "Hangi iç çamaşırını giyiyorsun?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Sadece bir dakika uslu durur musun?"

"Hayır." Kulağıma ısırıyor, tüylerim diken diken oluyor ve onları hissedince gülümsüyor.

"Sıradaki," diye sesleniyor check-in masasındaki kadın.

Bir adım öne çıkıyoruz. "Giriş yapmak istiyoruz, lütfen." Pasaportumu ona uzatıyorum ve o da bilgisayarına giriyor.

"Ah evet. Sizi iki odaya yerleştirdik."

"Hayır," diye araya giriyor Thomas. "Sadece bir oda ayırttık."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve Graham ile Melody'nin arkamızdaki sırada olduğunu görüyorum, Thomas gözlerini çaktırmadan bana dikeyor.

Oh saçmalık....

"Bir kral odası," diyor Thomas.

"Özür dilerim efendim, ne olduğundan emin değilim. Bu bir hata." Tekrar yazıyor ve anahtarların çıktısını alıp tezgâha doğru kaydırıyor. "Bir kral dairesi. Kahvaltı dahildir ve her sabah altıdan itibaren kapıların dışında ve sağdaki bahçe terasında yer alır."

"Teşekkür ederim." Thomas kolunu hâlâ sıkıca omuzlarıma doluyor, sonra dönüp Graham ve Melody'yi ilk kez görüyormuş gibi yapıyor. "Oh, merhaba."

"Merhaba." Melody
gülümser. "Merhaba,"
diye homurdanıyor
Graham.

"Güzel bir gün." Thomas elimi tutarken gülümsüyor. "Sanırım sonra görüşürüz çocuklar." Beni asansöre götürüyor ve kapılara doğru dönüyoruz ve elini sıcak bir patates gibi bırakıyorum.

Bir oda.

Aman Tanrım, ne lanet bir kabus, yıllardır kimseyle aynı odayı paylaşmadım. Gece yarısı geçirmek, sıçmak ya da pasta yemek istersem ne olacak?

Terlemeye başladığımı hissediyorum; bu bir felaket.

Kapılar bizim kata açılıyor ve ben koridorda yürüyorum. "Kendi odamı alacağım, merak etme."

"Bir odayı paylaşmaktan mutluluk duyarım." Kaşını şakacı bir şekilde kaldırıyor. "Şunu keser misin?" diye fısıldıyorum kapımıza geldiğimizde.

Teslim olmak için iki elini kaldırıyor.

Kahretsin, eve gider gitmez Kerry'yi öldürmem gerektiğini aklıma not ediyorum.

Hepsi onun suçu.

Kapıyı açıyorum ve hoş bir sürprizle karşılaşıyorum, oda devasa büyüklükte bir kral yatağı ile kocaman. Yatağın ucunda bir kanepe ve köşede sedirli bir koltuk var. Eyfel Kulesi'ne bakan cumbalı pencerede bir pencere koltuğu var.

"Vay canına." Etrafıma bakarken gülümsüyorum.

Banyo güzel bir kayısı mermeridir ve ortasında büyük bir dairesel küvet vardır.

"Muhteşem," diyor Thomas. "Bu bize iyi gelecek."

"Oh...." Omuz silktilim. "Sen bu odayı alabilirsin, ben başka bir oda tutacağım." Thomas'ın gözleri benimkileri tutuyor, "Ne oldu?"

"Neymiş o?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Dün gece...." Thomas beni kollarının arasına alıyor ve bana bakıyor.

"Sen...."

"Flörtöz." Sözünü kestim. "Ve... sana yanlış bir fikir verdiğim için özür dilerim."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Eğlenmende bir sorun yok, biliyorsun değil mi?" "Biliyorum."

"Öyle mi?" Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Peki neden kendini cezalandırmaya devam etmek istediğin hissine kapılıyorum?"

"Neden kendimi cezalandırmak isteyeyim ki?" Fısıldıyorum.

"Çünkü evliliğiniz yürümedi, çünkü bir şekilde evliliğinizin sona ermesinden kendinizi sorumlu tutuyorsunuz."

"Yapma...."

"Sanırım nasıl mutlu olunacağını unuttun, Beth."

Ben biliyorum.

Gerçeği duymak beni çok etkiliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Hey," diye fısıldıyor usulca, parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisine yaklaştırıyor. "Seni üzmeye çalışmıyorum."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrudan tek bir kelime bile geçiremiyorum.

"Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun?" diye fısıldıyor. "Onu bekleyen çok fazla mutluluk olan bu güzel kadını görüyorum... ama bunu deneyecek kadar cesur olması gerekiyor."

"Nasıl deneyebilirim?" Utanarak fısıldıyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Hayatı dünyadaki son gününmüş gibi yaşıyorsun." Kaşlarımı çatıyorum.

"Dün yok, yarın yok." Beni usulca öpüyor, bir sihirbaz gibi sözleri beni büyülüyor. Bir hayal denizinde yüzmeye başladığımı hissediyorum. "Önemli olan tek şey bugündür. Eğer bugünü yaşarsan her zaman mutlu olursun."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Evet." Eli yüzümü okşuyor, "Bugünün dünyadaki son günün olduğunu bilseydin, bu gece benimle bu odada kalır mıydın?"

"Belki...." Fısıldıyorum.

"Seni öpmeme izin verir misin?" Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni şefkatle öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Seni memnun etmeme izin verir misin?"

Evet....

Kalbim göğsümde küt küt atarken elbisemin ön fermuarını yavaşça aşağı kaydırıyor. Beni tekrar öpüyor ve fermuarı sonuna kadar indirdiğinde gözlerim kapanıyor, elbisem tamamen açılıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken elini çenemde gezdiriyor, sonra yavaşça dekoltemde, göğüslerimin üzerinde dolaştırıyor ve karnımın üzerinde gezdiriyor. "Sana dokunmama izin verir misin?" Dört parmağının ucu külotumun üzerinden seksimin üzerinde kayıyor. Ağzını kulağıma dayıyor. "Derinlere." Kulak mememi ısırtıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sana kendini çok iyi hissettirebilirim.... Güzel Beth."

Güzel Beth.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken nefesim titriyor, vücudumdaki her hücre onun dokunuşunu hissetmek için ağrıyor.

Kalın vücudunun benimkinin üzerinde olduğunu, beni sertçe sürerken bacaklarımın beline dolandığını görüyorum.

Oh....

Ruhumun en karanlık ve ahlaksız yerinden küçük bir ses fısıldıyor, *Seni istiyormuş gibi davranması için ona para ödüyorsun.*

Hayır.

"Gitmemiz gerek." Ondan bir adım geri çekiliyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Neden bu çekime karşı koyuyorsun?"

"Anlaşmamızda bu yoktu." Ona sırtımı döndüm ve titreyen ellerimle elbisemi giydim. "Elli bin dolarını aldın, beni rahat bırak."

"Bunun lanet olası parayla hiçbir ilgisi yok ve bunu sen de biliyorsun."

"Seni bir konferans için tuttum, sikiş festivali için değil... ve-" Ellerimi havaya kaldırıyorum, "-ve eminim tüm müşterileriniz sizi karşılayan kollarınıza düşer ama sizi temin ederim ki bu ben olmayacağım. O yüzden bunu kafandan çıkar. Hemen. Şimdi." Banyoya girip kapıyı kapatıyorum ve vücudum içeri girip şeytanlarımla yüzleşmem için çılglık atarken arkasına yaslanıyorum.

Daha fazlası için ona yalvarmak için.

Yirmi Dakika Sonra.

"Aşağı inmeye hazır mısın?" Banyodan çıkarken sordum.

"Evet." Ayağa kalkıyor, takım elbisesini değiştirmiş. Şimdi lacivert bir takım giymiş, üzerinde de bembeyaz bir gömlek var... Lacivert takımların benim kriptonitim olduğunu nereden biliyor? Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve lanet olsun... Bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Basit olması gereken bir durumu karmaşıklştırıyor.

Kapıyı açık tutuyor ve yanından geçip koridora çıkıyorum, sessizce asansöre doğru yürüyoruz ve bana kızgın olduğunu hissediyorum.

Güzel. Çünkü ona çok kızgıyım.

Dügmeye basıyor ve sessizlik içinde asansörü bekliyoruz, geldiğinde cınılıyor ve içeri girip ön tarafa bakıyoruz. Ona bir bakış attım. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." Önüne bakarken kravatını düzeltiyor. "Şey...

kızgın davranıyorsun."

"Sadece işimi yapıyorum." Kapıların arkasına bakarken çenesi sıkıştı.

İçten içe gözlerimi deviriyorum; bugün tam anlamıyla bir felaket olabilirdi. Ne düşünüyordum ki?

Telefonumu çıkardım ve Kerry'ye mesaj attım.

Seni çıplak ellerimle öldüreceğim.

Bana bir mesaj geldi.

Bunun komik olduğunu düşünüyor.

Kaltak.

Konferans katına geldiğimizde asansörün sesi duyuldu ve elimi tutup tatlı tatlı gülümsedi. "Hadi gidelim, *sevgilim*." Alay ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Bir kukla istiyorsun.... Ben de lanet bir kukla oluyorum." Beni de yanında sürükleyerek asansörden çıktı ve odadaki herkese bir oyuncu gibi genişçe gülümsedi. "Gösteri zamanı."

Elizabeth

TOPLANTI SALONU tıka basa dolu ve kalabalıktır, insanlar ayakta sohbet etmektedir, dairesel masalar en iyi gümüş takımlarla donatılmıştır ve ortalarında çiçekler gururla durmaktadır. Thomas etrafına bakarken gülümsüyor. "Bu taraftan." Beni elimden tutup bara doğru çekiyor. "Ne içmek istersin?" diye soruyor.

"İçki içmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Ben soruyorum. "Evet."

"Emin değilim...."

"Neden korkuyorsun... seni Graham'ın masasında becermemden mi?" Bu düşünce yüzümü aptalca bir sırıtışla kapladı.

"Oh... sadece sık kafalıyı kışkandırırıyorsak sorun yok, bunu not edeceğim."

Gülümsüyormuş gibi yapar ve bara gider.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum, böyle huysuz olduğunda çok sevimli oluyor.

Kısa bir süre sonra elinde iki kadeh şarapla dönüyor ve benimkini uzatıyor; bir yudum alıyorum ve irkiliyorum.

"İyi değil mi?" Kaşlarını

çatıyor. Başımı hafifçe

sallıyorum.

"Denemekten neredeyse korkuyorum." Belirsiz bir yudum alıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Aman Tanrım." Tadıyla başa çıkmaya çalışırken dudaklarını yalıyor.

"Tanrı aşkına Paris'teyiz, burada şampanyanın iyi olması gerekmiyor mu?"

"Paris'te her şey iyi değildir."

"Öyle görünüyor." Titreme numarası yapıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Birbirimize karışmalıyız."

Etrafıma bakıyorum.

Ağır bir şekilde nefes verir. "Tamam."

"Biliyor musun, sana söyleneni yaptığında çok daha sevimliydin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ha." Gözlerini deviriyor ve yüzünü buruşturarak bir yudum daha alıyor. "*Ha* ne demek?"

"Konuşmayı seven birisin demek."

"Ne demek bu?"

"Dün gece öpüşüp koklaşırken çok daha sevimliydin ama şikayet ettiğimi görüyor musun?"

"Surat asıyorsun, bu da aynı şey."

Gülüymüş gibi yapıyor ve sonra yüzünü asıyor. "Artık konuşmayı kesebilirsin Elizabeth... Sinirlerimi bozuyorsun."

"Ha. Sinirlerimi *bozuyorsun*." Bir yudum aldım ve irkildim. "Bu çok kötü."

"İğrenç," diye mırıldanıyor bir yudum daha alırken.

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden hâlâ içiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Çünkü burada yapacak başka bir şey yok... zaten yapmak istediğim bir şey de yok."

"Bu ne anlama geliyor, ne yapmak istiyorsun?"

"Yukarı çıkıp banyo falan yapabiliriz," diyor kayıtsızca. "Zihnini biraz yıkarsın."

"Benim zihnim kirli değil." Odaya bakıyorum, "Seninkinin aksine."

"Zihnim iyi ve temiz eğlenceye odaklanmış durumda ve kirliliğin bununla hiçbir ilgisi yok." Sessiz bir kadeh kaldırmak için kadehini kaldırıyor, "Öyleyse... odayı okuyalım," diyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Köşedeki sarı elbiseli adam ve kadın Baxter'lar. İşlerinde çok iyiler ama çılgın zamparalar ve geçen yılki konferansta sarhoş olup herkesi seks partisi için odalarına davet ettiler."

"Güzelmış." Gözlerini onlardan ayırmadan başını sallıyor,

"Kimse gitti mi?" "Sadece ben," diye yalan söyledim.

Sırıttıyor ve bardağını benimkine vuruyor. "O zaman bu gece için yedek planımız hazır."

"Vesper ekibi var, her yıl yanlarında on kadar personel getiriyorlar." Onlara doğru işaret ediyorum. "Buradayken hiçbir iş yapmayan ama hepsi uzaklara gitmek istedikleri için gelmeye gönüllü olan tuhaf inek adamlar."

"Akıllıca."

"iMac kızlarımız var." Ortadaki kız grubunu işaret ediyorum. Her biri genç ve muhteşem. "Dış görünüşlerinden hoşlandığınızı tahmin ettiğim türden kızlar."

Onlara bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Biraz gençler, değil mi?" "Ah lütfen," diye alay ediyorum.

"Küçük bir kızla yatmak istemiyorum. Otuz yaş üstü kadınlardan hoşlanıyorum.

Aslında, otuz beş benim için en güzel nokta." "Kaç yaşındasın sen?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Otuz altı.

Sen kaç yaşındasın?" "Ondan daha yaşlıyım."

"Cougar hey?" Müstehzi bir kaşını kaldırıyor.

"Hiç de değil." Hedefi tespit ettim. "Bu Bayan Reynolds, bu konferansı düzenleyen ve hesabı kazanmamız gereken kişi o."

"Bana ondan biraz daha bahseder misin?"

"Dul, Fransız. Milyarder."

Gözleri konumuzun üzerinde. "Milyarder hey?"

"Evet." İçkimi yudumluyorum. "O senin peşinden koşman gereken türden bir kadın."

"Eww." Yüzünü buruşturuyor. "Benim aletim bu plana katılmaz."

Kıkırdıyorum, kolay şakalaşmamızın geri dönmesinden memnunum. "Her neyse, bu iyi bir şey çünkü zaten benim erkek arkadaşım olman gerekiyordu."

"Nişanlım," dedi. "Doğru söyle." "Doğru."

"Yine nerede evleneceğiz?" diye sorar. "Hawaii'de."

Şarabımı yudumluyorum. "Görünüşe göre."

"Beyaz bir elbise mi giyiyorsun?" Konuşurken odanın etrafına bakıyor. "Çünkü bence yeniden doğmuş bir bakire olduğumu görmelisin."

"Tabii ki, seninle seks yapmamış olmam yeniden doğmuş bir bakire olduğum anlamına mı geliyor?" Bardağımla boşaltırken mırıldanıyorum. "Bunu bildiğinden emin değilim... ama sen karşı konulmaz değilsin."

"Ha," diye alay ediyor. "Bunu biliyor musun bilmiyorum... ama beni kandıramazsın."

"Bu ne anlama geliyor?"

Fısıldıyorum. "Ben biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Merhaba," diyor Graham'ın sesi arkadan, ikimiz de dönüp onu Melody'nin yanında görüyoruz.

"Merhaba." Thomas gülümsüyor. "Sabahın nasıldı?"

"İyi, teşekkürler." Melody gülümsüyor. "Kelimenin tam anlamıyla açıklıktan ölüyorum."

"Aman Tanrım, benim gibi." Thomas gözlerini heyecanla açıyor ve gülümsememi saklamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum, çok bilmişin teki.

"Dur," diyorum i h t i y a t l a , zehirden bir yudum alırken bardağına gülümsüyor.

"Graham," diyor. "Gerçekten çalışıyor olmalısın dostum, çok formdasın."

Graham kendine bakarken gururla gülümsüyor. "Payıma düşeni yapıyorum."

Şarabımı burnuma çekiyorum, Graham kendi payına düşeni yapmıyor... şekil departmanında hiç payı yok.

"Görünüşe göre birçok insanın payına düşeni yapıyorsun." Thomas onun pazusunu sıkıyor. "Etkileyici."

Graham kıkırdıyor, oh kahretsin... erkekleri de etkileyebiliyor. Şimdi resmen her şeyi gördüm.

"Siz ikiniz birbirinizi hissetmeyi bitirdiğinizde oturmamız gerekiyor," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Bu taraftan." Thomas elimden tutuyor ve oturuyoruz, ne yazık ki Graham ve Melody de masamızda oturuyor. Thomas elimi tutup kucağına, kasıklarının üzerine koyuyor ve parmaklarımın altında esneyen sert ereksiyonunu hissediyorum.

Ne?

Gözlerimi gizlice ona dikiyorum ve o da bana şakacı bir göz kırpmıyor.

Bu adam tam bir seks manyağı.

Masadakiler konuşmaya başlıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey elimin altındaki sert aletten gelen sıcaklık.

Thomas konuşurken parmağımdaki yüzüğü rahatça çeviriyor ve ben beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Burada benimle olması güzel. Pek sayılmaz Thomas, yanımda birinin olması güzel. Uzun zamandır tek başıyım.

Evliyken bile yalnız olduğumu düşünüyordum. İroniktir ki, flörtüm olması için tuttuğum bir adama kocama güvendiğimden daha fazla güvenebileceğimi hissediyorum.

Graham ve Melody'yi ve Graham'ın Melody ile konuşma şeklini izliyorum ve kendimin eski bir versiyonunu görüyorum. Zayıf versiyonumu.

Belki de evliliğim dağılmamıştı, belki de en başta onunla evlenmemem gerekiyordu. Belki de evren sadece hatamı düzeltiyordu.

Bu kadar... değil mi?

Aydınlanmalar gelmeye devam ediyor, darbe üstüne darbe.

Thomas masamızdaki herkesle gülüp sohbet ediyor, ben sessizce oturup yemek yerken ve düşünürken o çok karizmatik ve sevimli.

Özel hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum, istediği her kadına sahip olabilir.

Sıradan bir erkek gibi mi çıkıyor yoksa... birine aşık mı... onun yerinde yaşamak nasıl bir şey?

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım.

Parmakları omzumun arkasında dolaşiyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

"Evet, neden?"

"Çok sessizsin. İki saat boyunca neredeyse hiçbir şey söylemedin."

"Söyleyecek pek bir şey yok." Gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Saatime bakıyorum, ne.... İki saattir burada mıyız?

"Böylece öğle yemeğimiz sona ermiş oldu. İlk seminer beş dakika içinde Starling Odasında olacak."

Thomas masanın etrafına bakar. "Bu gece görüşürüz millet." Ayağa kalkıp biraz yana doğru yürüyoruz ve eğilip beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor. "Bu gece." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Sabırsızlanıyorum."

Beni biraz daha öptüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kıkırdayarak elini çekiyorum. "Git."

Arkamı döndüğümde yaşlı bir kadının bizi izlediğini görüyorum. "Bu kadar aşık olmak." Gülümsüyor. "İkiniz de çok tatlısınız."

"Teşekkür ederim." İçim burkuldu, keşke bilseydi. Sevimli iş ortakları.

İşte bu kadar!

Thomas

Otelin barında oturup viskimi yudumluyorum.

Elizabeth yukarıda kokteyl partisi için hazırlanıyor, ben de aşağıda onu bekliyorum.

Ben bir profesyonelim, iş ahlakımla ve özel hayatımla iş hayatımı birbirinden ayırabilme becerimle gurur duyuyorum.

Elizabeth'i gördüğümünden beri geçen altı saatin beş buçuk saatinde sertleştim.

Tek yarım saatlik molam, onun dudaklarını sikimin etrafında hayal ederek masturbasyon yaptığım zamandı.

Bu kadında bir şey var, diğer müşterilerimden farklı.

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Beni öptüğünde... tüm bahisler kapanır. Altı yıl boyunca orgazm olamayacağı düşüncesi beni zorluyor.

Onu istiyorum.

Onu altımda istiyorum, üzerimde istiyorum ve her şeyden çok boşalırken ismimi inlemesini duymak istiyorum.

Düşünebildiğim tek şey bu.

Kendimden iğrenerek viskimi yudumluyorum. Bu oyun kitabımda yok; müşterilerime şehvet duymam. O çizgiyi asla geçmem.

Elbette birkaçıyla yatıyorum, dürüst olmak gerekirse çok fazla değil, ama hiçbirini böyle istemiyorum.

Viskimi yudumluyorum ve onun kapıdan içeri girdiğini görmek için kapıya bakıyorum. Gri, askılı bir elbise giymiş, sarı saçlarını toplamış. Bana güzel, geniş bir gülümseme veriyor ve tüm hücrelerim hazır ola geçiyor.

O burada.

Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Muhteşem görünüyorsun."

Parfümü etrafımda dolaşıyor ve sikimin takdirle kıvrıldığını hissediyorum.

Yanımdaki tabureye oturdu. "Bütün gün ne yaptın?" Kendisi için hazırladığım kokteyli yudumlarken gülümsüyor.

"Mastürbasyon."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Nasıldım?"

"Sansasyonel." Gözlerim onunkileri tutarken viskimi yudumluyorum. "Yine de... daha fazlasını tercih ederdim..." Gözlerimi açıyorum, "...3D." Elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. "Kokteyl partisini geçelim ve doğrudan iyi kısma gelelim."

"İyi kısmı mı?"

"Gelecek hafta için seni korkutmam kısmı." "Çok romantiksin." Gülümsüyor.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Bilgin olsun Thomas, aramızda hiçbir şey olmuyor." "Neden olmasın?"

"Çünkü..." Omuz silkiyor. "Senden hoşlanmıyorum." "Yalancı."

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. "Tamam, gerçeği mi istiyorsun?" "Evet."

"Arkadaşılığınızdan ne kadar keyif alsam da, içten içe beni memnun etmek için para aldığınızı biliyorum. Muhtemelen her dakikasından nefret ettiğini bilerek kendimden zevk alamam."

"Güven bana, bundan zevk alırım ve ayrıca sen ve ben mesai saatleri dışındayız." "Ama değiliz." İçkisini yudumlarken gözlerini deviriyor.

"Unut gitsin, böyle bir şey olmayacak." "Ama..."

"Hareketlerinizi bir sonraki müşterinize saklayın, benim üzerimde boşa giderler." Eğilip yanağını öpüyor; dudakları tenimde geziniyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Yazık oldu, korkuluklar kulağa çok hoş geliyordu."

Güm, güm, güm sikim gidiyor.

Elini tutup kasıklarımın üzerine koyuyorum. "Bu seni istemeyen bir adam gibi mi hissettiriyor?"

Aramızdaki hava dönerken gözleri benimkileri tutuyor, ne dediği umurumda değil, burada ciddi bir çekim var.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Dilim açık dudaklarının arasından kayıyor ve sikim gerçekten zonklamaya başlıyor.

Islak ve sıkı olacaktı ve... Bahse girerim tadı çok güzel olacaktı.

"Thomas." Elimden kurtuldu. "Hadi gidelim."

Elizabeth

Hani hayatınızda öyle günler olur ki.... o günler Anıtsal mı?

Ben bir tane içiyorum.

DNA'mın derinliklerinde bir şeyler değişiyor.

Sahte evliliğimle ilgili epifaniler, şakacı Thomas tarafından uyandırıldı, yeni görünüşüm beni yıllardır olmadığım kadar kendim gibi hissettirdi ve bu öğleden sonra Reynolds hesabı için mükemmel bir sunum yaptım.

Balo salonuna girdiğimde kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum, geçmiş yıllardaki çekingen halimin gölgesi gibi. Yeni kazandığım özgüvenim bir şekilde elle tutulur, hissedebildiğim bir güç.

Parıltım harekete geçti.

Thomas beni elimden tutarak balo salonuna götürüyor ve sandalyemi çekiyor. "Bir içki ister misin tatlım?" diye soruyor.

"Evet, lütfen." Ona gülümsüyorum, bakışlarımız olması gerekenden biraz daha uzun süre birbirimizin üzerinde kalıyor ve karnımın çırpındığını hissediyorum.

Nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

"Birazdan dönerim." O bara doğru giderken ben de balo salonuna bakıyorum. Başımın üzerinde devasa avizeler asılı ve ön tarafta bir caz grubu çalışıyor.

"Vay canına." Gülümsüyorum, telefonumun bir mesajla çaldığını hissediyorum ve bankamdan gelen bir bildirim görmek için çantamdan çıkarıyorum.

Transfer tamamlandı: \$50,000 - Thomas Stone.

"Ne?" Thomas'a baktığımda elinde telefonuyla beni izlediğini görüyorum.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya

başladım. Bana parayı geri ödedi.

Şaşkın şaşkın oturuyorum, *ne?* Buna inanamıyorum.

Sonunda iki içkimizle birlikte masaya geri döndü ve yanıma oturdu.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

İçkisini yudumlar. "Ne istersem."

"Bu Şimdiye kadar yaptığın en aptalca Şeydi." Heyecanım artmaya başladığında s ı r ı t ı y o r u m .

"Muhtemelen." Gülümsüyor.

Aptal gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum, "Yani.... Şimdi de bana seks için para mı ödüyorsun?"

Bana tüm zamanların en iyi bakışını attı. "O amcık buna değse iyi olur."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Öyle olacak."

"Dans etmek ister misin?" Elini uzattı. "Belki."

Karanlık bir Şekilde kıkırdıyor ve beni dans pistine götürüp kollarına alıyor, bir süre müzik eşliğinde sallanıyoruz. "Biliyor musun, daha önce seks için hiç para ödemedim." Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Paramın karşılığında ne alacağım?"

"Sen nasıl istersen," diye fısıldıyorum ona.

Birbirimize bakarken aramızda tahrik dalgaları dolaşıyor.

"Gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Ne?" Kıkırdıyor. "Şimdi mi?" "Şu anda."

Kontrolden çıkmış bir Şekilde öpüşerek kapıdan içeri daldık ve o da kapıyı arkamızdan çarptı.

Birden yalnız kaldık ve beni çevrelerken gözleri vücudumda geziniyor, zor nefes aldığımı hissediyorum.

"Hadi seni soyalım, olur mu?" diye mırıldanıyor, elbisemin fermuarını indiriyor ve çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor. Önünde dantelli beyaz iç çamaşırlarımla duruyorum, jartiyer bile giymişim.

Kimseye söyleme ama zaten bu gece Thomas'la seks yapmayı planlıyordum.

Yani.... Nasıl yapmam?

Bu, aramızdaki ilişkiyi daha da mükemmelleştirdi.

Sütyenimi çözüyor ve göğüslerim serbest kalıyor, eğilip meme ucumu ağzına alırken karanlık bir Şekilde gülümsüyor, beni emiyor ve bunu seksime kadar hissediyorum.

Beni yatağā geri itiyor ve yanıma uzanıyor. Eli külotumun önünden aşağı kayıyor ve parmak uçlarını seksimin dudaklarında gezdirirken nefesim titiyor.

Sinirlerim geriliyor.

"Oh...evet," diye nefes alıyor. "Benim için çok ıslaksın." Bir parmağını yavaşça vücudumun içine kaydırıyor. "Bacaklarını benim için aç." Parmağını pompalıyor. "Aynen böyle."

Öpüşürken gözlerim kapanıyor, bunun gerçek hayat olup olmadığından emin değilim çünkü gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Ağızımdaki dili parmağını yansıtıyor, yavaş ve istikrarlı... güçlü. Beni yavaşça pompalarken bir tane daha ve sonra bir tane daha ekliyor, seksim o kadar kremi ve ıslak ki vücudumun onu emme sesi odada yankılanıyor.

Bacaklarım yatağa geri döndü, onun için tamamen açığım. Parmakları beni gerçekten çalıştırmaya başladı ve ben yıldızları görüyorum.

"İşte bu, bebeğim." Bana gülümsüyor. "Bırak gitsin, tatlım." Kalın parmaklarıyla beni pompalıyor. "Etrafımda kenetlen, ihtiyacın olanı al." Alt dudağımı ısırtıyor ve acısı beni sertçe ürpertiyor. Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "İşte bu... Hoşuma gitti." Beni daha sert pompalıyor. "Çok uzun zaman oldu, değil mi bebeğim?"

Parmakları gittikçe güçleniyor ve yatak duvara çarpmaya başlıyor.

Vücudum onu içine çekiyor ve sevgili tanrım, nasıl bu kadar ıslandım?

Hayatım gözümün önünden geçiyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarım duyuyor. Duyularımın her biri artıyor. Daha yoğun.

Daha iyi.... Çok daha iyi.

Sırtım yataktan kalkıyor ve orgazmın yük treni bana sert bir şekilde çarparken inliyorum.

Titriyorum, titriyorum ve titriyorum. Bedenim tamamen zevkle dolup taşıyor.

"Elizabetttttthhhhhh," diye fısıldıyor ağızımın içine. "Boşaldığında çok ateşli oluyorsun." Bana bakarken parmakları yavaşça damlayan ıslak seksimde kaymaya devam ediyor.

Heyecan sisi dağılıyor ve ben onun gözlerine bakıyorum, o da bana gülümsüyor.

Be

n. "Eğer bugün son günümüzse, bu oldukça mükemmel," diye fısıldıyor. İçimi utanç kaplıyor, inerken ve kıvranırken nasıl görünmeliyim?

iki dakika içinde yatağa mı atacaksın? Kimse bu kadar çabuk gelemesin.

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Kıyafetlerini çıkar," diye fısıldıyorum elim aşağı doğru inerken. Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissediyorum ve heyecandan kasılıyorum.

"I ..." Fısıldıyorum.

"Sen ne?"

"Buna ihtiyacım vardı."

Kıkırdıyor. "Yok artık." Parmaklarını ağızına sokuyor ve emiyor. "Hmm," diye mırıldanıyor parmaklarını ağızına sokmadan önce. Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum ve aşağıdaki uyarılma yeniden zonklamaya başlıyor, ağızındaki parmaklarında benim tadım var.

Çok yaramaz.

"Sekiz yıldır ilk orgazmım," diye fısıldıyorum ona.

Gözlerinde ateş parlıyor. "Bu hafta sonunun ilki." Gümleğinin düğmelerini yavaşça açıyor. "Paramın karşılığını almalıyım."

Nefesimi tutarak sırtüstü yatıyorum, benim için böyle soyunması bir rüya mı? Vücudu bronzlaşmış ve dalgalanıyor ve takım elbise pantolonunun içinde kaybolan *V* kaslarına sahip.

Bu adam nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Ağır çekimde pantolonunu indiriyor ve kocaman aleti serbest kalıyor. Koyu renkli bakımlı kasık kılları ve kalın damarlar, şişmiş öfkeli sikiğin uzunluğundan aşağıya doğru uzanıyor.

Oh...Tanrım.

Hava ciğerlerimi terk ediyor, bu beklediğimden biraz daha fazla paket oldu.

Korku içimde parlıyor.

"İyi olacaksın." Aklımdan geçenleri okuyarak sırtıyor. "Ve eğer daha iyi bir adam olsaydım seni daha çok ısıtırdım." Bacağımı kaldırıyor ve üzerime uzanırken omuzlarından birinin üzerine koyuyor, karanlık gözleri benimkileri tutarken bacağımı yalıyor, "Ama her lanet santimi almak için mücadele ettiğini hissetmek istiyorum."

Ucu şişmiş seksimin dudaklarına doğru iterken boğazımdaki korku yumrusunu yutuyorum. Ben nefesimi tutarken birkaç kez içimde kaydırıyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor.

"Bunu uzun zamandır yapmamıştım," diye nefes alıyorum.

"O zaman telafi etmemiz gereken çok şey var." İleri atılıyor ve sahip olduğu şeyin acısını hissediyorum.

Lanet olsun....

"Hmmm," diye titreyerek nefes alıyor, bacaklarımı geride tutarken elleri kalçalarımın arkasında. "Kahrolası cehennem.... Çok iyi." Tekrar ileri doğru itiyor ve beni yatağa çivilediği gibi içeri doğru kayıyor.

Etrafımda alarm zilleri çalarken birbirimize bakıyoruz.

Koş

un.

Koş.

Koş.

İçinizde birinin olması böyle hissettirmeli. Ezici, korkutucu.

O kadar iyi ki nefes bile alamıyorsun.

Beni gevşetmek için kalçalarını bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Şimdi." Bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Paranı kazanma zamanı." Derinden vuruyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Ahhhhhh!

Bu ne biçim bir seks böyle?

Bir ritme giriyoruz ve bana sertçe biniyor, vücudum her santimi alırken yatak duvara çarpıyor. Derin cezalandırıcı vuruşlar ve kendimi tekrar inşa ettiğimi hissettiğimde ona yapışıyorum.

Bu pozisyonda neredeyse boşalmaya korkuyorum. Bacaklarımı geride tutarken kontrol tamamen ondaydı. Beni pompalarken teninde bir ter tabakası oluşuyor ve ben ona hayranlıkla gülümsüyorum.

Kayıp.... Ya da belki de bulundum.

Her iki şekilde de... Bu hayatımın en güzel gecesi.

Elizabeth

Karşımda oturan adam kendi kahvesine sırtırken ben de kahvemi yudumluyorum.

Şeytan Taş Thomas.

"Evet?" Rahat davranarak soruyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?" "Söyleyecek çok şeyim var." Ayağını kaval kemiğime sürüyor. "Ne gibi?" Kahvemi oturturken gülümsüyorum.

Yaramaz gözleri benimkileri tutuyor. "Her kuruşuna değdin."

Kıkırdıyorum. "Sen bir aptalsın."

"Tatmin olmuş bir aptal." Parmaklarını koyu renk dağınık buklelerinde gezdiriyor ve tişörtünün altından büyük pazuşuna bir göz atıyorum.

"Bunu neden *yaptın*?" diye sordum.

"Ben her zaman istediğimi elde ederim." Gözleri gözlerimi tutuyor ve yine orada, havada zıplayan bu enerji, elle tutulur bir güç.

Bu aşk, duygu ya da özellikle parmak basabileceğim derin bir şey değil.

Sanki aramızda seksi bir oyunbazlık var ve lanet olsun... Bağımlısı olabilirim.

Thomas Stone tam bir aşık.

Ünü ondan önce geliyordu, yani ciddi referansları vardı. Sadece şirketi için 50 bin dolar aldı ve geri ödedi.

Hepsi benimle seks yapmak için.

Eğer skor tutuyorsam hayatımın en iyi seksiydi... ki şu anda gizlice tutuyorum.

Bugün... farklı hissediyorum. At gözlüklerim çıkarıldı ve yetişkin hayatımda ilk kez net görebiliyorum.

Daha önce hiç olmadığı kadar canlı.

Dün gece seviştik, güldük ve biraz daha seviştik, Thomas zeki, esprili ve tanıdığım en komik insan. Oda servisinden yatakta yağlı hamburger yedik ve iki saat süren bir banyo yaptık. Sahte bahaneler, sahte sözler ya da gariplikler yoktu.

Sadece eğlence, çok fazla eğlence. Mükemmel bir geceydi.

Thomas Stone bir eskort değil.... O uzman bir yaşam koçu.

Beni çok uzun bir karanlık dönemden geri getiren bir doktor.

Henüz bilmiyor ama dün gece o uyuduktan sonra parayı hesabına geri aktardım.

Anlaşma anlaşmadır.

O elli bin doların her kuruşunu hak etti; yarın olsa yine öderim.

Tüm o pahalı danışmanlık ve psikolog ziyaretleriyle geçen yıllar boyunca kendimi iyileştirmeye çalıştım, oysa gerçekten ihtiyacım olan tek şey iyi asılmış bir tanrı tarafından azarlanmaktı.

"Bugün ne var patron?" Gülümsüyor.

"Peki." Ciddi davranıyorum. "Bu sabah toplantılarım var."

"Doğru." Dinlerken parmağını şakağının yan tarafında gezdiriyor. "O zaman saat birde bacaklarımın arasında bir oral randevun var."

Gözleri gözlerimi tutarken bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor.

"Mükemmel." "O zaman bu öğleden sonra biraz dinlenebilirsin.

vücudunun her santimini benim zevkim için kullan."

Masanın altına uzanıyor ve elini baldır kaslarımdan yukarı kaydırıyor.

"Daha önce hiç bir restoranın tuvaletinde sikildin mi?"

Şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "Hayır."

Ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Olmak üzeresin."

Sıramı beklerken barda duruyorum. Öğleden sonraki seans yeni bitmiş ve akşam yemeği için hazırlanmaya çekilmeden önce bir şeyler içiyoruz.

Bugün oyunun kurallarını değiştiren bir gün oldu, içten içe Remington hesabını kazandığımı düşünüyorum.

Sözleşmeleri göndermemi istedi, bu yüzden parmaklar çapraz ve işte umut.

"Elizabeth," diyor arkamdan bir erkek sesi, tanıdık bir yüz görmek için dönüyorum.

"Mathew." Gülümsüyorum. "Nasılsın?"

"Harika. Ya sen?" Gözleri gözlerimi tutuyor ve karnım dönüyor. "İnanılmaz görünüyorsun." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "Parlıyorsun."

İyi sikilmek bir kıza bunu yapar.

Mathew ile aramızda her zaman bir kimya vardı, her yıl her konferansta saatlerce ona bakar ve onun gibi bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim.

Benden daha yaşlı, çok başarılı ve sektörde saygı duyulan biri. Nazik bir beyefendi.

Etrafıma bakındım. "Annaliese nerede?"

"Ayrıldık."

Ne?

"Ah." Bu konuda üzgünmüşüm gibi davranırken yüzüm düşüyor. "Sadece iki yıl."

"Bilmiyordum, özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Graham'la tekrar bir araya gelmediniz mi?" diye soruyor etrafına suçlulukla bakarken.

"Yok artık." Gülüyorum. "Tanrım, bunu bana dileme."

Kıkırdıyor ve aramıza garip bir sessizlik giriyor. "Yani..." Ağırlığını ayak parmaklarının üzerine veriyor. "Merak ediyordum da... bir ara dışarı çıkmak ister misin?" diyor. "Gerçek şu ki, yıllardır sana çıkma teklif etmek istiyordum."

"Oh." Gülümsüyorum, mutlak sevincimi gizlemeye çalışıyorum ve sonra üst kattaki iyi vakit geçiren tanrımı hatırlıyorum.

Bok....

"Ben...." Doğru ifadeyi arıyorum, "Biriyle görüşüyorum." "Oh." Yüzü düştü.

"Bu çok yeni."

Başını sallıyor. "Haddimi aştıysam özür dilerim." "Hiç de değil." Bir süre ona baktım.

Siktir et.

"Belki bir gün bana e-posta gönderebilirsin.... İşler yolunda gitmezse diye?" Güzel ve geniş bir gülümsemeye bürünüyor. "Bunu yapabilirim."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ve yüzümün kızardığını hissediyorum ve bakışlarımı kaçırırken aptalca gülümsüyorum.

"Yukarıda bekliyor, o yüzden... gitmeliyim," diyorum telaşla. "O şanslı bir adam."

Hafta sonunu onunla geçirecek şanslı kişi benim, birdenbire Şeytan Thomas Taş'ıma ulaşmak için yanıp tutuşmaya başladım.

"Güle güle, Mathew."

"Şimdilik." Gülümsüyor, kırmızı şarap kadehini bana doğru kaldırıyor ve ben gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum.

Konferans salonundan rahatça çıkıyorum ve gözden kaybolur kaybolmaz neredeyse asansöre koşuyorum; aceleyle düğmeye basıyorum. "Acele et."

Bizim kata çıktktan sonra koridorda tepinip kapıyı açıyorum.

Thomas lacivert ipek boxer şortuyla yatakta uzanıyor.... "Görölmeye değer bir manzara." Gülümsüyorum.

Ellerini başının arkasına koyup pazularını ve karın kaslarını gösteriyor. "Sadece kadınımi bekliyorum." Göz kırıyor, kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de yanına çöküp ona sarılıyorum. "Nasıl gittin?" diye soruyor.

"Sanırım hesabı aldım, sözleşmeleri bana e-posta ile göndereceğini söyledi."

"Anlayacağını biliyordum." Alnımdan öpüyor. "Ve dün gece sana bahsettiğim adam."

"Mathew?" Kaşlarını çatıyor. "Az önce bana çıkma teklif etti."

Kıkırdıyor ve alnımdan öpüyor. "Şu haline bak." Bana daha sıkı sarılıyor, "Kalbimi bu şekilde kırdığına inanamıyorum, Beth," diye takılıyor. "Beni yaraladın kadın, en azından gitmeme izin vermek zorunda olduğun için üzgün gibi davranamaz mısın?"

"Salı günü başlayacak bir sonraki işine gitmeyi mi kastediyorsun?" Kıkırdıyor. "Evet, o işe."

Çıplak göğsünü öpüyorum ve bir süre ona sarılıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Kim, ben mi?"

"Evet." Bir an düşündüm. "Thomas Stone'un geleceğı nasıl görünüyor, sence hiç yuva kurabilecek misin?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterim." Omuz silkiyor. "Yine de bu iş kolunda kendimi köşeye sıkıştırmış olabilirim." Derin düşüncelere dalarken dudaklarını büküyor.

"Bir gün deliler gibi aşık olacaksın." Ona gülümsüyorum.

"Hmm." Dudağını kıvırıyor. "Bilmiyorum, belki de çoktan yaptım ve farkında bile değilim."

"Bunu bileceksin. Geldiğinde onu kaybetmemek için elinden geleni ardına koymayacaksın."

Gülümsüyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Noel'de neredesin?" Ben soruyorum.

"Ailemle Hawaii'ye gidiyorum." Alnımdan öpüyor, "Oradayken düşünümüzü planlayacağım."

"Teşekkürler," diye kıkırdıyorum ve daha da sokuluyorum.

Bu adam.

"Mathew'a bu hafta sonu benim olduğunu ve hemen siktir olup gitmesi gerektiğini söyledin mi?"

"Evet." Göğsünü tekrar öpüyorum. "Ve ona dünyadaki en güzel aletin sende olduğunu söyledim."

Beni sırt üstü çeviriyor ve bana gülümserken ellerimi başımın üzerinde tutuyor. "Dünyada mı?" Sırıttıyor.

"Evren." Gözlerimi açtım.

"Bu büyük bir çağrı...." Beni öpüyor, dili açık dudaklarımda geziniyor, diziyle kalçalarımı aralıyor ve bacaklarımdan arasına geliyor.

En mahrem yerlerimiz birbirine değerken birbirimize bakıyoruz. Onun sertliği benim yumuşaklığıma, mükemmel bir yin ve yang.

"Bugün çok kötü bir kız olduğumu biliyorsunuz, Sör Thomas," diye fısıldıyorum.

"Yaptın mı?" Beni tekrar çeviriyor ve aniden yatağın kenarında diz çöküyorum, sonra arkamda durup elbisemi yukarı çekiyor ve külotumun üzerinden arkamı avuçluyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye doğru çekip beni geriye doğru öpüyor.

"Bunun için ne kadar ödüyorsun?" Alay ediyorum.

"Dört bin."

"Ben on değerindeyim."

Beni agresif bir şekilde öpüyor, "Bebeğim, her şeyi öderim."

Flört edebiliyor, şaka yapabiliyor, sevişebiliyor ve dans edebiliyor.

Thomas beni dans pistinde döndürürken yüksek sesle gülüyorum. Hayatımın en güzel anını yaşıyorum.

Cehennem gibi olması gereken bir deneyimi gülerek ve severek atlattım.
"Güldüğünde ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Thomas bana gülümsüyor.

"Bu hafta sonunu tek başına nasıl bu kadar harika hale getirdin?" Müzik eşliğinde sallanıyoruz.

"Bu kadar uzun süredir üzgün olmandan nefret ediyorum," diyor usulca. "Ben de."

"Bazen en karanlık gökyüzü en parlak yıldızları ortaya çıkarır." Beni şefkatle öpüyor.

"Ve sen ne güzel bir yıldızsın Thomas Stone." Ona gülümsüyorum. "Asla bilemezsin, bir gün hakkında koca bir kitap yazılabilir."

Yüksek sesle gülüyor ve beni etrafında döndürüyor. "Hiçbir tehlikeli yazar üçüncü perdedeki bir ayrılıkla hayatımı katletmeyecek."

Yüksek sesle gülüyorum ve sonra tekrar ciddileşiyoruz. "Bunun bir katliam olacağını hiç sanmıyorum."

Beni usulca öpüyor ve sonra omzumun üzerinden bakıyor. "Bilgin olsun, Mathew sana bakmaya devam ederse onu bayıltırım."

Beni döndürürken kıkırdıyorum. "Sana meydan okuyorum."

Bavullarımızı havaalanına götürüyoruz ve check-in masalarımız farklı uçlarda.

Gözlerim onunkileri arıyor. "Sanırım bu bir veda." Beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Teşekkür ederim." Ona sıkıca sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim. Bir hafta sonu içinde dünyamı değiştirdin."

Başını boynumun kıvrımına koydu.

Gitmesine izin veremeyecekmişim gibi hissediyorum. "Kendine iyi bak... tamam mı?" Ona sarılıyorum.

"Sen de." Birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi sarılıyoruz çünkü gerçek şu ki muhtemelen görmeyeceğiz.

Bir hafta sonu içinde tüm dünyamı değiştirdi.

Boğazıma bir yumru oturdu ve gözlerim yaşararak geri çekildim.

"Ağlama, yüz bine bana bir haftalığına sahip olabilirsin." Yüksek sesle gülüyorum ve o da gülüyor.

Beni usulca öpüyor. "Güle güle, Elizabeth." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Seninle tanışmak harikaydı."

"Sen de."

Bavulunu alır ve dönüp uzaklaşır.
O arkasına bakmıyor ama ben onu artık göremeyene kadar izliyorum.
"Güle güle, Sör Thomas." Yumuşakça gülümsüyorum.
Ne güzel, ne güzel bir adam....
Bavullarımı kontrol edip terminale giriyorum ve bara oturuyorum.
Garsona "Bir margarita alayım lütfen" diyorum.
"Tabii ki."
"Bu koltuk dolu mu?" diye soruyor tanıdık
bir ses. Mathew'i görmek için başımı
kaldırıyorum. "Hayır."
"Oturabilir miyim?"
Ve işte bu, yeni hayatımın başladığı an. Sonunda
özgürüm.
Mutlu Noeller Elizabeth.
Genişçe gülümsüyorum.
"Hiç de değil."

SON.

BAY PRESCOTT

Alora

Mektubu DİKKATLİCE kenara koydum ve bilgisayarımı açtım.

Bu boku aradığım bile inanamıyorum.

Bu yapılacaklar listesindeki her bir şeyi yapacağıma söz verdim ve yapmak istiyorum... ama dürüst olmak gerekirse?

Bu mu?

Sinirlerim midemde dans ediyor.

Başımı tekrar tavana doğru eğiyorum. "Orada gülüyor musun, sürtük?"

Google'a yazıyorum.

Kinks için anonim seks kulübü

Sonuçları okudum.

İlk bir.... Hayır. Tekrar... Hayır...

Hayır. Bir sonraki sayfayı okudum.

KURULUŞ

Kuruluş, İsviçre'de beş yıldızlı özel bir tesistir.

Güvenli ve anonim bir ortamda ihtiyaçlarınızı, isteklerinizi ve sapkınlıklarınızı keşfedin.

Nasıl çalışıyor?

Establishment olarak herkesin hayatını tam potansiyeliyle yaşaması ve taş üstünde taş bırakmaması gerektiğine inanıyoruz.

Birçok kişi yaşam tarzları, mevcut ilişkileri veya dini inançlarıyla uyumlu olmayan cinsel arzulara veya ilgi alanlarına sahiptir.

Bunu klinik ve güvenli bir ortamda engelsiz bir şekilde aşmanıza yardımcı oluyoruz.

Bir hafta sonu.

Tam gizlilik.

İsimler ve kişisel bilgiler müşteriler arasında asla paylaşılmaz.

Nasıl başvurabilirim?

Başvurunuzu ve hangi deneyimi keşfetmek istediğinizi gönderin.

Başarılı olursak, sizi istediğiniz cinsiyetten, sizinle aynı ihtiyaç ve isteklere sahip bir kişi veya kişilerle eşleştiriyoruz.

Ne bekleyebilirim?

Birinci Gün - *Tesise varacaksınız ve bir gece özel odanızda tek başınıza kalacaksınız.*

Danışmak isterseniz bir cinsel psikoloğa erişiminiz olacaktır.

İkinci Gün - *Partnerinize veya partnerlerinize Jane veya Jon Doe olarak tanıtılacaksınız, hiçbir koşulda isimler asla değiştirilmeyecektir.*

Kurum içi veri tabanında hiçbir isim veya veri tutulmamaktadır. Bir güvenlik ihlali veya siber saldırı imkansızdır.

Daha sonra önümüzdeki yirmi dört saati özel bir süitte onlarla birlikte yaşayarak ve her fantezinizin tadını çıkararak geçireceksiniz.

Tüm süitlerde özel yüzme havuzu, jakuzi, buhar odası, spor salonu, esaret ve oyun odası, salıncaklar ve uygun banklar bulunmaktadır.

Oyuncak ve kayganlaştırıcı gibi tüm ekipmanlar temin edilir.

Üçüncü Gün - *Partnerinizle/ partnerlerinizle yollarınızı ayırır ve iyileşmek için kendi özel süitinizde bir gece geçirirsiniz.*

Dördüncü Gün - *Tatmin olmuş bir şekilde... kimsenin öğrenmesi riski olmadan evinize, hayatınıza dönüyorsunuz.
Sırrınız ve sağlığınız %100 güvende.*

BIZI DİĞERLERINDEN AYIRAN ŞEY GIZLILIKTIR.

THE ESTABLISHMENT'ı ziyaret etmenin bedeli 70.000 €

*Hayatınızı "ya şöyle olsaydı" diye düşünerek yaşamayın.
Hayallerinizin gerçekleşmesi için bugün başvurun.*

ŞİMDİ BAŞVURUN.

"Yetmiş bin avro... Bu ne lan?" Tiksintiyle tıklıyorum, bu da kulağa çok mükemmel geliyordu.

Ughh... Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Koltuğuma geri yaslandım, sanırım en azından bu fiyata insanların kesinlikle sağduyulu olacağını biliyorsunuz.

Yani... Ev depozito param var. Hayır.

Zihnim o günkü hastaneye geri dönüyor, zihnimde o kadar net ki sanki dünmüş gibi ve mektubu tekrar elime alıp Misty'nin yapılacaklar listesini on bininci kez okuyorum.

Onun için her şeyi yapacağıma söz verdim. Ve kararlıyım.

Artık hayatımı ikimiz için yaşıyorum.

Gözlerim mektubu gözden geçiriyor, yapmam gereken tek bir şey kaldı.

#9..... Peg a guy.

Sırıttım, Misty çok pis bir kuştı. On sekiz yaşında bir kız nasıl bu kadar sapkın olabilirdi?

Bunu yapmak istemiyorum, *bunu nasıl yapabilirim?*

Şimdiye kadar girdiğim her şeyden çok uzak.
Pornhub'a tıklıyorum ve arama çubuğuna
yazıyorum.

Mandallama

Seçenekleri inceliyorum ve sonunda hoşuma giden bir tane
buluyorum. Oynat tuşuna basıyorum ve izliyorum....
Terlemeye başladım.
Garip, yanlış *ve seksi*. Sikeyim.
Kendimi neye bulaştırıyorum ben?

Edward

Paul gözlüklerinin üstünden masasının üzerinden bana bakıyor.

"Merhaba, Edward." Gülümsüyor.

**Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, bu adam beni çok
kızdırıyor. "Merhaba."**

"Bugün nasılsın?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Ben buradayım."

"Peki son ziyaretimiz üzerine düşünme fırsatınız oldu mu?" "Evet."

Saatime baktım. "Bugün fazla vaktim yok."

**Ellerini kucağında kavuştururken sakince gülümsüyor. "Özet geçelim,
olur mu?"**

**Derin bir nefes veriyorum. "Her ziyaretinde aynı şeyi söylemek
zorunda mısın?"**

Hiç sıkılmıyor musun?"

**Paul gülümsüyor ve ben de kendimi onu sandalyesinden yumruklarken
hayal ediyorum.**

Notlarını okuyor. "Buradasın çünkü kontrol sorunların var." "Hayır."

Paul bana baktı, "Neden buradasın Edward?"

**"Çünkü kız kardeşim Charlotte'a bir psikoloğa görüneceğime dair söz
verdim."**

**Beni izlerken parmağını şakağında gezdiriyor. "Charlotte senin için
önemli mi?"**

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu zaman kaybı, bu altıncı ziyaretim ve seninle hiçbir yere varamıyorum. Tabii ki benim için çok önemli, yoksa neden burada olayım ki?"

"Kabul edene kadar bir sorunu çözemezsin, Edward."

Sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Benim bir sorunum yok. Kontrolü severim, insanlardan almayı severim... Kendiminkini ortaya koymayı severim. Bu bir sorun değil... Bu bir değer."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu ilişki senin için nasıl gidiyor?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Notlarımı okumaya devam ediyor. "Acele etme."

Siktir git.

Saatime baktım.

"İkinci ziyaretimizde bana bir dizi kırık ilişki yaşadığını söyledin. Güçlü kadınlardan hoşlanıyormuşsun ama onlar da senin kontrol ihtiyacına ancak bir yere kadar dayanabiliyorlarmış."

"Onları terk ediyorum," diye cevap veriyorum, öfkeyle.

"Onları istediğiniz için mi terk ediyorsunuz, yoksa kendinizi kontrolden çıkmış hissetmeye başladığınız için mi terk ediyorsunuz?"

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Görüyorsun, bence bir sorunun olduğunu biliyorsun ve Charlotte'un seni buraya getirmesinin arkasına saklanıyorsun. İçten içe beni görmek ve bunu düzeltmek istiyorsun."

Sessiz

kalıyorum.

"Haksız

mıyım?"

Adrenalinin vücudumda çılgılık attığını hissediyorum. "Belki."

"Bana şunu söyle Edward, hiç kontrole doğrudan mücadele etmeyi düşündün mü?"

"Yaptığımız şey bu değil mi?" Gözlerimi deviriyorum, "Bazen söylediğin şeyleri duyabiliyor musun? Bu saçmalığın bedelini nasıl ödüyorum?"

"Buradasınız çünkü ben solcuyum ve başarılı oluyorum. Önerilerim ne kadar alışılmışın dışında olursa olsun, bunu inkar etmek mümkün değil."

Nefes veriyorum, bu doğru, onun en iyisi olması gerekiyordu.

"Bana yüksek cinsiyetli bir birey olduğunuzu söylemiştiniz," diyor.

"Evet."

"Ne sıklıkla seks yapmaktan

hoşlanırsın?" "Her gün."

"Peki ya seks yapmazsanız?"
"Elimi beceriyorum," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde.
"Sadede gel."
"Bir cinsel partnere nihai güç devrinin ne olduğunu düşünürsünüz?"
"Bir kadın mı?" Ben soruyorum.
"Cinsel tercihin bu mu?" "Bu benim tek tercihim."
"Tamam... hadi bununla devam edelim. Yatak odasında bir kadının size hükmetmesine ne kadar izin verirsiniz?"
"Yapmazdım."
Sandalyesine geri oturur ve gülümser. "Hiç mi? Şu anda bile mi?"
"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"
"Bana geldiniz çünkü ben sonuç alıyorum ve bu ofiste hiçbir yere varamıyoruz. Diğer olasılıkları araştıralım."
Çekmecesi karıştırıyor ve masanın üzerinden bana bir kart uzatıyor.

KURULUŞ

"Nedir bu?" diye sordum.
"İsviçre'de özel bir tesis, ziyaret etmenizin çok faydalı olacağını düşünüyorum."
"Neden?"
Ellerini önünde kavuşturur. "Gücünü bir kadına teslim etme olasılığını keşfetmeni istiyorum. Kendini tamamen deneye teslim et."
Sözleri kafamın içinde dönüp dururken kaşlarımı çatıyorum.
"Ne demek istiyorsun?" "Hiç bir Dominatrix'i ziyaret etmeyi düşündün mü?"
"Kimse beni belden bağlamalı bir aletle sikemez," diye tükürdüm.
Gülümsüyor, korkumla eğlendiği belli. "Bu noktaya gelmek zorunda değil ama cinselliğini ve savunmasızlığını teslim etmenin ve güveni öğrenmenin başka yollarını keşfetmenin senin için iyi olacağını düşünüyorum."
"Hayır." Başımı salladım. "Hayatta olmaz."
"Hoşuna gidebilir." Sırıttıyor.
"Yapmayacağımı kesinlikle biliyorum."
"Sadece bir hafta sonu. Gizlilik güvence altındadır ve sizinle aynı ihtiyaçlara sahip bir kadınla anonim olarak eşleştirileceksiniz."

"Hangi kadın buna ihtiyaç duyar ki?"
Gülümsüyor. "Öğrenmeni isterim."
"Hayır."
"Eğer gidersen ve bunu yapamazsan... en azından bileceksin." "Neyi bileceğim?"
"Bir kontrol sorunu var ve bu şekilde ilerlemeye başlamak için iyi bir yerimiz var."
"Bir kadının yatakta bana hükmetmesine izin vermek ne halta yarayacak?"
"Seni korkudan kurtaracak." "Ben korkmuyorum."
"Kanıtla."

Altı ay sonra.

Alora

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Bayan Doe?" diye soruyor bellboy.

Ne gibi?

Bekle... bellboylar burada da mı cinsel iyilik yapıyorlar?

Aman Tanrım, çok çok uzağa kaçmak istiyorum.

Burada ne işim var benim?

"Hayır." Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim." Süitimin kapısını kapatıyorum ve yatağa oturup etrafıma bakıyorum. İsviçre'deki kink oteli Establishment'tayım.

Yatağa uzandım ve ilahi rehberliği ararken tavana baktım. Aylarca dönüp dolaştıktan sonra bunu şimdi yapmazsam... dilek listesinin tamamlanmayacağını biliyordum. Gelecekteki erkek arkadaşımın ya da kocamın bu işi isteyip istemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok ve eğer istemezse bunu başka biriyle yapamam.

Çok geç olacak.

Tüm birikimimi bunu yapmak için kullanıyorum ve korkuyorum, ürküyorum ve itiraf etmekten nefret ediyorum... biraz da heyecanlıyım.

Kalkıp muslukları açıyorum ve kendime derin bir banyo yapıyorum, kenarına oturup dolmasını bekliyorum.

Yarın onunla tanışacağım, Misty'nin yabancıısıyla. Benimle ne kadar gurur duyacağını düşündükçe gülümsüyorum. Ben de kendimle biraz gurur duyuyorum.

Odamda bir ileri bir geri yürüyorum.

Bu olamaz. Bunu yapamam. Gitmek istiyorum; şimdi gitmek istiyorum.

Her an doğabilir ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Siyah seksi bir randevu elbisesi ve topuklu ayakkabılar giyiyorum; koyu renk saçlarım ve makyajım yapılmış.

İç çamaşırı ve pantolon askısı bile giyiyorum.

Hafta sonu buluşacağım kişi hakkında tek bildiğim yirmi beş ile otuz yedi yaşları arasında olduğu, heteroseksüel olduğu ve heteroseksüel bir kadın tarafından becerilmek istediği.

Bu benim....

Hiçbir isim ya da kişisel bilgi paylaşılmayacak ve bu birbirimizi göreceğimiz tek zaman olacak.

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

Bir saat önce teslim edilen siyah kutuya bakıyorum. Görev için ihtiyacımız olan ekipman.

Fuck.... Kutuyu açıp bakmaya bile cesaret edemiyorum. Bang, bang, bang... kalbim gidiyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Bunun ne kadar korkunç derecede kötü olabileceğini hayal ederken şakaklarımı tutuyorum.

Tak, tak.

O burada.

Pencereye bakıyorum, oradan atlayıp kaçabilir miyim diye düşünüyorum.

Hayır, ayrılmak için çok geç. Yapıp yapamayacağımdan emin olmadığım bir şey için ödeme yaparak tüm paramı boşa harcadım.

Kapıyı açıyorum ve beni beyaz üniformalı başka bir bellboy karşılıyor.

"İyi akşamlar, Bayan Doe."

"Merhaba."

Arkasında duran adamı ortaya çıkarmak için yana doğru adım atıyor ve hava ciğerlerimi terk ediyor.

Uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı ve hayatımda gördüğüm en büyük mavi gözlere sahipti. Tamamen muhteşem.

Aramızdaki havada elektrik çatırdarken birbirimize bakıyoruz. "Bay Doe'yu takdim edebilir miyim?"

Alora

"MERHABA." Elimi sıkmak için elini uzattı.

Oh, o İngiliz.

"Merhaba."

Üzerime garip bir deja vu hissi çöktü.

Bekle... Daha önce tanışmış mıydık?

Bay Doe'nun gözleri benimkileri tutuyor. "Bizi yalnız bırakın."

Birden kominin hâlâ burada olduğunu fark edince etrafıma bakındım, tamamen unutmuşum.

"Evet, efendim." Komi bana dönüp başını salladı ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa dokuzu tuşlayın, Bayan Doe." dedi.

"Teşekkür ederim." Zavallı kominin gözlerinin içine bile bakamıyorum. Yapmak için burada olduğumuz sapıkça şeyleri biliyor mu?

Tabii ki öyle.

Sadece toprağın beni bütün olarak yutmasını istiyorum, genelde çok vanilyayımdır... Söz veriyorum. Böyle bir yerde çalışırken ne görmeli?

O çıkarken kapı kapanıyor ve yalnız kalıyoruz, o kadar gerginim ki zor nefes alıyorum.

Bay Doe'nun baskın bir gücü var, neden seks için para ödesin ki?

Bara doğru yürür. "Bir içki ister misiniz?" "Evet, lütfen?" Çekinerek söyledim.

"Ne istersiniz?"

Siyanür kulağa hoş geliyor.

"Umm...." İki kelimeyi bir araya getirmek şöyle dursun, düşünemiyorum bile. "Her neyse iyi olacak."

Sırtı bana dönük duruyor ve içkilerimizi doldururken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde, siyah saçlı ve yapılı. Takım elbisesi mükemmel bir şekilde oturmuş ve aurası ve kendini tutma şekliyle ilgili bir şey bana onun varlıklı olduğunu söylüyor.

Dönüyor ve elinde kristal bir bardakta kehribar rengi bir sıvı ve buzla bana doğru yürüyor. Bardağı ondan alırken kalbim göğsümde takla atıyor.

Masayı ve sandalyeleri işaret ediyor ve karşılıklı oturuyoruz. Bu adam örneğine yakın olmak bile sinir bozucu.

"Teşekkürler." Bir yudum aldım ve irkildim.

Sikeyim.

Tadı benzin gibi ama daha sert.

Sandalyesine güçlü bir şekilde oturuyor ve gözleri benimkileri tutarken içkisini yudumluyor.

Güm.

Güm.

Zavallı panik kalbim güm güm atıyor.

Aklından ne geçiyor?

Aramızda garip bir sessizlik var ve benim sadece buzları kırmam gerekiyor.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diyorum

usulca. "Ne bekliyordun ki?"

Delici bakışları bir tür korkutma süper gücüne sahip, masanın altına sürünüp saklanmak istiyorum.

"Emin değilim."

Cevabımdan etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Kahretsin...

Bunu neden söyledim?

"Beklediğin gibi biri miyim?" Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama sorum ancak bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen itaatkârsın."

Hayır, değilim... değil mi?

"İtaatkârlardan hoşlanmıyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"İtaatkârları severim." Koyu renk gözleri benimkilere takılıyor ve içkiyi dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum alıyor. "Hem de çok."

Onun onayı beni heyecanlandırıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Gergin bir şekilde içkimi yudumluyorum. *Şimdi ne söyleyeceğim?*

Tamam... Burada ne haltlar dönüyor?

Bunun her anından nefret etmem ve yapılacaklar listemden bir şeyler çıkarmam gerekiyordu. Bu adama karşı içgüdüsel bir fiziksel tepki vermek planımda yoktu.

"Gergin olduğunda hep kıpır kıpır mısın?" diye soruyor.

"Ne?"

"Bacağın."

Bacağımın zıpladığını görmek için aşağı bakıyorum ve durdurmak için elimi uyluğuma koyuyorum.

Benim neyim var böyle?

"Ah... özür dilerim, fark etmedim." Anaokulu davranışım için bir bahane arıyorum etrafımda. "Sen...." Doğru ifadeyi ararken omuz silkiyorum. "Göz korkutucusun."

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ve tekrar yavaşça bir yudum alıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"I...." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "I...."

Sabırsız bir kaşını kaldırıyor.

Siktir et. Ona gerçeği söyle.

"En iyi arkadaşım için bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum." "Neyi?"

"En iyi arkadaşım ölmeden önce bana hayatında yapmak istediği on şeyin listesini yazdı." Kendimi daha cesur hissederek içkimden bir yudum alıyorum. "Bu benim dokuz numaralı dileğimi yerine getirişim. Her birini yapacağıma dair ona söz verdim."

"Bu yapmak istediğin bir şey bile değil mi?"

"Değildi... ama şimdi... sen...." Ağzım o kadar kuru ki konuşamıyorum bile.

Gerçek şu ki, çok güzelsin ve seni herhangi bir şekilde becerme düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Bir an düşünürken kaşlarını çatıyor. "Listede başka ne vardı?"

"Pek çok şey." Omuz silkiyorum. "Seyahat. Amsterdam'da bir seks şovu." Beynim onun incelemesi altında tamamen bomboş kaldı. "Umm.... Bir dövme. Ve Kapadokya'da balon turu."

"Başka cinsel bir şey var mı?"

"Umm...." Tanrım, bunu neden açıkça itiraf ettim? "Üçlü."

Büyülenmiş gözleri benimkileri tutuyor ve içkisini yudumluyor.

"Ve bunu yaptım.... Aslında birkaç yıl önce." "Ve?"

"I...." Omuz silkiyorum, utaniyorum. "İki erkek yapmaya elim varmadı.... ben de bir kadın daha ekleyeyim dedim." Sesim kesiliyor.

"Ve ne?"

"Paylaşmayı sevmediğimi öğrendim," diyorum aceleyle.

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Ben de paylaşmam."

"Değil mi? Bence insanların bunu yapması çok garip." Dengemin biraz daha geri geldiğini hissederek sırtıyorum.

Sessizliğe gömülüyoruz ve o derin düşüncelere dalmış gibi içkisini yudumluyor. "Paranızı iade edeceğim. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim."

Hayal kırıklığı içime işliyor. "Ne?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Ben...." Kendini ifade etmeye çalışırken hafifçe omuz silkiyor. "Bu bir sonraki aşamaya geçmeyecek."

"Neden olmasın?"

Aramızda çatırdayan havayı işaret ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aramızdaki fiziksel çekim çok güçlü."

O da hissediyor.

Yüzümü kaplamakla tehdit eden aptalca gülümsemeyle savaşıyorum.

"Amaç da bu değil mi zaten?"

"Senin bakış açına göre belki, benimkine göre kesinlikle değil."

Burada ne işi var?

"Eşcinsel olduğumu mu düşünüyorsun?"

diye sordum. "Kesinlikle hayır."

"Eğer öyleysen sorun değil."

Öfkelenmiş gibi ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

Gidiyor.

"Ne yapıyorsun?" Panik içinde sıçradım. "Bu işe yaramıyor."

"Dur." Ben de ayağa kalkıyorum. "Buraya gelmek için bunca zahmete katlandık ve belli ki birbirimizden etkileniyoruz, o halde nereye gittiğini görmemenin ne anlamı var?"

"Nereye gittiğini biliyorum ve oraya gitmiyor," diye öfkeyle tükürüyor.

Birden kafama dank etti, gergindi. Bu onun için de normalin dışında.

"O zaman bana nereye gittiğini göster." Kanepeyi işaret ediyorum. "Otur ve... rahatlamaya çalış." Bardağı elinden alıp bara gidiyorum; yeniden doldurup geri veriyorum. "Bunu yüzde yüz alkollü iç," diye talimat veriyorum. "Gerçi sanırım çoğu ülkede bunu içmek yasa dışı." Titrek bir yudum alıyorum ve içinin yandığını hissediyorum. "Ama bir İsviçre seks kink kulübünde sanırım her şey serbest."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve gitmesine saniyeler kaldığını biliyorum. "Lütfen oturun Bay Doe," diye fısıldıyorum.

"Gitmeyin."

Sonunda kanepeye oturmadan önce tereddüt ediyor ve tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

Aklından neler geçiyor hiçbir fikrim yok.

"Bunu sadece zorlandığınız için yapıyor olmanızdan hoşlanmıyorum" diyor.

"Zorlanmıyorum. Arkadaşımin isteklerini yerine getirmek istedim ve dürüst olmak gerekirse şimdi seninle tanıştım-" Cesaretimi toplamaya çalışırken içkimi yudumluyorum, "-Seninle biraz çıplak zaman geçirmenin çok keyifli olacağını düşünüyorum."

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Üstesinden gelmem gereken çok şey var."

Ciğerlerimde hava yok. Hiç yok.

Omuz silkiyorum, sanki beni uyarıyormuş gibi hissediyorum.

"Benden etkilendiğini mi söylemiştin?" Fısıldıyorum.

"Hissetmiyormuş gibi davranma."

Birbirimize bakıyoruz, ona doğru olan manyetik çekim o kadar güçlü ki buna karşı koyamıyorum.

Birdenbire o garip korkunun gitmesini istedim. Bu işi bitirmek istiyorum.

Bu her neyse.

"Böyle bir yerde şimdi ne olacak?" Endişeyle soruyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor.

"Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım." Saçmalamaya başladım. "Çıkıyor muyuz? Havadan sudan konuşuyor muyuz? Yemek yiyor muyuz?" Kontrolü ele alması için yalvarırken gözlerim onunkileri arıyor. "Ben ne yapacağım?"

"Kıyafetlerini çıkar," diyor. "Ne?"

"Nereye gittiğini göstermemi istediğini söylemiştin?"

"Gösterdim."

"O zaman dediğimi yap. Al. Giysilerini.

Giysilerini. Çıkar." Gözlerim açıldı.

"Şimdi."

Ne oluyor be?

Öpüşmedik bile ve onun önünde soyunmamı mı bekliyor? Bekle... öpüştük mü?

Başımı arkaya yatırıp bardağımı boşaltıyorum, zehir boğazımı yakıp nefesimi keserken öksürüyorum.

Banyoya doğru yürüyorum. "İşte,"

diyor.

"Ne?"

"Hemen şurada soyun."

Kalbim göğsümde çok sert çarpıyor ve kapıya doğru bakıyorum ve kapıdan kaçmayı hayal ediyorum.

Siktir et, ben gidiyorum.

"Gözlerimin içine bak ve lanet olası kıyafetlerini çıkar," diye homurdanıyor.

Gulp.... Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Lanet olsun... Ne yapıyorum ben?

Bir stiletto çıkardım ve yana attım. Yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor ve arkasına yaslanıyor.

Titrek bir elle diğer ayakkabıyı çıkarıyorum.

Gerçekten kalp krizi geçirmek üzereyim.

Bara gidip kendime bir bardak daha Hollanda cesareti dolduruyorum ve kocaman bir yudum alıyorum.

Yakın geleceğimde bol miktarda terapi olacağını tahmin ediyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Siktir et, kaybedecek neyim var ki? Artık buradayım.

Elbisemin yan tarafındaki fermuarı yavaşça açıyorum. "Gözlerini benden ayırma," diyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve eli sikinin üzerinde oturduğunu görüyorum.

Gulp....
Sikeyim

Ben.
Öldü.

Bu gerçekten oluyor mu?
Gergin olmama şaşmamalı, gergin olmak için çok iyi bir nedenim vardı.
Onun karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişken elbisemi önce bir omzumdan sonra diğer omzumdan indiriyorum.

"Çıkar şunu," diyor.

Vay anasını, vücudumu görünce gerçekten kaçacak delik arayacak.
En azından ışıkları falan kısamaz mıyız?
Kalbim boğazımda, elbiseyi yavaşça aşağı kaydırıyorum ve dışarı çıkıyorum.

O.

Siyah dantel sütyen ve siyah kurdeleli G-string ile önünde duruyorum.
askı kemeri.

Gözleri açıklıkla vücudumun üzerinde gezinirken yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor.

"Arkamı dön."

"Ne?" Kaşlarımı
çattım. "Dön. Dön."

Kıçıma bakmak istiyor.

Sinirle arkamı dönüyorum.

"Ayak parmaklarına
dokun."

"Ne?" Gıcırđıyorum.

"Dokun. Ayak
parmaklarına. Ayak
parmaklarına."

Bunun için yeterince alkol almadım.

Bu utanç verici... ve biraz da ateşli.

Eğilip ayak parmaklarıma dokunuyorum ve o keskin bir nefes alıyor.
Kulaklarımda kalp atışlarımı duyarken gözlerimi kapatıyorum.

Yardım edin!

Sanki ayağa kalkmış gibi kanepenin gıcırđadığını duyuyorum, bu adamda beni bu kadar heyecanlandıran şey ne?

Arkamda durmaya geldiğinde ayaklarını görüyorum ve bir sonraki talimatını beklerken nefesimi tutuyorum.

Eli arkamdan geçip seksime doğru iniyor, G- ipimi yana çekiyor ve parmaklarını damlayan ıslak seksimde kaydırıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor derin, gırtlaktan gelen bir sesle, parmağı seksimde dolaşüyor ve ben yıldızları görüyorum. "Gerçekten çok güzel."

Kan dolaşımında yüzde yüz alkol dolaşırken parmakları bunu yaparken baş aşağı asılı durmak ve tüm kanın kafama hücum etmesi baş döndürücü bir kombinasyon.

Her an bayılabilirim... Aslında şaşırmazdım. Umarım ağızdan ağıza resüsitasyon biliyordur.

Külotumu yavaşça kalçalarımın altına kaydırıp yere bırakıyor ve yanaklarımı ayırıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Dilini arka giriş kapımda hissediyorum ve bacaklarım neredeyse altımdan çözülüyor.

Ne oluyor lan?

Beni derin derin yalıyor; kirli sakalının tenimi yaktığını hissediyorum ve takım elbisesinin pantolonundaki devasa şişkinliği bacaklarımın arasından görüyorum.

Vücudumdaki her hücrenin tüyleri diken diken olurken, dokunuşundan gelen elektrik beni aşırı hızla harekete geçiriyor. Bunun hangi alternatif evrende olduğunu bilmiyorum... ama sapıkça olduğunu biliyorum.

İki kalın parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve dizlerim çöküyor.

Tokat.

Owww....

Tokadı tenime keskin bir sızı gönderiyor. "Ayağa kalk," diye homurdanıyor.

Alora

Ayağa kalktım, bana söylediği için değil ama çileden çıktığım için. Şeytan gibi ona doğru dönüyorum. "Bana ilk ve son kez vuruyorsun."

Sözlerim kafasında dönüp dururken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Bu bir vuruş değildi, cinsel bir tokattı."

"Haddimi aştım." Drama kraliçesi olmadan ne söyleyeceğimi bilemediğim için odadan fırladım ve kendimi koridordan yatak odasına doğru yürürken buldum. Kanım vücudumda sert bir şekilde pompalanıyor, uyarılma mı, öfke mi, yoksa tamamen taşlaşma mı... kim bilir?

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve çıldırmak üzereyim.

Yatak odasının kapısından içeri daldım, bornozu üzerime geçirdim ve adım atmaya başladım. Ne yapıyorum ben burada?

Burada ne işim var benim?

Beni terbiye etmek isteyen bir tanrı tarafından kırımın yenmesi... bu mudur?

Ben kış yemek için kaydolmadım.

Bu benim bölgelerim için çok fazla. Özellikle de ilk buluşmada.

Ama bu bir ilk buluşma değil, her şeyin serbest olduğu bir kink kulübü ve bunun için tonla para ödediğim bir yer.

Ne düşünüyordum ki?

Ön kapının kapandığını duyuyorum....

Bekle.

Az önce gitti mi?

Başımı ellerimin arasına aldım, siktir et.

Ne yapıyorsun salak?

Bir hafta sonu için bile maceracı olamıyorum.

Bornozumu bırakıp aynaya doğru yürüyorum ve arkama bakmak için dönüyorum. Büyük kırmızı bir el izi tenimi işaretliyor.

Bu ne cüret?

Bornozumu tekrar üzerime geçiriyorum ve ağır perdeleri açmak için düğmeye basıyorum.

Bu tür şeyler için biçilmiş kaftan olmadığım apaçık ortada. Gitmesine şaşmamalı.

Kahretsin, çok hayal kırıklığına uğradım. Özellikle şimdi onun ne kadar muhteşem olduğunu biliyorum.

Perdeler yavaşça açıldığında, aşağıdaki güzel vadiye bakan balkonda büyük bir spa ortaya çıkıyor. Sıcak ve fokurduyor, buhar havaya yükseliyor ve ben zayıf bir gülümseme veriyorum. İsviçre'nin dondurucu soğukunda sıcak bir kaplıca banyosu da yapabilirim... Neden olmasın.

Onu arkamda diz çökmüş olarak görüyorum... ve dilini.... Seksimin derinliklerinde bir zonklama hissediyorum.

Çok sıcaktı.

Beni böyle patlatan neydi? Belki de aşırı tepki verdim?

Dürüst olmak gerekirse, o tanrıyla seks yapsaydım hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Muhtemelen gitmesi iyi oldu.

Balkona çıkıyorum ve elimi spa **k ü v e t i n i n** suyuna sokuyorum, sıcak ve davetkâr.

Sola baktım, sağa baktım, siktir et, burada kimse yok. Bornozumu çıkarıp suya giriyorum. Suyu geri batıyorum ve başımı yan tarafa yaslıyorum.

"Vay canına." Sıcak su duyularımı gıcıklıyor ve gülümsüyorum.

Uzun süre ıslandım ama rahatladıkça onu daha çok görmeye başladım.

"Gözlerimin içine bak ve lanet elbiselerini çıkar."

Soyunurken bana bakışları kan dolaşımımı tahrik ediyordu.

"Gözler üzerimde."

Elini sikinin üzerine koymuş oturduğunu hayal ediyorum.

Onun gibi bir adamla sadece bir gece geçirmek için neler vermezdim.
Beni istediği şekilde değil.... Sadece benim onu istediğim şekilde.
Yine de içimden bir ses Bay Doe'nun vanilya versiyonunun benimkinin yanına bile yaklaşamayacağını söylüyor.
Sönmüş bir halde başımı küvetin kenarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.
Neyse ne. Üzgünüm Misty, denedim. Her yer cilalanmış ve gidecek bir yer yok.
"Bir kişilik daha yer var mı?"
Ses beni irkiliyor ve sıcıyorum, Bay Doe kaplıcanın yanında duruyor.
"Gittiğini sanıyordum?"
"Ben yaptım."
Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum. "Geri geldim."
"Neden?"
"Bitmemiş bir işimiz var." Ona bakıyorum.
"İçeri girebilir miyim, giremez miyim?" diyor sabırsızlıkla.
"Kıçımda kocaman bir el izi var, bir özür duymak istiyorum."
Bana donuk donuk bakıyor.
Kaşımı kaldırıyorum.
"Bayan Doe, şakacı bir cinsel eylem olduğuna inandığım bir anda tahrik olup sizi tokatladığım için özür dilerim. Herkesin şakacı olmadığını unutmuşum."
Hmm, eğer duyduysam bu pasif-agresif bir özür. "Tamam," diyorum.
"Tamam ne?"
"Tamam, girebilirsin."
"Asıl soru şu." Bana ters ters bakıyor. "Şimdi istiyor muyum?" "Emin değilim." Omuz silkiyorum. "Ama lütfen burada çıplak olduğumu bil."
"Sinirlenmiş olsam da, bu mükemmel bir teşvik." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine koyarken ayakkabılarını tekmeliyor.
Benim önümde soyunacak mı?
Gömleğinin düğmelerini açıyor ve gömleğini omuzlarının üzerinden yırtarak çıkarıyor. Geniş ve kaslı göğsü ortaya çıkıyor; göğsünde siyah kıllar var ve omuzları yırtık pırtık. Striptiz şovunu izlemek için ön sıraya oturduğumda yüzümün kızardığını hissediyorum.

Evet...evet soyunuyor.

Hallelujah dünya kurtuldu.

Bakmıyormuş gibi yapmaya çalışırken etrafıma bakıyorum, ama pantolonunu indirdiğinde ve büyük horozu serbest kaldığında... tüm bahisler kapalı ve yardım edemem ama bakıyorum.

Oh benim....

Kalın dörtlü kaslar, bakımlı kasık kılları ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis.

Adam bir tanrı... ya da bir porno yıldızı, ama dürüst olmak gerekirse kimin umurunda, ikisi de benim için çalışıyor.

Yanımdaki suya batıyor ve yakınlığı nefesimi kesiyor. İnkâr etmek mümkün değil, burada ciddi bir cinsel kimya var.

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz.

"Bitmemiş bir işimiz olduğunu söylemiştin. Seksi mi kastediyorsun?" diye soruyorum. "Bunun için burada değil misin?" diye cevap veriyor.

Elimi suyun içinde gezdiriyorum ve düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken bir dalgalanmaya neden oluyor.

"Buraya sadece seks için mi geldin?" Ben soruyorum.

"Eğer sorduğun buysa, buraya romantik bir randevu için gelmedim." Elini suyun altında kalçamdan yukarı kaydırıyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki burada senin kadar güzel birini bulmayı beklemiyordum."

Kalbim kabarıyor.

Bu adamda ne var böyle, bir iltifat bile dizlerimin bağını çözüyor.

"Ben de."

Beni kucağına çekip üzerine oturtuyor. "Sence ben güzel miyim?"

Buharın içinden birbirimize bakarken vücudumdaki her hücre alev alev yanan bir cehenneme dönüşüyor.

"Nefes kesici bir şekilde."

Eli göğsümü avuçlamak için yukarı kalkıyor ve başparmağını dikleşmiş meme ucumun üzerinde ileri geri gezdiriyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, dokunuşu büyü, neredeyse uhrevi.

Hakimiyet, hürmet ve ateş hepsi bir arada.

Eğilip beni öpüyor, iri dudakları açlıkla dudaklarımı kavırıyor.

Oh....

Beni vücuduna doğru çekiyor ve ereksiyonunun seksime doğru bastırıldığını hissediyorum.

Böyle çıplak ve suyun içindeyken aramızda hiçbir şey yok.

Beni tekrar öpüyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor, işte o anda onun da benim kadar bu işin içinde olduğunu fark ediyorum. Elleri sırtımdan yukarı kayarken dili dudaklarımda geziniyor.

Sikeyim.

Öpüş şekli....

Bedenim daha derin bir bağlantı için can atarken bacaklarım daha da açılıyor.

Aletini aramızda ayarlıyor ve sonra beni üzerine oturtuyor. Dolgun sikiindeki her sert damarı hissedebiliyorum.

Oh Tanrım....

Elleri kalçalarımda ve dili ağzımın derinliklerindeyken beni yavaşça üzerine çekmeye başladı. Aletin dudaklarıma ve klitorisime sürtünme hissi içime saf zevk dalgaları gönderiyor. Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Siktir et....

Su etrafa saçılıyor ve o beni öperken ben onun ağzının içinde inliyorum.

Sert vücudu benimkine dayanıyor ve bacaklarım artık ardına kadar açık, ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor.

Geri...ve ileri...geri...ileri. Daha sert.

Bu çok fazla... çok iyi. Daha hızlı.

Daha derine.

Tüm bedenim arzuyla titreyene kadar.

"İhtiyacım var," diye inliyorum.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Yapmam gerek..." Başımı zevkle geriye atıyorum. "...gel."

Dudaklarıma gülümsüyor ve beni ona doğru daha sert sürüklüyor ve bir orgazm ruhumdan sökülüp alınırken ürperiyorum.

"Ahhhhhh," diye haykırıyorum ona

yapışırken. Yıldızlar görüyorum.

Daha sözümü bitirmeden vücudumun spa küvetinden çıkarıldığını hissediyorum ve beni güverteye yatırıp bacaklarımı açıyor.

Buna ihtiyacım var.

Ama istediğim gibi üzerime tırmanmak yerine başını bacaklarımın arasına indiriyor. Parmakları beni açıyor ve derinden yalıyor, gözleri coşkuyla kapanıyor.... Oh

Güçlü elleri bacaklarımı geride tutarken saçlarını kavıyorum, beni derinlemesine yalıyor ve dilinin bir hareketiyle bitiriyor.

İşlemi tekrarlıyor, derin ve sert bir yalamanın ardından bir çırpınma geliyor.

Oh....

Sikeyim.

Bu çok iyi.

Oh Tanrım.... Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyor?

Neredeyse derimden sıçırıyorum ve bacaklarım başının etrafına kapanıyor. "Ahh," diye haykırıyorum etrafta kıvranırken. Beni derinlemesine yalarken beni aşağıda tutuyor. Altında çırpınıyorum, orgazmımın her bir parçasını benden emerken güçlü dili esir almıyor.

Bildiğim hayattan bir şeytan çıkarma.

Çünkü lanet olsun, bir kız bundan sonra nereye gider? Bu adam bir tanrı.

İşimi bitirdiğinde nefes nefese kalıyorum ve sonra vücudumun üzerinden kayarak bana gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye nefes nefese kaldım.

Yanımda yatıyor ve dirseğine yaslanarak beni izliyor. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Seni izliyorum." Parmak uçlarını dudaklarımda gezdiriyor ve sonra sanki elinde değilmiş gibi dört parmağını ağzıma sokuyor, sonra da ben öğürene kadar boğazımdan aşağı indiriyor, onları almak için çırpınışımı izlerken gözleri kararıyor.

Anlamıyorum. *Seks yapmak istemiyor mu?*

"Öyle miyiz?"

"Hayır." Ayağa kalkıp beni elimden tutarak yukarı çekiyor ve bornozumu üzerime sarıyor. "Hadi seni soğuktan kurtaralım." Beni içeri götürüyor ve sonra banyoya geçip duşu açıyor, sıcaklığı ayarlarken elini suyun altında tutuyor.

Büyük boy bornozun içinde bekliyorum ama kafam çok karışık.

Fiziksel olarak uyarılmış durumda, sertleşmiş siki bacaklarının arasında sallanıyor ama tamamen kontrollü davranıyor. Sadece rol yapmıyor.

Kontrol onda.

Bana dönüyor ve usulca gülümsüyor; iri mavi gözlerinde şefkatli bir parıltı var. "Hadi seni ısıtalım, bebeğim."

Başımı sallayıp sıcak suyun altına giriyorum ve gözlerimi kapatıp sıcaklığın içime işlemesine izin veriyorum. "Biniyor musun?"

"Yıkıyorum." Suyun altına giriyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor, ellerini sabunluyor ve sırtımı yıkamaya başlıyor. Omuzlarımın üzerinden yukarı ve sonra aşağı ve aşağı. Yanaklarımın arasına kadar iniyor ve ayak parmaklarımın üzerine çıkarken nefesimi tutuyorum.

Dokunuşu elektrik gibi ve bir kez daha parmakları neredeyse içime girdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Oh....

Ben ağlayan bir karmaşayım.

"Sana burada dokunmamdan hoşlanıyorsun... değil mi?" diye mırıldanıyor parmağı kıcımlı okşarken.

Aman Tanrım....

Tek bir kelime bile edemedim başımı sallıyorum.

"Gelmeyi en sevdiğin yer burası mı meleşim?" Omuz silkiyorum. "I...."

"Soruma cevap ver," diyor daha sert bir şekilde. "Ben hiç...."

Gözleri tahrikle titreşirken beni tekrar kendisine doğru çeviriyor. "Daha önce buraya hiç birini getirmedi mi?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Doe?"

"Hayır," diye fısıldadım, utanarak. "Senin için daha deneyimli olmadığım için üzgünüm."

Beklenmedik bir anda güzel bir gülümsemeye bürünüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu adamı memnun etmek yeni favori şeyim.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. "Beni mutlu ettiğin için asla özür dileme."

"Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Çok." Başımı eğip beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve beni duvara dönmek için ondan uzaklaştırıyor. Kalçalarımı kendisine doğru çekip bacaklarımı daha geniş açmadan önce ellerimi başımın üzerindeki fayansların üzerinde yeniden düzenliyor.

Beni istediği pozisyona getirirken tamamen onun merhametine kalmıştım. Heyecanlı nabzımı her yerde hissedebiliyorum.

Aramızdaki kimya daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

O da hissediyor mu?

"Bu seni neden mutlu etsin ki?" Aptal gibi davranarak soruyorum.

"Çünkü seni burada istiyorum." Parmağını kıcımda parmak boğumuna kadar kaydırıyor ve gözlerim başımın içinde dönerken inliyorum.

Boynumu arkadan öpüyor, beni yavaşça pompalarken dişleri tenimi sıyrıyor ve tam bedenim ona karşı gevşemeye başladığında onu çıkarıyor.

Sakın durma.

Sırtımı yıkamaya devam ediyor, sabunlu elleri her yerimde dolaşıyor ve ben onun sikine uzanıyorum ve o geri adım atıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"Sana dokunamaz

mıyım?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

Bana bakarken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bekliyorum." "Ne için?"

Beynimde aniden hayal kırıklığı yaratan bir düşünce belirdi.... Oh.

Beni böyle istemiyor.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" Ben soruyorum. "*Seni* becerirken benimle gelmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"Nasıl gelmek istersin?"

"Sabır, aşkım." Dişleri alt dudağımı çekip çıkarıyor ve ben zevkle acı arasında bir yerde asılı kalırken inliyorum.

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

Alora

Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken ona bakıyorum.

Bu adam çok kafa karıştırıcı.

Sert ve hazır, belli ki tahrik olmuş, ama sonra seks istemiyor. Sadece benim orgazmlarımla ilgileniyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu hiç okuyamıyorum.

Arkamda duruyor, parmakları bacaklarımın arasındaki ıslak ette gezinirken dişleri boynumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Beni ürperten noktayı buluyor ve tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Başımı sallıyorum, tutarlı bir kelime oluşturamıyorum.

"Aynen böyle, bebeğim." Parmak uçları klitorisimin üzerinde hızlı ve öfkeli bir şekilde geziniyor ve neredeyse zevkten kendimden geçiyorum.

"Oh...siktir." Bacaklarım altımda güçsüzleşti. Kıkırdıyor. "Dur bakalım."

Nasıl tutabilirim ki? Beni boşaltmaya çalışıyor.

Gelme, ne yaparsan yap gelme.

Klitorisimi tutup agresif bir şekilde çekiyor ve içimde bir orgazm patlarken neredeyse sarsılıyorum.

Beni çekip pompalıyor, daha önce hiç klitorisimi agresif bir şekilde çekiştirerek boşalmamıştım.

Bu ne lan? Bunu kim

yapar....

Bunun iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum ve benim bir klitorisim var.

Beni tekrar kendisine doğru çeviriyor, eli hâlâ bacaklarımın arasında sıkıca sıkışmış durumda.

"Boşaldığınızda çok güzel oluyorsunuz, Bayan Doe." Beni öperken gülümsüyor, parmakları yeniden başlıyor ve ben ondan geri çekiliyorum.

"Artık yok."

Yüzü

düşüyor.

"Bir molaya ihtiyacım var. Tekrar tekrar gelmeye devam edemem."

Kıkırdıyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Elini çekip beni kollarıyla sarıyor.

Doymuş ve uykum gelmiş bir halde, sıcak su üzerimizden akarken onun geniş göğsüne yaslanıyorum.

Odada dokunmama izin verilmeyen bir fil var. Kocaman ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

"Hadi gidip biraz yemek yiyelim," diye

mırıldanıyor. Ne?

Peki ya sakin?

Bu hoşuma gitmiyor; sanki eşit olmayan bir güç değişimi varmış gibi geliyor. Onun da gelmesi gerekiyor.

Elimi kasık kıllarının arasından geçiriyorum ve o geri adım atıyor. "Henüz değil dedim," diyor sertçe, sanki sinirlenmiş gibi dönüp duştan çıkıyor.

Suyun altında kalıyorum ve üzerimden akmasına izin veriyorum. Vücudum onun güçlü parmaklarıyla zonklıyor, şişiyor ve ıslanıyor ama yine de ona dokunmama bile izin verilmiyor.

Ha?

Kendini kuruluyor ve beline bir havlu sarıyor, sonra da bana bir havlu uzatıyor. Muslukları kapatıp kollarına giriyorum, beni dikkatlice kuruluyor ve bornozu omuzlarıma sarıyor. "Yemek yemelisin," diyor arkamdan saçlarıma doğru.

Burada neler olduğundan gerçekten emin değilim ama lanet olsun, bu beklenti beni öldürüyor.

Elbiselerimizi giyip yemek odasına gittiğimizde masanın kapaklı gümüş tepsilerle dolu olduğunu görüyoruz.

"Ne istediğinizden emin değildim, bu yüzden aralarından seçim yapabilmeniz için çeşitli yemekler sipariş ettim." Lezzetli restoran yemeklerini ortaya çıkarmak için gümüş kapakları kaldırmaya başlar. Ravioli makarna ve biftek filetosu var. Sashimi ve deniz ürünleri ve sonra bir çeşit tavuk yemeği. Krema soslu sebzeler ve salatalar var.

"Vay canına," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken. "Bunu ne zaman sipariş ettin?" "Spaya girmeden önce."

Beynim teklerken ona bakıyorum; az önce olan şeyin tam da olduğu gibi gerçekleşeceğini biliyordu. Bu sırada ve bu zaman diliminde.

"Otur." Sandalyemi işaret etti.

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Bayan Doe." Sırıttıyor. "İşte bu bir keşif." Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Bu bir vahiy değil, mezar taşına yazılacağından eminim. Eminim dışarıdan çok otoriter bir piçtir.

Oturdum ve seçeneklere baktım. "Makarna ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır." Dirseği masaya yaslanmış ve işaret parmağı dikilmiş beni izlerken şakağının üzerinde. "Hepsi senin." Bana uzattı.

"Teşekkürler." Çatalımı alıp ona bakıyorum, hâlâ arkada oturmuş beni izliyor. "Yemek yiyor musun?" diye soruyorum.

"Açım... ama yemek için değil." Birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyor. Dili alt dudağının üzerinde kayıyor ve ben onu bacaklarımın arasında hissediyorum.

O çok gergin...Tanrım.

"Yalnız yemiyorum, ya buraya gelir beni yersin ya da benimle birlikte yemek yersin."

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor ve fileto bifteği alıp önüne koyuyor. Biraz sebze koymasını izliyorum ve sonra kalkıp iki bardak buzlu su dolduruyor. İkisine de limon dilimleri koyuyor ve sonra birini önüme oturtuyor.

Yaptığı her şeyde çok stratejik davranıyor, bu adamla hiçbir şeyin şansa bırakılmadığını hissediyorum.

Bıçağını ve çatalını alıyor.

"Kontrolü seviyor musunuz, Bay Doe?" Ben sorarım.

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden, çatalındaki bifteği ısıtıyor.

"Her şeyde mi?"

"Evet." Bifteğini çiğniyor; gözleri daha fazlasını sormam için bana meydan okuyor. "Seks yapmamak.... Bu bir kontrol şeyi mi?" diye soruyorum.

"Bu bir zevk meselesi."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum, seks yapmamak nasıl zevkli olabilir ki?"

"Yoksunluk benim tercih ettiğim uyuşturucu." Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Ha?

Ya bu adam süper zeki ya da ben süper aptalım. "Bu ne demek oluyor?"

Sanki her gün bu tür bir konuşma yapıyormuş gibi bifteğini kesiyor.

"Karşımda oturuyorsun, memnun ve uykulu."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Ve?"

Beni izlerken bifteğini ağır çekimde çiğniyor.

"Eğer ben burada memnun ve uykulu bir şekilde oturuyorsam... sen ne yapıyorsun?" Soruyorum. "Seni genişçe açtığında ve kaplıcanın yanında tadına baktığımda...

senin

için."

Ha?

"Eğer benim için değilse, kimin içindi?"

"Kendi bedenime istediği bilgiyi vermek için senin bedeninin tadına bakıyordum." "Neden bilgi istiyorsun ki?"

"Duyularımı kalibre

etmek için." Ona şaşkın

şaşkın bakıyorum.

"Görüyorsunuz Bayan Doe, vücuduma sahip olabileceği DNA'yı tattırdığımda... çok daha yüksek bir seviyede performans gösteriyor."

Bacaklarımın arasında bir zonklama hissediyorum. *Bu adam çok ateşli.*

"Duyularım tüm zamanların en yüksek seviyesinde, daha önce hiç olmadığı gibi çalışıyor." Devam ediyor, "Sen uykulu bir şekilde otururken.... İçimdeki avcı senin kokunu alabiliyor." Karanlık bir şekilde fısıldıyor, "Nabzının vücudundan geçtiğini hissedebiliyorum." Dili sanki bir şey tadiyormuş gibi dudaklarının üzerinde geziniyor. "Küçük, dar amcığından çıkan o güzel, krem si meninin tadını hâlâ alabiliyorum."

Yüce Tanrım.

"Vücudumdaki her bir hücre seninkini almak için çılglık atıyor." Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissediyorum.

"Yemeğini şimdi ye çünkü daha sonra enerjiye ihtiyacın olacak." Gözlerimiz kilitlendi. "İlkel içgüdülerim bu gece vücudunu iyi kullanacak.

Seni kendime aldığımda."

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

"Ben çoktan satıldım," diye fısıldıyorum.

Nefes kesici bir gülümsemeye bürünüyor ve midemde kelebekler dans ediyor.

Birdenbire umutsuzca onu memnun etmek istiyorum, onun benimkini uçurduğu kadar ben de onun aklını uçurmak istiyorum. Adil olan bu.

Ayağa kalkıyorum. "Sen yemeğini ye. Ben senin sikini yalayacağım." Masanın altına sürünüp şortunu indiriyorum; kalın boyu çoktan sertleşmiş ve ön spermle ağlıyor.

Onu ağzıma alıyorum ve derin, boğuk bir inilti çıkarıyor.

Sikeyim.

Bu şimdiden hayatımın en iyi seksiydi ve daha yapmadık bile.

Onu okşarken derin derin içime çekiyorum ve sandalyesinde arkasına yaslanırken keskin bir nefes alıyor. Eli başımın arkasına gidiyor. Bir ritim tutturuyoruz ve ağzımı sikmeye başlıyor. Kontrolünü kaybetmeye başladığında arkası sandalyeden kalkıyor.

Vücudunun çıkardığı inlemeler ve sesler içimi dışıma çıkarıyor. Vücudu diyorum çünkü şu anda onun temel ihtiyaçlarını emdiğime gerçekten inanıyorum.

Bay Doe artık burada değil; ben onun içindeki hayvanı besliyorum.

Beni kolumdan tutup yerden kaldırıyor ve kanepeye yatırıp başımı minderlere bastırıyor.

Bir prezervatif yırtılması duyuyorum, sonra bana çarpıyor ve kendini derinlere tutuyor ve ikimiz de ecstasy içinde çılgılık atıyoruz.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Bu çok iyi.

O kocaman, beni iliklerime kadar geriyor ama vücudumun onun etrafında dalgalanması ikimizi de uçurumun kenarına getiriyor.

Haklı, bu iki kişi arasındaki bir seks değil.

Bu, iki bedenin en temel insani ihtiyaçlarını en ilkel yollarla beslemesidir.

Ayağını yanımdaki kanepeye koymak için kaldırıyor ve çekip geri sokuyor.

Bağırıyorum, kavrayışının baskısı neredeyse omurgamı kırıyor.

Hay sikeyim.

Sonra beni piston hızıyla pompalıyor, ihtiyacı olanı alırken tenlerimiz birbirine çarpıyor.

Oww....

Düşünemiyorum, nefes alamıyorum ve beni tuttuğu pozisyonda hareket bile edemiyorum. Kanepenin üzerine eğildim, ayaklarım yere değmiyor.

Elleri beni genişçe açıyor ve pompalarını darbe darbe alıyorum.

İnliyor, derin ve gırtlaktan. Hayatımda duyduğum en orgazmik ses.

Hayvan gibi.

Daha önce hiç böyle sikilmemiştim. "Siktir."

İnliyor. "So...."

Pompa.

"Lanet olsun."

Pompa.

"Güzel."

Pompa.

Oh....

Kendini derinden tutuyor ve beni sıkıca kavıyor.

Heyecanının sesi beni uçurumun kenarına gönderiyor ve sert bir şekilde boşalırken haykırıyorum.

Görüşüm kararıyor ve yemin ederim beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Etrafımdaki deri tokatları, derin inlemeleri ve... kahretsin, bu tür bir seksten sağ çıkamayabilirim.

Kendini derinlere tutuyor ve vücudumun derinliklerine boşalırken sikişinin şiddetle sarsıldığını hissediyorum.

"Siktir..." diye inliyor. "Oh evet, siktir evet." Vücudunu tamamen boşaltmak için beni yavaşça pompalamaya devam ediyor.

Umutsuzca nefesimi tutmaya çalışırken soluk soluğa kalıyorum. Fiziksel bilincimi yeniden kazanmaya çalışırken boşluğa bakıyorum.

Bu da neydi böyle?

Sırtım yataktan kalkarken uyanıyorum.

Yatak odası karanlıkla örtülü ve dışların klitorisimi sıyırdığını hissediyorum.

Aşağı baktığımda Bay Doe'nun battaniyenin altından üzerime indiğini görüyorum.

Sikeyim.

Bu adam tam bir hayvan, kaç kere geldiğimin sayısını unuttum.

Beni saatlerdir her yönden beceriyor ve son seferden sonra bitkin bir uykuya daldım... sadece bununla uyanmak için.

Aslında sabaha kadar dayanabilecek miyim bilmiyorum.

Dili klitorisimin üzerinde gezinirken dört parmağı beni yavaşça beceriyor ve ben inliyorum.

Artık havalı bile davranamıyorum, her türlü öz farkındalık duygusunu ruhumdan söküp aldı.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, tekrar boşalmaktan korkuyorum. "Yapamam"

"Şşşt," diye fısıldıyor. "Bir kez daha bebeğim, sonra uyumana izin vereceğim." Gözlerim kafamın içinde dönerken ellerimi saçlarının arasına sıkıştırıyorum. "Sana sadece bir geceliğine sahibim, Doe." Beni emiyor. "Doyamıyorum."

Öyle söyleme.

Bu fiziksel bağlantıyla nasıl sadece bir gece geçirebildik? Hiçbir dünya bu kadar acımasız değildir.

Vücudum kasılmaya başlıyor ve parmaklarına sertçe boşalırken inliyorum, üzerimde diz çöküyor ve horozunu boğazımdan aşağı kaydırıyor ve ağzıma geliyor.

Onunla başa çıkmaya çalışırken öğürüyorum ve boğuluyorum.

Terden sıırıslık olmuştun alnımdaki saçları şefkatle geriye doğru tararken karanlıkta bana gülümsüyor. "Çok güzel, Doe," diye fısıldıyor, kendini ağzıma sokmaya devam ediyor.

Birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir şeyler değişiyor.

Vücudu her ne arıyorsa, onu buldu. Onun tokluğuyla, tektonik plakaların yerine oturduğunu hissedebiliyorum.

Ama nereye taşındıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Alora

Yeni süzölmüş kahvenin CENNET KOKUSU beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi odaklamaya çalışırken geriliyorum.

Neredeyim ben?

Bedenim ağırlaşıyor, ağrıyor ve bir anda dün geceyi ve yatağa birlikte girdiğim Tanrı'yı hatırlıyorum.

Yatağın boş tarafına bakıyorum, nerede o?

Yavaşça yataktan kalkıyorum ve irkiliyorum, dün gecedan beri ağrım var. Kaslarımın her biri gerilmiş ve kullanılmış hissediyor. Bornozumu giyip Bay Doe'yu aramak için dışarı çıkıyorum.

Yaşam alanına girip etrafa bakıyorum; dün akşamki yemekten kalan her şey temizlenmiş ve toplanmış.

"Bayan Doe." Balkondan sesleniyor. "Buradayım."

Kapıya doğru yürüdüm ve onu masada otururken buldum, kahvaltı hazırda ve sabah güneşi ısıldıyordu. Genişçe gülümsüyor ve kucağına vuruyor.

Kalbim kabarıyor ve ona doğru süzölüp dizine oturuyorum. Beni şefkatle öpüyor. "Günaydın."

"Merhaba." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, dün geceki fahişece davranışımın dolaylı aniden utanıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana gülümsüyor ve parmaklarıyla saçlarımı tarıyor. "Güzelliğin nefesimi kesiyor."

Muhtemelen rakuna benziyorumdur.

Öpüşüyoruz, önce yavaşça sonra daha derinden ve birbirimizde kaybolurken gözlerimiz kapanıyor, hayal etmiyordum ya da dün geceki anın içinde kaybolmuyordum.

Gün ışığında hala burada, aramızda.

Göz kamaştırıcı güzellikte bir kimya, o kadar parlak ki doğru dürüst göremiyorum. "Bugün ayrılıyoruz," diyorum hüznle.

"Hmm." Beni tekrar öpüyor. "Bu konuda."

"Evet," diyorum umutla, "lütfen bana birlikte kaçmak ya da aynı derecede çılgınca bir şey yapmak istediğini söyle."

"Benimle bir gece daha geçir." Beni soğuktan korumak için bornozumu yeniden ayarlıyor.

Bu benim şansım; onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. "Bir şartla," diyorum ona.

"O da ne?"

"Burayı terk etmek istiyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatı.

"Gitmek değil, gitmek. İstiyorum..." Omuz silkiyorum. "Köyü keşfetmek, güneş ışığında yürüyüşe çıkmak." Yumuşakça gülümsüyorum. "Belki bu akşam bir restorana gideriz?"

"Doe...." Otelin kurallarını çiğnemek istememden etkilenmemiş gibi iç geçiriyor.

"Sadece bir gün." Onu ikna etmeye çalışırken kocaman dudaklarından öpüyorum. "Ve sonra burada bir gece daha geçireceğiz."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz," diye fısıldıyorum. "Bu düşünceden nefret ediyorum. Bana bir günümü ver."

"Bu bizim anlaşmamız değildi ve ben gerçekten istemiyorum...." "Sen de bir gece daha istemiştin."

Sözünü kestim.

Bunu düşünürken aşağıdaki vadiye bakıyor.

"Ya da şimdi vedalaşabiliriz." Ayağa kalkıyorum, bunu düşünmek zorunda kalmasına bile sinirleniyorum.

"Hayır, hayır." Beni tekrar kucağına çekti. "Bir gece daha." "Ve bir gün."

"Evet." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor ve aramızdan sıcak, bulanık bir his geçiyor.

Şehvetten daha fazlası, aşktan daha az tanıdık. İmzaladığımız oyundan tamamen farklı bir oyun.

Bu veda berbat olacak.

"Hazır mısınız?" Bay Doe oturma odasından sesleniyor.

"Hı-hı" Çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve bana yukarıdan aşağıya bakarken kaşlarını çatıyor.

"Palton ve şapka nerede?"

Kendime bakıyorum. "İhtiyacım yok, değil mi?"

"Dışarısı soğuk, donarak ölürsün."

"Oh." Omuz silkiyorum. "Eşyalarımı toplarken bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim.

Bana bir şey olmaz, zaten yürüyeceğiz, böylece ısınabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Bekle, benimkilerden birini giyebilirsin." Boş odaya doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum. Bavulu bagaj rafının üzerindeydi ve onu açtı.

Her şey hassas bir şekilde katlanmış ve düzenlenmiş ve ben içine bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Çantanı kim hazırladı, bir eğitim çavuşu mu?"

Bana dönüp bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Neden bu kadar düzgün?"

"Her şeyin normal bir yetişkin gibi düzenli olmasını isterim."

"Ben de." Yani ben de değil, çok dağınığım ve bavulumda asla bir şey bulamıyorum ya da toplanırken huysuz bir çocuk gibi ayak parmaklarımın üzerine yuvarlanıyorum.

Gri bir bere çıkarıp başıma takıyor ve beni çabucak öpüp daha fazlasını bulmak için bavuluna dönüyor.

Çok öpüşüyor.

Beklerken şapşal şapşal gülümsüyorum, onunla gündelik şeyler yapmak yeni favori şeyim. Büyük bir palto uzattı. "Bunu giy."

"Bu çok büyük."

"Kar yağmak üzere." Gözlerini açıyor. "Ve sen ince bir hırkayla kırlarda dolaşmak mı istiyorsun? Hiç sanmıyorum."

"Tamam." Kollarımı kolların içine sokarken iç geçiriyorum, fermuarı kapatıyor ve bel ipini çekerek iyice sıkıyor. Aşağı uzanıyor ve cinsel organımı avuçlayıp sıkıyor, sonra da kendi bedenine dönüyor.

Bavul. "Şimdi...." Bana bir çift deri eldiven uzattı. "Bunlar o güzel küçük elleri sıcak tutacak."

Ellerimi uzattım ve o da benim için taktı. "Artık gidebilir miyiz patron?" diye sordum.

"Artık gidebiliriz, Doe."

Bir şekilde birbirimize takma isimler bulduk, o Patron, ben de Doe.

Büyük boy berem, kocaman ceketim ve palet büyüklüğünde eldivenlerimle. "Kendimi gülünç hissediyorum." Ona gülümsüyorum.

"Çünkü gülünç görünüyorsun." Burnumun ucunu işaret ediyor. "Şimdi... randevumuzda beni nereye götürüyorsun?" Yavaşça seksi bir gülümsemeye başlıyor ve kalbim küt küt atıyor; hayatımda gördüğüm en güzel yüze sahip. Büyük mavi gözler ve öpülesi dudaklar. Saçları koyu renk ve kıvrımlı, kirli sakalı kare çenesinin üzerinde bir gölge oluşturuyor.

Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adam, ama belki de bunun nedeni onun bir seks tanrısı olması ve benim hala onun feromonlarıyla sarhoş olmamdır. Kan dolaşıma o kadar çok oksitosin salgıladı ki aşırı dozdan kurtulmuş olmam bir mucize.

Kapıya doğru yürüyoruz ve koridora çıkıyoruz, "En azından kimse beni bu iğrenç kardan adam kıyafetiyle tanıyamayacak," diyorum asansöre varıp düğmeye basarken.

"Şanslısın." Etkilenmemiş gibi dudaklarını büküyor.

Oh...kahretsin. Ondan tesisi terk etmesini isterken düşünmemiştim bile. Burada görülürse bunun dışarıda ona bir etkisi olur mu? "Gitsek sorun olmaz, değil mi?" Ona sordum.

"Artık çok geç, değil mi?" diye mırıldanıyor asansöre binip kapılara yöneldiğimizde.

Dışarıda biri var mı?

Bok....

Buraya gelme nedeni aklımdan geçiyor, geri döndüğümüzde bunu onun için yapmalıyız. Eve pişmanlıklarla gitmesini istemiyorum.

Buraya bir hedefle geldi ve bunu gerçekleştirdiğimizden emin olmam gerekiyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve fuayeye çıkıyoruz, hafifçe önümde yürüyerek tesisin ön kapılarından geçip araba yoluna iniyor.

Yetişmek için koşturuyorum ve araba yolunun sonuna gelip köy yoluna çıktığımda beni beklemek için dönüyor.

"Acelen ne?" Ben soruyorum.

"Lanet olası bir kink kulübündeyiz, Doe. Herkesin bilmesini istediğim bir şey değil. Ya orada birini tanıyorsam?"

"Oh...." Bunu hiç düşünmemiştim. "Eğer onlar da buradaysa, onların da gizli bir sapkınlığı var demektir."

Kıkırdıyor ve yürürken kolumu onunkine bağlıyorum. Nefes verdiğimde ağzımdan sis çıkıyor. "Hava soğuk."

"Sana söylediğim gibi."

"Yaşadığınız yere kar yağıyor mu?" Ben soruyorum.

"Evet." Bana baktı. "Geldiğin yerden değil mi?" "Hayır." Bir an düşündüm. "Daha önce sadece bir kez kar gördüm." "Ne?"

Şaşırmış görünüyor.

"Evet, bir okul kampındaydık. Rockies'e gitmiştik. Kayak yapmamış olmama rağmen bir kayak gezisiydi."

"Neden kayak yapmadın?"

"Kayak kiralama masraflarını karşılayamadık, bu yüzden sadece arkadaşlarımı izledim." "Kayak kirası ne kadardı?"

Yürürken omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, sanırım altmış beş dolardı. Babam zaten ikinci bir işe girdi... aslında üçüncü bir işe, böylece geziye gidebildim."

Biz yürürken bizi dinliyor.

"Annem ben küçükken öldü ve...." Sesim kesiliyor. Bitirmemi beklerken sessiz kalıyor.

"Babam bize bakmak için tam zamanlı gündüz işinden vazgeçmek zorunda kaldı, gece vardiyalarında çalıştı, böylece geceleri büyükannemde kalabiliyorduk. Kıt kanaat geçiniyorduk, bu yüzden her türlü ekstra aktivite bizim için bir zevkti."

Hikâyemi onaylarcasına bir kez başını sallıyor ve bir süre sessizce yürüyoruz.

"Kaç kardeşin var?" diye soruyor sonunda.

"Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var." Omzundan öperim. "Senin hiç kardeşin var mı?"

"Benim de bir kız ve bir erkek kardeşim var." Sanki onları sevgiyle anıyormuş gibi gülümsüyor. "Onlar benim hayatımın ışığı."

"Bu çok hoş." Gülümsedim. "Peki ya ailen?"

"Ben de annemi kaybettim."

Yüzüm düştü. "Olamaz.

Nasıl?" "Araba kazası."

"Ailen mücadele etti mi?" Başımı kaldırıp ona bakarken sordum. "Çok mücadele ettik, hâlâ da ediyoruz."

Kalbim onun için acıyor, aynı acıyı paylaşma ihtimalimiz nedir? "Ne iş yapıyorsun?" Konuyu değiştirmek için soruyor.

"Ben matematik öğretmeniyim."

Şaşırmış gibi kaşlarını çattı, "Bunu asla seçmezdim." "Şey." Omuz silkiyorum, "Sayılar benim olayım, ne diyebilirim ki."

Yolda yürüyorum ve dilimin ucunda sormak için can attığım bir soru var. "Zengin misin?"

"Bazı şeylerde." Biz yürürken gözlerini yemyeşil tepelere dikeyor. "Bunu sana sorduran nedir?"

"Aksanın. Ses tonun."

"Aksanım mı?" Büyülenmiş gibi gülümsüyor. "Sesim nasıl çıkıyor?" "İngiliz asilzadeleri gibi bir şey."

Kıkırdıyor. "Kaç tane İngiliz asilzadesi tanırıyorsun?"

"Şey, hiç." Kıkırdıyorum. "Kafam karıştı çünkü İngiliz asilzadelerinin böyle sevişmeyi bilmediğinden oldukça eminim."

Başını arkaya atar ve yüksek sesle güler.

"Ciddiyim." Ona gülümsüyorum. "Bence sen bir porno yıldızı falan olabilirsin. Daha önce senin gibi seks yapan biriyle hiç tanışmamıştım."

"Benim gibi seks, benim gibi seks nedir?"

Gülümsüyor. "Yani...." Gözlerimi açıyorum.

"Harika."

"Harika." Kelimeyi tekrarlıyor. "*Harika* kelimesini sevmiyorum." Burnunu kıvırıyor. "*Harika* bana çok sıradan geliyor."

"Sen sıradan biri değilsin." Gülüyorum. "İnan bana."

"Evet, evet, kazmaya devam et." Yürürken gülümsüyor. "Bu çukur çok derin, Doe."

Güldüm ve bir an düşündüm. "Tamam, *harika* en iyi kelime değil. Dün geceki seksimizi şöyle tarif edebilirim..." Kendimi ifade etmeye çalışırken gözlerimi kısıyorum, "...hayat değiştiren."

"Hayat değiştirmek mi?" Durdu ve kolum neredeyse yuvasından çıkacaktı. "Nasıl hayat değiştirdi?"

"Şey...." Bir an düşündüm. "Dışarıdan bakıldığında oldukça vanilyayım." "Sen vanilya *değilsin*." Sözümü kesti.

"Hayır, öyleyim." Onu bir kez daha yürümesi için çekerken gülümsüyorum. "Sadece iki erkek arkadaşım oldu ve... hiç tek gecelik bir ilişkim olmadı."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Kaç kişiyle yattın?"

"Dört." Omuz silkiyorum. "Şimdi beş oldu." "Bir keresinde üçlü yaptığımı da sayarsan altı." diye gevezeliğe devam ediyorum.

Kıkırdıyor. "Sikini paylaşmaktan hoşlanmadığın mı?"

"Evet." Aptalca gülümsedim. "Şu." Arkama bakıyorum ve uzakta arkamızda yürüyen iki adam görüyorum. "Kim bu adamlar?" diye soruyorum. "Bizi mi takip ediyorlar?"

Arkasına bakar. "Oh.... Tatil köyünden geliyorlar. Otelden ayrılan bir müşterinin yanına birini göndermek onlar için standarttır." Omzuyla beni dürttü. "Seri katil falan olursam diye."

Kolum onunkine dolanıyor ve elimin altında sert ön kolunu hissedebiliyorum. "Kaç kişiyle yattın?" Ona soruyorum.

"Çok," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Oh." Başımı sallıyorum, bu cevaptan nefret ediyorum, muhtemelen en güzel insanlarla yatmıştır.

Güvensizlik çirkin başını kaldırıyor, benim gibi birinde ne bulabilir ki?

Sonra acı gerçekleri hatırladım.

Beni o seçmedi, benimle eşleşti. Ben sadece şapkadan çıkan şanslı bir numaraydım.

Beynim sessiz bir güven krizine girerken bir süre yürüyoruz.

"Bu yüzden.... sormak zorundayım." Sessizliği o bozar. "Senin gibi deneyimsiz biri için.... neden böyle bir yere gelmek için para ödüyorsun? Eminim kendilerini becermen için her şeyini verebilecek milyonlarca erkek vardır."

"Bilmiyorum." Bir an düşündüm. "Sanırım daha fazlasını arıyordum."

Sözlerimi anlamış gibi başını sallıyor.

"Peki ya sen, ben de aynı şeyi merak ediyorum, neden buraya geldin?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Tereddüt ediyor. "Belki ben de daha fazlasını arıyordum."

"Ne kadar da uyumsuz bir çiftiz." Hüzünle gülümsüyorum. "Ben vanilyalı kurabiyeyim, sen çikolatalı şekerlemeli bir fahişesin. İğnelenmek istiyorsun ama iğnelenmek istemiyorsun. Misty'nin listesini yapmam gerekiyor ama iş başa düştüğünde bunu gerçekten yapabileceğimden emin değilim çünkü birinin karnını deşmeden protez bir aleti nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama ben senin hakkında *her şeyi* biliyormuşum gibi hissediyorum. Ve eminim ki bu hafta sonunu seninle geçirdikten uzun süre sonra

Kaybının yasını tutarken muhtemelen beni bir daha asla düşünmeyeceksin çünkü sen tüm zamanların en muhteşem aşığısın ve ben de... Ben sadece benim," diye aceleyle söylüyorum.

Bizi durdurup yüzümü ona çeviriyor ve bana usulca gülümsüyor. "Yanılıyorsun, en muhteşem aşık sensin, neden dün gece duramadığımı sanıyorsun?" Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor. "Neden fazladan bir geceye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Keşke burada karşılaşmasaydık."

"Doe.... "İç çekiyor. "Yapma." Beni kendine çekiyor ve kollarının arasında sıkıca tutuyor.

Kalbim daralıyor çünkü bunun bizim için dışarıda bir buluşma şansını reddetme şekli olduğunu biliyorum.

Zaten biri var.

Bana sarıldığında boğazımda bir yumru oluşuyor, çok yakınız ama çok uzağız. Birbirimizi hiç tanımıyoruz.

"Birlikte geçireceğimiz gecenin her dakikasının tadını çıkaralım, tamam mı?" diye fısıldıyor saçlarıma."

"Tamam." Aptal gibi hissederek gülümsedim.

Neye imza *attığımı* biliyordum... *Kendine gel, aptal.*

Daha iyisini yapmaya kararlı bir şekilde kollarından çekiliyorum. Buraya benim mızımız ve muhtaç davranışlarıma katlanmak için gelmedi. Ben onun kız arkadaşı değilim. Birbirimizi tanımıyoruz bile.

Neyse o.

Buraya Misty'nin listesini bitirmek için geldim ve tam olarak yapacağım şey de bu.

Yap.

Kalbimi bir kutuya koyma ve kılıcımı bileme zamanı geldi.

Savaş.

Bu gece... Onun en derin ve en karanlık fantezisini gerçekleştireceğim. Kim bilir, belki benim de olur.

Déjà vu'nun resmi bir günü olsaydı, bugün olurdu.

Bay Doe ve ben aşk gemisindeyiz, bu sabah köyün etrafında yürüyüşe çıktık, geç bir öğle yemeği yedik ve öğleden sonra kestirdik.

Konuştuk, güldük, sıcak ve derin bir banyo yaptık ve bu öğleden sonra biraz kestirdik, yani o yan yatıp beni izlerken ben uyudum.

Birbirine aşık yaşlı bir çift gibi davranıyoruz ve bir kez bile seks yapmadık.

Ya da belki de dün gece vücudumdan yeterince nasibini aldığı içindir.
Onun dokunuşunu arzuluyorum ve aynı zamanda buraya geldiğimizden daha fazlası olduğumuzu kendime kanıtlamak istiyorum.

O da hissediyor mu?

Loş banyo aynasında yüzüme bakıyorum, siyah saçlarım açık ve üzerimde dar kırmızı elbisem ve askılı stilettolarım var.

Bu gece randevumuz vardı.

Akşam yemeği yedik ve dans ettik; Bay Doe bana şarap ikram etti ve beni ağırladı ve bundan daha mükemmel bir gece hayal edemiyorum. Hala restorandayız ve saat 10.

Ama otele dönmek istemiyorum çünkü o zaman son gecemiz olacak ve ben uyandığımda o gidiyor olacak.

Geldiğini biliyorum ve bunu durduramayacağımı da biliyorum. Ama Tanrım, nasıl da istiyorum.

Yansımama bakıyorum. *Dışarı çık ve buraya ne için geldiysen onu yap.*

Kendime moral verirken "Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum.

Biri içeri girerken kapı açılıyor ve gülümsemeye zorlayarak restorana geri dönüyorum.

Ona doğru yürürken Bay Doe'nun gözleri benimkileri tutuyor, gözleri ayak parmaklarıma inip tekrar yüzüme çıkarken bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

"Beni özledin mi?" Karşısına otururken gülümsüyorum. İçkisini yudumluyor ve bana bakıyor.

"Sen bilirsin...." Sırıttıyorum. "İnsanlara böyle bakmamalısın."

"Ne gibi...?" Gözleri benimkileri tutarken kırmızı şarabını kadehinde evirip çeviriyor.

"Sanki onlara ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyormuşsun gibi." Havada elektrik kıvılcımları.

"Burada hiç insan yok." Yavaş hareketlerle kadehini dudaklarına götürür ve bir yudum alır. "Sadece sen varsın."

Ve bunu hissediyorum, bir dip akıntısı gibi, ona doğru olan çekim çok güçlü. "O zaman sadece beni eve götürmeli ve ağza alınmayacak her şeyi yapmalısın. şeyler."

"Niyetim var." Kaşını kaldırdı; gözlerimiz kilitlendi ve lanet olsun... nasıl bu kadar ateşli olabiliyor?

Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni restorandan dışarı çıkarıyor, gökyüzüne bakarken ağızım açık kalıyor. "Bak, kar yağıyor."

"Bunu sadece senin için sipariş ettim." Bay Doe bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Kıkırdıyorum.

Bu güce sahip olması beni hiç şaşırtmazdı.

Kaldırımında arabaya doğru yürürken kolumu onun paltosunun altına sokuyorum ve o da kolunu bana doluyor. Otelin güvenlik görevlileri yine bizimle birlikte ve biz yemek yerken otelin önünde dolaşıyorlardı.

Kurumun büyük bir güvenlik sağladığı kesin, bu kadar pahalı olmasına şaşmamalı.

Güvenlik görevlilerinden biri siyah cipin arka kapısını açıyor ve arabaya biniyoruz. Bay Doe elimi kucağında tutuyor ve dikkatini pencereden dışarıya çeviriyor.

Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünüyor ve yarın veda etmekten benim kadar korkup korkmadığını merak ediyorum.

Karlı geceye doğru yol alırken şükretmem gerektiğini biliyorum, gelecekte ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettarım... sınırlı olsa bile.

Çok güzel bir gündü ve harika bir akşam yemeği randevusuydu. Muhtemelen şimdiye kadar çıktıklarımın en iyisiydi.

Aklım birazdan yaşayacağımız geceye gidiyor, neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve gergin ve heyecanlıyım, hatta belki biraz da korkuyorum.

Hadi yapalım şunu.

Alora

Süite giriyoruz ve Bay Doe ceketini çıkarıp asıyor, ben de bara doğru yürüyorum. "Gece içkisi?" diye sordum.

"Evet."

İki içkimizi doldurmaya başlıyorum ve o gelip arkamda duruyor, kolları arkamdan beni sararken dudakları boynuma düşüyor.

Vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissedebiliyorum. "İşte o r a d a ."
Gülümsüyorum. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Kıkırdıyor ve kalçalarıyla beni pompalıyor. "Bekliyorum." Beni tekrar pompalıyor. "Saldırmak için."

Ona doğru dönüyorum ve içkisini uzatıyorum; uzun bir yudum alırken gözlerim onunkileri tutuyor. "Ee?" Gülümsüyorum.

"So...."

Aramızda havada asılı duran milyonlarca kelime var, seksi, kirli ve yasak kelimeler.

İçkimi bıraktım ve kara kutuya gittim. "Sanırım bunu açmanın zamanı geldi."

İçkisini yudumlarken gözleri benimkileri tutuyor, bana bakışı bir yangın başlatabilir.

Kapağı çekip içeri bakıyorum ve ilk gördüğüm şeyi çıkarıyorum. "Masaj yağımız var."

Sırıttıyor.

"Çok büyük bir kayganlaştırıcı şişesi." Şişeyi havaya kaldırıp kutunun yanındaki tezgâha yerleştiriyorum. "Bir göz bağı." Siyah bir göz bağı çıkarıyorum, bir sonraki ögeyi gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Kelepçe."

Seksi bir gülümseme yayıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. "Kelepçeleri sever misin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hem de çok."

"Oh..." Tabii ki kelepçeleri seviyor, o lanet bir sapık. Kutuyu karıştırmaya devam ediyorum. "Bir popo tıkacı." Siyah bir popo tıkacı çıkardım ve havaya kaldırdım.

Bundan etkilenmemiş gibi dudaklarını yuvarlıyor.

"Bak, farklı boyutlarda var." Dört tane daha popo tıkacı çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Başka bir şey gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne...?" Üzerinde at kuyruğu olan bir popo tıkacı çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Bay Doe şakacı bir gülümsemeyle kırılır. "Deh."

Şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "Yani... gerçekten mi?" Kazmaya devam ediyorum ve yılanı benzer bir şeyin kıvrıldığını görüyorum. "Bu da ne...." Onu çıkarırken ağzım açık kaldı. "Bir kırbaç."

Gözleri benimkileri tutarken alev alev yanıyor.

"Bundan hoşlanıyor musun?" Biraz dehşete düşmüş bir halde fısıldıyorum. "Benim hakkımda bunu zaten biliyoruz," diye yanıtlıyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Arkaya vurulan bir şaplak, koca bir kırbaç değildir."

"Ve sen bunu bile kaldıramadın." Gözleri bir şey söylemem için bana meydan okurcasına benimkileri tutuyor.

Kalbim sıkışıyor, bilmeden o sınavı geçememiş olmaktan nefret ediyorum.

"Evet." Kırbacı tezgâhın üzerine bıraktım. "Kimse bana vuramaz."

"Bu vuruşla ilgili değil, kontrolle ilgili."

Artık beni kızdırmaya başladı.

"Kimse beni de kontrol edemez," diye karşılık veriyorum.

Eğlenerek sırtıtıyor ve sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi içkisini yudumluyor.

Hiç şüphe yok ki, Bay Doe ve ben gerçek dünyada çatıştık.

O kontrolcü.... ben kontrolcüyüm. Kalbinizi ısıtacak bir aşk için ideal koşullar değil.

Kutunun dibinde üç tane belden bağlamalı dildo görüyorum ve bilerek en büyük olanını çıkarıyorum. "İşte burada." Onu tutuyorum. "Seni bununla becermek harika hissettirecek." Gözlerim ona kilitlenmişken ağzıma sokup emiyorum. Sonra ona uzatıyorum. "Sıra sizde Bay Doe."

"Ben sakso çekmem."

"Kendini şaşırtabilirsin." Sırıtiyorum. "Taktama izin ver, seni saçlarından tutayım ve öğürene kadar boğazını sikeyim."

Tanıdık geldi mi, sikik?

Aramızda ani bir düşmanlık dalgası oluşurken bana ters ters bakıyor.

Ağzıma geri koyuyorum ve daha etkili olması için gözlerimi kapatıp inliyorum.

Senin ve kontrol saçmalığının canı cehenneme.

Bu gece pantolon giyiyorum... kelimenin tam anlamıyla.

Eğer yarın beni terk edecekse... ki edecek... eğer bu yaptığım son şeyse beni hatırlayacaktır.

"Dizlerinin üzerine çök," dedim ona.

"Alttan üste çıkmaya mı çalışıyorsun meleğim?" diye fısıldıyor

karanlık bir şekilde. Sinirlerim midemde kaynıyor.

"Bu saçmalığı yapmaya çalışan yaramaz kızlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve bana doğru yürüyor, belden bağlamalı siki ağzımdan çekip kenara fırlatıyor. Pantolonunun fermuarını açıyor ve sert aletini çıkarıp boğazımdan aşağı kaydırıyor.

İki eli saçlarımda, beni tam istediği gibi tutarak, bana sahip olmama izin veriyor.

Onu almak için çabalıyorum ve iyi tanrım, canavarı uyandırdım.

Az önce ona yapmakla tehdit ettiğim şeyin karbon kopyası gibi, o da bana yapıyor ve ben onun yanında öğürüyorum.

Kendini ağzımdan çekiyor ve emiş bir patlamayla serbest kalıyor, yüz yüze gelecek şekilde eğiliyor. "Bu gece şöyle olacak," diye fısıldıyor. "Seni yağlayacağım ve o küçük güzel kışından yıldızları görmeni sağlayacağım."

"Bu gece seni becereceğim," diye ilan ediyorum.

Alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz.

Yakınından bile geçemez."

"Ama sen istedin...."

"Terapistim istedi." Sözümlü kesti. "Öyle bir şey istemiyorum. Sahip olduğum tek fantezi *senin* kışını becermek ve yapacağımız şey de tam olarak bu." Beni ayağa kaldırıyor ve bir hamlede elbisemi başımın üzerinden çıkarıyor.

"Ama Misty'nin listesi," diye kekelıyorum.

"Burada Misty ile birlikte değilim. Seninleyim." Başımı tutuyor ve beni sertçe öpüyor. "Biz kendi listemizi yapıyoruz, başkalarının bizim için hazırladıklarını değil." Dişleri alt dudağımı aralıyor ve bir acı hissediyorum.

Yesssss.

Birbirimize bakarken adrenalın damarlarımda çılgılık atıyor.

Sütyenimi çıkarıyor ve dişleri göğüs ucuma düşüyor ve beni oradan ısıtıyor. Acı için yeterince sert, zevk için yeterince yumuşak.

Mükemmel kombinasyon.

Hareketin baskınlığı karşısında tüylerim diken diken oldu.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve parmakları seksime doğru ilerliyor.

"Damlıyor." Parmaklarını bedenimin derinliklerine doğru kaydırırken karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Tıpkı olacağını bildiğim gibi." Parmaklarıyla beni pompalıyor. "Kabul et Doe, kontrolün bende olmasından hoşlanıyorsun." Beni tekrar sertçe pompalıyor ve ben inleyip başımı geriye atıyorum. "Değil mi bebeğim?" Beni çözerken dişleri çenemi sıyrıyor.

Eliyle beni sikerken neredeyse vahşileşiyordu.

Hızlı ve sert... derin.

Uyarılmışlığımın onu içine çekme sesi odanın her yerinde yankılanıyor ve tüm tutarlı düşüncelerimi kaybetmeye başlıyorum.

Ürperiyorum ve o da elini çekiyor. "Lütfen..." İnliyorum, tüm duyularım alev alev yanıyor. "İhtiyacım var...."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum meleğim." Masaj yağı şişesini alıp beni öpüyor, sonra elimden tutarak beni yatak odasına götürüyor ve yatağa yatırıyor.

Yastıkları arkama koyup beni yarı oturtuyor ve sonra bacaklarımı iyice açıyor.

Huşu içinde vücudumu yeniden düzenlemesini izliyorum.

Daha önce hiç tam olarak ne istediğini ve beni nasıl istediğini bilen biriyle birlikte olmamıştım. Hiçbir şey şansa bırakılmaz, kontrol ustası.

Burada böyle bir adamla olmak beynimi eritiyor.

Gözleri üzerimdeyken tişörtünü başının üzerinden çıkarıyor, geniş kaslı göğsünün görüntüsüyle kutsanıyorum. Kotunu aşağı kaydırıyor ve

büyük erkekliğine giden V kaslarını ortaya çıkarıyor.

Kasık kılları kısa ve bakımlı ve bu tanrının vücudundaki her kas en iyi durumda.

Ahlaksız zihnimin en gerisinden kısacık bir düşünce geliyor....

O benim ölmeden önce yapılacaklar listem.

Yatağın üzerine diz çöküyor ve sonra ağzını seksime götürüyor; beni orada yalıyor ve gözleri zevkle kapanıyor.

Beni derinlemesine emerken parmakları beni iyice ayırıyor. Oh... *siktir.*

Bunu yaparken onu izleyebilmem için beni oturtma şekli çok fazla.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Titremeye başladım, boşalma ihtiyacı çok güçlüydü.

"Sshh." Durdu. "Dur...."

"I..." Pantolonum. "I..."

"Şşş, meleğim." Bana gülümsüyor. "Bunu kontrol etmeyi öğrenmelisin."

Bir plan var.

Muhtemelen bana öğretmen gerekiyor... İsviçre Alplerinde üç aylık tam zamanlı bir eğitim kampında.

Beni tekrar yalıyor ve neredeyse yataktan sıçıyorum.

"Ahh.... Gelmek için çok hevesliyim." Karanlık bir şekilde gülümsüyor, beni yüzüstü çeviriyor ve yastığı itiyor. Sıcak yağın sırtıma ve arkama döküldüğünü hissediyorum.

Bacaklarımı iyice açıyor ve tüm seksime yağ döküyor.

Oh....

Aman Tanrım.

Bu gece hayatta kalamayabilirim.

Vücudumu sarıyor ve omuzlarımdan başlıyor, sihirli elleri beni yatağa sürüyor ve masaj yapıyor. Öne doğru sallanıyor ve sert aletini sırtımda hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasında bir tür çekiş gücü elde etmek için sıkıyorum.

Ben coşku içinde asılı kalırken elleri vücuduma masaj yapıyor ve arada bir öne doğru sallanırken sert, ağlayan sikiindeki her damarı hissedebiliyorum.

Parmakları aşağı doğru hareket ediyor ve üzerimden kayarak yana oturuyor, beni dizlerimin üzerine çekiyor ve yağı dudaklarıma ve kıkırığa masaj yapmaya başlıyor.

İki parmağı seksime kayıyor ve başparmağını diğer açıklığının derinliklerine itiyor.

Onun saldırısıyla başa çıkmaya çalışırken başım öne eğiliyor.

"Rahatla," diye nefes alıyor, başparmağını gözlerim geri dönmeye başlayana kadar daha derine pompalıyor. "İşte böyle meleşim... rahatla."

Uzun bir süre bana böyle masaj yapıyor, her tarafım yağ içinde, parmakları amımda, başparmağı kıcımda.

Gözlerimdeki tüm yıldızlar.

"Beni burada istiyorsun." Başparmağı daha da sertleşiyor. "Beni bu küçük dar kıcımda mı istiyorsun, meleşim?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Arkama geçti ve bir eli seksimle meşgulken diğer elini omzuma koydu ve vücudumu zorla onunkine geri getirmeye başladı.

Oh....

Başparmağı neredeyse şiddetleniyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" "Evet," diye inliyorum. "Ver onu bana."

O devam ediyor ve ben çarşafı parmaklarımın arasında tutmaya başlıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Cinsel organıma yağ döküldüğünü hissediyorum ve eğilip kıcımın yanağını şefkatle öpüyor, "Sadece bir sızı," diye fısıldıyor. "Bir kez başladığımda durmayacağız." Beni tekrar öpüyor. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Aletin ucunu giriş yerimde hissediyorum ve sonra üzerimize daha fazla yağ döküldüğünü hissediyorum.

Ucunu dudaklarımın arasından geçiriyor ve keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Siktir," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, o da benim kadar kendini kaybetmiş durumda.

İleri doğru itiyor ve bir sızıdan daha fazlasını hissediyorum.

"Ahhh." "Sshh," diye fısıldıyor. "Rahatla bebeğim, bırak gireyim."

Kuvvetle hareket ediyor ve yakıyor... ve acıtıyor.

"Ahhh," diye inliyorum. "Oww."

Üzerimize daha fazla yağ dökülüyor. "Bu iş sende," diye nefes alıyor, eli beni sakinleştirmek için şefkatle sırtımda geziniyor.

Bunu anladığımdan emin değilim.

Tekrar ileri atılıyor ve ben acıyla doluyorum.

İrkiliyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyden sonra vücudum nihayet serbest kalıyor ve o kabzasına kadar kayıyor.

Ezici bir hakimiyet duygusu içimi dolduruyor.

"Aman Tanrım." Bu yeni his karşısında nefes nefese kaldım.

"Siktir...." İnliyor. "Çok iyi." Parmak uçları klitorisime geliyor ve içimde derinlerde kalırken parmak uçlarını dolaştırıyor. Üzerimde kıvrılırken dudakları kulağımda, kalın dörtlüleri her iki yanımda ve beni koza gibi sarıyor.

Ama vücudumun derinliklerinde otururken sikine sahip olmak. Beni daha önce hiç olmadığı gibi sahipleniyor.

Bu beden dışı bir deneyim, ham ve samimi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Öp beni," diye nefes alıyor.

Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden öpüşüyoruz. Derin ve farklı ve çok mükemmel.

Uzun bir süre öpüşüyoruz ve ne yaptığını anlıyorum. Vücudumun onun bedenine uyum sağlamasına izin veriyor.

Peki ya kalbim, o bundan nasıl kurtulacak?

Zevk artmaya başlıyor ve biraz sürtünme isteyerek biraz hareket ediyorum. "İşte bu kadar." Ağzımın içine gülümsüyor. "Aynen böyle."

Yavaşça dışarı çeker ve bir kez daha içeri kayar. Yavaşça dışarı çeker ve sonra tekrar içeri kayar.

Bu aslında...eğlenceli.

Daha sertleşiyor, derinleşiyor ve ben daha yakın bir bağlantıyı kovalarken onu geri itmeye başlıyorum.

Sonra sertleşiyoruz, tenlerimiz birbirine çarpıyor. Yatak duvara çarpıyor.

Kontrolünü tamamen kaybettiğinde derin inlemeleri etrafımı sarıyor ve lanet olsun, bu çok iyi.

Beni sertçe pompalıyor ve ben sertçe boşalırken çığlık atıyorum.

Kendini derinlere tutuyor ve içimde güçlü bir şekilde orgazm olurken sikiinin sarsıldığını hissediyorum.

Derin iniltisi dairede yankılanıyor ve ben yatağa gülümsüyorum, şimdi sıcak bir ses var.

Başımı çeviriyor ve yüzümü ellerinin arasında tutarken beni öpüyor.

Şefkatli ve sevgi dolu.

Samimi, hayal ettiğim her şey.

Tamamen ve geri dönölmez bir şekilde, sonsuza dek mahvoldum.

Edward

DOE çantasını alıp dışarı çıktı ve kapının yanına koydu ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Veda etme zamanı mı?" diye sordum. "Evet."

Gözleri gözlerimi arıyor ve eğer daha iyi bir insan olsaydım anlamlı ve önemli bir şey söylerdim. Ama onun güzel yüzüne bakarken... kelimeler kifayetsiz kalıyor, onun yerine onu kollarıma alıp öpüyorum.

Dün gece daha fazlaydı.

Pazarlık ettiğimden çok daha fazlası, hak ettiğimden çok daha fazlası.

Soramadığım milyonlarca soru dudaklarımda gezinirken dudaklarım şefkatle onunkileri alıyor. O mükemmel, kesinlikle mükemmel ve ben ona hiçbir şey teklif edemiyorum.

Başını göğsüme yaslıyor ve ben de onu kollarımın arasında tutarken saçlarını okşuyorum.

İkimiz de sessiz kalıyoruz, kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. "Sizinle tanışmak güzeldi," diye fısıldıyor.

"İnan bana-" saçlarına gülümsüyorum, "-bu zevk tamamen bana aitti." Kıkırdıyor ve midem bulanıyor.

"Uçağınız ne zaman kalkıyor?" diye soruyor.

Saatime baktım. "Birkaç saat içinde."

"Benimki de."

Bana bakıyor ve onu dışarıda görmeyi istememi istediğini biliyorum.

Eğer yapabilseydim... yapardım.

"Gitmelisin," diyorum usulca.

Başını sallayıp elimden çekiliyor ve anında sıcak dokunuşunun yokluğu hissediliyor.

O süitin içinde dolaşıp eşyalarını topluyor ve bavuluna yerleştiriyor, ben ise olduğum yerde öylece duruyor ve gitmesine izin vermek için kendimi zorluyorum.

Telefonumu gizlice takım elbisemin cebinden çıkardım ve verilerimi kapattım. Wi-fi için arama tuşuna basıyorum.

Alora'nın Telefonu

Alora.

Adı Alora.

Odaya geri dönüyor ve o görmeden telefonumu hızla cebime sokuyorum.

Geri gelip önümde durdu. "Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapamayacağımızdan emin misin?"

"Özür dilerim... Ben sadece..." Bunu onun için yapamadığım için hayal kırıklığına uğrayarak derin bir nefes veriyorum.

Neden kelimelerle aram iyi değil?

"Kredi almanı sağlayacağım," diyorum ona.

"Bunu başka biriyle yapmak istemiyorum," diye

fısıldıyor. Sözleri aramızda asılı kalırken ona bakıyorum.

Daha iyi bir insan olsaydım, ona buraya yeni bir partnerle tekrar gelmesini, listeyi yerine getirmesini ve arkadaşını gururlandırmasını söylerdim.

Ama yapamam.

Onun başka birine dokunduğunu düşünmek bile dayanabileceğim bir şey değil.

"Beni hatırlayacak mısın?" diye sorar.

"Evet. Beni hatırlayacak mısın?"

"Muhtemelen hayır."

Ona gülümsüyorum ve onu kendime yakın tutarken dudaklarımı alnına bastırıyorum. Dokunuşuma karşı gözlerini kapatıyor. "Alnımı öpmene bayılıyorum." Bana karşı gülümsüyor.

Yeterli.

Bu iş iyice ürkütücü olmaya başladı; kısa kesmem gerek. "Gitmelisin." Ondan bir adım geri çekiliyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor, gözyaşlarını tutarken burun delikleri alevleniyor. Yapma....

Başka bir şey söyleyemeden: "Hoşça kalın, Bayan Doe." Başımı salladım, sonra döndüm ve odadan çıktım. Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve kapının kolunu elimde tutarken bir an tereddüt ediyorum. Onu kapının diğer tarafında hayal ediyorum.

Onu kapının diğer tarafında *hissedebiliyorum...* geri dönmemi bekliyor.

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

Ondan ayrılmak olması gerekenden daha zordu.

Kravatımı düzelttim ve sakince odama geri döndüm.

Eve gitme vakti geldi.

Alora

Havaalanına taksi yolculuğu uzun sürdü, şimdi kar yağıyor.

Ve dün gece kollarındaki büyülü karın aksine, bugün soğuk ve iç karartıcı.

Hayalimdeki adamla böyle bir yerde karşılaşma şansım nedir? Bir saatten fazla ağladım.

Bizim için bir gelecek olmadığını biliyorum... muhtemelen evlenmiştir ya da öyle bir şeydir.

Onun gibi adamlar asla bekar olmaz.

Aramızdaki bağa bakılırsa, zaten önünde bir hayatı olmasaydı beni dışarıda görmek isteyeceğini hissediyorum.

Biriyle birlikte olduğu kesin.

Manzara uçup gidiyor ve ben seksi, vahşi sevişmeyi, şefkatli duşları ve bana nasıl baktığını hatırlıyorum ve gözlerim doluyor

yeniden gözyaşları.

Bana hissettirdikleri.

Benim neyim var böyle?

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum, sadece anonim bir kink kulübünde mi duygulara kapılabilirdim?

İki saat sonra cam kenarındaki havaalanı barında oturuyorum.

İkinci kadeh şarabımı içiyorum, çünkü ne demişler, mutlu olamıyorsan sarhoş ol.

En son terminaldeyim ve büyük bir uçağın kalkış için yanaşmasını ve piste park etmiş şık siyah bir özel jetin görünmesini izliyorum.

Vay canına.

Şehirde ünlü biri olmalı.

Yakıt ikmali yapan insanlar var ve bir kamyon ürün dağıtıyor. Kendi özel jetiniz olacak kadar zengin olduğunuzu hayal edin. Kaptan ve üç hostesin uçağa bindiğini görüyorum; yakında kalkıyor olmalı.

Çok garip bir gün, şimdiki zaman ile hafta sonu anıları arasında gidip geliyorum. Dünyalar arasındaymışım gibi hissediyorum, orada onunla kalmak istiyorum ama şimdiki zamanda olmaya zorlanıyorum ve sürükleniyorum.

Onu bir daha asla göremeyecek olmam akla yatkın gelmiyor. Bu iç karartıcı düşünce kalbimi acıtıyor.

Şarabımı yudumluyorum ve telefonuma bakıp bir an göz gezdirdikten sonra tekrar yukarı baktığımda iki siyah cipin siyah jetin yanına yanaştığını görüyorum. Acaba bir sporcunun jeti mi yoksa bir pop yıldızı falan mı?

Bir korumanın inip ikinci katın arka kapısını açmasını izliyorum.

Ara

ba. Ünlü biri olduğunu biliyordum.

Telefonumu aldım ve kamerayı açtım; kimse inanmayacak Taylor Swift'i gördüğümü söylediğimde elimde fotoğraf yoksa bana kızıyorlar.

Kişinin inmesini beklerken gülümsüyorum ve indiğinde yüzüm düşüyor.

Koyu renk takım elbise, güneş gözlüğü ve mükemmel bir duruş. Koyu renk yeni düzülmüş saçları ve bu fiziği nerede görsem tanırım.

Bay Doe'm.

Uçağın merdivenlerinden yukarı doğru yürüyor, pilot tepede bekliyor, yanından geçerken elini sıkıyor. Kalbim boğazımda, izliyorum

içeride kayboluyor. Korumalar olduğunu tahmin ettiğim takım elbiseli adamlar bavulları jete taşıyor ve sonunda kapı kapanıyor.

Ağzım açık kaldı ve telefonuma baktım, lanet olsun. O kadar şaşırmışım ki fotoğraf çekmeyi unutmuşum.

Dünkü korumalar... onlar tatil köyünden değillerdi. Onunla birlikteydiler.

Yavaşça çekilen ve öğleden sonra gün batımına doğru uçup giden jete bakıyorum.

Bu da ne....

Şok olmuş bir şekilde arkama yaslandım.

Sanırım zengin ya da ünlü biriyle kirli bir hafta sonu geçirdim.

Kimsin sen?

Garson masamın önünden geçiyor ve herkese dağıttığı fal kurabiyelerinden birini yere bırakıyor. "Mutlu Noeller." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." O bir sonraki masaya geçiyor ve ben içim burkularak kendi masamı açıyorum.

Bir dilek tut

Hafta sonunu geçirirken fal kurabiyesini elimde tutuyorum ve hissedebildiğim tek şey en derin minnettarlık duygusu.

Misty'nin dilek listesini işaretlemediğimi biliyorum. Ama ben kendiminkini hallettim.

"Bay Doe. Nasıl bilmiyorum, ne zaman bilmiyorum...." Sevgiyle gülümsüyorum ve Noel dileğimi tutarken gözlerimi kapatıyorum. "Tekrar karşılaşabilir miyiz?"

SON.

Tam kitap yakında geliyor.

DİLEĞİNİZ

Emma

Ayakkabılarımı taşıma bandına koyuyorum.

"Ceket de," diyor sıkılmış görevli.

Ceketimi çıkarıp çantamın yanına koyuyorum.

"Çantanız için farklı bir tepsi," diye sesleniyor adam.

Havaalanlarından nefret ediyorum.

Etrafıma bakıyorum ve diğer taşıma bandında bir adam görüyorum; geniş omuzları var ve belli ki fit ve güçlü. Sırtı bana dönük ve gözlerim mavi kot pantolonun içindeki arkasına takılıyor. Üzerinde tüm kaslarını saran beyaz bir tişört var.

Hmm... fena değil.

Dönüyor ve yukarı bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve hava ciğerlerimi terk ediyor. Vay anasını.

O muhteşem.

Uzun boylu, kahverengi saçlı, iri kahverengi gözlü ve zeytin tenli, tam bir paket.

"Kemer de," diyor görevli.

Tanrım. Kemerimi çözmeye başladım. Neden havaalanlarındaki insanlar hep böyle huysuz?

"Aman Tanrım," diyor yanımdaki kız yüksek sesle fısıldayarak arkadaşına.
"Bu o."

"Kim?" diye sorar
arkadaşı. "Aaron
Hammond."

"Nerede?" Etrafına bakıyor, habersiz.

"Beyaz tişört ve mavi kot pantolon."

Onları dinlemiyormuş gibi yapıyorum ama onun üzerindeki çayla
ilgileniyorum. "Siktir, *çok* ateşli."

Biliyorum, doğru.

"Yaptığı şeye inanamıyorum." İlk kız ayakkabılarını çıkarırken oflayıp
pufluyor. "Dangalak."

Kemerimi çözmekte acele etmiyorum. Tamam... Ne yaptı? "Ne
yaptı?" diye soruyor ikinci kız, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Üniversiteden arkadaşım Marcy ile birlikte olan kişi bu."

"Sanırım bu hikayeyi daha önce duymuştum ama unuttum," diye
yanıtlıyor arkadaş.

"Her şey harikaydı ve sonra Cenevre'de bir iş konferansına gitti ve daha iyi
bir teklif aldı ve eve gidip onu terk etti."

"Oh, bu o." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Kalbinin kırılmasına
şaşmamalı. Adam çok seksi. Ben de kızardım."

"Evet, iki yıl boyunca her şeyin parasını ödedikten sonra çekip gitti.
Ona dünyaları vaat etmişti."

"Doğru ya, ona bir araba falan almıştı, değil mi?" "Aha, bir Ranger."

Dinlerken çenemi sıkıyorum. *Sık kafalı.*

"Zavallı Marcy."

Midem onun için öfkeyle kaynıyor. Erkeklerden nefret etmeme şaşmamalı.
Tarayıcıdan geçiyor ve üçümüz de arkasından bakakalıyoruz.

"Acaba nereye gidiyor?" diye mırıldanıyor ilk kız.

"Muhtemelen daha iyi bir teklif almak için bir sonraki konferansına."
Gözlerini deviriyor.

"Hiç şüphesiz."

"Bayan," diye bağırıyor görevli, dikkatimi tekrar ona çekerek,
"geçebilirsiniz."

"Özür dilerim." Telaşla koşturarak geçtim ve taşıma bandının diğer
ucundaki eşyalarımı topladım.

Havaalanında oturacak bir yer arayarak ilerliyorum ve sonunda sekizinci
kapının yakınındaki bir barda karar kılıyorum. Tezgâha oturdum ve çantalarımı

yanımdaki taburede.

"Ne içersiniz?" diye sorar barmen. Boş ver,
uzun bir gün oldu.

"Bir bardak Chardonnay alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette." İçkimi doldururken bana sırtını dönüyor. "Bu koltuk dolu
mu?" Bir sesin sorduğunu duyuyorum.

Kafamı kaldırıyorum ve çantamın üzerinde durduğu taburenin arkasında
duran beyaz tişörtlü serseri ile göz göze geliyorum. "Umm..." Etrafa bir göz
attım. "Burada yaklaşık otuz boş koltuk daha var."

"Evet, ama ben burada oturmak istiyorum." Cevabıma aldırış etmeden
sandalyeyi çekti.

Bencil soytarı.

"Ciddi misin?" Nefesimin altında mırıldanıyorum. Çantamı sandalyeden
alıp diğer tarafa, yanıma koyuyorum. O da tabureyi çekip oturuyor.

"Ne alırsınız?" diye soruyor barmen şarap bardağını uzatırken. "Musluk
birası alayım, lütfen." Düz ellerini tezgâha vuruyor.

Ona yan gözle
bakıyorum. O devam
ediyor.

"Şunu yapmayı keser misin?"

"Ne yapıyorum?" Elleri vurmaya devam ediyor.

"Son baktığımda sayaç davul değildi."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" Yapmaya
devam ediyor.

"Evet." Şarabımı yudumluyorum.

Sırıttıyor ve yapmaya devam ediyor. "Eğlendirmeyi
severim." "Değil. Eğlendirmek. Ne. Yani. Hiç."

Dudaklarımı büküyorum.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Kendini eğlendirmek için ne
yapıyorsun?" Ona yine yan gözle bakıyorum.

"Dur tahmin edeyim, uzman ıslak battaniye."

Barmen birasını tezgahın üzerinden ona doğru uzatır. "Teşekkürler."

Marcy'e katılıyorum, bu adam tam bir baş belası.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, davulcu çocuk, ben ıslak bir
battaniye *değilim*." "Ben saçmalık diyorum." Birasını gelişigüzel
yudumlar.

"Gidebilir misin artık?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"Senden benimle oturmanı istemedim."

"Son baktığımda tabureler size ait değildi." Kaşını kaldırıyor.

"Belki öyledir."

"Yine saçmalık." Birasını yudumluyor.

"Dinle..." Şarabımı yudumluyorum. "Dar kot pantolonunuz ve beyaz tişörtünüzün kitleleri hipnotize edebileceğini biliyorum, ama sizi temin ederim ki beni hipnotize etmiyorlar."

"Artık sadece takıntılı bir yalancısın."

"Oh." Ağzım açık kaldı. "Sakın bana yalancı demeye cüret etme."

"Peki." Birasını yudumluyor. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

Şarabımı yudumlarken kendime kızmaya başladığımı

hissedebiliyorum. "Ben Aaron, bu arada."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ama sonra hemen bırakıyorum. "Git ve başka bir yere otur, Aaron By The Way."

"Hayır. Sanırım seninle biraz daha oturacağım." Gözleri muziplikle parıldıyor. "Huysuzluğun çok seksi."

Midem bulanıyor ve çenemi sıkıyorum. Bunu aklından bile geçirme, hormonlar.

Oyuncularla işimiz bitti, unuttun mu?

Programa sadık kalın.

"Tamam." Şarabımı ve çantalarımı aldım. "Ben gidiyorum."

"Ne kadar üzücü." Parmak uçlarıyla bana el sallarken gülümsüyor. "Orada tek başına iyi eğlenceler."

"Yapacağım, merak etme." Bir masaya doğru yürüyüp oturdum. Bu daha iyi.

Bir saat sonra, her gözeneğimden aşağılanma damlarken üçüncü kadeh şarabımı yudumluyorum.

Aaron By The Way'in bardaki herkesle konuşmasını izledim. Çok mutlu, neşeli ve yabancılara karşı aşırı arkadaş canlısı. Gülüşü gürültülü ve bulaşıcı... Çok sinir bozucu.

Marcy bu sefer ucuz atlattı, alnına "Ben bir oyuncuyum" dövmesi de yaptırabilir.

Salak.

Neredeyse uçağa binme vakti geldi, ben de eşyalarımı topladım ve yeni baş düşmanıma son bir kez bakarak kapıma doğru ilerledim.

LAX'tan Denver'a 212 sefer sayılı uçuş için biniş çağrısı.

Sırada duruyorum ve hatasız boğuk kıkırdamayı duyduğumda sıra ilerledikçe ilerliyorum.

Aaron By The Way'in birkaç kişi arkamda sırada durduğunu görmek için dönüyorum. Ona baktığımı görüyor ve el sallıyor. "Hey, işte orada. Huysuz kedi."

Gözlerimi deviriyorum ve ön tarafa dönüyorum.

Huysuz değilim.

"Affedersiniz. Affedersiniz," diyor arkamdaki sıradaki insanlara, "sadece arkadaşımın yanında durmak istiyorum." Yanımda durana kadar ite kaka ilerliyor. "Hey."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece seninle durmak istedim."

"Neden?"

"Çantanızla yaşlı kadınları dövmediğinizden emin olmak için."

Etrafımızdaki kalabalığa bakıyor. "Yardımseverlik falan."

Yüzümün hareket etmesini engellemek için yanağımı ısırıyorum. "Hiç komik değilsin." "Öyleyse neden gülümsüyorsun?" Kaşını kaldırıyor.

"Ben değilim."

"Güzel." Gözlerini genişletiyor. "Uçakta beni rahatsız etme."

"Etmeyeceğim."

"Çünkü Aspen'e gidiyorum ve oraya varmadan önce huysuzlaşmak istemiyorum."

"*Huysuzlaşmak* bir kelime değil." Sırada ilerliyorum. "Ve *ben* Aspen'e gidiyorum. Beni takip etmeyi bırak."

"Oh, sen de Aspen'e gidiyorsun." Parmak uçlarında yükseliyor. "Ne kadar da tesadüf."

Gözlerimi deviriyorum, gülümsemek istediğimi hissettiğim için sinirleniyorum.

"Pek sayılmaz." Çantamı sıkıca kavrarken oflayıp pufluyorum. "Sanırım bir iş konferansına gidiyorsun?"

"Sen bir kahin misin?" Yüzü aydınlanır. "Öyleyim."

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Aynı konferansa mı gidiyorsunuz?"

"Hayır."

"Aspen'de ne yapıyorsun?" "Senden kaçıyorum."

"Belli ki." Gözleri muziplikle dans ediyor. "Eğlencenin yarısı da bu, değil mi?"

"Benim için değil." Bir adım öne çıkıyorum ve biletimi hostese uzatıyorum. "İyi günler." Gülümsüyor. "Geçebilirsiniz."

Uçağa giden rampada tepiniyorum. Tamam, bu oyuncudan uzaklaşmam lazım... Her geçen dakika daha da sevimli oluyor.

Uçağa bindim ve koridor tarafındaki koltuğuma yerleştim. Kitabımı çıkarıp eşyalarımı düzenliyorum ve çevresel görüşümden koridordan bana doğru gelen beyaz tişörtü görebiliyorum.

Okuyormuş gibi yapıyorum.

"Ucuz atlattık," diyor Blue Jeans sandalyemin yanında dururken. Yukarı bakıyorum. "Birlikte oturmuyoruz."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım. "Senin için değil, benim için."

"*Yanımda* oturmadığın için bir kurşundan mı kurtuldun?" Küstahça fısıldadım.

"Senin olumsuzluğunun seyahatimi mahvetmesine ihtiyacım yok."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve sayfayı çevirirken soğuk bir şekilde bırakıyorum; yanımdan geçip arka tarafa doğru yürümeye devam ediyor.

Önce telaşlandığını, sonra konuştuğunu, sonra da insanların güldüğünü duyuyorum. Orada ne yapıyor? Kiminle konuştuğunu görmek için dönebilmek için gelişigüzel uzanıyormuş gibi yapıyorum.

Hadi oradan.

Tabii ki iki güzel kızın yanında oturuyor. Söylenen bir şey üzerine hareketleniyorlar ve şakalaşıyorlar.

Ugh...

Uçak havalanıyor ve biz havada uçarken onun boğuk kahkahasını duyabiliyorum. Öfkeyle sayfayı çeviriyorum. Tarihin en büyük çapkını, şüphesiz bu gece için *ménage à trois*'ini organize ediyor.

İş konferansıymış, *hadi oradan.*

İki saat sonra Denver Havaalanı'nın kapısından içeri girdim. Uçuş sorunsuz ve olaysız geçti. Şimdi Aspen'e bir uçuş daha var ve ben oradayım.

Dışarıda yağan karı görmek için pencerelere doğru yürüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Kaç kez görürsem göreyim, gökyüzünden düşen beyaz serpintilerde her zaman çok büyümlü bir şeyler hissediyorum.

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

American Airlines - Kötü hava koşulları nedeniyle 209 sefer sayılı Aspen uçuşu iptal edilmiştir. Lütfen servis masasındaki personelle görüşünüz.

Ne?

Hayır, sakın söyleme.

Bugün havaalanında saatlerce bekleyecek havamda değilim.

Siktir et.

Büyük bir insan kalabalığıyla karşılaşmak için hizmet masasına doğru ilerliyorum ve beyaz Gömlek'in de sırada beklediğini görüyorum.

Her geçen dakika daha da kötüleşiyor.

Sıranın en arkasına geçtim ve sıramı bekledim. Bekledim, bekledim... ve bekledim...

Tanrı aşkına, neden bu kadar uzun sürdü?

Ön taraftaki insanlar tartışıyor ve ben ne dediklerini duyamıyorum, ama sonra görevli sırada bekleyen herkese sesleniyor: "Kötü hava koşulları nedeniyle iptal edilen 209 sefer sayılı Aspen uçuşu için sıradaysanız, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca Aspen'e başka uçuş yapılmayacaktır."

Herkes inliyor.

"Para iadesi için yardım hattına başvurun. Bu bizim elimizde değil, millet."

Beyaz Gömlekli dönüyor ve uzaklaşıyor. Havaalanında hızla ilerlerken arkasından bakakalıyorum. Bu aceleyle nereye gidiyor? Düşünürken kaşlarımı çatıyorum.

Kiralık araba.

Kahretsin... Hepsi gitmeden önce bir araba

kiralayacak. Oh hayır, yapamazsın...

Peşinden gidiyorum ve kiralık araba dükkanını gördüğümde koşmaya başlıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor ben yanından geçerken.

"Son arabayı alıyorum."

"Son arabayı *ben* alıyorum." Peşimden koşuyor, ben de daha hızlı koşuyorum.

Nefes nefeseyim ve gece çantamla boğuşarak kiralık araba masasına koşuyorum. "Merhaba," diye nefes nefese kaldım.

"Merhaba," diye cevap veriyor

adam sakince. "Bir araba kiralamak

istiyorum, lütfen." Beyaz Gömlekli

arkamdan geliyor.

"Şanslısınız. Bir arabamız kaldı," diye cevap verir adam.

"Hiç de bile," diye inliyor Beyaz Gömlekli. "Buraya ilk

ben geldim."

"Madem önce sen geldin, neden sırada senin önündeyim, ha?"

O bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.
Bugün benimle uğraşma, sikik, hiç havamda değilim. "O arabayı istiyor musunuz, bayan?"

"Evet, lütfen."

"Ehliyetinize ve kredi kartınıza ihtiyacım var."

"Elbette." Çantamın fermuarını açtım ve cüzdanımı almaya gittim ama içinde yoktu.

Garip.

Diğer cebime baktım, sonra diğer cebime... Cüzdanımdan iz yok.

Bu da ne, nerede?

Paniklemeye başladım ve çılgınca çantamı aradım.

Bekle...

El bagajıma mı koydum?

"Özür dilerim, cüzdanımı bulamıyorum," diye kekeleyorum panik içinde.
Tüm ceplerime bakmaya başladım. En son ne zaman almıştım?

Los Angeles'taki bar.

Bekle, barda mı bıraktım?

Sikeyim.

Aman Tanrım, geçen hafta telefonumu güncelledim ve hiçbir kartımı Apple Pay'e falan yüklemedim. Eğer bulamazsam, üzerimde tek kuruş yok demektir.

SIKTIR.

Terlemeye başladım.

"Ödeme yapmanın başka bir yolu var mı hanımefendi?" diye soruyor adam.

"Bir dakika, bulacağım." Aramaya devam ediyorum. "Çok özür dilerim."

Arkamdan derin bir nefes sesi duyuyorum. "Acele et," diye mırıldanıyor
Beyaz Gömlek nefesinin altında.

"Sakıncası var mı?" Öfkeyle

fısıldıyorum. "Sakıncası mı var?"

"Üzgünüm hanımefendi, hattı daha fazla bekletemem. Kredi kartınız var mı?"

"Ama sadece bir araba kaldı," diye cevap veriyorum. "Onu başkasına veremezsin."

"Parasını ödeyemezseniz arabayı size veremeyiz."

"Aman Tanrım." Arkamda kuyruk oluşmaya başlıyor ve utançtan kıpkırmızı kesildiğimi hissediyorum. Ceplerimi aramaya devam ediyorum.

Mucize.

Nerede bu lanet cüzdan?

"İnternet bankacılığından havale yapabilir miyim?"

diye sordum. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Rezervasyonu güvence altına almak için kredi kartına ihtiyacımız var." "Ama ben ödersem ne fark eder ki?"

"Üzgünüm, arkanızdaki kişiye hizmet edebilmem için kenara çekilmeniz gerekiyor."

"Lütfen yapma." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bugün Aspen'e gitmem gerçekten çok önemli ve oradaki otelim ücreti zaten ödendi. Havayolu şirketi uçuşumu iptal etti ve Denver'da kalacak yer için ödeme yapacak bir kartım yok ve tüm hafta sonu burada uyuyamam. Aspen'e gitmem gerekiyor."

"Üzgünüm ama size yardımcı olamayız. Kenara çekilin." Lanet olsun.

Beyaz Gömlekli öne çıktı ve bana yan gözle baktı. Kredi kartını çıkarıp yanımdaki masanın üzerine koydu. "Bir araba kiralamak istiyorum, lütfen."

Piç kurusu!

Emma

Kenara çekilip kayıp cüzdanı aramaya devam ediyorum. Araba fiyaskosundan bağımsız olarak, cüzdanıma gerçekten ihtiyacım var. Eve dönüş uçağım Pazar gününe kadar yok ve eğer kredi kartım yoksa Denver'da otel parasını nasıl ödeyeceğim? Saatime bakıyorum: 17:10.

Sikeyim.

Ve şimdi tüm bankalar kapalı, bu yüzden nakit para bile alamıyorum.

Artık gerçekten terlemeye başladım. Onu bulamama alternatifini düşünüyorum.

Lütfen, hayır... Bütün bir hafta sonunu havaalanında geçiremem. Kara'yı ararım, en iyi arkadaşım. O ne yapılacağını bilir.

"Merhaba."

"Lanet olası bir felaketin tam ortasındayım," diye geveledim.

"Ne...?"

"Denver'dayım ve buradan Aspen'e olan uçuşum iptal edildi ve şimdi araba kiralamak için cüzdanımı bulamıyorum ve şimdi de sonuncusu gitti."

"Cüzdanın nerede?"

"Bilmiyorum. LAX'teki barda içmiştim ve şimdi çantamda değil."

"Siktir. Kredi kartlarınızı iptal ettiniz mi?"

Birinin son kuruşuma kadar harcayacağı düşüncesi gözlerimi dehşetle açıyor. "Hayır."

"Hemen iptal et. Kapat telefonu, beni neden arıyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye ağlıyorum. Panik içinde telefonu kapatıyorum ve çantamı son bir kez kontrol ediyorum. Hayır, burada değil.

Google'da bankamın telefon numarasını arıyorum ve kalbim göğsümde hızla çarparken numarayı çeviriyorum.

"Bank of America'ya hoş geldiniz. Telefon bankacılığı için bire basın."

Tanrım, yavaş, sinir bozucu kadın ses kayıt makinesi olmasın. "Ev kredisi için ikiye basın."

Umutsuzca akıl sağlığıma tutunmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Neden bir insan arada bir lanet telefona cevap veremez ki?

"Sigorta için üçe basın.

"Kayıp kartlar için, dörde basın."

Dörde o kadar sert basıyorum ki neredeyse telefonumun ekranını kıracağım. "Dört, kaltak." Beyaz Gömlek yanımdan geçti. "Hadi ama." "Telefondayım, kartlarımı iptal ediyorum," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak. "Yolda yaparsın."

"Nereye?" Yüzümü

buruşturuyorum. "Aspen'e bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Oh." Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, ama olumsuz saçmalıklarına başlama." Döndü ve yürüdü gitti.

"Tamam." Çantamı alıp peşinden gidiyorum.

"Merhaba, ben çalıntı kartlar. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," diye cevap veriyorum havaalanında güçlükle yürürken.

"Cüzdanımı kaybettim ve iki kartımı iptal ettirmem gerekiyor, lütfen."

"Adı neydi?" diye sorar telefondaki kadın. "Emma Barret."

Beyaz Gömlekli arkasını döner ve iğrenmiş gibi burnunu kıvrır. "Emma Barret," der ağzından.

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" Gözlerimi ona diktim. "Çok kabasın."

Kabul eder gibi omuz silkiyor, dönüyor ve yürümeye devam ediyor ve birkaç saniye içinde on beş adım önümde. Ona yetişmek için yarı koşuyorum.

"Acelen ne?" diye sesleniyorum.

"Oraya gitmek istiyor musun, istemiyor musun? Hava kapanıyor."
Bakışlarımı pencerelere ve dışarıda yağan kara çeviriyorum. Kahretsin, o haklı.

Bayan telefonda "Kart çalındı mı, yoksa kaybettiniz mi?" diye sorar.
"Emin değilim, sadece sahip olduğumu biliyorum ve şimdi değilim."
Nefesimi tutmaya çalışırken soluk soluğa kaldım. "Nefes nefese kaldığım için özür dilerim, şu anda havaalanında koşturuyorum."

"Tamam, kimliğinizi doğrulamak için birkaç güvenlik sorusu sormama izin verin."

Tanrım... Bu daha ne kadar sürecek? "Acele et," diye sesleniyor ön taraftan.

"Lanet olası bileğimi kıracağım," diye karşılık veriyorum.

Telefondaki bayan "Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz lütfen?" diye cevap veriyor. "Özür dilerim, başka biriyle konuşuyordum" diye cevap veriyorum.

"Bileğini kırarsan seni hastaneye götürmem," **d i y e** sesleniyor çıkışa doğru yürürken.

"Tabii ki yapmazsın," diye karşılık veriyorum. Kapıdan çıkarken acı soğuk yüzümü ısıırıyor.

Onu otoparka kadar takip ederken, milyonlarca güvenlik sorusundan geçiyorum.

"Doğrulandınız, Bayan Barret." "Teşekkür ederim." *Sonunda...*

"Şimdi bu hesapta neler olup bittiğine bir göz atalım." Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Lütfen hiçbir şey eksik kalmasin.

Bir arabanın önünde durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu o olamaz." Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Bu bir araba mı?"

"Görünüşe göre."

"Fiat." Arkasındaki marka logosunu okuyor. "Bunu kabul ettin mi?" Kaşlarımı çattım.

Telefondaki bayan, "Son işlemin LAX Havaalanı'ndaki Chuckies Bar'da yapıldığını görüyorum," diye yanıtlıyor.

"Evet, hepsi bu kadar," diye rahatlayarak ağlıyorum. "Hiçbir şey alınmamış."

"Fiat olduğunu söylediğinde, büyük bir araba olduğunu düşünmüştüm." Arabaya bakarken ellerini kalçalarına koyar.

"Ufacık bir şey." Omuz silkiyorum. "Kar zincirleri bile var mı?"

"Tekrar eder misiniz lütfen?" diye yanıtlar kadın.

"Sen değil, özür dilerim. Birden fazla görüşme yapıyorum. Lütfen sizinle tekrar irtibata geçene kadar kartı derhal beklemeye alın."

"Elbette." Onun yazdığını duyuyorum.

Bagajı açıp içine bakıyor. "Evet, zincirleri var. Şehir dışına çıktığımızda takarım."

Gözlerim sıska tekerleklerin üzerinde geziniyor. "Bu hiç güvenli görünmüyor." "Sizin için kartları beklemeye aldım, Bayan Barret."

"Teşekkür ederim."

"Başka bir şey var mı-"

Cümlesini tamamlayamadan sözünü kesiyorum, "Hayır, teşekkür ederim. İyi günler." Aceleyle telefonu kapattım. "Kartımda eksik para yok."

"Harika." Çantamı alıp arka koltuğa koyuyor ve kendi çantasını da içine atıyor ve arabaya biniyoruz.

"Bu araba hakkında emin değilim." İçine baktım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sizi ıssız bir yolda götürmek üzere olan ve seri katil olabilecek ehliyetsiz bir yabancıyla birlikte olmanız ve araba için endişeleniyorsunuz." Park yerinden çıktı.

"Ne diyorsun sen?" Ona doğru bakıyorum. "Ehliyetin olduğunu biliyorum, yoksa sana bu arabayı vermezlerdi."

"Kiminle arabaya bindiğin konusunda daha dikkatli olman gerektiğini söylüyorum. Beni bir kalıp sabundan ayırt edemezsin." Trafığe çıktık. Kar yağıyor ve silecekler çalışıyor. "Gözbebeklerinle tenis oynamak üzere olan bir seri katil olabilirim."

"Kimse gözbebekleriyle tenis oynayamaz." Gözlerimi deviriyorum. "Zıplamazlar." Sinirli bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum.

Aptal.

"Tenis raketiyle güçlü bir şekilde vurulduğunda zıplayacaklarından eminim," diye karşılık veriyor.

"Hayır, sıçrarlar ve eminim ki hiçbir seri katil asları gözbebekleriyle vurmayı hayal e t m i y o r d u r . Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Lütfen," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, "anlat, ey bilge kişi. "Sanırım sen bir..."

"Bu iyi olacak," diye mırıldanıyor.

Çok fazla iş konferansına giden bir meslek düşünmeye çalışırken duraksıyorum. "Tıbbi satış temsilcisi."

Dinlerken direksiyonu kavırıyor. "Öyle mi?"

"Aha." Google'da havaalanındaki barın numarasını buldum ve onları aradım. "Alo, Chuckies Bar."

"Merhaba, sanırım bugün çantamı orada unuttum."

"Adınız neydi acaba?"

"Emma Barret."

"Bir dakika lütfen. Gidip kontrol edeceğim." "Teşekkür ederim."

"Devam et." Dedi.

"Ne?" Ona doğru baktım.

"Ben tıbbi satış temsilcisiyim ve ...?" Cevabımı beklerken gözlerini açıyor.

"Ve tüm bu konferanslara kariyerinizi geliştirme kisvesi altında gidiyorsunuz, oysa aslında sadece seks görüşmeleri için oradasınız."

"Booty call." Arabayı sürerken bana bakıyor. "Kaç y a ş ı n d a s ı n , seksen mi? Kim seks çağrısı der ki?"

"Ben biliyorum." Alay ediyorum. "İşte bu, biriyle sırf seks olsun diye seks yapmak bir ganimet çağrısıdır."

"Merhaba Bayan Barret, çantanız burada."

"Çok teşekkür ederim." Gülümsedim, "Pazar günü geri döndüğümde alırım."

"Siz gelene kadar onu sizin için kasaya koyacağız."

"Bu harika, çok teşekkür ederim." Rahatlamış hissederek telefonu kapattım.

"Ben buna aşk ilişkisi demeyi tercih ediyorum," diye devam ediyor arabayı otoyola sürerken hüzünlü bir şekilde.

"Aşk ilişkisi mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Hadi o r a d a n , bu sikik çocuk demek." Kar gerçekten yağmaya başladı.

"Acı, düşmanca, olumsuz bir Nancy olmaktansa, bir fuckboy olmayı tercih ederim."

"Ben Negatif Nancy *değilim* ve bilginiz olsun, çok arkadaş canlısıyım."

"Kime?"

"Millet," diye bağıriyorum. "Biliyor musunuz, sadece çenenizi kapayın ve sürün. Sizinle konuşmak istemiyorum."

"Güzel. Çünkü sizinle konuşmak istemiyorum."

Kollarımı kavuşturup ön cama bakıyorum.

"Ve bilmenizi isterim ki ben acı ve düşmanca biri *değilim*."

Öfkelendim. "Benimle konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum."

"Peki neden konuşmaya devam ediyorsun?" "Çünkü çileden çıkarıyorsun."

"Çileden çıkıyorum." Alay ediyor. "Nasıl sinir bozucu *olabilirim* ki? Barda sadece arkadaşça davranıyordum ama sen tipik bir narsist kadın olarak sohbet etmek isteyen her erkeğin sadece seksle ilgilendiğini varsayıyorsun. Erkekler kazanamaz; sizinle konuşmazsak korkak, konuşmaya cesaret edersek de adi oluruz. Bilgin olsun diye söylüyorum, seni bırakmam gerekmiyordu ama bıraktım ve şimdi seninle bu arabada sıkışıp kaldım, hiçbir yanlış yapmadığım halde bir suçlu gibi yargılanıyorum."

Gözlerim ona kayıyor.

"Bana bir iyilik yap." Elini kaldırdı. "Seni Aspen'deki oteline bırakana kadar tek bir kelime bile etme, sonra bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız."

"Tamam."

"Tamam."

"Tamam."

Saatler gibi gelen bir sessizlik içinde yol alıyoruz ve karanlık çöküyor. Kar gerçekten yağmaya başladı.

Bu çok tehlikeli... *Kahretsin*.

"Kar zincirlerini takmamışsın," diye kekeliyorum.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı. "Neden bana hatırlatmadın?"

"Çünkü şoför sizsiniz ve bu işlerden sizin sorumlu olmanız gerekiyor."

"Konuşmamaya devam et. Seni böyle daha çok seviyorum."

"Peki, kenara çekecek misin?" Talep ediyorum. "Bu yoğun kar, onlara ihtiyacımız var. Özellikle de kiraladığınız bu teneke kutunun içinde."

"Bize aldığın arabadan daha iyi. Kenara çekecek güvenli bir yer bulduğumda kenara çekeceğiz."

Sonunda bir açıklığa geldik ve arabayı kenara çekti. "Ben bunu yaparken telefonunun fenerini yakmanı istiyorum."

"Tamam."

İkimiz de arabadan iniyoruz ve o bagajdan zincirleri çıkarıyor, ben de bana söylediği gibi el fenerini tekerleğe tutuyorum. İlk zinciri kaldırıyor ve ikimiz de kaşlarımızı çatarak ona bakıyoruz. "Bu uymayacak."

Tekerleğin üzerine uzatıyor ve küçük lastikler için çok büyük. "Bu lanet şey de ne?" diye bağırıyor. Zinciri tekerleğe taktığında

hemen kayar. "Bu yanlış beden." "Küfretmeyi kes," diye cevap veriyorum.

"Büyük boy bir go-cart'ın içinde zincirsiz bir şekilde lanet olası bir kar fırtınasının ortasındayız. Küfür edilecek bir zaman varsa, o da budur!"

"Muhtemelen." Işığı lastiğin üzerinde tutmaya devam ediyorum. Kar gerçekten y a ğ ı y o r ve ben gökyüzüne bakıyorum. "Aspen buradan ne kadar uzakta?"

"En az iki saat daha."

"Yolda bu kadar buz varken gece iki saat daha gidemeyiz." "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye ağlıyor.

"Bana bağırarak bu durumu düzeltmeyecek."

"Evet, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor." Zincirlerle biraz daha boğuşuyor.

Kıkırdıyorum.

"Bunda komik bir şey yok. . ." Bir sonraki şeyi söylemeden kendini durdurur.

"Adımı unuttun, değil mi?" "Hayır, unutmadım."

"Benim adım ne o zaman?"

"Kıçımın Ağrısı, senin adın bu." "Emma, benim adım Emma," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu biliyordum."

"Güzel." Işığı tutmaya devam ediyorum. "Adın neydi senin?"

Bana donuk donuk bakıyor ve elleri ve dizleri üzerinde karla kaplı olmasıyla ilgili bir şey beni gıcıklıyor ve gülüyorum.

"Yine uygunsuz gülüşler," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bakın, bu zincirler işe yaramayacak. Bir sonraki kasabaya gidelim. ve yenilerini bulmaya çalışacağım."

"Gecenin bu saatinde zincirleri nereden bulacağız?"

"Eğer yapamazsak, birkaç otel odası tutarız ve sabah ilk iş Aspen'e gideriz."

"Hiç paran yok ve ben seninle aynı yatakta yatmayacağım.

Bu lanet olası bir Hallmark filmi değil."

Yine kıkırdıyorum. Sinirlendiğinde çok komik oluyor. "Sana internet bankacılığı aracılığıyla para transfer edeceğim. Hatta beni bıraktığın için teşekkür olarak iki odanın parasını da ödeyeceğim."

Gözleri bana kayıyor ve sonra lastiğe dönüyor. "Neden birdenbire iyi davranmaya başladın, beni öldürüp ormana mı gömeceksin?"

Şimdi mi?"

"Henüz değil, ama bu değişebilir." Işığı yukarı kaldırıyorum. "Son iki saattir söylediklerini düşünüyordum ve haklı olabilirsin. Aşırı şirret ve kaba davrandım. Özür dilerim, bu senin hatan değil. Gerginim ve bunun acısını senden çıkardım."

"Senin üzerine gelmiyordum."

"Tamam."

"Tipim bile değilsin," diye devam ediyor.

"Tamam, artık çeneni kapatabilirsin. Bu çok ileri gidiyor." Elinde zincirlerle ayakta duruyor.

"Hadi, gidelim. Burası buz gibi," diyorum ona.

"Tamam." Zincirleri bagaja geri atıyor ve tekrar yola çıkıyor.

Silecekler son sürat çalışıyor ve ikimiz de kardan ıslanmış durumdayız. Bir süre daha sürüyoruz.

"Neden gerginsin?" diye soruyor sonunda. Omuz silkiyorum, gerçekten detaylandırmak istemiyorum.

"Eee?"

"Peki... Yarın biyolojik annemi arayacağım."

Soru sorar gibi bakıyor. "Soğuk arama... Geleceğinizi bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Bu iyi bir fikir mi?"

"Ona kim olduğumu söylediğimde yüzünü görmek istiyorum ve bunu yapabilmemin tek yolu"- omuz silkiyorum-"sadece ortaya çıkmak."

"Yani evlatlık mısın?"

"Evet."

"Her zaman biyolojik aileni bulmak istedin mi?"

"On iki ay öncesine kadar evlatlık olduğumu bile bilmiyordum."

Gözleri tekrar bana kaydı. "Ailen sana söylemedi mi?"

"Bana hala söylemediler. Annem aniden öldükten sonra teyzemden öğrendim."

"Oh." Sanki ona söylediğim şeyi işliyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Peki ya baban?"

"On yıl önce karate hocasıyla kaçtı ve şimdi yeni ailesiyle Bali'de yaşıyor. Yılda iki kez beni arıyor. Doğum günü ve Noel'de."

"Oh." Bu sefer gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Yani, evet, bu benim berbat hikayem."

"Neden şimdi geldin?"

"Yarın görüşeceğim kadının evini sattığını öğrendim ve bu hafta sonu gitmezsem bir yere taşınabilir ve muhtemelen onu bir daha bulamayabilirim."

Bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını büküyor

"Ne?"

"Soğuk arama iyi bir fikir mi bilmiyorum." "Neden olmasın?"

"Ya evli ve bir ailesi varsa ve onlar bunu bilmiyorsa?"

"Bu onun için zor bir durum," diye hayıflanıyorum. "Biliyor musun, bunu kimin öğrendiği ya da onu ne kadar üzdüğü umurumda değil."

"Kızgın görünüyorsun."

"Kızgın değilim, sadece aşım ve beni yavru bir köpekmişim gibi veren bir kadınla çok az empati kurabiliyorum."

"Onunla bir ilişki istemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki sen neden buradasın?"

"Kapanışa ihtiyacım var. Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu öğrendim ve kim olduğumu bilmediğim işkenceli bir arafta sıkışıp kaldım ve bunun gerçekten sona ermesini istiyorum."

"Tamam." Anlamış gibi başını sallıyor. "Oraya vardığımızda posta kutusunu ezmek ister misin?"

"Belki." Sırıyorum.

"Kapısına köpek pisliği mi atayım?"

"Muhtemelen." Ona gülümsüyorum. Belki de o kadar da kötü biri değildir.

"Ne oldu?"

adın neydi?" "Aaron."

"Merhaba Aaron." Sanki yeni tanışmışız gibi elimi uzattım. "Henüz resmen tanışmadık, ben Emma."

Arabayı sürerken uzanıp elimi sıktı. "Bu hafta sonu birini öldürmeyi planlıyorsan, suç ortağın olmayacağımdan emin ol."

"Anlaştık." Sırıyorum. "Tabii sen değilsen... ama o zaman suç ortağı değil kurban olursun."

"Aynı şey."

"Aslında değil."

Etkilenmemiş gözleri bana dönüyor ve ben gülerek ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Tamam, tamam. Anladım."

Yirmi dakika sonra Vale kasabasına giriyoruz. Kar yağıyor ve rezervasyon sitelerinde kalacak bir yer bulmaya çalışırken bir servis istasyonuna park ediyoruz.

Tarihler **mevcut**
değil. **Tarihler**
mevcut **değil.**
Tarihler **mevcut**
değil.

"Ah, neden her yer dolu?" İnliyorum. "Vale."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Burası bir kayak kasabası ve biz de tesadüfen sezonun en büyük kar yağışı sırasında buradayız. Bir yer bulacağız, aramaya devam edin."

"Kayakçılardan
nefret ederim."

"Ben kayak
yaparım."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Seni ormanda öldürmem için iki yüz neden."

"Tamam, işte bir oda." Okuyor, "Balkonlu kraliçe oda." "Bu yeterli, iki oda olsun."

Üzerine basıyor. "Sadece bir oda boş."

"Sadece onu al ve benim için başka bir yerde başka bir tane bulacağız." "Evet, tamam." Rezervasyona gider ve onu kilitler.

Bakıyoruz, bakıyoruz, bakıyoruz. Arabanın camları buğulanıyor, sıkışık ve nemliyiz.

"Aman Tanrım, neden hiç oda yok?" Hayal kırıklığı içinde bağıriyorum. "Burası çok saçma bir yer."

"Açlıktan ölüyorum, hadi gidip otele yerleşelim ve bir restoranda yemek yerken senin için başka bir oda aramaya devam edebiliriz."

"Evet, tamam." İç çektim. "Ben de oldukça açım."

On dakika sonra otele girdik ve resepsiyona doğru ilerledik. "Merhaba, Aaron Hammond adına bir rezervasyonum var."

"Merhaba Bay Hammond," diyor otel görevlisi. "Sadece bir gece için mi?"

"Evet. İkinci bir odanız yok, değil mi?"

"Hayır, ancak henüz check-in yaptırmamış ve kar fırtınası nedeniyle buraya gelemeyebilecek çok sayıda insan var. Rezervasyonlarını teyit etmek için onlarla irtibata geçmek üzereyim. Elimde bir şey olup olmadığını öğrenmem için bir saat kadar daha geçmesi gerekecek."

"Bu harika olur."

Görevli anahtarı uzatır. "Asansörle ikinci kata çıkın."

"Teşekkürler." Aaron bana doğru baktı. "Çantanı benim odama koyalım, döndüğümüzde alırsın."

"Evet, tamam."

Odaya doğru ilerliyoruz. Büyük ve modern olanaklara sahip güzel bir oda, etrafa bakıyorum. "Etkileyici."

"Evet, oldukça güzel." Çantasının fermuarını açtı. "Tamamen ıslandım, yemekten önce hızlıca bir duş alıp üstümü değiştireceğim."

"Ben de duş almak isterdim." Katılıyorum.

"Tamam." Kıyafetlerini alıp banyoya giriyor ve kapıyı kapatıyor. Telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum ve otuz iki cevapsız aramayı görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Kahretsin, Kara'yı geri aramayı unuttum. Numarasını çeviriyorum.

"Hangi cehennemdesin?" diye cevap veriyor. "Öldürüldüğünü düşünerek aklımı kaçıırıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Neden bu kadar dramatiksin?"

"Beni arayıp havaalanında olduğunu ve cüzdanının olmadığını söylüyorsun ve sonra da üç saat boyunca kayıp mı oluyorsun?"

"Kusura bakmayın. Vale'deyim. Bir adamla tanıştım ve beni buraya getirdi ve şimdi bir otel odamız var."

"Bekle, ne? Bir adamla tanıştın, *hangi* adamla?"

"Hayır, öyle değil. O cehennemden gelen bir oyuncu, ama bana yardım etti. Onunla yatmadığın sürece iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Otelin parasını kendi kartından ödüyor ve ben de parayı ona havale ediyorum."

"Seksi mi?"

"Sigara içmek." Duşun kapandığını duyuyorum ve gözlerim kapıya dikiliyor. "Gitmeliyim, duştan çıkıyor."

"Ne oluyor lan, duşta mı? Ve çok ateşli? Gir içeri, seni aptal."

"Güle güle, Kara."

"Aman Tanrım, beni ara. Güncellemelere ihtiyacım var ve-"

Cümlesinin ortasında telefonu yüzüne kapattım.

Çantamı karıştırıyorum. Kahretsin, neden sadece gece giymek için elbise getirmiştım? Çünkü akşam yemeğine çıkmak ve şık bir Aspen milyoneriyle tanışmak gibi aptalca bir fantezim vardı da ondan.

Siyah bir elbise seçtim. Bu iş görür.

Banyonun kapısı açılır ve Aaron siyah kot pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle dışarı çıkar. Sabun ve nefis bir tıraş losyonu kokuyor ve *Tanrım...*

Kafasını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Piç kurusu da seksi olduğunu biliyor.

"Sıradan görünüyorsun," diye yalan söylüyorum yanından geçip banyoya giderken.

Şaşırmış gibi kıkırdıyor. "Evet, şey, randevuma uymak için ortalamamı düşürmek zorunda kaldım."

Banyoya girip kapıyı kapatırken "Bu bir randevu değil," diye sesleniyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum.

Sikeyim.

Emma

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Hayatımı sikeyim, bir şeylerin peşinde olabilir. Muhtemelen ortalama görüneceğim.

Kendine gel, kızım.

Küçük makyaj çantama bakıyorum. Dünyada bu mucizeyi gerçekleştirebilecek kadar makyaj malzemesi yok ve bu küçük seçkinin de yeterli olmayacağından eminim. Düzleştiricim bile yok ve saçlarım unutulacak kadar kabarıyor.

Bu harika.

Aaron

Beklerken yatağa oturup telefonumda geziniyorum, karnım gurulduyor.

Açlıktan ölüyorum. *Acele et, kadın.*

Yarımın gündemine tıklıyorum ve bildiriler listesini okuyorum.

Sikeyim.

Saatime baktım. Bu hava böyle devam ederse, bırakın iki bin kişiye sunum yapmayı, Aspen'e bile gidemeyeceğim. Kahretsin, özgeçmişimde bu konferansta konuk konuşmacı olmayı gerçekten istiyordum. Başlık ve açılış paneli olmak bir yana, sadece davet edilmek bile büyük bir olaydı.

Ne şansımız var ki?

Banyo kapısı açılıyor ve Emma'nın dışarı çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Hay sikeyim. Tüm hücrelerim hazır ola geçerken altımda bir karıncalanma hissediyorum.

Kıvrımlarını saran siyah bir elbise giyiyor ve uzun bal rengi saçları açık ve dolgun. Ama beni tutuklayan güzel yüzü. Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve ben bunu sikimin ucuna kadar hissediyorum.

Bir anda fikrim değişti... Bu lanet olası bir randevu ve lanet olsun, anlaşmayı kapatıyorum.

Sert.

Emma

"Görüyorum ki benimle tanışmak için ortalamanı yükseltmişsin." Aaron sırtıyor. "Hayır." Gözlerimi büyütüyorum. "Elimdeki tek elbise buydu."

"O elbiseyle kimi nakavt etmeyi amaçlıyordun... benden başka?" Seksi bir kaşını kaldırıyor.

Hoşuna gitti.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, kimseyi bayıltmayı planlamıyordum."

Onları baştan çıkar, evet.

"Pekala." Ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim, açlıktan ölüyorum." Paltomu aldım ve giymeye gittim.

"Bu şaheseri örtmek çok yazık." Omuzlarıma kadar çekmeme yardım ederken sırtıyor.

"Çenenin kapatacak mısın?" Gözlerimi deviriyorum. "Flört ediyorsun."

Sakın susma. Flört etmeye devam et.

Aşağı iniyoruz ve yolun karşısındaki restorana doğru yürüyoruz. Zemin kaygan ve kolunu benimkiyle birleştirmem için uzatıyor. Yapıyorum, kaymaktan korktuğum için değil, ona dokunma şansı istediğim için.

Bu bir randevu değil, kendime hatırlatıyorum.

Sorun şu ki vücudum bunun için şimdiden heyecanlanıyor, neler olabileceğini hissediyor. Programa uymalı ve görevimi hatırlamalıyım. O bir oyuncu ve bizim oyuncularla işimiz bitti. *Hatırladın mı Emma?*

Benim sorunum, sıkık erkeklere olan düşkünlüğüm.

Bu zehirli bir özellik, biliyorum ama bana deliler gibi aşık olmamalarının bir cazibesi var gibi görünüyor. Sorun şu ki, son beş yılımı onlara harcadıktan sonra, bunun beni nihayetinde olmak istediğim yere, yani değer gördüğüm, sevdiğim, mutlu ve güvende olduğum istikrarlı bir ilişkiye götürmeyeceğini fark ettim.

Hayır, bunu tekrar yapmayacağım. Çıkar şunu kafandan hemen.

Kapıları itiyoruz ve restorana giriyoruz. Rahat ve şirin bir yer, uzak duvardaki büyük taş şöminede açık bir ateş var.

"İki kişilik masa lütfen?" Aaron sorar.

"Evet, bu taraftan." Garson bizi ön taraftaki büyük cumbalı pencerenin yanındaki masaya götürüyor. Her masanın üzerinde mumlar var ve son derece romantik bir havası var.

"Yüzünüzü pencereye mi yoksa restorana mı dönmek istersiniz?" Aaron soruyor

Ben.

"Umm." Yağan karı görmek için dışarı bakıyorum. "Belki pencereye bakarım

eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Sandalyemi çekti ve sonra karşıma oturmak yerine yanımdaki sandalyeye oturdu. "Birlikte pencereden dışarı bakabiliriz."

"Tamam." Sırıttıyorum.

Klasik randevu hareketi... Bu şekilde dokunabiliriz.

Onun peşindeyim.

Güzel ışıklar sokakları süslüyor ve peri ışıkları yukarıda parıldıyor. Yolun karşısındaki sokağın köşesinde, tepesinde devasa parlak bir yıldız olan dev bir Noel Ağacı var, "Bu çok güzel." Gülümsüyorum.

"İşte menüler, size biraz zaman vereceğim ve siparişlerinizi almak için geri geleceğim. Başlangıç için içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Umm." İçecek menüsünü açıyorum. "Ne iyi?" Ona soruyorum.

"Sıcak şarabımızla ünlüyüz." "Sıcak şarap,
o da ne?"

"Baharat karışımıyla ısıtılmış kırmızı bir şarap, çok Avrupai. Kulağa hoş
gelmiyor ama kesinlikle çok lezzetli."

"Oh." İçecek menümü kapattım. "Kulağa hoş geliyor. Denemek için bir
bardak alayım, lütfen."

"Şunu iki yapalım," diye yanıtıyor Aaron.

Bizi yalnız bırakıyor ve menüleri okuyoruz. "Ne yiyeceksin?" Ona
sordum.

"Hmm." Okumaya devam ediyor. "Biftek güzel görünüyor. Sıcak şarapla
iyi gideceğinden emin değilim."

"Sıcak şarabın yanında bir şey gider mi?" Kıkırdıyorum.

"Emin değilim." Yüzünü buruşturdu.

"Buna pişman olacak mıyız?"

"Muhtemelen."

Garson elinde kırmızı bir karışımdan oluşan dev bir sürahiyle beliriyor -
sangría gibi bir şeye benziyor - ve bardaklarımızı doldurup sürahiyi masaya
koyuyor. O gidene kadar bekliyoruz.

"Önce sen," diyor bardağını incelemek için kaldırırken. "İçinde portakal
var mı?"

"Önce sen başla," diye cevap veriyorum.

"Birlikte." Kaşını kaldırıyor ve biz de kadehlerimizi kaldırıp birlikte bir
yudum alıyoruz.

Sıcak ve karamelli ve...

"Nefis." Gülümsüyorum.

"Hoş bir sürpriz," diye onaylıyor dudaklarını yuvarlayıp tadına bakarken.
"Çok fazla içmeden önce seni uyarmalıyım, sabahın köründe yola çıkmamız
gerekliyor. En geç sekiz buçukta Aspen'deki konferansında olmam gerekiyor."

"Tamam." Bir yudum daha alırken başımı sallıyorum. "Gerçekten çok
lezzetli. Bu şeyle kafayı bulursak ne olur?"

"Ayak bileklerin bütün gece kulaklarımda olacak." Bana tüm zamanların
en iyi "gel beni becer" bakışını attı.

Oh...

"Keşke," diye gülüyorum.

"Öyle miyim?" Bana şakacı bir göz kırptıyor ve bardağımı dolduruyor.

Bu adamda bir şeyler var.

"Yani..." Şarabımı yudumluyorum. "Sen benim bütün kirli çamaşırlarımı biliyorsun ama ben seninkilerin hiçbirini bilmiyorum."

"Giysilerimi düzenli olarak yıkarım," diyor soğukkanlılıkla. "Anlatacak kirli çamaşırim yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Alay ediyorum. "Senin hikayen ne?"

"Benim hikayem ne? Hmm, nereden başlasam?" Sanki bir şeyler uydurmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bir zamanlar..."

"Ailen mi?" Ona soruyorum.

"Ah, ailem. Ben yedi kişiden biriyim."

"Yedi," diye nefes nefese kaldım.

"Evet."

"Ailenizde yedi çocuk mu var?"

"Dört erkek ve iki kız kardeş." Gururla gülümsüyor. "On üç, yakında on dört olacak, yeğenlerim ve yeğenlerim."

"Tanrım." Sıcak şarabımdan kocaman bir yudum alıyorum. Hmm, bu şey iyi. "Yaklaştın mı?"

"Çok yakınlar, ancak onları zar zor görebiliyorum."

Yüzüm düşüyor. "Neden onları zor görüyorsun?"

"Onlar rüya gibi Sonora'da, ben ise boktan Los Angeles'ta yaşıyorum. Üniversiteye gitmek için küçük taşra kasabasından ayrıldım ve asla geri dönmedim. Bir gün kesinlikle döneceğim."

"Bu ne zaman olacak?"

"Kariyerimi sağlamlaştırdığım zaman." "Kaç yaşındasın?"

Kaşlarımı çattım.

"Yirmi dokuz."

"Doğru anlamış mıyım, kaç yıldır evinden uzaktasın... on iki yıl mı?"

"Evet."

"Ve nefret ettiğiniz bir yerde yaşıyorsunuz ve aptal bir iş için ailenizle birlikte olma fırsatını kaçıyorsunuz."

"Temel olarak," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Düşündüğümden de büyük bir aptalsın." Gözlerimi deviriyorum.

"Çok teşekkürler," diye alay ediyor. "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Eğer bir ailem olacak kadar şanslı olsaydım, onların yanında olmak için her şeyden vazgeçerdim. Hayat seni beklemez Aaron ve yarınlar asla vaat edilmez. Eğer eve taşınmak istiyorsan, şimdi taşınmalısın."

"Evet, evde flört havuzu çok sığ; daha çok bir su birikintisi gibi."
Dikkatle dinlerken içimi yudumluyorum.
"Bu şey gibi değil..." Omuz silkiyor. "Vale mesela."
"Vale'de daha önce çıktın mı?" Alay ediyorum.
"Sadece bu gecenin standartlarından yola çıkıyorum." "Bu gece bir randevu değil."
"Siktir git, bu tamamen bir randevu." "Değil," diye gülüyorum.
Bu oyunu sevdim.
"Katılmıyorum."
"O zaman bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz." "Bu nasıl bir randevu olmaz?"
"Eğer bu bir randevu olsaydı, elin bacağımda olurdu."
"Yani..." elini kalçamdan yukarı kaydırıyor, "böyle mi?"
"Kendine dikkat et."
"Seni izlemek daha eğlenceli." Kalçamı sıkıyor ve elini bırakıyor. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.
"Ben bir yazılımcıyım."
"O da ne?"
"Bilgisayarlar için programlar yapıyorum."
"Gerçekten mi? Daha önce bir yazılımcıyla hiç tanışmamıştım." "Artık tanıştın."
"Kodlayıcılar hakkında bildiğim tek şey harika göğüsleri olduğu." İçimi yudumlarken boğuldum. "Ne?" Kekeleyim.
"Şaka bile yapmıyorum, göğsünü gördün mü?" "Her gün."
"Şanslı sürtük." Bardağını benimkiyle buluşmak için kaldırdı. "Kadeh kaldırmak istiyorum."
Gülümsüyorum ve bardağımı onunkine doğru tutuyorum.
"Sıcak şaraba, harika göğüslere ve kulakların etrafındaki ayak bileklerine." Bir kahkaha patlattım. "Seni salak."

Saatler dakikalara, dakikalar saniyelere dönüştü ve eğer bu duyguyu şişeleylebilseydim, şişelerdim.
Sonsuza dek ilk kez, yaşadığımı hissediyorum. Gördüm.

Heyecanlı ve büyülenmiş.

Aaron Hammond komik, esprili, zeki ve büyüleyici biri. Son dört saatimizi konuşarak, gülerek ve derin sohbetler ederek geçirdik, ama ne hakkında konuştuğumuzu sorarsanız, aslında size söyleyemem.

Sohbet, ilk randevuda, hatta belki de herhangi bir randevuda hiç olmadığı kadar kolay aktı... Bu teknik olarak bir randevu olmasa da, şimdiye kadarki en iyi randevum olarak kayıtlara geçecek.

Rekorlar kitabına girecek bir şey.

"Emma." Gözleri gözlerimi tutarken gülümsemesini gizlemek için dudaklarını kıvrıyor. "Bir itirafım var."

"Lütfen geceyi mahvetme." Şarap kadehime gülümsüyorum. "Bu geceyi nasıl mahvedebilirim ki?"
Gülüyor.

"Pekâlâ." Bir yudum alıyorum. "Vur bana."

"I" İfadeyi çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını sola sallıyor.
"Seni havaalanında check-in sırasında gördüm."

Kaşlarımı çattım. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ama olsun."

"Ve senin muhteşem olduğunu düşündüm ve havaalanındaki barda seni takip ettim ve bilerek yanına oturdum."

Sırıttıyorum.

"Ve sen de kaba, iğrenç bir domuzdun."

"Ne?" Bir kahkaha patlattım,

"Ve dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitti." Şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Seni sapık."

"Ve şimdi, bir dizi talihli olay sayesinde kendimi burada, seninle baş başa buldum." Bardağını benimkine vuruyor ve bir yudum alıyor. "Ve bu gerçekten ama gerçekten hoşuma gidiyor."

İçsel bir risk değerlendirmesi yaparken gözlerim onunkileri tutuyor. O bir oyuncu, bunu zaten biliyorum... ama o çok eğlenceli. Gerçekten bu kıvılcımdan uzaklaşacak mıyım?

Bir gece hiç olmamasından iyidir.

Ne olacak?

"Benim de bir itirafım var," diye cevap veriyorum. Elimi avucunun içine alıyor. "Evet?"

"Seni güvenlik kapısında gördüm ve" -sırıttım- "seni tamamen inceliyordum."

"Seni sürtük." Elimi dudaklarına götürüp parmak ularını öperken gülüyor.

Onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

"Ama sonra arkamdaki kızların senin hakkında konuştuklarını ve senin kocaman bir pislik olduğunu söylediklerini duydum."

"Hangi kızlar?" diye homurdanıyor. "Havaalanında kimseyi tanımıyordum."

"Fark etmez." Omuz silkiyorum. "Ama bu yüzden sana o kadar kaba davrandım."

"Yani sorun sinirler değil miydi?" Yaralanmış numarası yaparken ellerini kalbinin üzerine koyuyor. "Bana söylediğin ilk yalan. Bunu nasıl yaparsın? Ben yaralıyım Emma."

Ben gülüyorum, o da gülüyor ve sonra birbirimize bakarken yüzümü avuçlarının içine alıyor.

"Bana dokunabilmek için mi yanıma oturdun?" diye sordum. "Tabii ki oturdum."

"İnsanlar bize bakıyor," diye fısıldıyorum.

"Sikimde bile değil. Kapa enenini ve p beni." Dudakları dudaklarımı önce yumuşakça, sonra daha derinden kavradı. Biraz emme, biraz dil.

Bir sürü yangın başladı.

pşmemiz derinleşiyor ve gözlerim zevkle kapanırken kendimi kaybediyorum.

Odamızın kapısı çarparak açılıyor ve dudaklarımız birbirine kenetlenmişken beni geriye doğru yürütüyor, ceketimi omuzlarımdan sıyrıyor ve elbisemi başımın üzerinden kaldırıyor. nnde i çamaşırlarımla duruyorum ve a gözleri vücudumda geziniyor.

"İnanılmaz," diye fısıldıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıp yatağa fırlatıyor. Zıplarken gülüyorum ve sonra gözlerindeki karanlığı görüyorum ve anında susturuluyorum.

İçlerindeki yoğunluk bana bunun olduğundan daha derin bir düzeyde sesleniyor.

Sütyenimi çıkarırken dudakları dudaklarıma yapışıyor ve gğşlerim serbest kalıyor. Elleri onları kavırıyor ve gözlerim zevkle kapanıyor.

Bu şimdiden hayatımın en güzel gecesi oldu.

Elleri gğşlerimin her santimini keşfederken bir an için yavaş ve şefkatli bir şekilde pşyoruz. Elini gğşme koyup beni yatağa geri itiyor ve beni yastığa uzanmam için yönlendirirken beklentiyle nefes alıyorum.

Beni yeniden düzenliyor ve bacaklarımı açıyor ve sonra parlayan seksime bakıyor.

Beni içine çekerken zor nefes alıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. Gözlerini benden ayırmadan yatağın ucunda duruyor ve yavaşça soyunuyor. Vücudunun her yeri sertleşmişti ve bu şehvet, saf, filtelenmemiş şehvet. Eğilip bıyıklarını uyluğumun iç kısmında gezdiriyor ve merkezime ulaştığında parmaklarıyla beni ayırıyor ve dilini kremi uyarılmışlığında gezdiriyor.

Oh, Tanrım.

Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor ve sonra üzerime atlıyor. Dili hiç esir almıyor, yalıyor ve emiyor... becerisiyle beni çıldırtıyor.

Adam o dille ne yapacağını biliyor, bu iş çığırından çıktı.

Önce bir, sonra iki, sonra da üç parmağını seksime sokuyor. Ona sertçe bastırırken titremeye başlıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor.

Parmaklarının her darbesiyle daha da derinleşiyor ve sertleşiyor, ta ki ben daha fazla dayanamayıp altında kıvranana kadar. "Sana ihtiyacım var," diye inliyorum.

"Bir dakika içinde."

"Şimdi," diyorum.

Kıkırdıyor. "Sabırsız." Üstümden kayıyor ve kalın sikini vücudumun derinliklerine sokuyor.

Kahretsin... O büyük.

Sonuna kadar gerildim.

Vücudum anında onun etrafında kasılıyor, dalgalanıyor ve onu içine çekiyor ve kendimi bir orgazmın içine doğru ciyaktarken buluyorum. "Yapamam. ." Nefes nefese kaldım. "Yapacağım-"

"Tut ş u n u," diye h o m u r d a n ı y o r . Beni sertçe pompalıyor ve yatak duvara çarpıyor.

Lanet olsun, bu adam tam bir makine.

Dolabın kapağındaki aynaya bakıp bizi görüyorum ve söz verdiği gibi ayak bileklerim kulaklarına dolanıyor. Vücudu bedenimin derinliklerinde ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks değilse.

Dizlerini iki yana açmış, kendini tutarken bronzlaşmış gövdesindeki her kasın hareket ettikçe esnediğini görebiliyorum. Pompalamaları derinleşiyor, sertleşiyor ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Daha hızlı, daha hızlı, daha yoğun ve tek yapabildiğim omuzlarına tutunmak. İkimiz de terden sıırıslıklam olmuştuk ve hiçbir uyarıda bulunmadan bizi çevirdi ve ben üstteydim.

"Öp beni," diye nefes alıyor.

Eğilip onu öpüyorum, vücudu hâlâ benimkinin derinliklerinde ve bu hareket beklenmedik bir samimiyete sahip.

Sıradan bir öpücük değil, bu dünyayı kurtarabilecek bir öpücük. Derin, çığ ve gerçek.

Oh...

"Becer beni," diye nefes alıyor. Kalça kemiklerimi elleriyle kavrayarak beni sikinin üzerine doğru yönlendirmeye başlıyor.

"Çok iyi," diye inliyorum yıldızları gördüğümde.

Vücutlarımız ışıktâ parlıyor ve ışıkları bile kapatmadığımızı fark edince gülümsüyorum.

Ben kimim ki?

Üç hamle daha yapınca haykırıyorum ve o da kendini derinlere çekip sertçe boşalırken ağzımın içinde inliyor.

Nefes almaya çalışırken nefes nefese kalıyoruz ve bedenim hâlâ onunkine sımsıkı sarılıyken, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi öpüşüyoruz.

Hayatımda daha önce hiç böyle seks yapmamıştım.

Şehvetli, uhrevi.

Tamamen mahvoldum.

Emma

AARON irkilerek uyanır ve dik oturur. "Saat kaç?" Yan masadaki telefonunu almak için çabalıyor.

Yuvarlanıyorum ve sırtımı ona dönüyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

"Erkencisin." "Siktir." Yataktan fırladı. "Kalk, gitmemiz gerek."

"Hayır," diye fısıldıyorum. Yorgunluktan ölüyorum. Sanki beş dakikadır uyuyormuşuz gibi geliyor.

"Emma, ben ciddiym." Battaniyeleri üzerimden attı. "K a l k ." Banyoya doğru yürüdü.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, "beni burada bırak, gelmiyorum."

"O zaman anneni göremeyeceksin," diye sesleniyor başını kapıdan uzatırken.

Yüzümü buruşturuyorum. "Vücudumun her santimi yorgun."

"*Evet*, öyle." Tekrar ortadan kaybolmadan önce alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve battaniyeleri tekrar yukarı çekiyorum. "Çok sinir bozucusun," diye homurdanıyorum.

"Sensiz gitmiyorum ve beş dakika içinde çıkıyoruz, yani arabaya kadar çıplak taşınmak istemiyorsan..."

Dur.

Yatakta yatmaya devam ediyorum ve o tekrar dışarı çıkıp battanileri bir kez daha yırtıyor. "Kımlıda," diye bağıyor. "Yataktan çık." Artık tamamen giyinikti ve bavulumu iki kat hızla toplamaya başladı. "Ne giyiyorsun?"

"Ne?"

"Bugün ne giyiyorsun? Tüm kariyerim bu sabahki sunuma bağlı. Ve geç kaldık." "Moouooooove it." diye bağıyor.

"Siktir et." Battanileri geriye atıyorum. "Tamam, ama duş alacağım."

"Zamanımız yok."

"Aaron, duş alıyorum. Seks gibi kokuyorum."

"İyi." Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Otuz saniye, o kadar." Banyoya geri dönüp duşu açıyor ve beni neredeyse suyun altına itiyor. "Beş, dört, üç."

"Ne yapıyorsun?"

"Saat 1'de kapatıyorum, yıkamaya başlasan iyi olur."

"Aman Tanrım," diye sıçradım. "Çık dışarı."

O odaya doğru yürüyor ve ben kendimi yıkamaya başlıyorum. Şaka bile yapmıyorum, bu yorgunluk bir sonraki seviye. Tekrar belirdi, bana bir havlu uzattı. "Hadi gel."

Gözlerimi deviriyorum ve o da havluyu çekiştiriyor. "Gerçekten aklımı kaçırmak üzereyim. Acele et. Çabuk. Cehennem. Acele et."

"Çok sinir bozucusun," diye çıkışıyorum duşu kapatırken. Üzerindeki havluyu kapıyorum ve tekrar ortadan kayboluyor.

"Hava durumunu kontrol ettin mi?" Kurulanırken sesleniyorum. "Yollar güvenli mi?"

"Sorun değil."

"Yalan mı

söylüyorsun?"

"Evet. Acele et."

Dışarı çıktığımda kıyafetlerimin yatağın üzerine serilmiş olduğunu gördüm. "Giyin. Ben çıkış yapacağım. Arabada buluşuruz."

"Tamam."

Çantalarla birlikte ortadan kayboldu ve ben de benim için hazırladığı kıyafetleri giydim. Daha dişlerimi bile fırçalayamadım.

Ugh.

Aşağı inip otoparka girdiğimde onu arabada ve çıkışta beklerken görüyorum. Arabaya bindim ve kapıyı çarptım. "Acele etme," diye mırıldandı.

"Beni suçlama, hepsi senin suçun." Ona yan gözle bakıyorum. "Senin gece aktivitelerin yüzünden kronik yorgunluğum var. Vajinam karpuz büyüklüğünde."

Kıkırdıyor ve otoparktan hızla çıkıyoruz. Araba neredeyse iki tekerleğin üzerine düşüyordu ve ben can havliyle tutunuyordum. "Yavaşla."

"Uyusan iyi olur," diyor bana. "Böylece haberim olmadan bizi öldürebilecek misin?"

"Böylece rahatsız edilmeden konsantre olabilirim."

"Gün ışığında çok sinir bozucusun, bunu biliyor muydun?"

"Aynen öyle." Trafiğin içine doğru çeker. "Git. Uyu. Uyu."

İki buçuk saat sonra Aspen'deki otelime vardık. Size buradaki seyahatin ne kadar harika olduğunu söylemek isterdim ama bu apaçık bir yalan olurdu.

Ben yavaşlaması için bağırırken Aaron manyak gibi araba kullandı.

Kavga ettik, didiştik ve şimdi beni bırakıyor... Gitmesini istemiyorum.

Bagajı açtı, dışarı çıktı, çantamı aldı ve bana verdi. "Güle güle." Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Bana şans dile."

"İyi şanslar."

Sonra başka bir şey söylemeden arabaya geri biner ve uzaklaşır.

Ne?

Ciddi mi bu? Lanet numaramı bile istemedi.

Kederli bir iç geçirdim. En azından neye bulaştığımı biliyordum, diye kendime hatırlatıyorum.

Tanrım, kim olduğu hakkında hiçbir bilgim olmadan onunla tanıştığımı düşünsene. Şu anda bir köşede sallanıyor olurdum. Öyle bir geceden sonra... Yani, belki hâlâ öyleyimdir.

Pislik.

Neyse, devam edelim.

Otele girdim ve odama çıktım. Şimdi, buraya yapmak için geldiğim şeyi yapma zamanı.

Sinirlerim midemin derinliklerinde kaynıyor ve onları mantığımla kovalıyorum. Bu kadın benim için bir hiç ve onu tanımıyorum, bu yüzden benden hoşlanmaması önemli değil. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun ikinci reddine hazırlamaya çalışıyorum.

Keşke nasıl yapılacağını bilseydim.

Uber evin önüne yanaşıyor ve ben camdan dışarı bakıyorum. Ev ortalama büyüklükte. Süslü değil ama kötü de değil, orta sınıf bir yerde.

Yani, eğer Aspen'de orta sınıf olsaydı.

Yol ve araba yolu yeni sürülmüş ve arazinin sınırında çam ağaçları var. Her küçük ayrıntıyı hatırlamaya çalışırken etrafıma bakıyorum.

Güzelmiş.

Uber'den inip gökyüzüne baktığımda kar yağıyor. Göz alabildiğine uzanan büyümlü çiy damlaları. Masal kitaplarından fırlamış bir kış harikalar diyarı.

Bu an muazzam bir duygu ve yaklaşık on dakika içinde sonucu öğreneceğim.

Magdalene Elkhart.

Son dokuz aydır uyanırken her düşünceme musallat olan bir isim.

Onu rüyamda gördüm, aynı görünüp görünmediğimizi ya da aynı kişiliği paylaşp paylaşmadığımızı merak ettim. Annemi şahsen tanıyor muydu, yoksa başka bir şekilde mi oldu? Evlat edinme belgeleri elimde olmasına rağmen, üzerinde adı dışında hiçbir ayrıntı yoktu.

Teyzem hiçbir ayrıntıyı bilmiyor, en azından bana öyle söylüyor, ama yalan söylemek için bir nedeni olduğunu sanmıyorum.

Kim bilir, yine de ahlaki pusulam iyice sarsıldı. Sanırım dünyada en çok sevdiğiniz kişi tarafından yirmi beş yıl boyunca size yalan söylenmesi bunu yapıyor.

Bugün buraya gelmekle ne elde etmek istediğimi bilmiyorum ama bunun beni rahatlatması için dua ediyorum.

Aklım sürekli o zaman dilimine gidiyor ve bebeğinizi bir yabancıya teslim etme ve onu bir daha asla göremeyeceğinizi bile bile alıp götürmelerine izin verme düşüncesi beni öldürüyor.

Onu da mı öldürdü?

Yoksa bu yükten kurtulmak bir rahatlama mıydı? Çok fazla soru var...

Tamam, zamanı geldi.

Yavaşça eve doğru yürüyorum, adımlarım altlarındaki buzu çıtırdatıyor.

Hava durgun ve yola bakıyorum - görünürde kimse yok. Dağınık bacalardan gökyüzüne dumanlar yükseliyor.

Tak, tak, tak. Kapıyı tıklatıyorum.

Kalbim göğsümden fırlamak üzere ve yumruklarımı iki yanımda sıkarken evden birinin geçtiğini duyuyorum. Kapı açılıyor ve genç bir kadın beliriyor. "Merhaba." Gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" Benden biraz daha büyük ve kucağında küçük bir çocuk var.

"Merhaba," diye cevap veriyorum boğazımdaki kum kovanının içinden, "Magdalene Elkhart'ı arıyorum."

"Oh. Onu özlemişsin." "Ne zaman dönecek?"

"Hayır, demek istediğim onu özledin. Evi bize sattı ve yaklaşık bir ay önce taşındı."

"Şehirden ayrıldı mı?"

"Hiçbir fikrim yok, üzgünüm." Omuz silkiyor. "Burada onun için bir yığın posta var ama nereye göndereceğimizi bilmiyoruz. Tekrar arayacağını söyledi ama hiç aramadı."

Yüzüm düştü. "O...." mu? Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Burada kiminle yaşıyordun?"

"Yalnız yaşıyordun."

"Ailesi nerede?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bildiğim kadarıyla hiç olmadı."

"Oh." Şok, beklenmedik gözyaşları gözlerime doluyor.

"Doğru." "Sen iyi misin?" Kaşlarını çatı.

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Biyolojik annemi arıyorum ve ben ...

."

Yüzü düştü. "O senin annen mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ah"-Anlamaya çalışırken sokağa bakıyorum

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Oh, bekle, bende onun bir fotoğrafı var."

"Öyle mi?"

"Evet. İçeri gel." Dönüp evin içine doğru yürüyor, ben de çekingen bir şekilde kapıyı açıp onu takip ediyorum. Ben durup etrafa bakarken o da çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ev baştan aşağı çiçekli perdelerle süslü, limon renginde; gerçekten yaşanmış ve ev gibi bir havası var.

"Çok güzel bir ev." Gülümsüyorum.

"Evet, öyle." Sanki benim gözlerimden görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakıyor. "Yine de maviden emin değilim."

"Geldiği renk bu muydu?"

"Bunlar Magdalene'in renkleri idi; kendisi oldukça eksantriktir."

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi. "Sadece zengin insanlara eksantrik denir. Fakir insanlara sadece tuhaf denir."

Kıkırdıyor. "Doğru. Hiç böyle düşünmemiştim ama haklısın." Aradığı şeyi buluyor ve bir yığın fotoğrafı karıştırıyor. "İşte." Bana üç fotoğraf uzattı ve ben de onlara baktım. Fotoğraflarda kendisi, kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adam, bebekleri ve yaşlı bir kadın var. Evin önündeki Satıldı tabelasının yanında duruyorlar. "Bu evi satın aldığımız gün," diyor bana.

Fotoğraflara bakıyorum.

"Bu o." Kadını işaret ediyor. Kır saçlı ve kıbar görünümlü bir yüzü var. Bana pek benzemiyor ama genel havasında tanıdık bir his var... ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Nasıl biri?" diye soruyorum. "Hoş biri." Gülümsüyor.

"Gerçekten hoş biri."

Boğazımda bir yumru var.

"Çay ister misin?" diye sordu bana.

"Rahatsız etmek istemiyorum." Fotoğrafları elimde tutuyorum, bırakamıyorum.

"Hiç zahmet etmeyin, oturun."

Çekingен bir şekilde masaya oturdum ve bana bakan kıza baktım. Neredeyse tanıdığım ruhani bir yaratık gibi.

Çok yakın... ama hiç değil.

Emma

Alevler yükseklerde dans ederken turuncu ve kırmızı titriyor.

Kırmızı şaraptan bir yudum alıyorum ama dün gecenin aksine bu soğuk. Boş ve yalnız.

Aspen'e annemi bulmak için geldim. Onu bulamadım ama aradığım duyguyu buldum ve şu anda ne kadar boktan hissedersen hissedeyim, en azından geçmem gereken yeni bir çıtam var.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu.

Heyecanlı ve eğlenceli, sıcak ve bulanık. Kutsal ve ateşli.

Teorik olarak bunların hiçbiri olmadığını bilsem de, o zamanlar öyleymiş gibi hissediyordum.

Otelimin barındayım, üzüntülerimi boğuyorum. Küçük Nel nasıl etkileyeceğini iyi biliyor. Beyaz dağlara bakıyorum ve kayakçıların hızla inişini izliyorum.

Zihnim konuşmamıza geri dönüyor. *"Kayakçılardan nefret ederim."* *"Ben kayak yaparım."*

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum. *"Seni ormanda öldürmem için iki yüz neden."*

İçinde bulunduğum koşullar beni gerçekliğe geri döndürmeden önce içkime gülümsüyorum.

Nereye taşındı?

Adresini bulmam dokuz ayımı aldı... ve şimdi onunla tanışma fırsatı bile bulamadan gitti.

Onu asla bulamayacağımı ya da ihtiyacım olan kapanışı yapamayacağımı düşündükçe boğazıma bir yumru oturuyor.

Belki de bu bir lütuftur.

Garson masama doğru yürüdü ve bir bardak koydu. "Sanırım en sevdiklerinizden biri, hanımefendi." Bir bardak sıcak şarap görmek için aşağıya bakıyorum ve soru sormak için tekrar ona bakıyorum. "Arkadaşınızın ikramı."

"Ha?" Aaron'un pencerenin yanında oturduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve sıcak şarap bardağını sessizce kadeh kaldırmak için kaldırıyor. Yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor. "Sen..."

Yanıma geliyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Merhaba."

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşım ile sıcak şarap içmek üzereyim." Karşıma oturdu.

Onun kızı.

"Bu gece konferans yapacağınızı sanıyordum?"

"Katılmak istediğim tek konferans sizinki." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

"Sanırım bugün pek iyi geçmedi?" diye soruyor. "O gitti."

Kaşlarını çatarak soruyor. "Gitti mi?"

"Evini çoktan taşıdı ve yeni bir adresi yok." "Hmm." Kaşları yukarı kalktı. "İyi haber değil."

Bir süre sessizce

oturuyoruz. "Konuşman

nasıl geçti?"

"Ortalamanın altında" diye dudağını kısıyor.

Kıkırdıyorum. "Neden?"

"Meh, oyundan çıkmıştım." Omuz silkiyor. "Bütün gece üç yüz mil boyunca at üstünde olmak insana bunu yaptırır."

Şaşkınlıkla yüksek sesle güldüm. "Üç yüz mil mi?"

"En azından." Sırıttırıyor, gözleri belli bir şeyle parlıyor. "Bunu telafi etmek için şimdi ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Ruh halimin her saniye yükseldiğini hissediyorum. "O da ne?"

"Bana Aspen'i gezdirmelisin ve gördüğümüz her bardaki sıcak şarabı denemeliyiz."

"Bunu yapabilirim." Gülümsüyorum.

Kucağına vuruyor. "Buraya gel."

Otelin barına bir göz attım. "İnsanlar burada."

"Umurumda değil." Tekrar kucağına vuruyor. "Sarılmaya ihtiyacım var."

Gülümsüyorum. Onun sarılmaya ihtiyacı yok ama benim sarılmaya ihtiyacım olduğunu biliyor. Kalkıp gidip kucağına oturuyorum ve o da kollarını bana doluyor. Sıcak, büyük ve güvende hissettiriyor. "Bu daha iyi." İçini bana doğru çekiyor.

"İnsanlar bize bakıyor," diye fısıldıyorum.

"Kıyafetlerimizi çıkaralım ve onlara bakacakları bir şey verelim." Şakağımı öpüyor. Ben gülüyorum, o da gülüyor ve böylece dünyadaki her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum.

Aramızda bir gelenek haline gelen bir şekilde, kıyafetlerim çıkarılıyor ve yatağa geri atılıyorum. Yavaş hareketlerle soyunuyor, karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişken üstünü başının üzerinden çıkarıyor, sonra kot pantolonunu indiriyor. Çıplak ve güzel, kendine üç uzun vuruş yapıyor. Kalın siki sertleşmiş ve ön boşalmayla ağlıyor. Eğilip boynumu öpüyor, ben de başımı çevirip kalkmış sikiindeki her damarı görüyorum.

Üstüme çıkıp karnıma oturuyor, sert aleti göbeğimin hemen üzerinde duruyor ve kendini bana doğru sallamaya başlıyor.

Yüce Tanrım.

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Şaşkınlıkla, hareket ettikçe kaslarının dalgalanışını izliyorum, karanlık, arzulu gözleri, pompalar yüzümün üzerine gelene kadar yükseldikçe beni izliyor, ağzımı horozuyla alay ediyor.

"Bunu istiyor musun?" diye

fısıldıyor. "İstedığimi

bilyorsun."

Kendini tutuyor ve ön boşalmayı dudaklarıma bulaştırıyor ve sonra kendini boğazımdan o kadar aşağı kaydırıyor ki öğürüyorum.

Ben onu almak için çabalarken bana gülümsüyor. Kayarak çıkıyor ve sonra tekrar giriyor. Tekrar öğürüyorum. "Çok büyüksün," diye fısıldıyorum.

"Kapa çeneni ve al şunu," diye homurdanıyor.

Odadaki tek ses ondan gelen inlemeler. Husky ve derin, arzu dolu.

Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi nefesi titriyor. Hızlanıyor ve bir ritme giriyoruz. Daha önce kafa vermekten hiç hoşlanmamıştım, ama bana huşu içinde bakarken, bu benim yeni favori şeyim olabilir.

Birbirimize bakarken şefkatle yüzümü okşuyor ve aramızdaki bu an özel hissettiriyor.

Nasıl olduğunu sorma ama öyle.

"Sana ihtiyacım var," diye

fısıldıyor. "O zaman al beni."

Çekiliyor ve tek bir hareketle dizlerimin üzerine kaldırılıyorum ve o da arkamda. Vücudumun derinliklerine çarpıyor ve ben yastığıma gülümsüyorum.

İşte başlıyoruz.

Ateşin yandığını ve elektrikli panjurların yavaşça açılmaya başladığını duyuyorum. Kahve makinesi vızıldıyor ve yastığıma uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

Aspen'de uyanmak o kadar da kötü değil, özellikle de yanımdaki arkadaşlarla. Dün gece mükemmeldi... *O mükemmel.*

Kıpırdamadan yatıyorum, beni uyandırmasını bekliyorum... umarım dünkünden daha nazik bir şekilde.

Yan masaya bir şey bırakıldığını duyuyorum ve o yanıma, kenarına otururken yatak eğiliyor. Dudakları kulağıma gidiyor. "Sana kahve yaptım Em," diye fısıldıyor yanağımdan öperken. "Günaydın."

Gülümsüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Günaydın." Tekrar battaniyenin altına giriyor ve başımı göğsüne çekiyor.

"Bir fikrim var." Alnımdan öpüyor.

"Senin fikirlerinin beni hangi pozisyonlara soktuğunu biliyorum," diye fısıldıyorum uykulu bir şekilde. "Biraz daha kalalım."

"Ne?" Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

"Siktir et. İki gün daha kalalım. Çarşamba günü eve uçabiliriz."

"Peki ya iş?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Suçu havaya at ve eğer kesinlikle gerekliyse, buradan uzaktan çalışabiliriz." Beni sırt üstü yatırıyor ve ikna etmeye çalışırken boynumu öpüyor. "Hadi ama." Ben kıkırdayıp ondan kaçmak için kıvrılırken beni ısıtıyor. "İsteddiğini biliyorum," diye devam ediyor beni tekrar ısıtırken ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Aspen'deyiz; daha etrafa bakamadık bile." Boynumu öpüyor. "Üç gece daha mükemmel olur."

Gerçekten olurdu.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

Uzanıp telefonumu aldı ve bana uzattı. "İş yerini ara." Ayağa kalktı. "Kahveni iç, sonra seni yemeğe çıkaracağım."

kahvaltı." Burnuma hafifçe vuruyor ve banyoya girip gözden kayboluyor. Duşun açıldığını duyuyorum ve sonra kafasını kapı çerçevesinden uzatıyor. "Duş alacağım ve sonra aşağıya, resepsiyona inip kalış süremizi uzatacağım."

Yastığıma yaslanıyorum ve tavana doğru gülümsüyorum. Her şey çok ama çok iyi gidiyor. Son kırk sekiz saati ve ne kadar harika bir kasırğa olduğunu düşünüyorum.

O haklı. İşi arayacağım, siktir et.

Yani, Aspen'de bir tanrıyla romantik bir kaçamak yapmak için hayatta kaç şansınız olabilir ki?

Yan masada onun ışığını gördüğümde telefonumdaki numaralar arasında gezinmeye başladım. İş yerini çoktan aramış mıydı? Telefonu elime alıyorum ve Amanda'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Günaydın. Sanırım konferansla meşgulsünüz. Neden dün gece beni aramadın?

Kalbim yerinden çıkacak.

Aman Tanrım... Biriyle

birlikte.

Korku içinde elimi ağzıma kapattım. Oh, hayır.

Midem iğrenerek yuvarlanıyor... o evde onu bekliyor ve o burada benimle, kalışımızı uzatmaya çalışıyor.

Siktiğimin dangalağı.

Duşun kapandığını duydum ve hemen telefonunu yere bırakıp yataktan çıktım. Bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Ben ne yapacağım?

Beline sardığı beyaz bir havluyla beliriyor. "İşler nasıl gitti?"

"Kalamam, yarın gitmem gereken bir toplantı var," diye yalan söylüyorum. Yüzü düşüyor.

"Belki başka bir zaman." Gülümsemeye zorladım.

"Seni bu konuda tutacağım." Beni kollarının arasına aldı ve öpmek için eğildi. Öpücüğü savuşturdum ve ondan uzaklaştım. "Ben duşa gireceğim." Banyoya giriyorum. "Aşağı in ve kalışını uzat; benim yüzümden gezip görmeyi kaçırma," diye sesleniyorum.

"Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. *Merak etme, bir saat içinde yerimi dolduracak birini bulacağına eminim.*

Kapının kapandığını duyuyorum ve rekor bir sürede duş alıp dışarı koşuyorum ve bavulumu hazırlıyorum.

Buradan olabildiğince çabuk çıkmam gerek.

Eşyaları iki kat hızlı fırlatıyorum. Saçlarımı topluyorum ve dişlerimi fırçalıyorum.

Nasıl yapabildi?

Resepsiyonu aradım. "Merhaba, bir araba sipariş edebilir miyim lütfen?" "Elbette, nereye gidiyorsunuz?"

"Havaalanı."

Aaron

Resepsiyona doğru koridorda yürürken kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyorum.

Ne geceydi ama.

"Merhaba." Görevliye gülümsedim. "Günaydın."

"Dün geldiğimde 312 numaralı odanın Çarşamba gününe kadar uzatılmasını organize ettim."

"Evet."

"Maalesef artık kalamayacağız. Ekstra günleri başka bir zamana alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Bilgisayarına yazıyor ve notları okuyor. "Oh, evet, tam ödeme yapmışsınız. Ne zaman düşünüyordunuz?"

Toplantımızı kutlamak için bir ay sonra tekrar gelebiliriz. "Gelecek ay, yani dört hafta sonra."

"Elbette. Hangi günler istersiniz, efendim?" "Cuma, Cumartesi ve Pazar gecesi." "Elbette."

"Şu anda bulunduğumuz odayı ayırtabilir miyim?" Orantısız bir gülümseme verdim.

Duygusallık benim tarzım değil. Burada ne haltlar dönüyor?

"Of Tabii ki, Efendim." Bu görevli türleri içinde ve Detaylar."Onay e-postanıza gönderildi."

"Teşekkür ederim." Etrafıma bakındım. "Paket servis çöreği nereden alabilirim?"

"Restoranda, efendim."

"Teşekkürler." Restorana girip tezgâha doğru ilerliyorum. "İki cappuccino alabilir miyim lütfen?"

Kahvelerimizi yapmaya koyuluyor ve ben son iki günü gözden geçirirken kendimi gülümserken ve boşluğa bakarken buluyorum.

Bu kız

Sonunda kahveleri topluyorum ve odaya çıkıyorum. İçeri girdiğimde Emma'yı giyinmiş bir halde, valizinin yanında dururken buluyorum. "Selam." Odaya bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Uçağım değişti, erken ayrılmak zorundayım." "Ne, şimdi mi?"

"Evet." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Bana iki dakika ver, ben de seninle geleyim."

"Saçmalama. Uçağın öğleden sonra kalkacakken bütün gün havaalanında oturmanın bir anlamı yok. Burada kalabildiğin kadar kal." Beni çabucak öptü. "Sonra görüşürüz."

"Ne?" Elini tutup kendime doğru çektim ve yüz yüze geldik. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Omuz silkiyor. "Ara beni, bir şeyler ayarlarız."

Onu kollarıma çekiyorum ve kocaman, güzel dudaklarından öpüyorum. "Gelecek hafta sonu boş kalsın. Bizim için planlarım var."

Gözleri benimkileri arıyor. "Tamam."

"Ama önce numarana ihtiyacım olacak." Sırıtiyorum. "Vücudunla ilgili her şeyi biliyorum, sadece numarayı değil."

"Sen öyle san," diye karşılık veriyor.

Telefonumu çıkardım, açtım ve ona uzattım. "Numarayı yaz ve kendine bir mesaj gönder, böylece benimki sende olur."

Bir şeyler yazıp telefonu bana geri veriyor ve gözleri yine benimkileri arıyor. "Güle güle Aaron."

"Güle güle, Emma." Ona gülümsüyorum ama o bakışlarını kaçırıyor.

Farklı görünüyor.

Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve yüzünü benimkiyle buluşması için kaldırıyorum. "İyi misin?"

"Evet." Hüzünle gülümsüyor. "Vedalarından nefret ediyorum."

"Bu bir veda değil, yakında görüşeceğiz. İndiğinde beni ara." Dudaklarını dudaklarıma götürürken yanağını elimle tutuyorum. Öpüşmemiz yumuşaktı.

ve yavaş.

Samimi.

Mükemmel,

onun gibi.

Sonra, hayatıma girdiği kadar hızlı bir şekilde dönüp kapıdan çıkıp gitti.

Akşam 6'da.

Havaalanında oturdum ve saatime baktım. Emma şimdiye kadar inmiş olmalıydı.

Neden aramadı?

Telefonumda geziniyorum.

Emma You Wish

Numarasını ne olarak kaydettiğini gördüğümde kıkırdıyorum ve sonra ona bir mesaj gönderiyorum.

Umarım sağ salim inmişsinizdir. Bu güzel hafta sonu için teşekkür ederim. Uçağıma binmek üzereyim, seni bu gece ararım.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve memnun bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum.

Şaka bile yapmıyorum; hayatımın en iyi hafta sonunu geçirdim.

Emma

Kara ona söylediklerimi düşünürken gözlerini kırıştırıyor. "Ne demek kız arkadaş var?" Büyük boy kolasının pipetini emiyor. Mc Donald's'tayız, berbat aşk hayatımı incelerken Big Mac'leri mideye indiriyoruz.

"İnanılmaz bir hafta sonu geçirdik ve şaka bile yapmıyorum, beyaz çitler görüyordum. Sonra duştaydı ve Amanda ona mesaj attı."

"Amanda kim?"

"Kız arkadaş olduğunu varsayıyorum" diye omuz silkiyorum, "konferans modunda olduğunu ve neden dün gece onu aramadığını söylüyor."

"Hmm."

"Yani, görüşmediğin birine mesaj atıp dün gece seni neden aramadığını sormazsın. Değil mi?"

"Havaalanındaki kızlar onun hakkında ne demişti?"

"Bir konferansa gittiğini, biriyle takıldığını ve eve gelip kız arkadaşını onun için terk ettiğini."

"Yani bu bir model." Dinlerken bir ısırık alıyor. "Bir seri katil gibi, sadece seksle."

"Aynen öyle, ama bu sefer yeni takılan benim."

"Belki de bu ilişki zaten lanetliydi."

"Her neyse." Bir avuç patates kızartmasını ağzıma atıyorum. "Yan piliç olmayacağım."

"Yani esas kız olmak mı istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Ben onun hatunu falan değilim. Gidip kendini becersin, istediğim bu."

Bir süre sessizce yedik.

"Peki Magdalene'i bulmak için bundan sonraki adımlar neler?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." İç çekiyorum. "Belki de evren bana bu konuyu kapatmamı söylüyordur." "Belki de."

Yemeğe devam ediyoruz ve aklım yine ona gidiyor. Bugün kaç kez onu düşünmemeye çalışsam da kendime engel olamıyorum. "Boktan olan şu ki, ondan gerçekten hoşlanıyordum."

"Sanki tanıştığı her kadın ondan hoşlanıyor gibi."

"Kahretsin, oyuncuların bu kadar iyi oynamasından nefret ediyorum."

"Aynen." Elindeki Big Mac'i benimkine tezahürat sembolüyle dokunduruyor. "Hepsinin canı cehenneme."

Aaron

Saat akşamın 9'u ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Neden beni aramadı?

Ugh... Muhtemelen elde etmesi zoru oynuyor.

I kadran onu Numara. Ring, Yüzük. Yüzük, Yüzük. Yüzük, Yüzük. Otomatik bir mesaj çalıyor.

Sesli mesaja ulaştınız. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın.

"Selam, Em." Gülümsüyorum. "Umarım eve sağ salım varmışsındır. Yaklaşık bir saat önce indim. Şimdi yatmaya gidiyorum, beni yarın ara." Ne diyeceğimi düşünerek hatta kalıyorum. "Sanırım... o zaman konuşuruz."

Pazartesi gecesi.

Telefonumu bugün yüzüncü kez kontrol ediyorum. "Neden beni geri aramadı?"

Artık sinirlenmeye başlıyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Numarasını çeviriyorum. Çalışıyor, çalışıyor. Çalışıyor, çalışıyor. Çalışıyor, çalışıyor... Aynı otomatik mesaj tekrar cevap veriyor.

Sesli mesaja ulaştınız. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın.

Mesaj bırakmadan kapattım. Ne

yapmaya çalışıyor bu?

Belki telefonunu kaybetmiştir? Hmm. Onu Instagram'da aradım.

Hiçbir şey yok.

Onu Facebook'ta aradım. Hiçbir

şey yok.

Bu çok garip, Instagram'ı olduğunu biliyorum çünkü onu orada gördüm.

Neden yukarı gelmiyor?

Hangi cehennemde ve neden telefonlarıma cevap vermiyor?

Çarşamba gecesi.

Dört gün.

Dört lanet gündür onu kovalıyorum.

Tek kelime etmedi.

Tarihin en iyi hafta sonunu geçirdik mi geçirmedi mi, yoksa her şeyi hayal mi ettim?

Çok kızgınım ve bu gece telefonuna cevap vermezse bana yardım et, Cıldıracağım. Numarasını çeviriyorum. Çalıyor, çalıyor, çalıyor, çalıyor, çalıyor... "Alo," diye bir adam cevap veriyor.

Şaşırdım, kaşlarımı çattım. "*Kimsiniz?*"

"Tom."

"Merhaba, Tom." Öfkelendim. "Emma'yla konuşabilir miyim?" "Burada Emma diye biri yok."

"Bekle..." Soru sorarcasına yüzümü buruşturuyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu *senin* telefon numaran mı?"

"Son kontrol ettiğimde, son yirmi yıldır öyleydi." "Yani Emma orada değil mi?"

"Emma diye birini tanımıyorum."

"Hmm, yanlış numarayı çevirmiş olmalıyım. Özür dilerim." Telefonu kapattım ve tekrar numarasına ilerleyip çevir tuşuna bastım.

Tom tekrar "Merhaba," diye cevap verir.

Öfke tüm hücrelerimi doldururken sertçe nefes alıyorum; bana yanlış numarayı vermiş.

Bana yanlış numara verdi... Bilerek.

"Ciddi misin lan sen?" Hesap yaparken mırıldandım.

Tom telefonu yüzüme kapatmadan önce, "Kim olduğunu bilmiyorum ama canın cehenneme, dostum," diye cevap veriyor.

Geçirdiğimiz hafta sonundan sonra, *bana* yanlış numarayı verdi. Buna inanamıyorum! Aptalca bir şekilde Bayan Masum rutiniyle bir şeyler yaşadığımızı düşünmüştüm ama o beni iyi vakit geçirmek için kullanan azgın bir cadıdan başka bir şey değilmiş.

Öfkeyle telefonumu fırlattım. "Siktiğimin kaltağı."

Emma

Dört hafta sonra

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Tarihin en uzun gününden sonra nihayet evdeyim. Çalıştım, sonra iş arkadaşlarımla bir şeyler içmeye gittim ve şimdi saat 22.00'yi biraz geçiyor ve ben daha yeni geldim.

Trevor, benim border collie yavru köpeğim, banyoya koşarak giriyor ve koşarak çıkıyor. Tekrar içeri koşuyor ve tekrar dışarı koşuyor. Tekrar içeri koşuyor ve olduğu yerde üç kez dönüyor, havlıyor ve sonra tekrar dışarı koşuyor.

Yüzümü suyun altına sokarken gülümsüyorum. Ne zaman eve geç gelsem, beni görünce o kadar heyecanlanıyor ki, zoomies oluyor.

İçeri koşup bana havlıyor ve tekrar dışarı koşuyor.

"Trevor, sakın ol." İçimi çektim. "Bu gece sevimli olduğunu düşünemeyecek kadar yorgunum." G-stringimi dişleriyle alıp odadan dışarı koşuyor. "Onu buraya geri getir," diye sesleniyorum.

Tanrı aşkına.

"Trevor," diyorum, "onu buraya getir."

Uzaktan havladığını duyuyorum.

"Trevor," diye bağıriyorum son sabrımı da kaybederken. "Lanet olsun." Duşu kapatıyorum, havluya sarınıyorum ve iç çamaşırı hırsızını aramaya çıkıyorum.

Onu mutfakta buldum, öğürüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. Biraz daha boğuluyor ve tekrar tıkanıyor ve benim gözlerim açılıyor. "O G-string'i yemedin, değil mi?" Ağzını tutup çenesini açıyorum; boğazının tam arkasında sıcak pembe G-string'i görüyorum. "Ahh," diye bağıriyorum onu yakalamaya çalışırken. Bana karşı koyuyor ve bunun gelmiş geçmiş en iyi oyun olduğunu düşünerek kaçıyor. Peşinden giderken havlumu da kaybediyorum. "Buraya gel." Onu yakalayıp ağzını tekrar açtığımda iç çamaşırı çoktan gitmişti. "Aman Tanrım. Öleceksin." Titreyen ellerimle google'da

Acil Veteriner Hastanesi

İleri geri adım atarken numarayı çeviriyorum. "Alo, burası Acil Veteriner Hastanesi."

"Merhaba," diye kekeliyorum. "Köpeğim iç çamaşırlarımı yuttu." "Yuttuğuna emin misiniz?"

"Evet. Boğazından aşağı inerken gördüm." "Aman Tanrım," diye cevap veriyor.

"Bu kötü bir şey mi?" Soru sorarcasına yüzümü buruşturuyorum. "İyi değil. Onu doğruca içeri getirsen iyi olur." "Pekâlâ."

"Yolda boğulmaya başlarsa sakın ol ve sürmeye devam et."

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum. "Sence boğulacak mı?"

"Bu mümkün."

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kıyafetlerimi iki kat hızla karıştırıyorum. "Trevor," diye sesleniyorum panik içinde, "sakın ol, tamam mı?"

Sessizlik.

"Aman Tanrım."

O öldü.

"Trevor," diye sesleniyorum, "buraya gel oğlum." Hayır, bekle, merdivenlerden yukarı çıkmak daha çok boğulmasına neden olacak. "Buraya gelme, aşağıda kal," diye bağıriyorum. "Kımıldama." Eşofmanımı o kadar hızlı çekiyorum ki ayağım takılıyor ve tökezliyorum.

ve dirseğıme çarptı. "Ahhhhhh," diye bağırdım, "şimdi olmaz, siktir et." Aşağı koşup ipini yakaladım ve koşarak yanıma geldi.

"Seni aptal," diye fısıldıyorum, "ölümden dakikalar uzakta olduğunun farkında değilsin." Arabaya koştuk ve bindik. Adresi Google'da arattım ve yola koyulduk. Gözlerim sürekli onunla yol arasında gidip geliyor. "Sakin ol," diyorum ona. "Sakin ol."

Bir döner kavşağa doğru koşuyorum ve neredeyse yoldan çıkıyordum. "Ahhh." Direksiyon simidini beyaz boğum gücüyle kavıyorum. "Sakin ol Emma, yoksa ikimiz de öleceğiz."

Veteriner hastanesine vardık ve onu alıp içeri taşıdım. Hemşire beni kapıda karşıladı. "Merhaba. Siz Emma olmalısınız?" Sakince gülümsüyor. "Bu Trevor mı?"

"Evet." Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Bırak ben yapayım." Onu benden aldı ve sakince başını okşadı. "Ne yapıyordunuz bayım?" Onu yere yatırdı. "Annen çıldırıyor."

Nefes nefese kalmışım, saçım başım dağılmış ve hiç bu kadar stresli olduğumu hatırlamıyorum. "Öyleyim," diye nefes nefese kaldım. "Gerçekten kötü bir gece geçirdim."

Ofisin kapısı açıldı ve gözlerim dehşet içinde açıldı.

Daha da kötüleşti... çok daha kötü.

Aaron üzerinde cicili bicili yeşil önlükler ve Noel Baba şapkasıyla orada duruyor... Çok şenlikli.

Aramıza bakarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Merhaba."

Siktir. Benim. Hayatım.

"Bu veterinerimiz Aaron Hammond," diye tanıtıyor hemşire bizi. "Kendisi buradaki en iyi veterinerdir. Bunlar da Emma ve Trevor."

"Merhaba." Başını sallıyor. Çenesindeki kaslar sanki kızgınmış gibi sıkılıyor. "Bu taraftan lütfen." Geri çekildi ve yanından geçip muayene odasına girdik. Yüce Tanrım.

Böyle bir şey olamaz.

"Sorun ne gibi görünüyor?" diye soruyor kuru bir sesle. Kapıyı hemşirenin yüzüne sert bir şaklamayla kapatır.

"Umm." Oh, lanet olsun... "Bu gerçekten utanç verici." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Külotumu yuttu."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Külotun mu?"

"Evet."

"K lotunu ağızına nasıl aldı?"

"Onları yerden aldı, sizce nasıl?" "Yuttuğunu nereden biliyorsun?"

"Onları boğazının arkasında gördüm."

Kaşları kızgınlıkla yukarı kalkıyor. "Annesi gibi boğaz keçisi."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. *Bunu az önce söylemedi.*

Bekle, benim boğaz keçisi

olduğumu mu düşünüyor? Ha!

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

Ağızını açıyor ve el feneriyle boğazına bakıyor. "Ona kusmasını sağılayacak bir ilaç vereceğim."

Kapıyı açar. "Carol, Trevor'a serum takacağız, lütfen."

"Elbette," diye yanıtıyor ve onun liderliğini üstleniyor. " imdi onu ba latacağım. Sen oturabilirsin, Emma. Bu biraz zaman alacak." Arka tarafta gözden kaybolur.

"Teşekkürler." Bekleme odasında garip bir şekilde oturdum.

Aaron bana ters ters bakıyor ve sonra tek kelime etmeden ofisinin kapısını kapatıyor.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Kara'ya mesaj atıyorum.

Aman Tanrım. Bir k busun ortasındayım. Trevor

külotumu yuttu.

Ve Aaron da veteriner.

Bir cevap geldi

Aspen Aaron?

Cevabımı yazıyorum.

Evet. O kadar garip ki ölmek istiyorum.

Hay sikeyim. Trevor iyi mi?

Umarım  yledir.

En sevdiğim G-string de.

Otuz dakika sonra ofisin kapısı açılır ve Aaron görünür. "Trevor'ı bu gece burada tutmamız gerekiyor. Artık eve gidebilirsin."

"O iyi mi?"

"Olacak, ama hala onları gündeme getirmedim. Yanıt vermezse ameliyat etmek zorunda kalabiliriz."

"Oh." Başımı salladım. "Tamam. Bir şey öğrendiğin anda beni arayacak mısın?" "Doğru numara bende yok." Soğuk gözleri benimkileri tutuyor.

Tuş...

"Kız arkadaşın olmasaydı doğru numaraya sahip olurdun.

Kendinizden başka suçlayacağınız kimse yok."

Aceleyle ofisinin kapısını açar. "Bir kelime." "Bunu gerçekten şimdi mi yapacağız?" Tersliyorum.

"Ofisime *gir*." Küçümsüyor.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyor. "Ne cüretle bana yanlış numara verirsin?" diye fısıldıyor öfkeyle.

"Bu ne cüret? Bu ne cüret?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye tükürür. "Böyle bir hafta sonu geçiriyoruz ve sen bana yanlış numarayı mı veriyorsun? Neyin var senin?"

"Kız arkadaşın nasıl, göt herif?"

"Benim kız arkadaşım yok," diye karşılık veriyor. "Sabah mesajını gördüm." "Ne mesajı?"

"Amanda."

"Ne?" Yüzünü buruşturuyor.

"Bir bakayım, şöyle bir şeydi... *Dün gece beni neden aramadın, sanırım konferans modundasın.*"

"Amanda benim kız kardeşim, seni aptal. Nesin sen, beş yaşında falan mı? Bir soru bile soramayacak kadar duyguların körelmiş mi senin?"

Oh. Ağırılığımı arka ayağıma verdim, şok oldum.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Çık dışarı," diye tersledi.

"Ne?"

"Defol git ofisimden. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Köpeğim ne olacak?" Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Şu anda hiç profesyonelce davranmıyorsun."

"Bir şey öğrendiğimde seni ararım," diye öfkeleni. "Aslında, bunu bir kenara bırak. Seni aramayacağım. Seni araması için hemşireyi çağıracağım."

"Bu da ne demek oluyor?" Tükürdüm.

"Bu, seninle bir daha konuşmak istemediğim anlamına geliyor." "Bana uyar."

"Bana da uyar."

Dışarı çıkıyorum ve o da kapıyı arkamdan çarpıyor. Duvar dramatik bir şekilde sarsıldı.

Resepsiyondaki hemşire fark etmemiş gibi yaparak gülümsüyor ve ben utancımдан ölmek istiyorum.

"Güle güle." Başımı salladım. Kırmızı bir öfke seli içinde arabaya doğru yürürken adrenalin kan dolaşıma hücum ediyor.

İyiydi, Trevor.

Telefonum çaldığında saat gecenin ikisiydi. "Alo," diye cevap verdim.

"Merhaba Emma, ben Acil Veteriner Hastanesi'nden Samantha."

"O iyi mi?"

"Evet. Sonunda kaldırdık." "Bu harika bir haber, teşekkür ederim."

"Yine de biraz zor zamanlar geçirdi ve gözetim için onu bir gece tutacağız."

"Tabii ki."

"Sabah 10'dan sonra onu alabilirsin." "Tamam, teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve elimdeki telefona baktım. Aramadı, tıpkı aramayacağını söylediği gibi.

Sözleri bana geri döndü. *"Lanet olası bir soru soramayacak kadar duygusal olarak bodur musun?"*

Hayal kırıklığı içimi doldururken sönük bir nefes alıyorum. Evet.

Evet, öyle.

Güneş doğarken, pişmanlıklar da doğdu. Gözümü bile kırpmadım.

Geriye dönüp baktığımda, Aspen'deki davranışımдан utanıyorum. Oyun oynayan insanlardan nefret ederim ama görünüşe göre ben de oyun oynamışım... hem de çok kötü oynamışım.

Umursadığından değil. Eminim ona yalıtıklaanan bir sürü kadın vardır ama dün geceki sözleri sinirlerine dokundu.

Güven sorunlarım olduğu bir sır değil. Öz annemin hayatım boyunca bana yalan söylemesi bende iyileşmesi mümkün olmayan bir yara bıraktı. Terapi daha yüzeysel bile değil ve bir 747'den daha fazla bagajım var.

O haklıydı.

Ondan hoşlanıyordum ve kırılganlığımı gösterip incinme riskini almaktansa onu engellemeyi, kırmızıda bırakmayı seçtim. O beni incitmeden ben onu incittim.

Kolay yolu seçtim.

Belki de onu hiç incitmedim ve belki de zerre kadar umurunda değildi.

Ama ya umursadıysa?

Hem ona hem de kendime kanıtladığım tek şey bir korkak olduğumdu.

Saatler sabah 10'u gösteriyor ve ben arabamın camından veteriner hastanesine bakıyorum.

İşte başlıyoruz.

Gergin bir şekilde içeri giriyorum ve bugün resepsiyonda farklı bir hemşire var. "Merhaba." Gülümsüyorum. "Ben Emma, Trevor'ı almaya geldim."

"Ah, evet." Gülümsüyor. "Gidip onu getireyim."

"Öyle mi..." Kendimi çelikleştiriyorum. "Veteriner burada mı? Aaron mu?" "Hayır, gece vardiyasında çalışıyor, o yüzden..."

"Tabii ki." Farkına varınca başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki yaptı. Hesabı düzeltmem gerekiyor."

"Evet." Bilgisayardan bakıyor. "Görünüşe göre o hesap halledilmiş."

"Öyle mi?"

"Evet, burada dün gece tamamının ödendiğine dair bir not var."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Kahretsin. "Veterinerin beni araması için mesaj bırakabilir miyim lütfen? Dün gece olanlar ve bundan sonraki tedavi hakkında onunla konuşmak istiyorum."

"Evet, kesinlikle." Bilgisayarına tekrar yazıyor. "Dosyanızdakiyle aynı numara mı?"

"Evet."

"Gidip Trevor'ı getireyim." "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra benim küçük baş belamla geri dönüyor; çocuk gayet mutlu ve şaşkın. "Hey, sen." Onu okşamak için eğilirken gülümsüyorum. "Hadi eve gidelim." Ayağa kalkıyorum ve resepsiyon görevlisine dönüyorum. "Veterinere mesajımı iletmeyi unutmazsınız, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

Beş gün bir telefon beklemek için uzun bir süre.

Özellikle de Aspen'de geçirdiğiniz bir hafta sonunun anılarıyla kendinize işkence ederken.

Hayatında ilk kez gerçekten yaşadığını hissettiğin zaman. Bizi gülerken, şakalaşırken, sevişirken görüyorum. Bana kızım demesi... Öyle olmasam bile, o zaman iyi hissettirmişti.

İçimde batırdığıma dair iğrenç bir his var.

Ve sanırım artık bir önemi yok. Belli ki hayatına devam etmiş. Ama zaten ağır olan yüküme bir ağırlık daha eklediğimi hissediyorum.

Noel yaklaşıyor ve tıpkı geçen yıl olduğu gibi hüznün ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Yalnızlık tatillerde daha da belirginleşiyor. Keşke annemi bana yalan söylediği için affedebilsem ama bu kesik çok derin. İhanet çok kişisel.

Artık mezarını ziyaret etmeye bile cesaret edemiyorum. Bana bilmediğim her şeyi hatırlatıyor.

Telefonumu elime alıp kontrol ettim.

Cevapsız arama yok.

Aaron

"BİR SONRAKİ RANDEVUNUZ BURADA."

"Elbette." Resepsiyon alanına doğru ilerledim ve olduğum yerde durdum.

Emma ve köpeği bekleme alanındalar.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve anında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ne istiyor?

"Merhaba"

diyorum.

"Merhaba." Ayağa

kalktı.

"Randevunuz mu var?" "Evet."

"Bu taraftan." Arkamı dönüp ofisime doğru yürürken o da beni takip ediyor. Trevor'ı kucağıma alıp masanın üzerine koyuyorum. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Emma. "Seni görmek istedim."

Midem bulanıyor. *Beni etkilemesinden nefret ediyorum.*

"Ne hakkında?" Rahatsız

olmamış gibi davranıyorum.

"Aspen hakkında."

"Aspen'i Aspen'de bırakalım, olur mu?"

"Bir kız arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Öyle demiştin."

"Ve..." Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Senden hoşlandım ve hayal kırıklığına uğradım ve o hafta sonu bir kavgayla başa çıkamadım ve kaçtım."

Gözlerim onunkileri tutarken başımı sallıyorum.

"Pişmanım ve... özür dilerim."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Değilim," diye omuz silkiyor doğru kelimeleri arıyormuş gibi, "her zaman iyiyim."

Kalbim sıkışıyor.

"İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum ve bunun artık bir önemi olmadığını biliyorum ama... Sadece sana yanlış numarayı vermemin doğru olmadığını bilmeni istedim."

"Değildi."

Birbirimize bakıyoruz ve ona karşı hissettiğim çekim ilkel.

İhtiyacım olmayan her şey onda var ama yine de üç ay boyunca onu düşünmekten başka bir şey yapmadım.

"Ne olursa olsun, ben de senden hoşlandım," diye cevap verdim. "Hem de çok." Gözleri yaşlarla doldu.

"Ama artık bir önemi yok. Yarın gidiyorum."

"Ayrılmak mı?" Kaşlarını çatıyor. "Nereye?"

"Sonora'daki evime taşıyorum." "Neden?"

"Çünkü burada benim için hiçbir şey yok ve ailemin yanında olmak istiyorum."

İşlem yapıyormuş gibi başını sallıyor. "Peki, iyi şanslar."

Gülümsemeye zorluyor. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Birbirimize bakıyoruz ve bu manyetik çekimi o mu hissediyor yoksa sadece ben miyim bilmiyorum.

"Bana soracağın başka bir şey yok mu?" Cevap veriyorum. "Ne gibi?"

"Özür dilemek için beni bu akşam yemeğe çıkarmak istemen gibi." Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Sen bilirsin."

"Aslında var."

"Aaron, bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

"Hmm." Burnumu kıvırıyorum. "Bilmiyorum, çok meşgulüm."

"Dikkatli ol." Gözlerini genişletiyor. "Tek bir şansın var."

"Tek bir şansın var," diye karşılık veriyorum. "Yani... akşam yemeği."
"Evet."
"Beni arayacak mısın?"
"Doğru numaraya sahip miyim bilmiyorum," diye takılıyorum. "Bu çok eski olmaya başladı."
Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize sırtıyoruz.
"Ama fazla umutlanma, bu gece dışarı çıkmayacağım," diye uyarıyorum onu. "Artık taşındığım için sikim kilit altında."
"Bildiğim iyi oldu." Ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor. "Keçi horozu diğerlerinin güvenliği için Sonora'da kilit altında tutulmalı."
"Seni öpmeden git buradan."
"Tamam." O yürür doğru ve kapı ve sonra döner Geri. "Bu gece." Çıkıyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.
Bu gece... *Bu* kelime havada bir söz gibi asılı duruyor. "Bu gece."

Emma

Mutfağımda volta atıyorum. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Aaron her an gelebilir ve ben sinirlerime hakim olamıyorum.

Tak, tak.

Neredeyse koşarak kapıya gidiyorum ve aceleyle açıyorum, orada duruyor.

1.80 boyunda muhteşem bir adam. En sevdiğim siyah kotu ve tişörtü giyiyor. Saçları dağınık ve tıraş losyonu beni anında Aspen'e geri götürüyor.

"Sıradan görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Evet, şey"- öne doğru bir adım attı ve beni evin içine doğru itti

-"Becerilebilir görünüyorsun."

İç uyluklarımı birbirinden ayıran güçlü ellerin hissiyle uyanıyorum. Aaron'ın başı bacaklarımın arasında ve kalın dili cinsel organımda geziniyor. Ellerim saçlarını bükerken başımı geriye atıyorum. Vücudum uyarılmış bir şekilde pompalanıyor, bu yüzden bir süredir onunla olduğunu biliyorum.

Tanrım, bu tüm zamanların en iyi uyanışı.

Başım göğsünde, dudakları şakağımdayken bacaklarım bükülmüştü.

Aaron'ın kollarında uyanmak dünyanın en güzel duygusu.

Dün gece inanılmazdı.

Derin düşüncelere dalmış gibi parmağı kolumda geziniyor. "Tatil için Sonora'ya gelmeni istiyorum."

Ona bakmak için doğruldum. "Ne?"

"Bir ya da iki haftalığına gel." Omuz silkiyor.

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Kimseyi tanımıyorum."

"Beni bilirsiniz. Ailem çok kalabalıktır ve Noel için yaklaşık seksen kişi toplanırız. Sen ve Trevor aşağıya inin, hemen uyum sağlarsınız."

"Noel'de ailenizi ziyaret edemem ve ayrıca dün gece birlikte geçirdiğimiz son geceydi."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Sen taşıyorsun ve ben burada kalıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yataktan fırladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Aaron, sıradan bir takılma anlaşması yapmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Yani ne diyorsun?"

Öfkelenmiş gibi ellerini kalçalarına koyar. "Bize bir şans vermek istediğimi söylüyorum. Ben de bunu söylüyorum."

"Uzaklaşıyorsun."

Bir süre bana baktı. "Benimle gel."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Daha fazlasını bilmek istediğimi biliyorum."

"Aaron..."

"Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar ayrı yaşayabiliriz." Sanki bunu ilk kez şu anda düşünüyormuş gibi adım atıyor. "Ve sonra, bir kez biz-"

"Dur." Sözümlü kestim. "Delilik ediyorsun. Birbirimizi tam dört gündür tanıyoruz."

"Hayatımın en güzel dört günü." Beni kollarına aldı. "Benimle gel, Em. Seni burada tutan hiçbir şey yok."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Benim işim."

"Bu sadece bir iş ve benim ikimize yetecek kadar büyük bir ailem var." Beni usulca öpüyor. "Bunu keşfetmeden edemeyiz. Birlikte çok iyiyiz ve seninle benim Los Angeles'ta hiçbir şeyimiz yok."

Kollarından çekiliyorum. "Ben sadece..." "Sen ne?"

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." Gözleri benimkileri tutuyor.

"Taşınmak büyük bir karar."

"Tamam." Başını sallıyor. "En azından Noel için gelir misin?" "Gelemem, zaten planlarım var."

Bütün gün kendim için üzülüyorum.

"Tamam." Kot pantolonunu giyiyor ve tişörtünü başına geçiriyor.

"Gidiyor musun?"

"Evet."

"Kahvaltıya kalamaz mısın?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve beni usulca öpüyor. "Bunu uzatmanın bir anlamı yok, Em. İkimiz de biliyoruz ki ben ayrıldığım an sen de ayrılacaksın ve bu bizim sonumuz olacak."

Kalbim sıkışıyor. *Görüldüğümü hissediyorum.*

"Artık bu işi bırakalım ve bitsin." Yatak odamın etrafında dolaşmaya ve eşyalarını toplamaya devam ediyor.

Boğazımdaki yumruya rağmen başımı sallıyorum. "Muhtemelen en iyisi bu." Onu kapıya kadar takip ediyorum ve o da dönüp yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor.

"Hoşça kal Emma," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Birlikte harika olabilirdik." Beni tekrar öpüyor. "Zaten öyleydik."

Burun deliklerim alevlendi. "Güle güle Aaron." Arabasına doğru yürümesini izliyorum.

Gitme.

Ama önemli değil, o yine de yapıyor.

Emma

"HADI, TREV." En güvenilir arkadaşımı arabadan dışarı çıkardım. "Kontrol zamanın geldi." Trevor'a yıllık kalp kurdu iğnesini yaptırmak için veterinere geri döndük.

Bugün burada olduğum için heyecanlı değilim. Aslında, son zamanlarda pek bir şey için heyecanlanmıyorum. Günlerimi Aaron'ı hayal ederek, gecelerimi de onunla ilgili fanteziler kurarak geçiriyorum.

Yorucu ve düpedüz zararlı. Elde edeceğim tek şey, aslında bir aptal olduğumu teyit etmek olacak.

"Merhaba, Trevor'ın muayenesi için geldim." "Evet, içeri gelin."

Beni ofise götürüyor ve orada yaşlı bir kadın var. Dönüyor ve gözlüklerinin üstünden bana gülümsüyor. "Merhaba canım. Ben Helen. Bu muayenehanenin sahibiyim ve bugün seninle ben ilgileneceğim."

"Merhaba Helen." O dosyayı incelerken ben de köşeye oturdum.

"Aaron olmadan buralar sessiz olmalı," diye sohbet etmeye çalışıyorum.

"Evet, gerçek bir kayıp." Trevor'ı kontrol ediyor. "Her ne kadar bekleniyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun gibi bir yeteneğe sahip olanların kelle avına çıkmasını beklersiniz."

"Veterinerlerin bu kadar rekabetçi olduğunu bilmiyordum."

"Evet, son teknoloji yetenekleri bulmak çok zor. Onu Marcy'den çaldım ve orada bir şirket arabası bile vardı. Sadece benden çalınmasını bekleyebilirdim."

"Bekle, ne?"

Kulaklarımda kalp atışlarımı duyuyorum.

"Onunla bir konferansta mı tanıştınız?" Ben sordum.

"Evet, en iyi personelle hep orada tanışırız. Onu buraya taşınmaya ikna etmek çok zaman aldı ama sonunda başardım."

Marcy bir veterinerdi.

Doğruyu söylüyordu.

"Yine de artık mutlu olacak. Ailesinin Sonora'daki Haggerty Lane'de büyük bir çiftliği var. Babası da veteriner ve daha önce bir etkinlik için onların arazisine gitmiştim."

"Öyle mi?"

O konuşmaya devam ediyor ama benim aklım kilometrelerce ötede, Haggerty Lane'de. Ne yaptım ben?

Yaşam tercihlerimi gözden geçirirken oturma odamda bir ileri bir geri yürüyorum.

Dürüst olalım, harika değiller. Oyuncularla zaman harcadım ve iyi olanları sıkıcı buldum. Aptallarla çıktım ve duygusal olarak müsait olmayan sık kafalıların peşinden koştum.

Ama Aaron... o farklıydı.

Şu anda ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok ama yapmazsam lanetlenirim, yaparsam da lanetlenirim gibi geliyor... ama en azından bileceğim.

Yukarı çıktım ve bavulumu aldım.

"Yolculuk, Trev."

Yedi saat sonra Haggerty Lane'e girdim ve yavaşça ilerledim.

Evler büyük, eski çiftlik evleri, filmlerde gördüğünüz türden. "Hangi ev olduğunu nereden bileceğim?"

Tanrım, bu aptalca bir fikirdi.

Belki de aramalıyım.

Hayır, ona sürpriz yapmak istedim. Büyük beyaz bir çadırın olduğu bir yerin önünden geçtim. Ağaçlarda peri ışıkları var ve küçük bir kalabalık parti veriyor gibi görünüyor.

Muhtemelen bu
kadar. Şimdi ne
yapacağım?

Yola park ettim ve arabadan indim. Trevor'ın ipini ona takıyorum ve o tuvalete giderken etrafta dolaşıyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Aaron.

"Merhaba." Cevap verirken gülümsüyorum.

"Merhaba."

Sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sesini duymak güzel," diye fısıldıyorum yavaşça büyük arabaya doğru yürürken.

"Ben de seni özledim."

Satır aralarını okuma yeteneğine gülümsüyorum. "Neredesin sen?" diye soruyorum. "Annemlerin evinin önündeyim."

"Nasıl bir yer?" Yolda yürümeye devam ediyorum. "Her şeyiyle kocaman bir çadır."

Sonra onu karanlıkta tek başına telefonla konuşurken görüyorum.

"Düşünüyordum," diyor.

"Evet."

"Eğer buraya gelmek istemiyorsan... belki geri taşınabilirim." Konuşurken dönüyor ve şimdi sırtı bana dönük.

Silueti bulanıklaşıyor. "Bunu benim için yapar mısın?" "Seni düşünmeden duramıyorum. Evet."

Yaparım."

Omzuna dokundum. Dönüyor ve beni görünce yüzü düşüyor, telefon hâlâ kulağında.

"Ben de senin için yapardım," diye fısıldıyorum.

Bana nefes kesici bir gülümseme veriyor ve beni kollarına alırken telefonu kapatıyor. "Evet, Emma Dilediğin" -beni usulca öpüyor- "dileğim gerçekleşti."

"Mutlu Noeller Aaron."

"Artık öyle."

Üç yıl sonra.

Lavabonun başında durup bulaşıkları yıkarken Aaron'ın elleri yuvarlak karnıma dolanıyor ve arkamdan boynumu öpüyor.

Sonora'da yaşıyoruz ve ilk bebeğimize yedi aylık hamileyim. Mutlu bir evliliğimiz var ve hayat mükemmel.

Kendi evimizi yeniliyoruz ve hayal edebileceğim tüm aile ve arkadaşlara sahibim. Bu çok tuhaf bir şey, kendimi hiçbir zaman bir taşra kızı olarak görmedim, ama şimdi burada bir topluluk ve aidiyet duygusuyla yaşıyorum, başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum.

Kapı çalıyor ve ben bulaşıkları yıkamaya devam ederken Aaron zile basmak için ortadan kayboluyor.

"Emma," diye sesleniyor. "Bir ziyaretçin var."

Ellerimi kuruluyorum ve sadece fotoğraflarda gördüğüm bir yüzle karşılaşmak için ön kapıya doğru yürüyorum.

"Merhaba, Emma." Gözleri benimkileri arıyor. "Benim adım Magdalene."

"Merhaba, Magdalene." Elini tutarken gülümsüyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

"İsterdim," diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından. "Bunu çok isterdim."

SON.

BRUNETTI

Halle

Yakındaki binalardan HEYECANLI KONUŞMALAR YANKILANIR ve sıra biraz daha ilerler.

Saat gece on bir ve favori uğrak yerimiz olan L' Esotico'ya girmek için sıraya girmiş bekliyoruz.

Zengin ve ünlüler için elit bir gece kulübü bizim ait olduğumuz yer değil, ama Cumartesi geceleri öyleymiş gibi davranmayı seviyoruz. Son moda giyinir, en yüksek topuklu ayakkabılarımızı giyer ve bir ünlüyü gördüğümüzde heyecanlanmamış gibi davranırız. İçeri alınmak için genellikle bir saatten fazla bekleriz ve herkes içeri giremez. Seçkin bir kalabalık ama şansımıza, kapıcılardan biri en iyi arkadaşım Allegra'ya karşı bir şeyler hissediyor.

"Bu askısız sütyenden nefret ediyorum." Allegra sütyeni elbisesinin altında çevirirken yüzünü buruşturuyor. "Bu boku kim icat etti?"

"Bir erkek olduğunu varsayıyorum." Gözlerim önümüzde duran kızlara takılıyor. İçlerinden biri Formula 1 pilotuyla çıkan bir model. O kadar çekici ki gözlerimi ondan alamıyorum. Burada insanları izlemek bir üst seviye.

Karartılmış bir SUV yanaşır; kapılar açılır ve bir grup erkek i n e r . Yirmili yaşlarının sonlarında altı erkek, hepsi de seksi ve güzel.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor önümüzdeki kız. "Geldiler."

Birlikte olduğu arkadaşı olduğu yerde zıplar. "Vay anasını."

"Kim bunlar?" Allegra onlara sorar.

"Ferrara ekibi." "Kim

onlar?" Kaşlarını çatmış.

"Kız." Sanki bir uzaylıymışım gibi dönüp başını yana eğiyor. "Nerede saklanıyordun?"

Kıkırdıyorum, "Amerika."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İtalyan gibi görünüyorsun."

"İtalyan kökenliyim ama New York'ta büyüdüm. Ben Halle, bu da arkadaşım Allegra. Burada on iki ay boyunca çalışacağız."

"Merhaba, ben Livia, bu da Ginevra." Kendini tanıtıyor. Dikkatimiz az önce arabadan inen, güven ve güç yayan adamlara geri dönüyor. Sıradaki herkes onları izliyor.

"Yani Ferrari için mi çalışıyorlar?" Ön kapıya doğru yürümelerini izlerken sordum. "Hayır." Kızların ikisi de sanki ben aptalmışım gibi gülüyorlar. "İtalya'yı onlar yönetiyor."

"Hangi kısmı?"

Kaşlarını çatmış.

"Yasadışı kısmı."

"Ne?" Fısıldıyorum. Gözlerim arkadakine takılıyor, siyah gömleğinin düğmeleri ilikli, siyah saçları biraz uzun. Öyle bir çene ki, camı bile kesebilir. Fit, sıkı ve çok yakışıklı. Yüzünden *eğlence* okunuyor.

Lanet olsun.

Yolun karşısına geçmekte olan bir adamla konuşmak için duruyorlar; belli ki onu tanıyorlar ve onlara bir hikâye anlatırken gülüyorlar.

"İsimleri ne?" Livia soruyor.

"Beyaz gömlekli olan Giuliano Ferrara, ceketli olan da Valentino." Düşünürken gözlerini kısıyor. "Diğer ikisini tanımıyorum ama arkadaki adam Bruno... En azından adının bu olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

"Bruno," diye tekrarlıyorum, gözlerim güzel örneğe takılırken. Kolları kıvrılmış ve ön kolları boyunca ip gibi damarlar uzanıyor.

Başka bir karartılmış araba yanaşır ve içinden iki adam iner, bu ikisi daha yaşlıdır. "Aman Tanrım," diye fısıldar Livia. "Kim bu tanrılar?"

Ginevra, "İşte Tanrı bu," diye yanıtlar. "Bu Enrico Ferrara ve kardeşi Matteo."

"Bekle, diğeri de Ferrara değil miydi?"

"Kardeşler."

Livia onlara yukarıdan aşağıya bakarken, "Aile sandviçindeki et olmak fena olmazdı," diye fısıldıyor.

Sonunda merdivenlerden ön kapıya doğru yürürler. Kapıcı gülümser, ellerini sıkar ve sonra kırmızı ipi çözer. Ödeme bile yapmadan doğruca kulübe girerler.

"Neden sıraya girmeleri gerekmedi?" Allegra inliyor.

"Hiç kimse onları sıraya sokacak kadar oyunbaz olamaz." "Cidden, neler vermezdim." Ginevra onları izlerken bayılır.
kulübün içinde kaybolur.

"Unut gitsin." Livia alay eder. "Onlar senin bulaşacağın türden adamlar değil." "Neden olmasın?" İlgimi **ç e k t i** ve sordum. Kendimi tamamen Onlarla uğraşmak.

Sert.

"Çünkü bir sonraki erkek arkadaşın bir çukurda ölü bulunacak." Gülüyorum.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye cevap verir. "Oh."

"Bu konuda bana güvenin. Ne kadar muhteşem olurlarsa olsunlar, o adamlardan uzak duracaksınız."

Uyarılar büyüleyici şeyler, sence de öyle değil mi?

Sizi kapatmaları gerekirken, aslında sizi açıyorlar... En azından beni açıyorlar.

Gözlerim kulübün tüm güzel insanlar için ayrılmış VIP bölümünde bulunan mükemmel erkek numunesinin her santimetresinde dolaşırken içkimi yudumluyorum.

VIP yükseltilmiş ve etrafında bir ip var... ben sırada tanıştığımız yeni arkadaşlarla kulübün kalabalık, karanlık, normal kısmında durup huşu içinde yukarı bakarken. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayıramıyorum.

Hiç bu kadar erkeksi bir adam görmemiştim.

Ayakta durma şekli, bacakları geniş, sırtı dik. Her hücrelerinden güç sızıyor. Arkadaşlarıyla konuşurken bir puro içiyor ve amber rengi bir sıvı içiyor ve yanından geçen her kadın ona yalvaran bir gülümseme veriyor.

Beni seç.

Arkadaşlarından başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Konuşurken bacağını bir tabureye dayıyor ve kalın dörtlü kasını görebiliyorum.

pantolonunu. Aralarında olduğumu hayal ederken içim takdirle kasılıyor.

Yüce Tanrım.

Onun gibi bir adamla bir gece geçirmek nasıl olurdu?

"Ben tuvalete gidiyorum, sonra da bize birer içki daha getireceğim, yine aynı mı?" diye sordum.

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor Allegra.

Aklım İtalyan tanrısında, kulübün diğer tarafına yürüyorum ve tuvalete gidiyorum. Sıra uzun ve bir süre beklemek zorundayım, ugh. Bahse girerim VIP bölümünde beklemek zorunda değillerdir. Lüks tesislerin yanı sıra lüks erkekleri de hayal ediyorum. Siktir et, bu hafta araştıracağım. Bizi o lanet VIP konuk listesine nasıl sokarım?

Sonunda gidip ellerimi yıkarken suyun altına sokuyorum ve boy aynasında kendimi kontrol ediyorum. Uzun sarı saçlarım açık ve dolgun, üzerimde her yeri saran dantelli dar siyah bir elbise ve çıplak, gök yüksekliğinde ince topuklu ayakkabılar var.

Arkama dönüp bakıyorum ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum. Bu kıyafeti seviyorum ve içinde iyi görüldüğümü biliyorum... Ne yazık ki böyle bir yere layık olan tek şeyim bu.

Doğru, ben de birkaç seksi kız kıyafeti almalıyım. Motivasyon kanımda dolaşıyor.

Onunla tanışmalıyım.

Bu bir istek değil, bir ihtiyaç.

Onu dışarıda gördüğüm andan beri tek düşünebildiğim o. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu gerçekleştireceğim.

Dışarı çıkıp köşeyi döndüm ve karşıdan gelen birine çarptım. "Çok özür dilerim." Geriye doğru düşmemi engellemek için kollarımı tutarken iri kahverengi gözlerine bakıyorum.

Bu o.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yavaş ve seksi bir gülümseme takınıyor. "Değilim," diyor ağır bir aksanla.

Oh...

"Merhaba," diye fısıldıyorum sinirler nefesimi çalarken.

"Ciao." Elleri kalçalarımın üzerine düşüyor. "Bellissima." Gözleri vücudumun kıvrımlarında gezinen ellerini takip ediyor. "Bu con questo Corpo ile ne yapacağını biliyor musun, yoksa sadece gösteriş için mi?"

"Bu Corp'un nesi var?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve siyah saçlarından bir tutam alnına düşüyor. "Ne diyorsun..." İngilizce'de doğru kelimeyi arıyor, "Ekipman".

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Ne oluyor be?

"Bu ekipmanla ne yapacağımı biliyor muyum?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar ediyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı çekiyor. "Ben de öyle dedim." Eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Onunla ne yapacağını sana gösterebilirim." Boynumdaki nefesi duyularımı gıcıklıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Sikeyim.

"Ben iyiyim."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. "Hiç şüphem yok." Beni geriye doğru itiyor ve vücuduyla duvara yapıştırıyor. Üzerimde yükseliyor; iri, kaslı vücudu benimkini ele geçiriyor ve uyarılmanın kan dolaşımında zonklamaya başladığını hissediyorum.

Başparmağı çenemden aşağı inip dudaklarımın üzerinden geçerken bana bakıyor. Kendimi tutmaya çalışırken içgüdüsel olarak dudaklarım aralanıyor. "Masum bir Amerikalının böyle bir yerde ne işi var?"

Nefes almaya çalışıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kalçaları beni duvara daha sıkı yapıştırırken ve bacaklarının arasındaki büyük şişkinliği hissederken, dudakları agresif bir şekilde, içgüdüsel olarak benimkileri alıyor. "Senin adın ne?"

"Halle," diye mırıldandım. "Seninki

ne?" "Bruno."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bruno."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Seni becermek güzel olacak, Halle." Yüzümü daha ısrarla kavırıyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer emerek ve bacaklarım neredeyse altımdan bükülüyor. "Sonra gelip seni bulacağım." Sonra başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken duvara yaslanıyorum.

Lanet olsun.

Tökezleyerek bara gidiyorum ve yüzümde aptalca bir gülümsemeyle sırada bekliyorum. Etrafımda normal davranan insanlara bakıyorum, az önce köşedeki karanlık salonda bana ne olduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ediyorum.

Ben kimim ki?

İçkilerimizi alıp gruba geri dönüyorum ve onları dağıtıyorum. "Teşekkür ederim." Allegra diyor ki. "Bu içkiyi içip başka bir kulübe mi gideceğiz?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, hayır, burada kalmak istiyorum."

Diğerlerinin beni duymaması için eğiliyor. "Kızlar daha iyi bir yer bildiklerini ve bizi arkadaşlarıyla tanıştırmak istediklerini söylediler."

"Az önce orada bir adamla tanıştım ve beni aramaya geleceğini söyledi."

"Bunlar tanıştığımız ve hoşlandığımız ilk kızlar. Arkadaş edinmek istiyorduk ve bu bizim için bir şans."

"Biliyorum, ama..." Bruno'yu görebilmek için boynumu eğiyorum. Arkadaşlarından hiçbiri artık VIP bölümünde durmuyor.

Gittiler mi?

"Tamam, ama sadece bir saatliğine, sonra buraya geri dönebilir miyiz?"

"Tamam." Eğiliyor ve tekrar fısıldıyor, "Ama onlarla eğleniyorsak, kalıyoruz. Aptal bir adam kimin umurunda?"

"Bu dışarıda gördüğümüz Bruno. Bizi uyardıkları ateşli olan." Gözleri büyüdü. "Delirdin mi sen?"

"Muhtemelen. Koridorda beni öptü."

"Ne oluyor lan?" Gözleri VIP bölümüne doğru kaydı. "O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum ama beni aramaya geleceğini söyledi."

"Tamam, geri geleceğiz, ama sadece bana arkadaşı Valentino'yu ayarlarsan."

Kıkırdıyorum ve bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Anlaştık."

Aptalca planların aptalca sonuçlara dönüşme eğilimi vardır.

Diğer kulübe gittik ve sıkıcıydı, sonra tanıştığımız yeni ve heyecanlı arkadaşlar yarım saat sonra eve gitmek istedi. Allegra ve ben Esotico'ya geri döndük ve içeri girmek için sıra çok uzundu, şimdi kapalıydı ve başka kimseyi içeri almıyorlardı.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum. "Tek bir gece heyecan verici bir şey oluyor ve ben her şeyi berbat ediyorum."

"Gelecek hafta burada olacak, merak etmeyin."

"Öyle mi olacak?" Taksi sırasına doğru yürürken homurdanıyorum. "Onu daha önce burada hiç görmedim."

"Eğer ilgileniyorsa, seni aramak için geri gelecektir."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Buna inanamıyorum. Tanrım, ne kadar aptalım... Neden ayrıldım ki?" Bir taksi yanaşüyor ve arka koltuğa biniyoruz ve Roma uçup giderken, kendimi sertçe tekmeliyorum.

Hafta bir bulanıklık içinde geçti. Cumartesi gecesi yaşadığım karanlık ve tehlikeli adamın anıları uyanık olduğum her anı doldurdu.

Adımı söyleme şeklini duymaya devam ediyorum, beni duvara nasıl sabitlediğini görüyorum. Pantolonundaki sert çıkıntıyı neredeyse hissediyordum.

Seni becermek güzel olacak, Halle.

Gah...

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Cumartesi gecesi acil olarak o kulübe gideceğim. Onun kötü bir karar olduğunu zaten biliyorum ama lanet olsun, umurumda değil. Bazı kötü kararlar risk almaya değer.

Eğer hislerim bana bir şey söylüyorsa, o da onunla birkaç saat baş başa kalmanın buna değeceğini.

Telefonum masamın üzerinde dans ediyor ve Allegra ismi ekranımı aydınlatıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum." Gözlerimi deviriyorum, bana yeni bir saç beyni fikri anlatmak üzere olduğunu çok iyi biliyorum. Bu konuda ünlüdür, en azından benimle.

"Güzel, çünkü az önce şehirdeki en iyi biletleri aldım."

"Ne için?"

"Bu gece özel bir etkinlik var."

"Ne tür bir özel etkinlik?"

"Mirage'da bir kaynaşma gecesi."

"Kaynaşmak mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kaynaşma gecesi nedir?" "Hızlı randevu gibi bir şey..."

"Hayır," diye yarıda kestim sözünü, "hızlı randevu gecesine gitmeyeceğim. Bütün gece eziklerle konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Hadi," diye sızlanıyor. "Lütfen."

"Allegra, hayır," diye sızlanıyorum. "Buralar en dibe vurmuş yerler."

"Bu havalı insanlar için."

"Havalı insanlar hızlı çıkmaz," diye karşılık veriyorum.

"Eğlenceli olacak, hadi. Lütfen... Benim için?" Düşünürken gözlerimi deviriyorum.

"Lütfen," diye devam ediyor.

"Tamam, ama bir şartla." "Ne olursa."

"Tanıştığım o adamı bulmak için benimle Esotico'ya geliyorsun, ben onu bulana kadar her seferinde."

"İyi," diye cevap veriyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Saat yedide seninkinde olacağım ve bir Uber yakalayacağız."

"Sanırım." İç çekiyorum. Bütün gece aptallarla çene çalmak zorunda olduğumu hayal ediyorum - düşüncesi bile yorucu. "Görüşürüz o zaman."

Beni bu saçmalığa nasıl ikna etti?

Beklenti havada asılı kalırken heyecanlı konuşmalar restoranı dolduruyor.

Restorandaki kalabalık eklektik ve söylemeliyim ki, hayal ettiğimden daha iyi.

"Aman Tanrım, bu çok iyi olacak." Allegra dirseğiyle beni dürtüyor. "Baksana bazı çocuklar ne kadar da güzel."

"Anahtar kelime *bazı*." Etrafıma bakarken dudaklarımı büküyorum. Vardığımızda bir kadeh şampanya içtik ve herkes on dakika içinde törenler başlamadan önce sohbet ediyor ve gülüyor. "Peki bu nasıl işliyor?" Ona soruyorum.

"Biraz araştırma yaptım ve sanırım her kız iki kişilik bir masaya oturuyor ve bir zamanlayıcı çaldığında erkekler odanın içinde dolaşıyor. Başlayacakları bir yer ve gidecekleri bir masa sırası var ya da buna benzer bir şey."

"Tamam, en azından etrafta dolaşıp onlara gitmek zorunda değiliz sanırım. Bu garip olurdu."

"Biliyorum. Şuradaki adamı görüyor musun?" diye fısıldıyor, "Umarım onunla hızlı bir şekilde çıkabilirim."

"Nerede?" Kimden bahsettiğini görmek için etrafıma bakındım ama onun yerine beklediğimden daha iyi bir şey gördüm.

Bir grup arkadaşımınla bir köşede durmuş konuşuyorduk, Bay Karanlık ve Tehlikeli.

"Aman Tanrım, bu o." "Kim?"

"Bruno." Sinirlerim anında yatışıyor. "Cumartesi gecesindeki adam."

Halle

"NEREDE?" Etrafına bakınır.

"Köşedeki gri gömlekli."

Kalabalığa bakmak için boynunu büküyor. "Arkadaşı nerede, şu Valentino?"

"Bilmiyorum. Aman Tanrım." Telaş içinde elbisemi düzeltirken kendime bakıyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"Seksi görünüyorsun."

Sunucu mikrofondan "Hanımlar, yerlerinize oturun" dedi.

"Eğer masama gelmezse, öleceğim. Şaka bile yapmıyorum." "İyi şanslar."

Yanağımdan öptü.

"Siz de." Kadınlar masalara otururken erkekler arka tarafta toplanıyor. Gözlerim kalabalığı tarıyor.

Beni gördü mü?

Hatırlasa bile beni hatırlar mıydı? Nasıl olacak bu iş? Önce hangi masaya gideceklerini onlar mı seçiyor?

Ahhh, öldür beni şimdi. Buradaki kadınların hepsi güzel, ya başka biriyle tanışırsa? Onun gibi bir adamın böyle bir yerde ne işi var ki?

Sanki hızlı bir randevuya ihtiyacı varmış gibi.

Bir zil çalıyor ve adamlar masalara doğru yürümeye başlıyor. Beklerken nefesimi tutuyorum.

Bu çok sinir bozucu.

Sarışın bir adam yaklaşıp gülümsüyor. "Merhaba."

Git başımdan.

"Merhaba." Gülümsemeye zorladım.

Sandalyeyi çekip karşıma oturuyor. "Benim adım Gregory," diyor İngiliz aksanıyla.

"Merhaba Gregory, ben Halle."

İtalya'ya bir İtalyan Gregory ile tanışmak için geldim. *ekil.*

Gregory sohbet ediyor ve yeterince iyi biri ama gözlerim Bruno'yu bulmak için odada dolaşıyor.

Hangi masada oturuyor?

Beni gördü m?

Zil alıyor.

"Memnun oldum Gregory," diye gülümsüyorum. Yalan söylemiyorum, onunla tanışmak güzeldi ama umarım onu bir daha görmem.

Sunucu mikrofondan "şimdi masaları değiştirebilirsiniz" diye seslenir.

Allegra'ya bakıyorum. *Aman Tanrım,* diyor ve ben kıkırdıyorum. İlk hızlı randevusunu sevmiş olmalı.

"Oturabilir miyim?" diye soruyor ağır aksanlı, derin bir ses. Büyük, güzel kahverengi gözleri görmek için başımı kaldırıyorum. Bana musallat olan gözleri.

"Merhaba," diye nefes veriyorum.

"Merhaba." Karşıma oturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Elimi tutmak için elini uzatırken her hücresinden baskınlık sızıyor. "Bruno."

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve o da elimi dudaklarına götürüp arkasından öpüyor. "Halle," diye mırıldanıyorum, sadece onun varlığıyla büyülenmiş bir halde.

"ok güzel, Halle."

Gülümsüyorum, bir cevap düşünemiyorum. Bütün mantıklı düşünceler beynimi terk etti.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve aramızdaki hava atırıyor.

Elimi tutmaya devam ederken "Hafta sonun nasıldı?" diye soruyor. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

"İyiymi. Ya seninki?"

"Daha iyi olabilirdi." Kaşlarını kaldırıyor ve ben de neden veda etmeden kulüpten ayrıldığımı açıklamak istiyorum.

Sakin ol.

Hayır, bundan bahsetmeyeceğim. Çok çaresiz görünmek istemiyorum.

"Bana kendinden bahset, Halle." Sandalyesine geri oturdu.

"Umm..." Boğazımdaki kum kovasını yutuyorum. "Ben Amerikalıyım."

"Hangi bölgeden?"

"New York."

"Roma'da ne işin var?"

"Arkadaşım ve ben on iki aylık bir iş değişimi için buradayız."

Parmağını şakağına götürmüş, dinlerken dirseğini masaya dayamış. "Ne zamandır buradasın?" diye soruyor.

"İki hafta."

"Yani seni bozmak için on bir ay iki haftam var." Sırıttıyor. "Evet." Hayal meyal gülümsüyorum. *Bu gece başla.*

Telefonunu çıkarıyor. "Numaranız nedir?"

"Oh..." Etrafa bakındım. Yapmamız gereken şey bu mu?

"Zil çok yakında çalacak Halle ve senin numaranı almadan buradan ayrılmayacağım."

"Doğru." Gülümsüyorum. "NUMARAYI GİRİN."

"Cuma gecesi, seni dışarı çıkaracağım."

"Öyle mi?"

"Öyleyim."

"Zaman kaybetmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum." Gözleri tekrar dudaklarına düşmeden önce kararıyor. "Ve istediğim şey sensin."

"Kulağa geliyor. " Gerçekten fangirce ve acınası bir şey söylemeden önce kendimi kesiyorum.

Zil çaldı. "Daha sonra kalamam, çalışmak zorundayım" diyor bana.

"Tamam."

"Başka kimseye numaranı verme," diyor. "Başka kimsenin numarasını isteme," diye karşılık veriyorum.

Eğilip yanağını öpüyor. Tıraş losyonunun kokusu etrafımda dans ediyor.

"Cuma gecesi."

"Cuma gecesi," diye fısıldıyorum, feromonlarıyla sarhoş olmuş bir halde.

Ayağa kalkıp yan masaya doğru yürüyor ve ben de ona verdiğim içgüdüsel tepki karşısında şok olmuş bir şekilde sandalyeme geri oturuyorum.

Vay anasını...

Telefonum her çaldığında, cevap vermek için çabalıyorum ve her seferinde o olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum.

Ona numaramı vereli yirmi dört saat oldu ve Noel'deki küçük bir çocuk gibi heyecandan havalara uçuyorum.

Beni arasa iyi olur, yoksa delireceğim. Ya da Allegra'yı tamamen delirteceğim. Ona bugün yüzüncü kez mesaj atıyorum.

Henüz aramadı.

O da mesaj atıyor.

Sakin olur musun?

Yapacak.

Kederli bir iç çekişle kanepeye uzandım. Birden biriyle çıkmaktan neden nefret ettiğimi hatırlıyorum: ya çok fazla arıyorlar ya da hiç aramıyorlar. Bu çok yorucu.

Ararsa diye oyun planımı gözden geçiriyorum. Rahat davranın, onunla orada buluşmayı teklif edin ve eğer dışarı çıkarsak, hiçbir koşulda ilk buluşmada onunla yatmayın.

Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum ve benim kolay biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Beni yatağına alması çok kolay olsa da, öyle değilmiş gibi davranıyorum. Başarana kadar numara yapıyorum... ya da onun gibi bir şey.

Benim sorunum, ya ziyafet çekerim ya da açlıktan ölürüm tarzında bir kız olmam: Ya on iki aydır kimseyle çıkmıyorum ve erkeklerden tamamen soğuyorum ya da alem yapıyorum ve şeytanın yanında uyanıyorum.

Kötü çocuklar benim sapkınlığım, karşı koyamadığım kendi kendime yaptığım bir işkence. Ama o eski bendim.

Bu sefer farklı yapıyorum. Artık daha yaşlıyım ve kendimi toparlayıp bir kez olsun beynimi kullanmam gerekiyor. Anlamlı konuşmalar yapacağımızdan ve eğleneceğimizden emin olacağım. Onu tanıyacağım ve aptal bir geyik gibi davranmayacağım.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum.

Bilinmeyen numara

Eep...

"Merhaba," diye cevap veriyorum.
"Merhaba, Halle," diye yanıtlıyor derin ses.
Heyecandan yüzümü buruşturup koltuktan fırlıyorum. Dinlerken adım atmaya başladım.

Sakin ol.

"Bu kim?" Ben soruyorum. Ha-ha... Bu havalı olma olayını çok iyi beceriyorum. "Kim olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi.
Oh, o benim peşimde. Belki de o kadar değil. "Dur tahmin edeyim," dedim.

"Ben Bruno," diye tersliyor sabırsızca. "Bunu biliyordum. Sadece havalı davranıyordum."

Oh, lanet olsun. Yüzümü buruşturdum ve alnıma bir tokat attım. Bunu neden söyledim ki?

"Havalı olmayı sevmiyorum," diyor ama gülümsediğini görebiliyorum.
"Evet, şey." Ben de gülümsüyorum. "Bana çıkma mı teklif edeceksin, yoksa...?" "Bana şimdi çıkma teklif ediyormuşsun gibi geliyor?"

"Belki de öyleyimdir."

"Yarın akşam, yemekte?"

"A-ha."

"Seni ben mi alacağım?"

"Hayır, seninle orada buluşuruz."

En azından kontrol listemdeki bir şeyi başardım. "Bir yer ayırtacağım ve sana geri döneceğim."

"Tamam." Bir sonraki cümlesini beklerken nefesimi tutarak hatta bekliyorum.

"Hoşça kal, Halle," diye nefes alıyor. Aramızdaki havada bir söz asılı kalıyor. "Güle güle Bruno."

Cuma gecesi ve ben hayatımın bir santim içindeyim. Bronzlaştım ve ağda yaptım, makyajım doğal ve her duruma hazırım, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Uzun sarı saçlarım dalgalı. Yeni bir elbise bile aldım; krem rengi, straplez ve üzerime tam oturdu. Fiyat aralığımın çok dışındaydı ama bir kez denediğimde başka hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyordum.

Bunun bir randevu için en çok heyecanlandığım an olduğunu görünce bütçeyi boş vereyim dedim.

Sadece bir kez yaşarsın, değil mi?

Bir saattir hazırım ve Uber'i beklerken şarabımı yudumluyorum. Yine de aklımda bir şey var, ruhumun derinliklerinden gelen ve bir türlü gitmeyen sinir bozucu küçük bir ses, geçen gece kızların onun hakkında yaptığı uyarı.

Onlar bulaşılacak türden adamlar değiller.

Bu da ne demek oluyor? Onlar oyuncu mu, yoksa daha kötü bir şey mi?

Onu sosyal medyada bulamıyorum ve soyadını bile bilmediğim için hakkında hiçbir şey araştıramıyorum.

Burada aceleci davranmam; neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor ve bu geceki ilk görevim onun tam adını öğrenmek. Bunu daha önce sormadıgıma inanamıyorum. Umalım da on ülkede aranan bir seri katil olmasın.

Telefonum ötüyor.

Şoför bir dakika içinde geliyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve Hollanda cesareti bardağımı boşaltıyorum. Hadi yapalım şu işi.

Caddede yürüyorum, gözlerim önünden geçtiğim restoran şeridi ile telefonumdaki Haritalar uygulaması arasında gidip geliyor. Sanırım hemen şurada olmalı. Sonunda kapının üzerinde asılı altın tabelayı görüyorum.

G U I S E P E S.

Vay canına, bu güzel görünüyor.

Ağır kapıları iterek geçiyorum. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor garson.

"Evet, ben..." Etrafıma bakıyorum, "Burada biriyle buluşacağım." Onu köşede gördüm. Ayağa kalktı ve ben de el salladım. "Şuradaki o." Gülümsedim, rahatlamıştım. İkimiz de geldik, yani gece tam bir felaket değil... henüz.

Garson beni masaya götürüyor ve Bruno gülümseyerek yanağımdan öpüyor. "Ciao Halle."

Sesini duyunca midem bulanıyor. *Bu adamda ne var böyle?*

"Merhaba." Garson sandalyemi çekti ve oturdum. "Teşekkür ederim."

Bize bir içki menüsü uzattı. "Siparişinizi almak için birazdan döneceğim."
Bizi yalnız bıraktı.

"Yani..." Bruno'nun gözleri
benimkileri tutuyor. "Yani."

Gülümsüyorum.

"Sanki bu gecenin gelmesi sonsuza kadar sürmüş gibi,"
diye mırıldanıyor. "Öyle oldu," diye katılıyorum.

"Ne içelim?" Menüü açar.

Alkol, hepsi.

İçecek menüsünü açıyorum, sonra bu gece için verdiğim saflık sözünü
hatırlıyorum. Tamam, sürtük suyu yok. Tekilayı aklımdan çıkar. "Sadece bir
kadeh şarap içebilirim."

Gülümsüyor ve menüü kapatıyor. "Size katılacağım. Hangi şarabı
içelim?"

"O kadar ileri gitmedim."

Siktir, bana seçim yaptırma. Dünyadaki diğer herkese göre, berbat bir
şarap zevkim var. Gözlerim seçenekleri tarıyor. Kahretsin... Menüü kapatıp
yere bırakıyorum. "Şaşırt beni."

Kaşını kaldırıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Çifte anlamı beni kızartıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Garson geri geliyor ve İtalyanca bir şeyler sipariş ediyor. Ne dediğini
anlayamıyorum ama kulağa harika egzotik geliyor. Kendimi onun büyüüne
daha da kapılmış hissediyorum.

Garson bizi yalnız bırakıyor ve dikkati tekrar bana yöneliyor.

"Yani..." Işıldıyorum. "Bunu zaten söylemiştin."

"Beni..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Gergin."

"Sanırım beni sinirlendiren sensin."

Gülümsüyor ve elimi masanın üzerinden alıp dudaklarına götürüyor. İçim
sıvılaşmaya başlarken parmak uçlarımı öpüyor.

Tamam, artık resmileşti... Adam çok seksi. "Soyadın
ne?"

Kaşlarını çatı.

"Bruno ne?"

"Oh." Soruyu nihayet anlamış gibi başını sallıyor. "Bruno benim takma
adım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Benim soyadım Brunetti."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Yani..."

"Adım Dante Brunetti, ama herkes bana Bruno der."

"Oh." Gülümsedim, rahatladım. Dante, Bruno'dan çok daha güzel bir isim.

"Tamam."

"Tam adın ne?" diye sorar. "Halle

Johnston."

Garson elinde bir şişe şarapla döner, şarabı açar ve bir bardağa biraz döker. Tadına bakar. "Va bene."

Garson daha sonra bardaklarımızı dolduruyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Dante kadehini kaldırıyor, ben de benimkini onunkine degecek şekilde tutuyorum. "Hızlı buluşmaya... uzun yoldan."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Ve ben de bu şekilde ilerlemeye niyetliyim," diyor Dante bana.

"İlginç." Şarabımı yudumluyorum. Son dört saat çok... mutluluk verici bir şekilde düzenliydi.

Normal bir randevu böyle hissettirir.

Güldük ve İtalyanca olan her şey hakkında konuştuk. Arkadaşlarımız ve Amerika'daki hayat hakkında konuştuk. Dante önümüzdeki beş yıl için iş planlarını ayrıntılı olarak açıkladı. Düşünceli, hesaplı ve hayatta nereye gitmek istediğine dair çok net bir planı var.

Onu hala çekici bulmam bile başlı başına bir mucize; genelde yöneldiğim erkek tipinin tam tersi. Dürüst olmak gerekirse, aşırı paylaşımları yüzünden ateşim biraz söndü ama belki de bunun nedeni istikrar yerine heyecan peşinde koşmamdır.

Hayır.

Bunun nereye gideceğini göreceğim. Potansiyeli olduğunu

biliyorum. "Ciao." Bir kadın sesi duyuyorum.

Dante'nin gözleri büyür. "Anne. Burada ne işin var?" Ayağa kalkar ve onun iki yanağını öper.

Kahretsin, annesi.

"Rosina ile yemek yiyeceğim." Dikkatini bana çevirdi. "Sevgili arkadaşım kim, Dante?"

"Anne, bu Halle. Amerika'dan ziyarete geldi."

"Merhaba." Elini sıkarken gülümsüyorum. Göz alıcı ve güzel, onun yaşındaki ortalama bir kadına hiç benzemiyor.

"Merhaba." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve dikkatini tekrar oğluna çeviriyor. "Bana bu gece bir randevun olduğunu söylememiştin."

"Anne." Gülüyor. "İnandığının aksine, benim hakkımda her şeyi bilmene gerek yok."

"Yanılıyorsun, oğlum." Gülüyor. "Yemek güzel miydi?" diye soruyor.
Be

n. "Çok güzel." Gergin bir şekilde gülümsüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Pazar gününü unutma," diyor ona.

"Yapmayacağım."

"Aslında" -gözleri bana döndü- "öğle yemeğinde bize katılmalısın. Pazar, Halle. Bu bir aile geleneğidir. Noel'den bir hafta önce, her zaman en sevdiğim restorana bayram ziyafeti için gideriz. Bayılacaksınız."

"Beni davet etmeniz çok hoş."

Tanrım, önümüzdeki hafta Noel olduğuna inanamıyorum. Yerleşmekle o kadar meşguldük ki tatil sezonunu düşünemedik bile.

"Anne, Halle aile yemeğine gelmek istemiyor." Alay ediyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gelmek istemiyor musun, Halle?"

"Hayır..." Omuz silkiyorum. Oh kahretsin, zor durumda kalmanın yolu... *garip*. "Gelmeyi çok isterim... Yani, eğer sorun olmazsa."

Aslında biraz şenlikli hissetmek güzel olurdu.

"Tabii ki sorun yok." Dante gülümsüyor, görünüşe göre çok memnun ve ben de bir tür sınavdan geçmişim gibi hissediyorum.

"Gitmeliyim." Onun iki yanağını da öpüyor ve sonra benimkini öpüyor. "Seninle tanışmak çok güzel Halle. Pazar günü görüşürüz canım."

"Tamam."

Biz arkasından bakarken yüksek topuklu ayakkabılarıyla salına salına dışarı çıkıyor. "Vay canına." Gülümsüyorum. "O çok güzel."

"Ah." Omuz silkiyor. "Güzel olmak için çok çalışıyor."

"Eh, karşılığını alıyor."

"Öyle." Gülümsüyor.

"Affedersiniz," diye araya girdi garson, "bar kapanmadan önce bir içki daha sipariş etmek ister misiniz?"

"Hayır," diye yanıtlar Dante. "Biz şimdi gidiyoruz. Yine de teşekkürler."

Resepsiyona doğru ilerliyoruz ve ben çantamı çıkarmaya gidiyorum ama o başını sallıyor. "Bana hakaret etme."

"Hayır, her şeyin parasını siz ödemiyorsunuz."

"Beni izle." Parayı ödeyip elimi tutuyor ve dışarı çıkıyoruz. Aramızdaki ruh hali aniden değişiyor ve içeride yaptığımız eğlenceli şakalaşma yok oluyor; bir şekilde, şimdi stresli ve zorlanmış hissettiriyor.

Garip.

"Bir Uber çağırmalıyım." Omuz silktim. "Ben de."

Oh...

Orada beni gitmekten vazgeçirmeye çalışacaktı ve ben de ona ne kadar saf olabileceğimi gösterecektim.

Sanırım bu geri tepti.

İkimiz de telefonlarımızı çıkarıp ayrı ayrı Uber'leri aradık. Belki de aile yemeğine gideceğimi söylemek hataydı... Lanet olsun, neden evet dedim ki?

Daha çok erken.

"Pazar günü geleceğimden emin değilim."

İrkildim. Yüzü düştü. "Neden gelmeyeceksin?"

"Peki, gelmemi ister misin? Aileyle tanışmak için biraz erken değil mi?"

"Annem seni çağırdı ve inan bana, eğer gitmezsen sonsuza kadar kin."

"Oh." Yüzüm düştü.

"İyi olacak; uzun kalmayacağız. Sonra eğlenceli bir şeyler yaparız." Beni kendisine doğru çevirdi ve iki elimi avuçlarının içine aldı.

"Tamam."

Eğiliyor ve beni öpüyor, önce yumuşakça, sonra derinleşiyor. İçimden bir uyarılma girdabının geçtiğini hissediyorum. "Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"Ağırdan almalıyız."

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Yapmalıyız."

Uber yanaşıyor ve ayrılmadan önce beni tekrar öpüyor. "Pazar günü görüşürüz."

"Tamam." Arka koltuğa tırmanıyorum ve araba gecenin içine çekilirken bana bir öpücük veriyor.

Allegra'ya mesaj atarım.

Aman Tanrım! Hayatımın en güzel gecesini geçirdim.

Telefonumu çantama geri koydum ve pencereden dışarı gülümsedim. Kendimi çok büyümüş ve başarılı hissediyorum.

Yarın pişmanlıkla uyanmak yok.

Halle

CUMARTESİ GECESI.

Esotico kuyruğu uzun ve ben de burada acı çekiyorum ama Allegra hızlı randevusuyla buluşuyor ve ben kimim ki geçit törenini bozayım? Sırada ilerliyoruz ve ben telefonumda geziniyorum. "Bugün beni arayacağını sanıyordum." Mırıldanıyorum.

"Yarın onu lanet bir aile yemeği için göreceksin. Sakin ol, yapışkan."

"Evet, haklısın." Telefonumu çantama geri koydum. "Bu adam beni deli ediyor." Sırada biraz daha ilerledik ve karartılmış bir araba yanaştı. İçinden bir grup adam indi. "Bunlar onun arkadaşları mı?"

"Bilmiyorum." Allegra onları inceler ve araba uzaklaşmadan önce son adam da iner. "Evet, bakın, işte Valentino."

Kıkırdıyorum. "Ona 'Valentino' demene bayılıyorum." Bruno'mun da burada olup olmadığını görmek için boynumu eğiyorum.

"Valentino olurdu, değil mi? Bu isim ona çok yakışıyor," diye fısıldıyor onun merdivenlerden çıkışını izlerken. Etrafında kendinden emin bir gücü haykıran bir aura var. "Cidden," diye fısıldıyor, "bir erkek nasıl bu kadar seksi olabilir?"

"Bilmiyorum." Gözlerim güzel örneğe takılıyor. Kapıcı kırmızı ipi çözüyor ve doğruca içeri giriyorlar. "Sence ne yapıyorlar da kız İtalya'nın yasadışı kısmını yönettiklerini söyledi?"

"Şöyle söyleyeyim." Düşünürken dudaklarını büküyor. "Sanırım bu hız cezası değil."

"Hmm."

"Açıkçası, Dante'yle neden bu işin peşine düştüğünü anlamıyorum; zaten kötü sonuçlanacağını biliyorsun."

"Kuşkusuz, onunla burada tanıştığım ilk gece böyle düşünmüştüm, ama hızlı randevu olayından beri, sanırım ilk düşündüğüm kadar kötü biri değil. Belki de sadece kötü olanlarla arkadaşır." Omuz silkiyorum. "Çağrışım yoluyla suçluluk gibi bir şey, ayrıca gerçekten kötü olup olmadıklarını bilmiyoruz. Bize bunu bir kalıp sabun için söyleyen kızları tanımıyoruz."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Yine de çok kötü görünüyorlar."

"Doğru," diye kıkırdıyorum. Telefonum çantamda titriyor ve mesajı okuyorum.

Merhaba Halle, bütün gün seni düşündüm.

Orada buluşmak istediğinizi varsayıyorum. Yarın saat 12:00'de la bella cibo Restaurant'ta görüşmek üzere. Dante

"Gördün mü?" Heyecandan içim içime sığmıyor ve mesajı okuması için telefonu havaya kaldırıyorum. "Hayal görmüyorum. Bu iyi bir adam mesajı."

"Belki," diye kabul etti. Sıra ilerliyor ve içeri girmeye biraz daha yaklaşıyoruz.

Ondan gelen bir mesaj bile gecemi güzelleştiriyor.

Kokteyl üstüne kokteyl, shot üstüne shot. Gece dağınık ve vahşi.

Allegra'nın adamı, hepsi de çok eğlenceli olan büyük bir grup insanla birlikte. Dans ettik, güldük ve denizciler gibi içtik.

Saat biri biraz geçiyor ve ben barda durup servis edilmeyi beklerken, iri eller arkamdan kalçalarımın dolanıyor. Dudaklarım kulağıma gidiyor. "İşte buradasın." Aksanını duyduğumda tüylerim diken diken oluyor.

O burada.

Ona doğru dönüyorum ve o da kalçalarımı kendine doğru çekiyor. "Merhaba." Koyu renk saçları alnından sarkıyor ve üzerimde yükseliyor.

"Merhaba."

Başımın arkasından tutup beni uzun ve yavaş bir öpücüğün içine çekiyor. Emme vaatlerle dolu ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Lanet olsun.

İçtiği zaman onu daha çok sevmem kötü mü?

Gözleri dudaklarıma kayarken kararıyor. "Hadi buradan gidelim."

"Ne?"

"Siktir et burayı. Hadi gidelim." Aksanı çok sıcak ve ağır... bağımlılık yapıyor. "Oh..." Ne? "Ağırdan almak istediğini sanıyordum."

"Yavaşlığı sikeyim," diye tersliyor. "Öldüğümde yavaştan alırım."

Heyecan çığlıkları atıyorum. *Bu daha iyi.*

"Ama arkadaşım-" Yeni tanıştığımız bir grup insanla birlikte Allegra'ya bakıyorum.

"Hoş gelmedin. Seni kendime istiyorum."

Ha...

"Onu davet etmeyecektim." Sırıttıyorum. Yüksek sesli müzik tantrik seksi bir ritme sahip ve kulüp karanlık. Bu durumla ilgili her şey baştan çıkarma çığlıkları atıyor.

"Geceyi onunla mı yoksa benimle mi geçirmek istersin?" Elimi tekrar ağzına götürüyor ve bu sefer avuç içi yukarı bakacak şekilde çeviriyor. Yalıyor ve bacaklarımin arasında hissediyorum. Bedenim beynimin önüne geçmeye başlıyor. Elindeki işe konsantre olurken, "Zamanına degecek," diye mırıldanıyor.

Throb... Throb... Throb...

Sikeyim.

Beni kendine çekiyor ve tekrar öpüyor, derin ve uzun, kalın ereksiyonunu karnımda hissediyorum.

Çifte lanet.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş halde elimi kaldırıyor ve yine avucumu yalıyor.

Takdirle sıkıyorum. Ne olacak, bu adam çok ateşli. "Tamam," diye mırıldanıyorum, dilinin tenimdeki görüntüsü dikkatimi dağıtıyor. O cebinden telefonunu çıkarır ve birini arar. "Portare la macchina." (Çevirisi, arabayı getir)

"Gidip arkadaşşıma veda etmeliyim."

Başını sallıyor ve elimi tutup bana yol göstermemi işaret ediyor. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle kulübün içinde yürüyorum. Evet, bu doğru, kulüpteki en ateşli adamla el ele tutuşuyorum. *Yutun ve ağlayın, sürtükler.*

Allegra'ya ulaştık. "Ben gidiyorum," dedim ona.

"Tamam." Omzumun üzerinden gülümsüyor. "Bruno, değil mi?"

"Merhaba." Ne söylediğiyle ilgilenmediği belli olan adam elimi kaldırıp öpüyor. "Gitmeliyiz, araba geldi."

Havadan sudan konuşmak yok o zaman?

"Güle güle. " Yürüdü ve beni elimden tutup çekti.

Çok patronluk taşıyor.

Gözlerimi Allegra'ya dikiyorum ve ben ondan uzaklaşırken o da kıkırdıyor. Beni buradan çıkarmak için hiç vakit kaybetmiyor ve çaresizliğinin cehennem kadar ateşli olduğunu söylemeliyim. Ön kapıda sıralanmış bir grup insan var ve biz beklerken beni önüne çekiyor, dudakları boynuma iniyor ve herkesin önünde emiyor. Dizlerim neredeyse bükülüyordu.

altımda.

Tanrım.

Cehennem gibi bir gece olacağını söyleyebilirim. Buralarda yalnız kalmak isteyen tek kişi o değil. Dışarı çıkmak için beklerken, dudakları boynumda aşağı yukarı tozlanıyor ve Tanrım... Bundan sağ çıkamayabilirim.

Elimi tutuyor ve kalabalığın arasından geçip ön kapıdan çıkıyoruz. Karartılmış bir SUV, yanında duran bir adamla birlikte bekliyor; bizi görünce arka kapıyı açıyor.

Bruno beni arabanın arkasına götürüyor ve peşimden tırmanıyor. Şoförle aramızda bir perde var. Kapı kapanır kapanmaz beni kucağına çekiyor, elbisemi kaldırıyor ve bacaklarımı kalın kalçalarının etrafına yayıyor. Sert aleti seksime sürtünüyor ve birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyor.

"Sei cosi dannatamente bella." (Çevirisi, çok güzelsin.) Beni agresif bir şekilde öpüyor. Tahrik bizi ele geçirirken dişlerimiz çarpışıyor.

Tanrım.

"Cavalcherai il mio cazzo tutta la notte." (Çevirisi, bütün gece siki üzerinde olacaksın.) Elleri beni vücudunun üzerinde sürüklüyor ve öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor. Az önce ne dediğini bilmiyorum ama kulağa çok hoş geliyordu.

Araba Roma sokaklarında hızla ilerliyor ve ben nereye gittiğimizi bilmiyorum, ama onun siki bana böyle sürtünürken, bir dakika içinde boşalmak üzereyim.

Yardım edin!

"Solleva le ginocchia." (Çevirisi, dizlerini kaldır.) O da benim gibi kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi pantolonunu indiriyor.

"Anlamıyorum."

Beni yeniden düzenliyor, dizlerimi kaldırıyor ve sertçe üzerine bastırıyor. "İşte böyle."

Yıldızları görüyorum.

"I . . ." Ona bakarken ağzım açık kalıyor. "Ti piace?" (Çevirisi, hoşuna gitti mi?)

"I . . ." Sert ereksiyonunun klitorisime sürtündüğünü hissedince gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Hoşuna gitti mi, Halle?" Dudaklarıma gülümsüyor. Konuşamayacak kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum.

"Peki ya bu?"

Elini aramıza sokuyor ve parmaklarını külotumun içine ve seksimin dudaklarına doğru kaydırıyor. "Sikeyim evet." Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor. "Halle..." Üç kalın parmağını içime sokarken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Vücudum dalgalanıyor ve elimde olmadan onun etrafında kenetleniyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor öpücüğü agresifleşirken. Sertçe boşalırken ağzına doğru inliyorum.

Beni parmaklarken gülümsüyor.

Birbirimize bakarken nefes nefese kalıyoruz ve o da en az benim kadar şok olmuş görünüyor
am.

Bu cinsel kimya daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Atomik.

Araba durur ve adam üç parmağını ağzına sokar ve karanlık gözleri benimkileri tutarken onları emer.

Kendimi baygın hissediyorum.

Beni kaldırıp tekrar koltuğa oturtuyor ve pantolonunun içinde kendini yeniden düzenliyor.

Sıcak bir karmaşa içindeyim, ıslak, şişmiş ve altım zonkluyor... ve hala tamamen giyinik durumdayız. Olacaklardan korkmaya başladım.

Kapı açılıyor ve dışarı çıkıyor, elimi tutuyor ve arabadan inmeme yardım ediyor. "Grazie," diye şoföre teşekkür ediyor. Beni eski tarihi bir binaya götürüyor ve asansöre biniyoruz.

Sessizce duruyor ve elimi tutmak dışında bana dokunmuyor.

Kahretsin, neden bu kadar çabuk geldim? Benim hakkımda ne düşünüyordur?

Ölümcül.

Asansör kapıları doğrudan bir daireye açılıyor. Kahverengi deri koltuklar, devasa renkli sanat eserleri ve mermer mobilyalarla büyük ve modern. Dışarı çıkıyoruz ve kapılar arkamızdan kapanıyor. Gözlerim lüks çevrenin üzerinde geziniyor. "Burası senin evin mi?" Fısıldıyorum.

"Evet." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Çok güzel."

"Senin gibi."

Ayaktayız ve birbirimize bakıyoruz. Bana dokunmuyor ama yine de tahrikinin gelgit dalgasını hissediyorum. "Sorun ne?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir şey." "Sen-"

"Sto cercando di calmarmi." (Çeviri, sakinleşmeye çalışıyorum.)

"Az önce ne dediğini anlamıyorum. Benimle İngilizce konuşman gerekiyor. Her şey yolunda mı?"

Gözleri benimkileri arıyor. Bir sorun var.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sakinleşmem gerek; sana zarar vermek istemiyorum."

"Fiziksel olarak mı?"

"Evet."

"Yapmayacaksın." Elimi kaldırıp yüzünü kavıyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Öp beni," diye nefes alıyorum.

B e n i kollarına alıp öpüyor, yavaş ve şefkatli.

Birdenbire, aramızdaki dünya yeniden düzeldi.

Dili ve onu kullanma şekli...

Aman Tanrım.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve tekrar kontrolümüzü kaybetmeye başlıyoruz. Elleri elbisemin eteklerine giderken beni dairenin içine doğru geri geri götürüyor; bir hamlede başımın üzerinden çekiyor.

Beyaz dantel iç çamaşırlarımla önünde duruyorum ve aç gözleri vücudumda geziniyor. Tepkisini beklerken zorlukla nefes alabiliyorum, ama gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldiğinde, arzuyla parlıyorlar. "Gir şu lanet yatağıma," diye homurdanıyor.

Adrenalin damarlarımda çılgılık atıyor.

Beni kaldırıp omzunun üzerinden atıyor, bir mağara adamı gibi yatak odasına gidiyor ve beni yatağa fırlatıyor. Zıplarken gülüyorum ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan tişörtünü başının üzerinden çıkarıyor ve anında susturuluyorum. Bronzlaşmış göğsü geniş ve kaslıydı, üzerinde siyah

Saçları. Karnı kaslarla dalgalanıyor ve pantolonunun içinde kaybolan koyu renk saçları var.

Karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişken kot pantolonunun fermuarını açıyor ve aşağı kaydırıyor. Kaya gibi sert aleti serbest kaldı. Büyüklüğü karşısında ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Birden, beni incitme endişesi gerçek bir değer kazandı; ben de endişelendim.

Külotumu indirip çıkarıyor ve sonra ağlayan etime bakarken bacaklarımı açıyor.

Onun için burada uzanırken kendimi çok savunmasız hissediyorum.

Eğilip parmaklarıyla beni ayırıyor ve sonra oramı yalıyor. Yataktan kalkıyorum ve lanet olsun, o olmadan bir daha boşalmayacağım.

"Hayır, seni şimdi istiyorum." Onu üzerime çekiyorum ve tekrar yüz yüze geliyoruz. "Prezervatif," diye fısıldıyorum.

"Siktir." Kaşları şaşırmış gibi havaya kalktı. "Sto perdendo la testa." (Tercümesi, burada aklımı kaybediyorum.) Yan masasına uzanıp üst çekmecedan bir prezervatif alıyor ve üzerime diz çöküp dişleriyle yırtarak açıyor.

Sonsuza dek beynime kazınacak bir manzara.

"Acele et." Doğrulup kollarımı ona doluyorum ve onu tekrar üzerime çekiyorum, siki açıklığımı dürtüyor. "Öp beni," diye yalvarıyorum.

İleri doğru iter ve dirençle karşılaşır. Ahhh, yakıyor. "Şşşt," diye fısıldıyor. "Sakin ol."

Kahretsin, bu canavar aletiyle kadınları incitmeye alışkın.

"Şşş." Ayağa kalkıp tekrar yatağının yanına gitti ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıp içime sürdü. "Daha iyi." Bacaklarımı açıp arkama yaslanırken parmaklarıyla içime itiyor. Bu hareket bir şekilde samimi ve özel hissettiriyor ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni incitmek konusunda endişelenmesi büyük bir tahrik edici.

Tekrar üzerime geliyor ve bu sefer sikinin ucunu şişmiş dudaklarımın arasından geçiriyor. Bedenim onu emiyor, daha derin bir bağlantı istiyor.

"Acele et," diyorum. İleriye doğru itiyor ve bedenim direniyor. "Sorun yok." Tekrar ileri itiyor ve lanet olsun, bu zekice. Beni gevşetmek için bir o yana bir bu yana daireler çiziyor. "Rahatla," diye yumuşak bir şekilde beni yönlendiriyor.

sertçe çarpmadan önce.

Onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Vücudum onun etrafında dalgalanıyor ve dişleriyle ısırmadan önce kulağıma İtalyanca bir şeyler fısıldıyor.

Gülümsüyorum. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyordu. "Evet." Boynuma gülümsediğini hissediyorum ve bacaklarımı yukarı çekip dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Dizlerini kaldıraç olarak kullandığı için yatağın üzerinde geniş duruyor.

Vücudum gevşemeye başladığında inliyorum ve bir ritme giriyoruz. Derin pompalar gittikçe sertleşiyor ve sonra yatak duvara çarpmaya başlıyor ve konuşamıyorum, tepki veremiyorum... Beni sertçe sürerken zorlukla nefes alabiliyorum.

Bacaklarımı geride tutuyor ve ondan çıkan inilti her şimdiki kadar duyduğum en erotik ses. Orgazmın yük treni içimden geçerken haykırıyorum ve pompaları sertleşiyor, hızlanıyor ve Ahhhhhh... Daha fazla dayanamıyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir." İç bacaklarımdaki tutuşu acı verici ve içeri girip kendini derinlerde tutuyor. İçime boşalırken sikişin sarsıntısını hissediyorum.

İtalyanca fısıldarken dudakları çene çizgimde geziniyor ve ben tavana bakarken nefes nefese kalıyorum.

Lanet olsun... Bu da neydi?

Saat geç oldu, neredeyse sabahın beşi ve birbirimize sarılmış yatıyoruz. Çıplak ve battaniyelerin altında, bu gece kaç kez seviştiğimizin sayısını unuttum.

Bildiğim tek şey, her seferinde daha iyi olduğu. Oda sadece bir lambayla aydınlanıyor ve dudakları şakağında. Kollarına güvenle sarılıyorum. "Buona notte." (Çevirisi, iyi geceler.)

"İyi geceler." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. Beni son bir kez öpüyor, dudaklarımız birbirininkilerin üzerinde kalıyor ve bunun sadece seks olduğunu biliyorum... ama bir şekilde daha fazlası gibi geliyor.

Çok daha fazlası.

Yarın, ailesiyle tanışacağım. Keyifli bir uykuya dalarken gülümsüyorum.

Mükemmel bir gece.

Elektrikli panjurların yavaşça açılma ve düşün açılma sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi sürükleyerek açıyorum; sanki iki dakikadır uyuyormuşum gibi geliyor.

"Güzel Halle." Yatakta bana doğru sürünüyor. "Kalk."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Kalk. Benimle duşa gel."

Olamaz... Vajinam iyice bozuldu. "Duş mu?"

İrkildim.

"Evet." Beni elimden tutup kaldırıyor ve duşa götürüyor. Su sıcak ve oda buharla dolu. Beni yıkarken sırtımı sabunlamaya başlıyor. Gülümsüyorum ve parmakları tenime masaj yaparken kendimi iyi hissediyorum. Beni omzumun üzerinden öpüyor ve ne olduğunu anlamadan beni kendisine doğru çeviriyor, bacaklarımı beline doluyor ve derin bir pompayla beni içine alırken beni duvara yapıştırıyor.

Onu içimde hissederken birbirimize bakıyoruz. Muhteşem vücudundan sular damlıyor ve ben daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Günaydın, benim tatlı Halle'm," diye mırıldanıyor.

"Öyle." Gülümsüyorum ve bir kez daha kayboluyorum.

Bir saat sonra Corvette'i evimin önüne çekti ve bana gülümsedi.

"Sonra görüşür müyüz?"

diye sordum.

"Görüşürüz."

Eğilip onu öptüm ve sonra yavaşça arabadan çıktım. Açık pencereye doğru yaslandım. "Çok ağrım var," diyorum ona. "Sen kötü bir adamsın."

Bana göz kırparken yarım bir gülümsemeyle alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Bunu dün gece de birkaç kez yaptı ve bu benim yeni favori şeyim.

"Güle güle."

Corvette kükreyerek yola çıkıyor ve köşede gözden kaybolurken gülümsüyorum.

Lanet olsun.

Öğlen oldu ve eğer sinirler olimpik bir spor olsaydı, şimdi altın madalyam olurdu.

Daha önce ailesiyle tanışacağım için gergindim ama artık tamamen ve geri dönölmez bir şekilde esrarengiz Dante Brunetti'nin büyüüne kapıldığım için bu öğle yemeği randevusunun yepyeni bir anlamı var.

Ailesinin beni sevmesini istiyorum. Kimi kandırıyorum ki? Beni sevmelerini ve onun da beni sevmesini istiyorum.

Daha da kötüsü, boynumda diş izleri var ve Allegra'nın sevmediğim bir bluzunu giymek zorunda kaldım, ama annesinin benim bir fahişe olduğumu bilmesinden daha iyi olduğunu düşündüm.

Restoranın kapısından içeri girip etrafa bakıyorum ve Dante bana el sallayıp yanıma geliyor. "Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba."

Elimi tutuyor ve beni masaya götürüyor, "Anne, baba, bu Halle."

"Merhaba." Gülümsüyorum ve benim için sandalyemi çekerken ellerini sıkıyorum. "Merhaba Halle, tanıştığımıza m e m n u n oldum. Bu Lena, ben de Gino."

Babası onları tanıştırıyor. Annesi ayağa kalkıyor ve yanaklarımdan öpüyor.

"Geldiğin için teşekkür e d e r i m , tatlı kızım."

Keşke bilseydin.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Yanaklarımdan ısındığını hissederek gergin bir şekilde oturuyorum. Kahretsin, bu bluz bir boa yılanı gibi boynumu öyle sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Diğerleri nerede?" Dante sorar. "Her an burada olabilirler."

"Diğerleri mi?" Ben soruyorum.

"Kız kardeşim ve iki erkek kardeşim."

Kahretsin, daha da kötüleşiyor. "Harika." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Öldür beni şimdi.

"İşte geliyorlar." Annesi ve babası ayağa kalkıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sinirlerimi hisseden Dante elimi sıkıyor. *Sorun yok*, diyor.

Uzun siyah saçlı güzel bir kız beliriyor. "Ciao." Dante'nin yanına otururken gülümsüyor.

"Bu Halle," diye tanıştırdı beni.

"Merhaba, Halle." Elim sıkıldı. "Ben Aurora. Tanıştığımıza memnun oldum." "Sana da merhaba."

"Kardeşlerin nerede?" Annesi sorar.

"Buyurun." Bir sandalye çekildi ve bir adam oturdu; esmer ve yakışıklı, Dante'ye ailece benziyor, sadece biraz daha yaşlı.

"Kardeşin nerede?" Annesi iç geçiriyor. "Hep geç kalır."

Konuşmaya başlıyorlar, ben de oturup dinliyorum, keşke toprak beni yutsa diye.

Ne dűřünüyordum ki? Bu tam bir kabus. "İřte geldi."

Lena iç geçiriyor. "Neden hep geç kalıyorsun?"

Karřımdaki sandalye çekiliyor ve gűzlerim açılıyor. Bu Dante... gerçekten Dante.

Dante bizi "Bu Romeo, ikiz kardeşim," diye tanıştırıyor.

Yukarı baktı ve beni gűrdű. Kendini toparlayıp saklamadan önce yűzűnde bir řařkınlık belirliyor.

"Romeo, bu Dante'nin yeni arkadaşı Halle."

"Merhaba." Bir kadeh řarap alıyor ve gűzleri benimkileri tutarken yudumluyor. Onda tanıdık bir řeyler var.

Dante'nin kuağındaki elimi tutuşu sıkılaşıyor.

Gűm!

Gűm.

Gűm... kalbimin sesi.

Ailenin hepsi konuřmaya bařlıyor ve Romeo bana gűz kırparken yarım bir gűlűmsemeyle alt dudağını diřlerinin arasına alıyor.

Toprak altımda hareket ediyor.

Herkes kadehlerini masanın ortasında bir arada tutar. "Noelimiz neşeli ve sevgi dolu olsun."

Romeo'nun karanlık gűzleri benimkileri tutuyor. "Ve sűrprizlerle dolu." Yűce Tanrım.

İki tane var, biri kulűpten... diğeri de hızlı randevudan. Hesap yaparken yűzűmdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Zihnim dakikada bir milyon mil hızla kořuyor.

Dante elimi tutup pűyor ve yer dűnmeye bařlıyor. Bu olamaz, bu nasıl oluyor?

Bir adamla çıkıyorum ve kardeşini beceriyorum.

Devam edecek...

MUTLU NOELLER SEVGİLİ DOSTLARIM.

****Bonus'un*** tamamlanmış kitabının kopyasını almayı unutmayın,
en sevdiğiniz kitapçıdan veya **buradan** online olarak satın alabilirsiniz.

T L Swan'ın daha fazla kitabını okumak için onu Amazon'da **buradan**
takip edebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Yaşadığım bu hayat için duyduğum minnettarlığı ifade etmeye kelimeler yetmez.

Yaşamak için kitap yazabilmek bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Ama sadece herhangi bir kitap değil - tam olarak istediğim şeyi, sevdiğim hikayeleri yazabiliyorum.

İçin benim harika Takım: Kellie, Christine, Alina,
Keeley, Abbey, Rachael, Jodie ve Fiona.

Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Çok yeteneklisiniz ve çok takdir ediliyorsunuz.

Aklımı başımda tutuyorsun.

Muhteşem beta okuyucularıma, beni çok daha iyi yapıyorsunuz.

Yazdığım her şeyi okuyan ve bana hiç bitmeyen bir destek veren güzel annem. Seni seviyorum anne. Teşekkür ederim-xo.

Sevgili kocam ve üç güzel çocuğum, işkolik hallerime katlandığınız için teşekkürler.

Ve size, tüm dünyadaki en iyi, en destekleyici okuyucu ailesine. Her şey için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiniz.

Sevgilerimle,

Tee xoxo

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Bağımsız Kitaplar

Bonus Our
Way
Birlikte Oynayın

Kingston Lane Serisi

Benim Günahım
Benim
Kurallarım

Miles High Club Serisi

The Stopover
The Takeover
The Casanova
The Do-over
Sonsuza Kadar Miles

Bay Serisi Bay

Masters Bay
Spencer Bay
Garcia
Bay Prescott (gelecek, tarih TBA)

İtalyan Serisi

İtalyan Ferrara
Valentino (gelecek, tarih TBA)

Stanton Serisi Stanton

Adore Stanton
Unconditional Stanton
Completely Stanton
Bliss
Marx Girl (5 yıl sonra) Gym
Junkie (7 yıl sonra) Dr. Stanton
(10 yıl sonra)

Dr. Stantons - Sonsöz

YAZAR HAKKINDA

T L Swan, Wall Street Journal ve Amazon'un En Çok Satan 1 numaralı yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda on beş dile çevrilmiş ve ABD, İngiltere, Kanada, Avustralya ve Almanya'da Amazon'da 1 numaraya yükselmiştir. Tee, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Avustralya'nın NSW eyaletinin Güney Sahili'nde yaşamakta ve ilk gerçek aşkıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.